

HARLAN

EDGAR, SHAMUS ve ANTHONY ÖDÜLLERİNE
SAHİP *NEW YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZARI

COBEN

başka şansın yok

Harlan Coben

Başka Şansın Yok

DGAR, SHAMUS ve ANTHONY ÖDÜLLERİNE SAHİP
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

*Eğer yetkililerle
temasa geçersen,
ortadan kayboluruz.
Ona ne olduğunu asla
öğrenemezsin.
Gözümüz üzerinizde olacak.
İki milyon dolar istiyoruz.
Parayı hazırla.
Eve git ve bekle.
Başka şansın yok.
ÖDÜNÇ SU
HARLAN COBEN
başka şansın yok*

Kayınvalidem Nancy Armstrong'un hatırasına..
ve torunları
Thomes, Katharine, McCallum, Reilly,
Charlotte, Dovey, Benjamin, Will, Anna, Eve,
Mary, Sam, Caleb ve Annie'ye...

Babıali Kültür Yayıncılığı: 68 Roman: 6
BAŞKA ŞANSIN YOK
Harlan Coben
NO SECOND CHANCE
Türkçesi Salih Uyan
Editör Ömer Er
Tasarım BKY Ajans
© Türkçe yayın hakları
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla,
Babıali Kültür Yayıncılığı'na aittir.
Birinci Baskı: Haziran 2004
ISBN: 975-8486-69-1
babıali kültür yayıncılığı
29 Ekim Cad. No: 23, 34530 Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 454 21 65 • (0212) 454 21 67 • (0212) 454 21 69
Faks: (0212) 454 21 71
www.bky.com.tr • bky@bky.com.tr
Baskı ve Cilt
MAPSAN Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven Sitesi C Blok 278 Topkapı/İSTANBUL

Birinci Bölüm

İlk kurşun göğsüme saplandığında, kızımı düşündüm.

En azından böyle olduğuna inanmak istiyorum. Şuurumu çok hızlı kaybettim. Olayla ilgili detaylı bilgi istiyorsanız, vurulduğumu hatırlamıyorum bile. Çok kan kaybettiğimi biliyorum. İkinci kurşun başımı sıyırıp geçmiş, ama o sırada muhtemelen kendimde değildim. Kalbimin durduğunu biliyorum. Ölüme bu kadar yaklaşmış halde yatarken bile Tara'yı düşünmüş olduğumu hatırlayınca, içimi hâlâ hoş bir duygu kaplıyor.

NOT: Parlak bir ışık veya tünel görmedim. Gördüysem de hatırlamıyorum.

Kızım Tara henüz altı aylık. Karyolasında uyuyordu. Silah sesinden korkmuş mudur acaba? Kesin korkmuştur ve ağlamaya başlamıştır. Kulağımın çok aşına olduğu bu feryatlar zihnimde bir iz bıraktı mı, tabii eğer duyduysam? Ama yine söylüyorum, böyle bir şey hatırlamıyorum kesinlikle. Hatırladığım bir şey var ama, Tara'nın doğum anı. Kızımı ilk gören bendim. Hepimiz, üzerinde yürüdüğümüz hayat yolunun kimi zaman nasıl çatallaştığını biliriz. Yeni açılan bir kapının eski kapıları kapatması, hayatın cilveleri, değişen mevsimler. Ama çocuğunuzun doğduğu an...

Gerçeküstü olmaktan da öte bir durum. Uzay yolu filmlerindeki dev kapılan andıran bir geçitten geçersiniz ve tüm gerçekler değişiverir birden. Her şey eskisinden farklıdır artık. Basit bir element ürkütücü biçimde bir katalizöre çarpar ve çok

9

HARLAN COBEN

ru iniyordu. Horasandan belli belirsiz bir vızıldama sesi geliyordu. Odanın sağ köşesinde, tavana yakın asılmış küçük bir televizyon vardı.

Yatağın birkaç adım ötesinde büyük bir pencere vardı. Gözlerimi kısarak baktım ama bir şey göremedim. Sanırım hâlâ müşahede altındaydım. Bu da yoğun bakım ünitesinde olduğum anlamına geliyordu. Yani ortada ciddi bir problem olduğu kesindi.

Kafatasımm üstü kaşınıyordu ve saçımda bir gerginlik hissediyordum. Bandaj sarılmıştı sanırım. Vücudumu kontrol etmek istiyordum ama beynim, vücudumla böyle bir anlaşma yapmaya yanaşmıyordu. Tam olarak nereden geldiğini kestiremediğim sabit bir acı hissediyordum vücudumda. Eklemlerim ağırlaşmış, göğsüm kurşun gibi olmuştu.

"Doktor Seidman?"

Gözlerimi kırpıştırarak kapıya doğru baktım. Ameliyat elbiseleri ve başlığıyla zayıf bir kadın odadan içeri girdi. Üst tarafı buruşmuş ve dağınık duran maskesi boynundan aşağıya sarkıyordu. Otuz dört yaşındayım. Odaya giren kadın da benimle aynı yaştaydı sanırım. Bana doğru yaklaşarak, "Ben Doktor Heller" dedi, "Ruth Heller". İlk ismini eklemesi şüphesiz büyük bir nezaket göstergesiydi. Ruth Heller baştan aşağı tüm vücudumu inceler gibi bir süre baktı. Yoğunlaşmaya çalıştım. Beynim hâlâ uyuşuktu ama yavaş yavaş canlandığını hissedebiliyordum. "St. Elizabeth Hastanesi'ndesin" dedi donuk bir sesle.

O sırada doktorun arkasındaki kapı açıldı ve içeriye bir adam girdi. Bulanık bir bakışla giren kişiyi net olarak göre-mesem de, tanıdık birisine benzemiyordu. Adam kollarını göğsünde birleştirerek, gelişigüzel bir şekilde duvara yaslandı. Doktor olmadığını düşündüm. Uzun zaman doktorlarla birlikte çalıştığınızda bunu söylemek pek de zor olmuyor.

Doktor Heller adama rastgele bir bakış fırlattıktan sonra tekrar tüm dikkatini bana yöneltti. "Neler oldu?" diye sordum.

12

başka şansın yok

"Vuruldun" dedi. "İki kez."

Bir dakika konuşmadan öylece kaldık. Duvara yaslanan adama doğru baktım. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Bir şeyler söylemek için ağızımı açtım, fakat Ruth Heller konuşmasına devam etti. "Kurşunun biri başının üstünü sıyrıp geçmiş ve kafatasını zedelemiş. Muhtemelen senin de bildiğin gibi kan oranı çok yüksek bir bölge."

Evet, biliyordum. Ciddi kafatası yaralanmalarında akan kan miktarı, kafası kesilen bir insandan akan kan miktarıyla neredeyse aynıdır. Şimdi oldu diye düşündüm. Başımın üstündeki kaşının sebebi demek buymuş. Ruth Heller'in bu duraklamasını fırsat bilip hemen söze karıştım. "Ya ikinci kurşun?"

Heller derin bir nefes aldı. "Bu biraz daha karışık bir mesele."

Bekledim.

"Kurşun göğsüne girmiş ve dış kalp zarı kesesini yırtmış. Ve kalbinle kese arasında çok fazla kanama olmuş. İlk yardım ekipleri hayat belirtisi bulmakta oldukça zorlandılar. Göğsünü yararak açmak zorunda kaldık"

"Doktor?" Ses duvara yaslanan adamdan gelmişti. Bir an adamın bana seslendiğini zannettim. Ruth Heller, konuşması kesildiği için duyduğu rahatsızlığı saklamayan bir yüz ifadesiyle sustu. Adam yaslandığı duvardan doğrularak, "Detayları sonra konuşabilir misiniz? Zaman aleyhimize işliyor." dedi.

Doktor, kaşları çatık bir şekilde adama baktı. "Burada kalıp gözlem yapmak istiyorum, tabii sizin için bir sakıncası yoksa."

Doktor Heller geriye çekilerek adama izin verdi. Adamın kafası, omuzlarıyla kıyaslandığında fazlaca büyüktü ve boynu bu ağırlığı taşıyamayarak kopacak gibi duruyordu. Kafasının ön tarafında gözlerine doğru düşen Sezar çizgisini saymazsak asker tıraşı olmuş gibiydi. Çirkin bir lekeyi andıran top sakalı çenesinde böcek yuvası varmış gibi bir manzara

13

HARLAN COBEN

çıkartıyordu ortaya. Her haliyle, ciddi bir yarışmaya katılan bir müzik grubunun üyesi gibi duruyordu. Yüzünde hiç de samimi olmayan bir gülümsemeyle konuştu. "Ben Kasselton Polis Merkezi'nden Dedektif Bob Regan" dedi. "Şu anda kafanın çok karışık olduğunu biliyorum."

"Ailem" diye söze başladım.

"Bu konuya sonra geleceğiz" diyerek sözümü kesti. "Ama şimdi, sana birkaç soru sormam gerekiyor, anlaştık mı? Olayın detaylarına girmeden önce yani."

Bir karşılık bekler gibi sustu. Zihnindeki bulanıklığı gidermek için elimden geleni yapıyordum. "Anlaştık" dedim.

"Hatırladığın son şey ne?"

Hafızamı yokladım. O sabah uyandığımı ve giyindiğimi hatırlıyordum. Tara'ya baktığımı hatırlıyordum. Bir iş arkadaşının Monica'ya hediye ettiği ve ısrarla bebeklerin beyninin uyarılmasına yardımcı olduğunu savunduğu, siyah beyaz dönerdurur süsün düğmesine bastığımı hatırlıyordum. Sanırım dönerdurur süs hiç hareket etmemiş, yalnızca madeni bir ses çıkarmıştı. Pili bitmiş olmalı diye düşünmüştüm ve yeni bir pil takılması gerektiğini zihnime not edip aşağıya inmiştim.

"Granola yediğimi hatırlıyorum" dedim.

Reagan sanki bu cevabı tahmin ediyormuş gibi başını salladı. "Mutfaktaydın yani?"

"Evet, lavabonun yanıdaydım."

"Sonra?"

Daha çok şey hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kafamı iki yana sallayarak, "Kendime geldiğimde geceydi ve sanırım buradaydım" dedim.

"Başka bir şey?"

Zihnimi bir kez daha zorladım ama bir işe yaramadı. "Başka bir şey hatırlamıyorum."

Regan bir bloknot çıkardı. "Doktorun biraz önce de söylediği gibi iki kez vuruldun. Bir silah gördüğünü, silah sesi duyduğunu veya buna benzer bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

14

başka şansın yok

"Hayır."

"Sanırım bunu anlayabiliyorum. Kötü durumdaydın Marc. İlk yardım ekipleri öldüğünü sanmışlar."

Boğazım yine kurumuştı. "Tara ve Monica neredeler?"

"Beni dinle, Marc." Regan bana değil, cebinden çıkardığı bloknota bakıyordu. Göğsümün üzerine oturan müthiş bir korkunun baskısını hissediyordum. "Bir cam kırılma sesi duyduğunu hatırlıyor musun?"

Sarhoş gibiydim. Vücutuma ne verdiklerini anlamak için serum torbasının üzerindeki etiketi okumaya çalıştım. Ama nafile. Herhalde ağrı kesici veriyorlardı. Serum torbasındaki muhtemelen morfindi. Yan etkileriyle başa çıkmaya çalışıyordum. "Hayır" dedim.

"Emin misin? Evin arka tarafında cam parçaları bulduk. Suçlu eve bu şekilde girmiş olabilir."

"Cam kırılma sesi duyduğumu hatırlamıyorum. Söyle misin, kim?"

Regan sözümü kesti. "Hayır, şimdi söyleyemem. Zaten kim olduğunu ortaya çıkarmak için sana bu sorulan soruyorum." Elinde tuttuğu defterin üzerinden bakarak konuşuyordu. "Hiç düşmanınız var mı?"

Bunu bana gerçekten sormuş muydu? Yerimde doğrularak oturmak ve dedektife farklı bir açıdan bakmak istiyordum, ama bu mümkün değildi. Yataktaki hasta rolünden hiç hoşlanmamıştım. En kötü hastalar, doktorlardan çıkar derler. Sebebi de bu ani rol değişimi olsa gerek.

"Kanma ve kızıma neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bunu anlıyorum" dedi Regan. Ses tonunda, tüm vücudumu baştan aşağıya buz gibi soğutan bir şey sezdim. "Şu . an ilgini başka tarafa yönlendirmemelisin. Daha sonra. Yardımcı olmak istiyorsun, değil mi?" Tekrar defterine baktı. "Evet, düşmanlannda kalmıştık." Bu noktadan sonra onunla tartışmanın faydasız, hatta zararlı olacağını düşündüm. Zorla da olsa boyun eğmek zorundaydım. "Beni vurabilecek birisi mi yani?"

15

HARLAN COB EN

"Evet."

"Öyle birisi yok."

"Ya eşin?" Gözlerini üzerime dikmişti. Birden Moni-ca'nım en sevdiğim görüntüsü, Raymondkill şelalesini ilk gördüğümüzde, sular etrafımızdan kayalara çarparak dökülürken bana sanlısı, zihnime yapıştı. "Onun düşmanı var mıydı?"

Dedektife baktım. "Monica'nım mı?"

Konuşmanın tam bu noktasında Ruth Heller öne doğru bir adım attı. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

"Monica'ya ne oldu?" diye sordum tekrar.

Doktor Heller da Dedektif Regan'm yanına geldi. İkiSi de yan yana durmuş bana bakıyorlardı. Heller tam itiraz etmeye başlıyordu ki hemen sözünü kestim.

"Bırakın bu hastayı koruma saçmalıklarını." Bağışmaya çalışıyordum, duyduğum korku ve öfke elele vermiş beynimi uyuşturan etkilerle savaşıyordu. "Söyleyin, kanma ne oldu?"

"O öldü" dedi Dedektif Regan. Sadece bu kadar. Öldü. Kanm Monica. Onu duymamış gibiydim. Dedektifin sözleri bana ulaşmamıştı.

"Polis eve geldiğinde ikiniz de vurulmuştunuz. Seni kurtarmayı başardılar. Ama eşin için çok geçti. Üzgünüm."

Zihnimde geçmişe yönelik bir şimşek daha çaktı. Monica, Martha's Vineyard kumsalında, yüzünde bıçak gibi keskin bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bu görüntüyü hemen zihnimden söküp attım. "Ya Tara?"

Regan hızlı bir şekilde boğazını temizleyerek konuştu, "Kızın." Tekrar elindeki deftere baktı ama bir şey yazmayı düşündüğünü sanmıyordum. "O sabah evdeydi, değil mi? Yani, olay gününün sabahında?"

"Tabii ki evdeydi. Kızım nerede?"

Regan hafifçe çarparak defterini kapadı. "Vardığımızda olay yerinde değildi."

Ciğerlerim taş gibi olmuştu, "Anlamıyorum" dedim hı-nltılı bir sesle.

16

başka şansın yok

"Aslında biz bebeğin bir akrabanız veya arkadaşınızda olabileceğini ümit ediyorduk. Hatta belki de bir bebek bakıcısı, ama..." Sesi iyice alçalmıştı.

"Şimdi bana Tara'nın nerede olduğunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bu kez cevap hiç tereddütsüz geldi. "Evet, bilmiyoruz."

Dev bir el göğsümün üzerinden büyük bir güçle bastırıyordu. Sıkıcı gözlerimi kapadım, başım arkaya düştü, "Ne zamandır?" diye sordum.

"Ne zamandır kayıp diye mi soruyorsunuz?"

"Evet."

Doktor Heller hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Anlamalısınız. Ciddi biçimde yaralandınız. Açıkçası yaşayıp yaşamayacağınız konusunda çok da ümitli değildik. Sizi res-piratöre bağladık. Ciğerlerinizden birisi iflas etti. Ayrıca kanınıza enfeksiyon karıştı. Siz doktorsunuz, bu yüzden ciddiyetin boyutunu size anlatmama gerek yok diye düşünüyorum. İlaçların dozunu düşürmeye gayret ettik, uyanmanıza yardım etmek için."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

Doktor ve Regan yine birbirlerine baktılar ve sonra Heller havayı boydan boya yararak bana kadar ulaşan cümleyi söyledi. "On iki gündür kendinizde değilsiniz."

17

İkinci Bölüm

"Elimizden çelen her şeyi yapıyoruz" dedi Regan tiyatro*

oyuncularının provalarını andıran bir ses tonuyla. Sanki şuursuz yattığım süre içinde başımda dikilmiş ve konuşurken söyleyeceği cümlelere çalışmış gibiydi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, önce kayıp bir bebek olup olmadığından emin değildik. Bu yüzden biraz zaman kaybettik, ama şimdi bunu telafi ediyoruz. Tara'nın fotoğrafı bütün polis merkezlerine, havaalanına, otoban gişelerine, otogar ve tren istasyonlarına, yani 200 kilometrelik bir alan içinde hemen hemen her yere gönderildi. Daha önce gerçekleştirilen çocuk kaçırma olaylarını da inceliyoruz, bir ipucu veya şüpheli bulabilir miyiz diye."

"On iki gün" diye tekrarladım.

"Ev, iş yeri ve cep telefonlarına dinleme cihazı yerleştirdik."

"Niçin?"

"Fidye için aranma ihtimaline karşı," dedi.

"Hiç arayan oldu mu?"

"Hayır, henüz olmadı."

Kafam yastığa geri düştü. On iki gün. Tam on iki gündür bu yatakta yatıyordum ve bebeğim, kızım bu süre içinde kim bilir... Bu düşünceyi kafamdan attım.

Regan sakalını kaşıyarak soru sormaya devam ediyordu. "O sabah Tara'nın ne giydiğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Çünkü kendime bir sabah adeti edinmiştim. Erkenden uyanmak, ayak uçlarıma basarak Tara'nın karyolasına yaklaşarak ona bakmak. Bebek her zaman eğ-

18

başka şansın yok

lence anlamına gelmiyor tabii, bunu biliyorum. İnsanın canını haddinden fazla sıkın zamanlar da olmuyor değil. Tara'nın çılgık çılgıla ağıladığı uykusuz gecelerin insanın sinirini nasıl bozduğunu biliyorum. Bir bebekle hayatımı yüceltmek istemiyorum ama bu yeni sabah alışkanlığımı sevmiştim. Tara'nın minik bedenine bakmak bana gizli bir güç veriyordu. Daha da ötesi, bu hareket sanırım bir çeşit kendinden geçme haliydi. Kimi insanlar farklı yerlerde

bulurlar bu duyguyu. Bense, evet, kulağa ne kadar garip geldiğini biliyorum ama, bu küçük karyolada buluyorum.

"Siyah penguin deseni olan tek parça, pembe bir kıyafet vardı üzerinde" dedim. Monica, Baby Gap mağazasından satın almıştı bu elbiseyi.

Söylediklerimi not ediyordu. "Ya Monica?"

"Ne olmuş Monica'ya?"

Yüzü tekrar deftere döndü. "O ne giyiyordu?"

"Kot" dedim. Monica'nın o sabah kot giydiğini hatırlayabiliyordum. "Ve kırmızı bir bluz."

Regan bir şeyler daha karaladı.

"Hiç birşey var mı, yani hiç gelişme kaydettiniz mi?" diye sordum.

"Her şeyi araştırıyoruz."

"Ben bunu sormadım."

Regan sadece bakmakla yetindi. Çok ağır bir bakıştı bu.

Kızım. Orada bir yerlerde. Tek basma. On iki gündür. Bebeğimin gözlerini aklıma getirdim, sadece anne babaların görebileceği o ılık parlaklığı hatırladım karanlık hastane odasında ve aptalca bir şey söyledim. "O yaşıyor."

Regan, garip bir ses duyan bir köpek yavrusu gibi başını yana eğdi.

"Sakin vazgeçmeyin" dedim.

"Asla." Meraklı bakışlarını üzerimde tutmayı sürdürüyordu.

"Şey, sizin çocuğunuz var mı Dedektif Regan?"

"İki kızım var" dedi.

19

HARLAN COBEN

"Size aptalca gelebilir, ama bunu biliyordum." Tıpkı Tara doğduğunda dünyanın bir daha asla aynı olamayacağını bildiğim gibi. "Biliyordum" dedim tekrar.

Regan hiç karşılık vermedi. Aslında söylediğim şeyin ne kadar gülünç olduğunu biliyordum. Bu "his"sin tamamen insanın istekleriyle bağlantılı olduğunu da biliyordum. O kadar güçlü bir şekilde inanmak istiyorsunuz ki, beyniniz algılarınızı yeniden düzenliyor. Ama sebebi ne olursa olsun, bu düşünceye yapışmıştım. Doğru ya da yanlış, can simidi gibi bir şeydi benim için.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var" dedi Regan. "Sizinle, karınızla, arkadaşlarınızla ve gelir düzeyinizle ilgili."

Doktor Heller yeniden sahnede idi: "Daha sonra." Dedektifin bakışlarından beni korumak istemişçesine öne doğru sekti. Sert bir ses tonuyla konuşuyordu. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hayır, şimdi," dedim doktora ondan daha ciddi ve emin bir ifadeyle. "Kızımı bulmamız gerekiyor."

Monica, Portman aile mezarlığına gömüldü. Cenazesini kaçırmıştım. Bununla ilgili neler hissettiğimi bilemiyorum. Cenazeyle ilgili havadisleri, Monica'nın bizimle görüşmeye devam eden tek aile üyesi olan amcası Carson Portman'dan aldım. Monica, amcasına çok derin bir sevgiyle bağlıydı. Carson, elleri kucağında, hastanedeki yatağının kenarında oturdu. Kalın camlı gözlükleri, yünlü kumaştan yapılmış eski paltosu ve fazlaca uzamış Albert Einstein ve Don King karışımı saçlarıyla tipik üniversite profesörlerini andırıyordu. Ama, o bariton sesiyle Edgar'm, yani Monica'nın babasının eşimin cenazesinin "ufak, güzel bir merasim" olması için elinden gelen her şeyi yaptığı söylerken masmavi gözleri ışıltıyordu.

Bundan benim de şüphem yoktu. En azından "ufak bir merasim" olduğundan.

20

başka şansın yok

Sonraki birkaç gün içinde hastanede ziyaretçilerimi ağırladım. Herkesin tatlım diye çağırdığı annem, her sabah büyük bir enerjiyle odama dalıyordu. Ayağında hep bembeyaz Reebok tenis ayakkabıları vardı. Sarı süsleri olan mavi süveterini görenler, onu St. Louis Rams'in2 kaptanı sanırdı. İtinayla taranmış saçlarında birkaç farklı rengin soluk ışıltısı fark edilirdi ve izmarit gibi kokardı. Makyajı, sahip olduğu tek torununu kaybetmenin acısını gizlemeye yetmiyordu sanırım. İnanılmaz bir enerjiye sahipti ve günlerce yatağının etrafında dört dönerek histeri nöbetlerini defetmeye çalıştı. Bu iyiydi. Benim için histeri nöbetleri geçiriyordu, ama onun bu şiddetli tepkileri garip bir şekilde benim sakinleşmemi sağlıyordu.

Odanın fırın gibi sıcak olmasına ve benim tüm itirazlarıma rağmen, uyuduğumda ısrarla üstüme bir kat daha battaniye örtüyordu. Bir gece uyandığımda, vücudum tabii olarak terden

sırılsıklam olmuştu. Annemin beyaz başlıklı zenci hemşireye, yaşıam henüz yediyken St. Elizabeth hastanesinde kaldığımı anlatırken duydum. "Zehirlenmişti." Annem bu cümleyi, çok önemli bir sır vermişçesine kısık bir sesle söyledi. "Eminim hayatın boyunca böyle kötü ishal kokusu duymamışsındır. Resmen akıyordu. Koku duvar kâğıtlarına sinmişti."

"Gerçi şimdi de çok iyi durumda sayılmaz," diyerek karşılık verdi hemşire. İki kadın bu söz üzerine kahkaha attılar.

Hayata tekrar dönüşümün ikinci gününde uyandığımda, annemi yatağın başında dikilirken gördüm.

"Bunu hatırlıyor musun?" dedi.

Annem elinde, zehirlendiğim zaman hastanede yatarken bana hediye edilen içi doldurulmuş Oscar maketini tutuyordu. Eskiden yeşil olan rengi iyice solmuş, sarıya dönmüştü. Annem hemşireye bakarak, "Bu Marc'ın Oscar'ı" dedi.

"Anne!" dedim.

2 Bir Amerikan futbolu takımı, (ç.n)

21

HARLAN COBEN

Bana baktı. Yüzündeki kırışıklığı daha da belirgin hale getiren rimel, bugün biraz daha ağır gibiydi sanki. "O zamanlar Oscar senin en iyi arkadaşın olmuştu, hatırlıyor musun? Kısa zamanda iyileşmede çok etkisi var yani."

Gözlerimi kapadım ve geçmişe döndüm. Hafızam yeniden canlanmıştı. Çiğ yumurta yediğim için zehirlenmişim. Babam protein almam için yumurtaları dondurmama katardı. Gece hastanede kalmam gerektiğini öğrendiğimde içine düştüğüm dehşeti hatırlıyorum. Babamın bacağı, baldırın-daki kası topuğa bağlayan asil kirişi tenis oynarken yırtıldığı için alçıya alınmıştı ve sürekli acı çekiyordu. Ama benim korkumu görünce kendini feda etmiş, tüm gün fabrikada çalışmış olduğu halde, geceyi hastanede, yatağımın kenarındaki sandalyede geçirmişti. St. Elizabeth hastanesinde on gün kalmışım ve bu on gün içinde babam yatağımın kenarındaki sandalyeden bir an olsun ayrılmamıştı.

Annem birden yüzünü başka tarafa çevirdi. Yüzüne baktığımda onun da benimle aynı şeyleri hatırladığını gördüm. Hemşire aceleyle izin isteyerek odadan çıktı. Elimi annemin omzuna koydum. Hiç kıpırdamıyordu ama titrediğini hissedebiliyordum. Başını önüne eğmiş, rengi solmuş Oscar'a bakıyordu. Yavaşça elinden aldım.

"Teşekkür ederim" dedim.

Annem gözlerini sildi. Babamın bu kez hastaneye gelemeyeceğini biliyordum. Annem neler olduğunu mutlaka söylemişti ama olayları anlayıp anlamadığından bile emin olamazdık. Babam ilk kez kırk bir yaşındayken felç geçirmişti, benimle hastanede geçirdiği tarihten tam bir yıl sonra. O zamanlar sekiz yaşındaydım.

Bir de Stacy adında madde bağımlısı, çatlak kafa da diyebileceğimiz bir kız kardeşim var. Babam felç olmadan önce çektiğimiz resimlere bakıyorum, dört kişilik genç ve kendine güvenen bir aile, kabarık tüylü köpeğimiz, çimleri yeni biçilmiş bahçemiz, basket potası ve içine kömür doldurulmuş, küçük bir bacası olan barbekü. Kız kardeşimin öndeki

22

başka şansın yok

eksik dişlerini ortaya çıkaran gülümseyişinde gelecekle ilgili ipuçları arıyorum, kötü bir işaret belki de. Ama hiçbir şey göremiyorum. Ev hâlâ duruyor, ama şimdi neredeyse yıkılmak üzere. Babam hâlâ yaşıyor, ama hastalandığında her şey Hampty-Dumpty3 gibi paramparça oldu. Stacy hiç ziyaretime gelmedi, hatta aramadı bile. Ama bu beni hiç de şaşırtmıyor artık.

Annem sonunda yüzünü bana döndü. Yeni bir düşünce beynimde yıldırım gibi çaktı ve rengi solmuş Osca^i biraz daha sıkı kavradım: Yine ikimiz kalmıştık. Babamın hayatı bir sebzeninkinden farksızdı. Stacy zaten mahvolmuştu. Uzanıp annemin elini tuttum, son zamanlarda daha da sertleşen derisinin sıcaklığım hissederek sıktım. Kapı açılana kadar öylece kaldık. Aynı hemşire odaya süzüldü tekrar.

Annem doğrularak hemşireye, "Marc oyuncak bebeklerle oynardı küçükken" dedi.

"Oyuncak askerlerle" diyerek hemen düzelttim. "Bebeklerle oynamazdım anne, oyuncak askerlerle oynardım."

En iyi dostum Lenny ve karısı Cheryl de her gün hastaneye uğruyorlardı. Lenny Marcus kariyerinin zirvesinde bir duruşma avukatı olmasına rağmen, hız sınırını aştığım için aldığım

cezalar veya evimizdeki ek inşaatlar gibi ufak tefek işlerimle de ilgilenir. Mezun olup eyalet savcılığında avukat olarak çalışmaya başladığında, mahkemelerdeki saldırgan tutumu, arkadaş ve hasımlarının ona "buldok" lakabını takmasına sebep olmuştu. Sonraları bu lakabın Lenny için çok hafif kaldığını düşünmüşler ki, Lenny'ye "Cujo" demeye başladılar. Kendisini ilkokuldan beri tanıyorum ve oğlu Ke-vin'in manevi babasıyım. Lenny de Tara'nın manevi babası. Çok fazla uyuyamıyorum. Geceleri tavanı seyrederek yatarken bip seslerini sayıyor, hastaneyi dinliyor ve zihnimin, küçük kızımın hayaliyle ve sonu gelmez ihtimaller zinciriyle boğuşmasına fazla izin vermemeye çalışıyorum. Tabii her za-

3 Duvardan düşerek parçalanmış ve bir daha birleştirilemeyen yumurta şeklinde bir çocuk şarkısı karakteri, (ç.n)

23

HARLAN COBEN

man başarılı olduğumu söyleyemem, İnsan zihninin, aslında içi yılanlarla dolu karanlık bir dehliz olduğunu öğrendim.

Dedektif Regan bir gün yine bana uğradı.

"Bana kız kardeşinden bahseder misin?" dedi.

"Niçin?" dedim sorusunu tamamlar tamamlamaz. Tam açıklamaya hazırlanıyordu ki, elimi kaldırarak durmasını işaret ettim. Anlamıştım. Kız kardeşim uyuşturucu bağımlı-sıydı ve uyuşturucunun olduğu yerde suçun olmaması düşünülemezdi. "Soyulduk mu?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Kaybolan bir şey yok gibi, ama ev darmadağın."

"Darmadağın mı?"

"Evet, birisi ortalığı fena dağıtmış. Niye yaptıkları konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Neyse, kız kardeşine dönelim tekrar."

"Stacy'nin kayıtları sizde yok mu?" diye sordum.

"Var."

"O halde daha fazla bir şey ekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Aranız soğuk, öyle değil mi?"

Soğuk. Bu kelime ben ve kız kardeşim için mi söylenmişti? "Onu seviyorum." dedim kısık bir sesle.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Altı ay önce."

"Yani Tara'nın doğduğu gün."

"Evet."

"Nerede?"

"Onu nerede mi gördüm?"

"Evet."

"Stacy hastaneye gelmişti" dedim.

"Yeğenini görmeye mi gelmişti?"

"Evet."

"Bu ziyaret sırasında neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Stacy'nin kafası yine iyiydi. Bebeği kucağına almak istedi."

24

başka şansın yok

"Sen de izin vermedin."

"Evet, doğru."

"Kızdı mı peki?"

"Kardeşim çok zor tepki verir. Hele uyuşturucu almışsa duvar gibi olur."

"Ama onu reddettin?"

"Uyuşturucuyu bırakana kadar Tara'nın hayatının bir parçası olamayacağını söyledim sadece."

"Anlıyorum." dedi. "Belki de bunun kız kardeşinin uyuşturucudan uzaklaşması için etkili

olabileceğini düşündün."

Biraz kafam karışmıştı. "Hayır, öyle değil aslında."

"Tam olarak anlayabildiğimi sanmıyorum."

Bunu nasıl açıklayabileceğimi merak ediyordum. Aile fo-toğrafmdaki gülümseyen yüzü düşündüm, eksik dişlerini meydana çıkaran gülümsemeyi. "Stacy'yi daha kötü biçimde tehdit

etmiştik zaten" dedim. "Fakat gerçek şu ki, kız kardeşim uyuşturucuyu bırakmayacak. Uyuşturucu onun hayatının bir parçası haline gelmiş."
"O halde kardeşinin hiçbir şekilde iyileşemeyeceğini düşünüyorsun."
Öyleydi ama yine de söylemek zor geliyordu. "Kızımla ilgili ona güvenemedim" dedim. "Bu konuyu burada keselim artık."
Regan pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. "Şu an oturduğunuz eve ne zaman taşındınız?"
"Oturduğumuz evi Monica'yla dört ay önce satın aldık."
"İkinizin de doğup büyüdüğünüz yere fazla uzak değil, doğru mu?"
"Evet, yakın."
"Peki, eşinle sen birbirinizi uzun zamandan beri mi tanıyordunuz?"
Soruların geliş sırası zihnimi iyice allak bullak etmişti. "Hayır."
"Aynı yerde doğup büyümüş olmanıza rağmen."
"Yollarımız farklıydı."

25

HARLAN COBEN

"Anlıyorum." dedi. "Şu ana kadar konuştuklarımızı toparlayacak olursak, evinizi dört ay önce aldınız ve altı aydır kız kardeşini görmüyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

Regan bana döndü. "Evinizde Stacy'nin parmak izlerini bulduk."

Hiçbir şey söylemedim.

"Hiç de şaşırmış gibi gözüküyorsun, Marc."

"Stacy bir uyuşturucu bağımlısı. Onun beni vurabileceğini ve kızımı kaçırabileceğini düşünmüyorum. Ama yanılmış olabilirim. Evini kontrol ettiniz mi?"

"Sen vurulduğundan beri onu hiç gören olmamış" dedi.

Gözlerimi kapadım.

"Kız kardeşinin tek başına böyle bir işe kalkışabileceğini düşünmüyoruz" diye devam etti. "Bir suç ortağı olmalı, erkek arkadaşı veya bir uyuşturucu satıcısı, eşinin zengin bir aileden geldiğini bilen birisi. Aklına kimse geliyor mu?"

"Hayır" dedim. "Ne yani, bütün bu olanların sadece fidye için mi yapıldığını söylemeye çalışıyorsun?"

Regan yine top sakalını sıvazlamaya başladı. Sonra hafifçe omuzlarını silkti.

"Ama her ikimizi de öldürmek istediler" diye sözlerime devam ettim. "Ölülerden nasıl fidye isteyebilirsin ki?"

"Almış oldukları uyuşturucunun dozundan dolayı hata yapmış olabilirler" dedi. "Veya parayı Tara'nın dedesinden alabileceklerini düşünmüşlerdir."

"Öyleyse niye hâlâ fidye istemediler?"

Regan cevap vermedi. Ama cevabı biliyordum. Uyuşturucu bağımlıları için özellikle birisini vurduktan sonra hararet fazla yükselir. Bu tip insanlar zorlu durumlarla mücadele edemezler. İşte bu yüzden esrar çekerler veya kendilerini vururlar; kaçmak, kaybolmak, beyaza gömülmek için. Medya bu davaya el atmıştır çoktan. Polis sorgulamalara devam ediyordur. Uyuşturucu bağımlıları bu baskıdan ürkerler. Her şeyi ortada bırakıp kaçarlar.

26

başka şansın yok

Bütün delilleri yok ederek.

Ama tam iki gün sonra fidye talebi geldi.

Şuurum eski haline dönmüştü ve yaralarım inanılmaz bir hızla iyileşiyordu. Bunun sebebi iyileşmeye çok fazla odaklanmış olmamdı belki veya katelepsi hastası gibi yattığım on iki günlük süre, yaralarımın iyileşmesi için yeterli bir zamandı. Belki de yaşadığım korkunç olaylardan duyduğum ıstırap, fizikî acıyı bastırıyordu. Sürekli Tara'yı düşünüyordum ve belirsizliğin meydana getirdiği korku nefes almamı güçleştiriyordu. Monica'yı cansız yatarken düşündüğümde ruhumu parçalayan çelik pençeler hissediyordum içimde.

Çıkmak istiyordum.

Vücudumda hâlâ ağrıyan yerler vardı, ama "En kötü hastalar doktorlardan çıkar" sözünün doğruluğunu ispatlarmış-çasma Ruth Heller⁷ a beni bırakması için baskı yaptım. Zorla da olsa taburcu olmam konusunda onay verdi. Fizik tedavi için her gün birisinin eve gelmesi konusunda anlaştık. Ayrıca bir hemşire düzenli olarak uğrayacaktı.

St. Elizabeth hastanesinden ayrıldığım sabah annem evde, yani cinayet mahallindeydi. Ne anlama geliyorsa benim için evi hazırlıyordu. Çok garip değil mi? Tekrar oraya dönmekten korkmuyordum. Ev artık tuğladan ve harçtan ibaretti benim için. Yaşadığım olaylar evden taşınmam için bir sebep olamazdı.

Lenny eşyalarımı toplamama ve giyinmeme yardım etti. Sırık gibi uzun olan Lenny'nin, tıraş olduktan altı dakika sonra gölgelenen esmer bir yüzü vardı. Çocukken şişe dibi gözlükler takar, yaz kış kaim, fitilli kadife pantolonlar giyerdi. Kıvrık saçları, evden kaçmış bir fino köpeğini andıracak kadar uzayana dek asla kesilmezdi. Şimdiyse saçları hep kısa geziyor. İki yıl önce lazerli göz ameliyatı olup gözlüklerini de atan Lenny'nin giydiği takım elbiseler hep en pahalı cinsten.

"Bizimle kalmayacağına emin misin?" dedi Lenny.

"Dört tane çocuğun var senin" dedim.

27

HARLAN COBEN

"Ah, bu doğru." Bir süre durakladı. "Peki ben sizde kalabilir miyim?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Çok ciddiym," dedi Lenny, "O evde yalnız kalmamalısın, Marc."

"Ben iyiyim."

"Cheryl sana akşam yemeği için bir şeyler pişirdi. Derin dondurucuda bulabilirsin."

"Sağolsun."

"Karım hâlâ dünyanın en berbat aşçısı" dedi Lenny gülerek.

"Zaten yiyeceğimi söylemedim ki."

Lenny yüzünü başka tarafa çevirerek, zaten hazırlanmış olan bavullarla ilgilenmeye devam etti. Onu seyrettim. Mrs. Robert ilkokulunun birinci sınıfından beri onu tanıyordum, bu yüzden sorum onu fazla şaşırtmadı. "Bana bir şeyler söylemeye çalışıyorsun, mesele nedir?"

Galiba o da bu soruyu bekliyordu. Hemen konuya girdi. "Bak Marc, ben senin avukatınım, değil mi?"

"Evet."

"O halde sana bazı yasal uyanlar yapmak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Daha önce de söylemiş olmalıyım. Ama söylediklerimin bir kulağından girip ötekisinden çıktığına eminim. Şimdi, ee, sanırım bu biraz daha farklı bir durum."

"Lenny?"

"Efendim?"

"Ne diyorsun sen Allah aşkına?"

Tüm fizikî gelişimine rağmen Lenny'yi hala bir çocuk olarak görüyor ve bu yüzden tavsiyelerini ciddiye alma konusunda güçlük çekiyordum. Beni yanlış anlamayın. Ne kadar zeki bir insan olduğunu biliyorum. Önce Princeton ve ardından Columbia Savcılığı'na kabul edildiğinde, kutlamayı birlikte yapmıştık. SAT'a4 birlikte girmiş ve üniversitenin

4 Scholastic Assessment Test: Amerikan üniversitelerine giriş sınavı, (ç.n)

28

başka şansın yok

birinci sınıfında aynı kimya sınıfına düşmüştük. Tüm bunlara rağmen Lenny benim gözümde hâlâ, cuma ve cumartesi geceleri deli gibi gezip tozduğum adamdan pek farklı değil. Gezerken, hava atmak için babasının bu iş için hiç de uygun olmayan ahşap panelli minibüsünü kullanırdık ve partileri hiç kaçırmazdık. Benim "Gözükmeyen Büyük Kalabalık" diye adlandırdığım lise öğrencileri grubuna her zaman katılırdık gerçi, ama gerçek anlamda hiçbir zaman grubun bir üyesi olmadık. Köşe başlarında dikilir, müziğin ritmine göre kafamızı salları ve fark edilmek için büyük çaba harcardık. Ama hiçbir zaman fark edilmedik. Çoğu zaman gece programımız Heritage Diner'da kızarmış peynir yiyerek noktalanırdı veya Benjamin Franklin Ortaokulu'nun hemen arkasındaki futbol sahasında çimlere uzanıp yıldızları seyrederek sonlandırırđık geceyi. En iyi arkadaşınızla bile, yıldızlara bakarken konuşmak daha kolaydır.

"Pekâlâ," dedi Lenny her zaman yaptığı gibi abartılı mimik hareketleriyle, "Durum şu: Ben olmadığım zamanlarda polislerle konuşmanı istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Belki sana saçma geliyor, ama bunun gibi davalarla çok karşılaştım. Belki tam olarak aynı davalar değil ama, ne demek istediğimi anlıyorsun. İlk şüpheli her zaman için aile bireyleridir."

"Kız kardeşimi mi kastediyorsun?"

"Hayır, yakın aile bireylerini kastediyorum veya en yakın bireyler de diyebiliriz."

"Yani polisin benden şüphelendiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilemiyorum." Kısa bir süre konuşmadı. "Pekâlâ, evet, ihtimal dahilinde."

"Olayda benim vurulduğumu unutuyorsun sanırım. Ayrıca kaçırılan çocuk benim kızım."

"Doğru, ama bu senin açından avantajlı olduğu kadar, dezavantajlı bir durum."

29

HARLAN COBEHI

"Nereden biliyorsun?"

"Biraz zaman geçsin, senden daha fazla şüphelenmeye başlayacaklar?"

"Niye ama?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Genelde böyle olur. Bak Marc, adam kaçırma olaylarıyla FBI ilgileniyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Çocuk kaçırıldıktan 24 saat sonra olay, eyalet kamu güvenliğini ilgilendiren hadise olarak ele alınır ve bu durumda FBI sahneye çıkar."

"Eee?"

"Yaklaşık on gündür bir sürü ajan dolaşüyor ortalıkta. Tüm telefonlarını dinlemeye aldılar ve fide telefonunu bekliyorlar. Ama birkaç gün içinde ipleri biraz gevşettiler. Bu normal tabii. Sonsuza dek bekleyecek halleri yok, bu yüzden ajan sayısını bire veya ikiye indirdiler. Olayla ilgili düşünceleri de değişti. Artık Tara'nın kaçırılmasını, fide için adam kaçırma olarak değil de, doğrudan çocuk kaçırma olayı olarak ele alıyorlar. Ama tahmin ediyorum telefonlar hâlâ dinleniyordun Daha sormadım, ama soracağım. Eminim fide için telefon gelebileceğini bahane ederek, telefonları dinlemeye devam etmeleri gerektiğini savunacaklardır ve şunu da unutma, ajanlar senin suç teşkil edebilecek bir şeyler söylemeni bekliyorlardır."

"Yani?"

"Yani dikkatli olmalısın" dedi Lenny. "Ev ve cep telefonlarının dinlenebiliyor olacağı ihtimalini sakın unutma."

"Yine soruyorum: Bütün bunlardan bana ne? Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Yapmadın." Lenny uçmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini iki yana açtı. "Bak, dikkatli ol, hepsi bu. Sana hiç de inandırıcı gelmeyebilir ama, umarım bunu söylediğimde şoke olmazsın: Kimi zaman polisin bir sonuca varabilmek için delilleri çarpıttığı biliniyor."

"Kafamı karıştırıyorsun, Lenny. Yani sadece bir baba ve koca olduğum için şüpheli mi görülyorum?"

30

başka şansın yok

"Evet" dedi Lenny. "Ve de hayır."

"Pekâlâ, sağol, inan bu çok açıklayıcı oldu."

Yatağımın hemen yanındaki telefon çaldı. Odanın öbür tarafındaydım. "Açar mısın?" dedim. Lenny telefonu açtı. "Dr. Seidman'ın odası, buyurun?" Dinlerken renginin kaçtığını fark ettim.

Kelimeler ağızmdan zorlukla döküldü. "Bekleyin lütfen." Elinde mikroplu bir şey tutuyormuş gibi aceleyle ahizeyi bana uzattı. Şaşkın bir halde Lenn/ye bakarak ahizeyi kulağıma götürdüm,

"Alo?"

"Merhaba Marc. Ben Edgar Portman."

Monica'nın babası. Bu ses, Lenny'nin tepkisini yeterince iyi açıklıyordu. Edgar'm tonlaması her zaman olduğu gibi gayet resmiydi. Bazı insanlar konuşurlarken ağızlarından çıkacak kelimelere dikkat ederler. Çok az kişi de, tıpkı kayınpederim gibi, akıllarından geçen her kelimeyi çok dikkatli bir şekilde tartmadan asla sese dönüştürmezler.

Kısa bir süre şaşkınlık yaşadım. "Merhaba Edgar" dedim aptalca bir ses tonuyla. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Tabii daha erken aramadığımı için kendimi ihmalkâr sayıyorum.

Carson'dan yaraların iyileşene kadar hastanede kalacağını öğrendim. Tamamen iyileşene kadar beklersem daha iyi olacağını düşündüm."

"Çok düşüncelisin" dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Sanırım bugün hastaneden çıkıyorsun."

"Evet, çıkıyorum."

Edgar, karakteriyle hiç örtüşmeyecek bir şekilde boğazını temizledi. "Acaba geçerken bizim eve uğrayabilir misin?"

Ev mi? Onun evi yani. "Bugün mü?"

"Evet, mümkün olduğunca çabuk ve yalnız gel, lütfen."

Bir süre sessiz kaldık. Lenny şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Bir problem mi var, Edgar?" diye sordum.

"Aşağıda şoförüm seni bekliyor, Marc. Buraya gelince ayrıntılı olarak konuşuruz." Ve bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattı.

31

HARLAN COBEN

Gerçekten de siyah bir Lincoln aşağıda beni bekliyordu.

Lenny tekerlekli sandalyeyle beni dışarıya çıkardı. Bu bölgeyi iyi tanıyordum. Ne de olsa St. Elizabeth hastanesinden birkaç kilometre ötede doğmuştum. Henüz beş yaşındayken babam acil servise getirmişti beni (on iki dikiş) ve yedi yaşındayken de, her neyse, zehirlenmemle ilgili çok şey biliyorsunuz zaten. Tıp fakültesine giderken ihtisasımı New York'ta, o zamanlar Columbia Presbiteryen5 adıyla bilinen hastanede yapmıştım. Daha sonra rekonstrüksiyon sürecinde göz hastalıkları üzerine bir çalışma yapmak üzere araştırma görevlisi olarak St. Elizabeth hastanesine gelmişim tekrar.

Evet, plastik cerrahiyle uğraşıyorum, ama sizin bildiğiniz gibi değil. Çok nadir olarak burun ameliyatları yaparım, ama beni silikon yığımlarıyla uğraşırken göremezsiniz. Yorum yapmıyorum, yaptığım iş gerçekten bu değil.

Tıp fakültesinden arkadaşım olan BronxTu Zia LerouxTa birlikte pediatrik rekonstrüktif cerrahi6 alanında çalışıyoruz. One World WrapAid adında bir gruba üyeyiz. Aslında bu gruba biz kurduk. Özellikle denizasırlı ülkelerdeki, yoksulluk veya çatışmalar sebebiyle sakatlanan ya da sakat doğan çocuklarla ilgileniyoruz. Sürekli seyahat halindeyiz. Sierra Leone'da yüzleri parçalanmış çocukları ameliyat ettim, Yukarı Moğolistan'da doğuştan damağı yarık çocukların tedavisi yaptım, Bronx'ta yanık hadiseleri üzerine çalıştım. Benim alanımda çalışan insanların çoğu gibi uzun bir eğitim sürecinden geçtim. Kulak Burun Boğaz ihtisası yaptım, bir yıl plastik cerrahi üzerine çalıştım ve daha önce de belirttiğim gibi göz alanında uzmanlaştım. Zia'nın eğitim süreci benimkinden çok da farklı değil, ancak yüz bölgesi üzerine sahip olduğu bilgi benden daha kuvvetli.

Bizi iyilik perisi gibi görebilirsiniz. Ama yanılıyorsunuz. Bir tercih yapmalıydım. Ya göğüs büyütecek veya zaten faz-

5 Tümü eşit rütbede görevlilerden oluşan bir kurulun yönettiği Protestan Kilisesi üyesi hastane, (ç.n)

6 Organ ve dokulara müdahale ederek morfolojik değişiklikler oluşturmayı amaçlayan plastik cerrahi dalı. (ç.n)

32

başka şansın yok

lasıyla güzel olan kadınların cildini germekle meşgul olacaktım. Ya da yaralanmış, yoksulluktan sakat kalmış çocuklarla uğraşacaktım. Ben ikincisini seçtim. Bu seçimimi yalnızca zor durumda kalan insanlara yardım etme amacıyla yapmadım tabii. Benim seçtiğim yolda alanımla ilgili çok daha verimli hadiselerle karşılaşabiliyorum. Plastik cerrah olan birçok kişi bulmaca delisidir. Biraz garip insanlar doğrusu. Tabii anomali hadiseleri veya dev tümörler bizi hayata bağlar.

İçi, bakmaya bile cesaret edemeyeceğiniz yüz deformas-yonlarıyla ilgili resimlerle dolu kalın tıp kitaplarını bilirsiniz. Zia ve ben bu kitapların hastasıyızdır.

Taze havayı ciğerlerime doldurdum. Sanki dünyanın ilk günüymüş gibi parlayan güneş kasvetli ruhumu aydınlatmıştı. Yüzümü ılık rüzgara çevirdim ve iyice gevşedim. Bunu yapmayı çok seven Monica, stresini bu şekilde attığını söylerdi hep. Güneş ışınları usta bir masör maharetiyle karımın yüzündeki çizgileri alır götürürdü. Gözlerimi kapadım. Lenny sessiz bir şekilde beni bekliyordu.

Kendimi daima aşırı hassas bir adam olarak düşünmüşümdür. Çok aptal filmlerde bile kolayca ağlarım. Duygularımı çok rahat bir şekilde yönetebilirsiniz. Ama babam için hiç ağlamadım ve şimdi, yaşadığım korkunç fırtınanın ardından gözyaşının asla dindiremeyeceği bir şeyler hissediyordum. Klasik savunma mekanizması olarak varsayalım. Hep ileri doğru hareket etmeliyim. Yaptığım işten çok da farklı değil aslında: Ciltte meydana gelen ufak çatlaklar büyük yarıklara dönüşmeden hemen müdahale edilmelidir.

Lenny telefon hadisesinin öfkesini hâlâ üzerinden atamamıştı. "O herifin ne istediği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sustu. Ne düşündüğünü biliyordum. Lenny babasının ölümünden Edgar"ı sorumlu tutuyordu. Babası, Edgar'm şirketlerinden olan ProNess Foods şirketinde orta ölçekli bir yöneticiydi. Şirket için yirmi altı yıl boyunca köle gibi çalışmış ve Edgar büyük bir şirket evliliği gerçekleştirdiğinde el-

33

HARLAN COBEN

li iki yaşma henüz girmişti. Lenny'nin babası işten atıldı. Bay Marcus'u, omuzları çökmüş bir halde mutfak masasına oturmuş, özgeçmişini zarflara titizlikle yerleştirirken görmüştüm. Ancak iş bulamadı ve iki yıl sonra kalp krizi geçirerek öldü. O günden beri hiç kimse, işten atılma olayıyla ölüm hadisesinin birbiriyle alâkası olmadığı konusunda Lenny'yi ikna edemedi. Lenny, "Benim de gelmemi istemediğin konusunda eminsin, değil mi?" diye sordu tekrar.

"Eminim. Ben iyiyim, sağol."

"Cep telefonun yanında mı?"

Telefonumu çıkarıp gösterdim.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Gitmeden önce ona tekrar teşekkür ettim. Şoför kapıyı açtı. Çekinerek arabaya bindim. Yolumuz çok uzun değildi. Kasselton'dan New Jersey'ye. Yani doğduğum yere. 60'lann irili ufaklı evlerini, 70'lerin büyük çiftlik evlerini, 80'lerin alüminyum çatılı evlerini ve 90'ların büyük konaklarını geçtik. Nihayet ağaçlar sıklaştı. Önlerindeki su kanallarıyla korunan evlerin yola olan mesafeleri biraz daha açıldı. Şimdi sürekli sonbahar ve orman kokusu yayan o olağanüstü zengin bölgeye yaklaşıyorduk. Portman ailesi ilk olarak, iç savaşın hemen ardından bu sık çalıların kapladığı alana yerleşmiş. Jersey'nin banliyölerinin büyük bir bölümü gibi burası da o zamanlar tarlaymış. Büyük büyük dede Portman yavaş yavaş arazilerini satarak büyük bir servet elde etmiş. Hâlâ on altı dönüm arazileri var ve bölgenin en geniş arazilerinden birine sahipler. Yolun yukarisına doğru tırmandığımızda gözüm sola, aile mezarlığına doğru kaydı. Gözüme mezarlıktaki taze toprak yığını ilişti.

"Arabayı durdur" dedim.

"Kusura bakmayın Bay Seidman," diye cevap verdi şoför, "ama sizi hiçbir yere uğramadan doğrudan eve götürmem söylendi."

34

başka şansın yok

Bir şeyler söyleyecektim ki, aklıma daha iyi bir şey geldi. Araba mezarlığın ön kapısında durana kadar bekledim. Hemen kapıyı açıp atladım ve gerisin geri yürümeye başladım. Şoförün sesini duyuyordum: "Bay Seidman?" Durmadım. Tekrar bana seslendi ama duymazlıktan geldim. Yağmurun azlığına rağmen, çimenler yağmur ormanlarını andıran bir yeşillığe bürünmüştü. Bahçede açan güller bir renk cümbüşü meydana getirmişti.

Acele etmeye çalışıyordum ama derim hâlâ neredeyse yırtılacakmış gibi acıyordu. Biraz yavaşladım. Gençken dışarıdan binlerce kez görmeme rağmen, bu Portman arazisine yaptığım üçüncü ziyaretti. Aile mezarlığını ise hiç görmemiştim. Aslında birçok insan gibi ben de bundan kaçınmaya çalışmışım. Mezarlığın etrafındaki çit yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi ve bembeyazdı. Son yapılan merasim için özel olarak mı boyandı acaba diye merak ettim.

Tamamen lüzumsuz olduğunu düşündüğüm kapıdan içeri adımımı attım, taze toprak yığınının gözümü hiç ayırmadan gösterişsiz mezar taşlarının arasından yürüdüm. Yeni mezarın yanına geldiğimde tüm vücudumu bir titreme aldı. Yavaşça gözlerimi yere doğru indirdim.

Evet, yeni kazılmış bir mezar. Henüz mezar taşı konulmamış. Mezarın başına, düşün davetiyelerinde kullanılan yazı karakteriyle tek bir şey yazılmış: MONICA'MIZ.

Ayakta dikilerek gözlerimi kırıştırdım. Monica. Vahşi gözlü güzelim benim. Çalkantılı bir ilişkimiz vardı; büyük bir tutkuyla başlayan ve sonraları monotonlaşmaya başlayan çoğu ilişkide olduğu gibi. Niçin böyle olduğunu bilmiyorum. Monica şüphesiz farklıydı. İlk başlardaki tutku ve heyecan derin bir vadi gibiydi. Ama bu duygular, ruh halimizde meydana gelen değişimler neticesinde zamanla bıkkınlığa dönüşüverdi. Daha derine inmeye sabrım kalmamıştı.

Orada dikilmiş toprak yığınının bakarken acı dolu bir hatırayla sarsıldım. Saldırıdan iki gece önce yatak odasında Monica'yı ağlarken bulmuştum. Bu ilk kez olmuyordu. Son

35

HARLAN COBEN

da olmayacaktı. Hayatımızın sahnelendiği oyundaki rolümü oynadım ve ne olduğunu sordum. Ama samimi bir yaklaşım olduğunu söyleyemem. Eskiden böyle durumlarda çok daha endişeli olurum. Monica sorumu cevaplamazdı. Sarılmaya çalışırdım, kaskatı dururdu. Bir süre sonra bu tepkisizlik yordu beni. İstedikleri yapılmadığında ağlayan çocukların durumuna benziyordu yavaş yavaş ve bu süreç duyguların katılaşmasıyla sonuçlandı. Kasvetli bir yaşam böyle başlıyor işte. Bir noktadan sonra her şeye içermeye başlıyorsunuz. En azından kendi kendime tekrarlayıp durduğum şey buydu.

Ama bu kez farklı olan bir şeyler vardı sanki. Monica sorumu cevapladı. Uzun bir cevap değildi, tek bir cümle. "Sen beni sevmiyorsun." Bu kadar. Sesinde acınacak bir ifade yoktu. "Sen beni sevmiyorsun." Hemen itiraz edip açıklama yapmaya çalışırken, bir yandan da kendi kendime söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmüştüm.

Gözlerimi kapadım ve göz yaşlarımı azat ettim... Evet, durumumuz kötüydü ama son altı aydır ikimiz için de bir kaçış yolu açılmıştı. Sakin ve ılık bir şeye yoğunlaşmıştık, kızımıza. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, sonra tekrar gözlerimi buharlaşıp giden eşimi saklayan mezarla buluşturdum. "Monica!" diye bağırdım yüksek sesle ve sonra ona son bir söz verdim.

Tara'yı bulacağıma dair yemin ettim mezarının hemen yanı başında.

Bir hizmetçi veya evde çalışan herhangi biri veya bir ortağı veya her kimse, koridor boyunca bana eşlik ederek kütüphaneye kadar götürdü. Evin dekoru çok pahalıya patlamış olmalıydı; sade doğu halıları serilmiş koyu cilalı döşeme, yine gösterişli olmaktan uzak sade Amerikan tarzı mobilyalar. Tüm servetine ve sahip olduğu geniş arazilere rağmen Edgar gösterişi sevmeyen bir yapıya sahipti. "Sonradan görme" tabirini kesinlikle hak etmeyen birisiydi.

36

başka şansın yok

Edgar, mavi renkte kaşmir spor ceketiyle, meşe ağacından yapılmış büyük masasından kalktı. Masanın üzerinde, eğer yanlış hatırlamıyorsam büyük dedesinden hatıra kalan kuş tüyü bir kalem ve biri Washington'a, diğeri de Jeffer-son'a ait iki bronz büst vardı. Carson Amca'mm da orada oturduğunu görünce şaşırdım. Hastanede ziyaretime geldiğinde onu kucaklamaktan kendimi alamamıştım. Kucaklama sırası şimdi ondaydı. Vücudumu kendine doğru bastırdı, hiç konuşmadan öylece kaldık bir süre. O da sonbahar ve orman kokuyordu.

Odada hiç fotoğraf yoktu; ne bir tatil fotoğrafı ne bir okul portresi ne de yardım kuruluşlarının düzenlediği törenlerde çekilmiş bir resim. Aslında, evin hiçbir yerinde fotoğraf gördüğümü hatırlamıyorum.

Carson, "Kendini nasıl hissediyorsun, Marc?" diye sordu.

Ona fena olmadığını söyledim ve kayınpederime döndüm. Edgar masasından ayrılmamıştı.

Birbirimize sarılma-mıştık. Hatta el bile sıkışmamıştık. Göz ucuyla masanın önündeki sandalyeyi işaret etti.

Doğrusu Edgar" ı çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Yalnızca üç kez görüşmüştük. Ne kadar parası olduğunu bilmiyorum ama, oturduğu evi bir yana bırakalım, caddede yürürken, otobüs durağında beklerken, hatta çıplakken bile Port-man'lerin ne kadar büyük bir servete sahip olduğunu anlayabilirdiniz. Monica'da da nesiller boyunca kökleşmiş, edinilmesi imkânsız, genetik diyebileceğimiz zengin insanlara has bir tavır seziliyordu. Eşimin, buraya kıyasla gayet mütevazı sayılabilecek bir evde oturmayı seçmiş olması muhtemelen bir isyan göstergesiydi.

Babasından nefret ederdi.

Daha önce onun gibi insanlarla tanıştığım için midir bilinmez ama, benim de babasının fanatiği olduğum söylenemez. Edgar kendisini bulunmaz Hint kumaşı sanabilir, ama sahip olduğu serveti modası geçmiş bir yöntemle elde etti. Mirasa kondu. Çok sayıda zengin insan tanımiyorum ama

37

HARLAN COBEN

bir şeyi çok iyi öğrendim. Birisine altın tepsiyle ne kadar çok şey sunulursa, ekonomik durumlarla veya hükümetin gerçekleştirdiği icraatlarla ilgili yakınmaları da aynı orantıda artıyor. Çok garip. Edgar da, sahip olduğu konuma canını dişine takarak geldiğine kendini inandıran o eşsiz zümreye ait olduğunu düşünüyor. Elbette hepimiz kendi değer yargılarımızla yaşıyoruz, ama eğer hiç kıt kanaat geçinmemişsen, içinde yaşadığım lüksü hak etmek için kayda değer hiçbir şey yapmamışsan, söz konusu lüks hayat, kendine olan güvensizliğin üstünü bir şekilde örtüyor. Ama sürekli kendiyi övünen bir ukala olman da gerekmiyor tabii.

Oturdum. Carson ayakta duruyordu. Edgar" a baktım. İyi beslenmekten kaynaklanan tabii bir tombulluk vardı vücudunda. Yüzünün tüm hatları yumuşaktı. Ama yanaklarında-ki pembelikten eser kalmamıştı. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, ellerini de göbeğinin üzerine yerleştirmişti. Onun harap olmuş, bitmiş, takati kesilmiş görüntüsüne şaşkınlıkla baktım.

Şaşkınlıkla baktım diyorum çünkü Edgar her zaman için kendi dertlerini ve sevinçlerini etrafındakiyle paylaşmayan, çevresindeki alanı işgal eden insanları bir vitrin süsünden farklı görmeyen bir yapıya sahipti. Şu anda iki çocuğunu da kaybetmiş bir babaydı. Oğlu Eddie, on yıl önce aşın hızla araba kullanırken geçirdiği kaza sonucu ölmüştü. Monica'ya göre Eddie, bu kazayı kasıtlı yapmıştı. Bu yüzden babasını suçluyordu. Monica zaten birçok şeyin sorumlusu olarak babasını görüyordu.

Bir de Monica'nın annesi var. Çok fazla "dinlenen" bir kadın. Uzun seyahatlere çıkar ve birçok kurum ve dernekte gönüllü olarak yer alır. Onunla görüştüğümüz iki seferde de bir programa hazırlanıyordu. Güzel kıyafetleri ve pudralanmış yüzü, sevimli ama solgun görünüşü, boş bakan gözleri, içi boş cümleleri ve özentili tavırları dikkatimi çekmişti. Carson Amca hariç, Monica'nın ailesiyle olan ilişkileri soğuktu. Tahmin edebileceğiniz gibi bunu pek de umursamıyordum.

38

başka şansın yok

"Beni görmek istemiştin" dedim.

"Evet, Marc. İstedim." dedi.

Bekledim.

Edgar ellerini masanın üzerine koydu. "Kızımı seviyor muydun?"

Savunmasız yakalanmıştım, ama yine de hiç tereddüt etmeden cevap verdim, "Hem de çok".

Yalanımı fark etmiş gibi görünüyordu. Bakışlarını sabit tutmak için büyük çaba harcıyordum.

"Ama biliyorsun, yine de mutlu değildi."

"Bunun için beni suçlayamazsın" dedim.

Kafasını yavaşça öne doğru salladı. "Doğru."

Bu savunmam çok da işe yaramış gibi gözüküyordu. Suçlayıcı ifadeler kükreyerek tekrar üzerime saldırdı.

"Bir psikiyatriste gidiyordu, bunu biliyor muydun?"

Önce Carson'a baktım, sonra yeniden Edgar" a döndüm. "Hayır."

"Kimsenin bilmesini istemiyordu."

"Siz nasıl öğrendiniz peki?"

Edgar cevap vermedi. Elleri bakıyordu. Sonra birden, "Sana bir şey göstermek istiyorum" dedi.

Carson Amca'ya döndüm. Elleri çenesindeydi ve titriyor gibiydi. Sonra tekrar Edgar" a dönüp, "Göster lütfen" dedim.

Masanın çekmecesini açtı, ellerini çekmecenin içine soktu ve naylon bir torba çıkardı. Başparmağı ve işaret parmağının arasında köşesinden tuttuğu torbayı iyi görebilmem için havaya kaldırmıştı. Sanırım bir dakika boyunca torbaya baktım ve neye baktığımı fark ettiğim anda gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Edgar tepkimi fark etti. "Tanıdık geliyor, değil mi?"

Önce konuşamadım. Carson'a kaçamak bir bakış fırlattım. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Sonra

Edgar" a dönerek başımla onayladım. Plastik torbanın içinde küçük bir kumaş parçası duruyordu. Gördüğüm desen, iki hafta önce vurulmadan birkaç dakika önce gördüğüm desenle aynıydı.

39

HARLAN COBEN

Üzerinde siyah penguen desenleri bulunan pembe kumaş.

Sesim zor duyuluyordu."Bunu nereden buldunuz?"

Edgar büyük, sarı bir zarf uzattı. Bu da korumak için naylon bir torbanın içine konulmuştu.

Arkasını çevirdim. Beyaz bir etiketin üzerinde Edgar'm ismi ve adresi yazılıydı. Mektup, New York'tan postaya verilmişti.

"Bugünkü postayla geldi" dedi Edgar. Sonra göz ucuyla kumaş parçasını işaret ederek, "Bu Tara'nın mı?" diye sordu.

Soruya, 'Evet' diyerek karşılık verdiğimi sanıyorum.

"Daha bitmedi" dedi Edgar. Elini tekrar çekmecedan içeri uzattı.

"Her şeyi naylon torbalara koyuyorum. Yetkililer incelemek isteyebilir diye."

Yine fermuarlı bir torbaya benzeyen bir şey uzattı. Bu seferki biraz daha küçüktü ve içinde saç telleri gözüktüyordu. Birkaç tutam saç teli. Artan bir endişeyle birden neye baktığımı anladım. Nefesim kesildi.

Bebek saçı.

Uzaklardan bir yerlerden Edgar'm sesini duydum. "Onun saçı mı?"

Gözlerimi sıkıca kapayarak Tara'yı karyolasında hayal etmeye çalıştım. Korkarak fark ettim ki, zihnimde kızımın görüntüsü giderek daha da zayıflıyordu. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Artık kızımın yaşadığım günleri gözümde canlandıramayacak mıydım? Göz kapaklarım gözyaşlarımı zor engelliyordu. Kızımın yumuşacık kafasını okşarken hissettiğim duygulan geri getirmek istiyordum, parmaklarımın saçlarını okşadığı anın büyüsünü yeniden hissetmek istiyordum şiddetle.

"Marc?"

"Olabilir" dedim gözlerimi açarak. "Ama kesin bir şey söyleyemem."

"Bir şey daha" dedi Edgar. Başka bir naylon torba uzattı. İçinde saç bulunan torbayı dikkatlice masanın üzerine bırak-

40

başka şansın yok

tim. Yeni torbayı elime aldım. İçinde bir sayfa beyaz kâğıt vardı ve lazer yazıcıdan çıktısı alınmış bir not.

Eğer yetkililerle temasa geçersen, ortadan kayboluruz. Ona ne olduğunu asla öğrenemezsin.

Gözümüz üzerinizde olacak. Her şeyden haberimiz olacak, içeride adamımız var. Tüm aramalarınız takip ediliyor. Sakın telefonda bu konudan bahsetmeyin. Senin, yani büyükbabanın zengin olduğunu biliyoruz. İki milyon dolar istiyoruz. Fidyeyi kızın babası teslim edecek ve sen, büyükbaba, parayı sen hazırlayacaksın. Bir cep telefonu gönderiyoruz. Bu telefon güvenli, dinlenemez. Ama herhangi bir şekilde telefonu kullanırsanız haberimiz olur. Ortadan kayboluruz ve çocuğu bir daha asla göremezsiniz. Parayı hazırla ve babaya ver. Baba, para ve telefon yanında olsun. Eve git ve bekle. Seni arayıp ne yapman gerektiğini söyleyeceğiz. Dediklerimizin dışına çıkarsan kızını bir daha asla göremezsin. Başka şansın yok. Cümle yapıları garipti, bazıları nezaket kokuyordu. Notu tam üç kez okudum ve kafamı kaldırıp Edgar ve Carson'a baktım. Komik bir rahatlama çöktü üzerime. Evet, bu korkunç bir şeydi, böyle bir mektup almak... Ama diğer taraftan içimi rahatlatmıştı. Sonunda bir şey olmuştu işte. Harekete geçebilirdik artık. Tara'yı geri alabilirdik. Yeni bir ümit doğmuştu.

Edgar ayağa kalkarak odanın köşesine doğru yürüdü. Bir dolabın kapağını açarak üzerinde Nike logosu bulunan spor bir çanta çıkardı. Hiçbir ön açıklamaya gerek duymadan, "Hepsi burada." dedi.

Çantayı kucağıma bıraktı. Gözlerimi çantaya diktim. "İki milyon dolar, ha?"

"Seri numaralan ardışık değil, ama her ihtimale karşı tüm seri numaralarının listesini elimizde bulunduruyoruz."

41

HARLAN COBEN

Carson'a baktım ve tekrar Edgar'a döndüm. "FBI ile görüşmemiz gerektiğini düşünmüyorsun sanırım."

"Hayır." Edgar kollarını göğsünde birleştirerek masanın kenarına ilişti. Şu berberlerin kullandığı defne yaprağı kolonyası kokuyordu, ama daha ilkel, daha ekşimsi bir şeyler seziyordum sanki. Gözlerinde yorgunluk belirtileri vardı. "Senin kararın, Marc. Baba olan sensin. Yapacağın şeye saygı duyarız. Ama bildiğin gibi federal yetkililerle daha önce temasım oldu. Kendi görüşlerim yaşadığım tecrübeler neticesinde şekillendiği için ne kadar yetersiz olduklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Önyargılı davranıyorum belki, ama ne şekilde yönetildiklerine ve nasıl çalıştıklarına bizzat şahitlik ettim. Eğer kaçırılan benim kızım olsaydı, onlara göre değil, kendi kararlarımına göre hareket ederdim."

Ne söylemem veya ne yapmam gerektiği konusunda tereddüt ettim. Edgar bunu fark etti.

Ellerini birbirine vurarak şaklattı ve kapıya doğru yürüdü.

"Mektup eve gidip beklemeni söylüyor. Sanırım en iyi şey söylenenlere uymak."

42

Üçüncü Bölüm

Aynı ŞOfÖr kapıda bekliyordu. Nike çantayı göğsüme bastırarak arka koltuğa süzıldüm. Duygularım aşağılık bir korku hissi ve garip bir sevinç arasında sürekli gidip geliyordu. Kızıma kavuşabilirdim veya her şeyi mahvedebilirdim.

Ama öncelikli olan mesele şuydu: Polise söylemeli miyim, yoksa sır olarak mı kalmalı bu mektup?

Sakinleşmeye çalıştım, artı ve eksileri yan yana koyup objektif bir şekilde düşünmeye çabaladım. İmkânsızdı tabii ki. Ben bir doktorum. Daha önce de hayat kurtaran kararlar verdim. En iyi yolun, heyecan unsurunu denklemden çıkarmak olduğunu biliyordum. Ancak kızımın hayatı ortadaydı. Biricik kızım. Başta söylediklerimi tekrarlayacak olursak: Benim dünyam.

Monica'yla birlikte satın aldığımız ev, doğup büyüdüğüm ve hâlâ ailemin yaşadığı evin birkaç sokak ötesinde. Bu konuda hâlâ kararsızım. Anne ve babama bu kadar yakın bir yerde yaşamaktan pek de hoşlanmıyorum aslında, ama diğer yandan onları bir başına bırakıp gitmek fikrinden de nefret ediyorum. Orta yolu sanırım şu: Yakınlarında yaşa ve bol bol seyahat et. Lenny ve Cheryl, bizden dört sokak ötedeki Kasselton Alışveriş Merkezi'nin yanında, Cheryl'in doğup büyümüş olduğu evde oturuyorlar. Cheryl'in ailesi altı yıl önce Flori-da'ya taşındı. Ama arada bir torunlarını ziyaret edebilmek ve güneşin hiç batmadığı, yazların insanın kanını kaydattığı bu eyaletten kopmamak için bir evlerini satmayıp burada bırakmışlar.

43

HARLAN COS EN

Kasselton'da yaşamayı tam olarak sevdiğim söylenemez. Son otuz yılda şehrin çehresi hemen hemen hiç değişmedi. Gençliğimizde ailemizin maddeci tutumlarını, amacı belli olmayan değerlerini hafife alarak dalga geçerdik. Şimdi biz de onlar gibi olduk. Sadece yer değişti, onları hangi emekli köyü kabul ederse oraya postaladık ve çocuklarımız da bizle yer değiştirdi. Fakat Maury'nin büfesi hâlâ Kasselton Meydanı'nda. İtfaiye hâlâ çoğunlukla gönüllülerden oluşuyor. Amatör lig maçları hâlâ Northland sahasında oynanıyor. Yüksek gerilim hatları hâlâ eski ilkokulum çok yakın. Bren-ners'lerin evinin arka tarafında uzayan orman ve Rockmont tepesi hâlâ çocukların gezip tozması, sigara içmeleri için harika bir yer. Lise hâlâ "Millî Ödül Finalistleri"ni seçiyor. Benim zamanımda listedeki isimler daha çok Yahudi ağırlıklıydı, bugünlerdeyse sanki Asya ülkeleri çoğunluğu oluşturuyor gibi gözüküyor.

Monroe Meydanı'ndan sağa döndük ve doğup büyüdüğüm evin yanından geçtik. Beyaz boyası, siyah panjurları, sol taraftan üç basamakla çıkılan mutfak, oturma odası, yemek odası, sağ taraftan iki basamak aşağı inilerek ulaşılan çalışma odası ve garajıyla evimiz birçok evden daha harap bir haldeydi ve mahalledeki hepsi birbirinin aynı olan evlerin arasında kolayca fark edilebiliyordu. Aslında bizim evi diğerlerinden ayıran en önemli özellik neydi biliyor musunuz? Tekerlekli sandalye rampası. Ben on iki yaşındayken, babam üçüncü kez felç geçirdiğinde yapılmıştı bu rampa. Arkadaşlarımla burada kay kay yapmaya bayılırdık.

Hemşire arabasını yola park etmişti. Gün aşırı geliyor. Sürekli evde duran birisi yok yani. Babam yaklaşık yirmi yıldan fazla süredir tekerlekli sandalyeye bağlı durumda. Konuşmıyor. Ağzının sol kenarı, hafifçe aşağıya doğru sarkarak normal olmayan bir görüntü oluşturuyor. Vücudunun yarısı tamamen felç olmuş durumda, diğer yarısı da pek farklı gözüküyor.

44

başka şansın yok

Araba Darby Sokağı'ndan döndüğünde, evimin daha doğrusu evimizin birkaç hafta öncekinden farklı olmadığını gördüm. Ne görmeyi ümit ettiğimi bilmiyordum. Suç mahalline boydan boya gerilen san polis bantlarından görmeyi ümit ediyordum belki. Veya büyük kan lekeleri. Ancak iki hafta önce olanları hatırlatacak hiçbir işaret gözüküyordu etrafta.

Bu evi aldığımızda ipotekliydi. Levinsky ailesi otuz altı yıl boyunca orada yaşamış, ama pek kimseyle görüşmemişler. Bayan Levinsky, tiki olan sevimli bir kadındı. Bir canavara benzeyen Bay Levinsky ise bahçede sürekli karısına bağırıp çağırırdı. Ondandır çok korkardık. Bayan Levinsky bir gece üzerinde gecelikten evden dışarı fırlamıştı. Arkasından kocasını elinde kürekle zavallı kadını kovalarken görmüştük. Çocuklar bir tek onların bahçesine giremezdi. Liseyi bitirdiğimde, kendi kızını taciz ettiğine dair dedikodular gelmişti kulağıma. Saçları lüle lüle olan ve sürekli hüznü bakan kızı Di-na'yla ilkokuldan itibaren aynı okula gitmiştik. Onca zaman aynı sınıfta bulunmamıza rağmen, öğretmenler tarafından zorlanmadığı sürece bu kızın bir kez bile yüksek sesle konuştuğunu, hatta fısıldadığını bile hatırlamıyorum. Dina'ya hiç

yaklaşamadım. Ne yapabiliirdim bilmiyorum ama, içimde hâlâ ona yardımcı olamadığım için bir pişmanlık hissediyorum.

Kızını taciz ettiği söylentileri yayıldıktan sonra Bay Lewinsky birden ortadan kayboluverdi. Banka eve el koydu ve kiraya çıkardı. Monica ve ben Tara doğmadan birkaç hafta önce bu evi tutmuştuk.

Eve yerleşmemizden birkaç ay sonra, bir gece yansı uyanmış ve çok garip ama, evin mutsuzluk ve acı dolu geçmişine dair bir ses duyabilirim belki diye etrafı dinlemiştim. Dina acaba hangi odada kalıyordu diye düşünerek onun içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışmışım. Ancak hiçbir şey duymadım ve hissetmedim. Daha önce de demiştim. Bir ev tuğladan ve harçtan başka bir şey değildir.

45

HARLAN COBEN

Evimin önünde iki yabancı araç park etmişti. Annem ön kapıda durmuş beni bekliyordu. Arabadan indiğimde, savaşta esir alındıktan sonra kurtularak evine dönmüş bir gaziye karşılayan insanların heyecanı ve paniğiyle bana doğru koştu. Kucaklayarak sımsıkı kendine doğru bastırıldığında ağır bir parfüm kokusu burnumun direğini sızlattı. Hâlâ elimde tuttuğum içi para dolu Nike çanta, aynı içtenlikle ona sarılmamı engelliyordu.

Annemin omzunun üzerinden dedektif Bob Regan'm evden çıktığını gördüm. Hemen yanımda iri yarı, dazlak kafalı ve güneş gözlükleri olan zenci bir adam duruyordu. Annem yavaşça kulağıma eğilip, "Seni bekliyorlardı" diye fısıldadı.

Annemi bırakıp onlara doğru yürüdüm. Regan bir elini gözünün üzerine siper yapmıştı. Havanın fazla güneşli olmadığını düşünürsek, sanıyorum yalnızca iş olsun diye böyle bir hareket yapıyordu. Zenci adamsa taş gibi hareketsiz duruyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu Regan. Soruya herhangi bir tepki vermediğimi görünce devam etti, "Hastaneden ayrıklı bir saat oldu neredeyse".

Cebimdeki cep telefonu gefdi birden aklıma. Bir de elimde içi ağzına kadar para dolu bir çanta vardı. Yarı doğru, yarı yalan bir cümle kurdum. "Eşimin mezarını ziyaret ettim."

"Konuşmamız gerekiyor, Marc."

"İçeri buyurun" dedim.

Hep birlikte evden içeri girdik. Antrede durakladım. Mo-nica'nın cesedi şu anda durduğum yerin bir adım ötesinde bulunmuştu. Orada dikilip, evde yaşanan şiddete dair bir iz görebilmek için gözlerimi duvarlarda gezdirdim. Gözüme hemen bir şey çarptı.

Merdiven boşluğunun yanında, Behren litografisinin hemen üzerinde bir kurşun deliği vardı. Bana veya Monica'ya sıkılan bir kurşun hedefine ulaşmamış ve duvan parçalamış olmalı diye düşündüm. Kurşunun isabet ettiği yerin boyası

46

başka şansın yok

dökülmüş ve bembeyaz kireç çıkmıştı ortaya. Boyanması gerekiyordu.

Uzun süre bu noktaya baktım. Birisi gürültülü bir şekilde boğazını temizleyince kendime geldim. Annem sırtımı sıvazlayıp mutfığa yöneldi. Regan ve arkadaşını oturma odasına buyur ettim. Ben kanepeye oturdum, onlar da birer sandalye çektiler kendilerine. Monica'yla evin dekorasyonunu henüz tamamlamamıştık. Sandalyeleri üniversitede okurken kullanıyordum ve bakanlar bunu hemen anlayabilirdi. Kanepa Monica'nın önceki evinden gelmişti ve gerektiğinde açılıp yatak haline geliyordu. İlk alındığında bile hiç de yumuşak olmayan bu ağır kanepa, şimdi iyice sertleşmiş, taş gibi olmuştu.

"Bu Özel Ajan Lloyd Tickner" diyerek söze başladı Regan iri yarı zenciye göstererek. "FBI için çalışıyor."

Tickner başını hafifçe öne eğerek beni selamladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Regan gülümsemeye çalışıyordu. "Seni daha da iyileşmiş görmek çok güzel" dedi.

"İyi değilim" dedim.

Şaşırmış görünüyordu.

"Kızım bulunana kadar da iyi olmayacağım."

"Tabii, doğru. Bizim de bununla ilgili birkaç sorumuz olacak senin için bir sakıncası yoksa."

Onlara bir sakıncası olmadığını söyledim.

Regan biraz zaman kazanmak için elini ağzına götürerek hafifçe öksürdü. "Bir şeyi anlamayı istiyoruz. Sana bu soruları sormamız gerekiyor. Bu sorulan sormaktan hoşlandığımı düşünme

sakın. Eminim senin de hoşuna gitmeyecek. Ama mutlaka sorulması gereken sorular, anlıyor musun?"

Hiçbir şey anlamamıştım ama uzatmak istemedim. "Devam et lütfen" dedim.

"Evliliğin hakkında bize neler söyleyebilirsin?"

Beynimde bir şimşek çaktı. "Benim evliliğimin konuyla ne ilgisi var Allah aşkına?"

47

HARLAN COBEN

Regan hafifçe omzunu silkti. Tickner hiç kıpırdamadan put gibi duruyordu. "Yalnızca bazı parçaları birleştirmeye çalışıyoruz, hepsi bu."

"Evliliğimin konumuzla hiçbir alâkası yok."

"Haklısın, ama bak Marc, gerçek şu ki, dava giderek daha da zorlaşıyor. Zaman aleyhimize işliyor. Çözümüne ulaşmak için her yolu deniyoruz."

"Beni yalnızca kızıma götürecek olan yol ilgilendiriyor."

"Bunu anlıyoruz. Zaten araştırmamızın en büyük amacı da bu. Kızma ne olduğunu ortaya çıkarmak. Tabii sana da. Birilerinin seni öldürmeye çalıştığını unutmamalıyız, değil mi?"

"Öyle olsun."

"Ama anlamalısın, diğer konulan da es geçemiyoruz."

"Hangi diğer konuları?"

"Evliliğin mesela."

"Ne ilgisi var bunun?"

Lenny'yi aramalıyım. Ama sanki ses tonlarında, hal ve hareketlerinde garip bir şeyler vardı... Eğer şimdi dursam ve avukatımı aramak istediğimi söylesem, bu davranış beni suçlu gibi göstermez mi? Halbuki saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Niye boşuna onların şüphelerini destekleyen bir tavır içine gireyim ki? Bu onları iyice cesaretlendirir. Tabii bu arada polisin nasıl çalıştığını, oyunu hangi kurallara göre oynadığını da biliyordum. Ama ben bir doktorum. Daha da kötüsü bir cerrahım. Sık sık birçok insandan daha akıllı olduğumuzu düşünmek gibi bir hataya düşeriz.

Konuşmama dürüst bir şekilde devam ettim. "Evet, hamileydi. Ne olmuş?"

"Alanınız plastik cerrahi, değil mi?"

Konunun sürekli değişmesi çok canımı sıkıyordu. "Evet."

"Sen ve ortağın denizaşırı ülkelere giderek ciddi yüz travmaları veya yanık gibi hadiselerle uğraşıyorsunuz?"

"Bunun gibi bir şey, evet."

48

başka şansın yok

"Sürekli seyahat halindesiniz yani?"

"Çoğu zaman" dedim.

"Pekâlâ," diye devam etti Regan, "evlenmeden önceki iki yılda, yurtdışında geçirdiğin zaman, ülkede geçirdiğinden daha fazlaydı desem yanlış olur mu?"

"Herhalde olmaz," dedim. Sert kanepenin üzerinde sıkıntıyla sağa sola hareket ediyordum.

"Bütün bunların konumuzla ne alâkası olduğunu söyleyebilir misiniz bana?"

Regan dudaklarına dostça bir gülümseme kondurarak bana baktı. "Resmi tamamlamaya çalışıyoruz."

"Neyin resmini?"

"İş ortağın" notlarını kontrol etti, "Bayan Zia Leroux".

"Doktor Loreux" diye düzeltiltim.

"Ah, evet, Doktor Leroux. Teşekkür ederim. Şu an nerede ortağın?"

"Kamboçya'da."

"Orada deformasyon geçiren çocukları mı tedavi ediyor?"

"Evet."

Regan kafası karışmış gibi gözükmeye gayret ederek biraz öne doğru eğildi. "Aslında bu seyahate senin gitmen gerekmiyor muydu?"

"Bu uzun zaman önceydi."

"Ne kadar zaman?"

"Emin değilim."

"Peki, program ne zaman değişti?"

"Bilmiyorum" dedim. "Sekiz, dokuz ay olmuştur."

"Ve senin yerine Doktor Leroux'un gitmesine karar verdiniz, doğru mu?"

"Evet, doğru. Çünkü ben..."

Regan lafımı ağzıma tıkadı. "İşini seviyorsun değil mi, Marc?"

"Kesinlikle."

Regan, çok zor ve şaşırtıcı bir soru soracağını hissettirmeye çalışarak ağır el hareketleriyle saçını kaşıdı. "Pekâlâ, ma-

49

HARLAN COBEN

dem seyahat etmeyi çok seviyorsun, niye programı iptal ettin ve yerine Doktor Leroux'un gitmesini istedin?"

Yavaş yavaş konuyu nereye getirmek istediğini anlıyordum. "Biraz azaltmaya çalışıyordum."

"Yurtdışını seyahatlerini yani?"

"Evet."

"Niçin peki?"

"Başka sorumluluklarım vardı."

"Karın ve kızınla ilgilenmek bu sorumluluklarının arasındaydı sanırım."

Yüzümü kaldırıp gözlerine baktım. "Ne alâkası var şimdi?"

Regan arkasına yaslandı. Kısa bir sessizlik oldu. Tickner da Regan'ı taklit ederek geriye doğru yaslandı. "Sadece resmi tamamlamaya çalışıyoruz."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Evet, bir saniye." Elinde tuttuğu defterin sayfalarını karıştırdı. "Kot ve kırmızı bluz."

"Pardon?"

"Karın." Gözleriyle notlarını işaret etti. "O sabah kot ve kırmızı bir bluz giydiğini söylemiştin."

Monica'nın görüntüsü yine beynime dolmuştu. "Evet, ne olmuş?"

"Onun cesedini bulduğumuzda," dedi Regan, "çıplaktı."

Kalp atışlarım hızlandı. Kollarım parmak uçlarına kadar karıncalanmaya başladı.

"Bunu bilmiyor muydun?"

Kelimeleri ağzımdan zorlukla- dökülüyordu. "Yani ona...?" Cümlemin geri kalan kısmı sanıyorum onlara ulaşmadı.

"Hayır," dedi Regan. "Karının vücudunda kurşun deliklerinden başka herhangi bir ize rastlamadık."

Yine anlayıp anlamadığımı kontrol eder gibi başımı öne ve arkaya salladı. "Cesedi tam burada bulduk. Evde çıplak dolaşmak gibi huylan var mıydı eşinin?"

50

başka şansın yok

"Size söyledim." Artık iyice dolmuştum. Kendi kendime türlü ihtimalleri gözden geçirdim. "Kot ve kırmızı bir bluz giyiyordu."

"O halde giyinikti?"

"Evet." dedim.

"Kesin mi?"

"Kesin."

"Tüm evi araştırdık. Kırmızı bir bluz bulamadık. Kota gelince, eminim birden fazla kotu vardı. Ama kırmızı bluz ortalıkta yok. Sence de garip değil mi bu?"

"Bir saniye bekleyin," dedim. "Elbiseler cesedin yanında değildi, doğru mu?"

"Doğru."

Çok saçmaydı bu. "Bekleyin," dedim, "dolabına bakacağım."

"Biz bunu zaten yaptık, ama istersen bak. Ama yine de üzerindeki elbiselerin dolaba nasıl girmiş olabileceğini öğrenmek isteriz, haksız mıyım?"

Cevap vermedim.

"Silahınız var mı Doktor Seidman?"

Yine başka bir konuya atlamıştı. Sakin olmaya çalışıyordum ama başım dönüyordu.

"Evet."

"Ne tür bir silah?"

"38'lik bir Smith Wesson. Babamındı."

"Silahı nerede saklıyorsunuz?"

"Yatak odasındaki dolapta. En üst rafta kilitli bir kuruda duruyor."

Regan arkasına doğru uzanarak kilitli metal kutuyu çıkardı. "Bu o mu?"

"Evet."

"Açar mısın lütfen?"

Kutuyu bana uzattı. Elime aldım. Gri-mavi renkli metal kutu buz gibiydi. Ama asıl önemli olan gayet hafif duruyordu. Şifresini ayarlayarak kutuyu açtım ve resmi belgelerle

51

HARLAN COBEN

karşılaştım. Araç ruhsatı, evin senetleri, tapu; her şey vardı ama silah yoktu.

"Karin ve sen 38'lik bir tabancayla vuruldunuz" dedi Regan, "ve tabancan kayıp gibi gözüküyor."

Sanki silah birdenbire kutuda belirecekmiş gibi gözlerimi kutudan ayırmadan bekledim ama tabii böyle bir şey olmadı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama nafile.

"Silahın nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

Hayır anlamında kafamı salladım.

"Ve garip bir şey daha," dedi Regan.

Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Sen ve Monica iki farklı 38'lik silahla vuruldunuz."

"Nasıl yani?"

"Evet, ben de inanmakta güçlük çektim. Tam iki kez balistik inceleme yaptırdım. Sonuç, sen ve karın iki farklı 38'lik tabancayla vuruldunuz ve seninki kayıp." Regan tabii ki çok uzak bir hareketle omuzlarını silkti. "Beni anlamaya çalış, Marc."

İkisinin de yüzlerine baktım. Gördüğüm ifadeyi hiç beğenmemiştim. Lenny'nin uyarısı geldi yine aklıma, bu kez daha ciddi bir tavırla, "Avukatımı aramak istiyorum," dedim.

"Emin misin?"

"Evet."

"Ara öyleyse."

Annem mutfak kapısının yanmda dikilmiş, ellerini ovuşturuyordu. Acaba konuşulanların ne kadarını duymuştu? Meraklı gözlerle bana bakıyordu. Gidip Lenny'yi aramasını söyledim. Kollarımı göğsümde birleştirdim ama rahat edemedim. Ayaklarımı ritmik bir şekilde yere vuruyordum. Tickner güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri gözlerimle buluştu ve ilk kez konuştu.

"Çantanın içinde ne var?"

Sadece ona bakmaya devam ettim.

"Elinde tuttuğun spor çanta." Tickner'ın sesi, sert görü-

52

başka şansın yok

nümünün aksine sanki ağlamaklı bir tonda çıkıyordu. "İçinde ne var?"

Büyük bir hata yapmıştım. Lenny'nin sözlerini kulak arkası etmemeliydim. Konuşmaya başlamadan hemen onu aramalıydim. Şimdi bu soruya ne şekilde cevap verebileceğimi kestiremiyordum.

Arka odada annem telefonda Lenny'ye acele etmesini tembihliyordu. Ne cevap vereceğimi kafamda tasarlarken, duyduğum bir sesle düşüncem bıçak gibi bölündü.

Cep telefonu, fidyecilerin kayınpederime göndermiş olduğu telefon çalıyordu.

53

Dördüncü Bölüm

Tickner ve Reşan telefona cevap vermemi beklediler.

Bir şey söylemelerine fırsat vermeden izin isteyerek kalktım. Aceleyle odadan dışarı çıkarken telefon az daha elimden düşüyordu. Güneşten gözlerim kamaşınca dışarı çıktığımı anladım. Gözlerimi kısarak zorlukla telefona baktım. Tuşların dizilişi kendi telefonumunkinden farklıydı. Karşı kaldırımda göz alıcı parlak renkte kasklar giymiş iki kız neon bisiklete biniyorlardı. Bir tanesinin selesinden aşağıya doğru pembe bir kurdele sallanıyordu.

Çocukluğumda bu bölge, benim yaşımdaki çocukların oynayabilmesi için en güvenli yerlerden biriydi. Okuldan sonra buluşurduk. Tam olarak hangi oyunları oynadığımızı hatırlamıyorum ama, hiçbir zaman tam olarak organize olamadığımız için beysbol gibi oyunları pek oynayamazdık. Oynadığımız oyunların mutlaka saklanma, yakalama veya sahte şiddet içeren oyunlar olduğunu hatırlıyorum. Mahalle hayatı içinde çocukluk dönemi masumiyeti temsil etse de, gün sonunda en azından çocuklardan birisi eve mutlaka ağlayarak dönerdi. Tartışır, taraf değiştirir, arkadaşlık ve kavga üzerine kararlar alırdık, ama tıpkı balık hafızası gibi ertesi gün

hepsini unutturduk. Her öğleden sonra temiz bir azar işitirdik mutlaka. Yeni gruplar kurulurdu ve bu da ağlayarak eve giden yeni bir çocuk anlamına gelirdi.

Nihayet parmağım cevap verme tuşuna değdi. Telefonu kulağıma doğru götürürken tuşa bastım. Kalbim göğüs kafesime inanılmaz bir baskı uyguluyordu. Hafifçe öksürerek

54

başka şansın yok

boğazımı temizledim ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek, "Alo" dedim.

"Sadece evet veya hayır diye cevap ver." Telefonun diğer ucundaki ses, müşteri hizmetlerine önem veren şirketlerin, "Dahili numarayı biliyorsanız lütfen tuşlayınız. Bilmiyorsanız, muhasebe için Ye, insan kaynakları için 2'ye..." şeklinde uzayıp giden telefon kayıtlarındaki robot konuşmasını andıran bir tona sahipti. "Para yamnda mı?"

"Evet."

"Garden State Plaza'yı biliyorsun?"

"Evet, Paramus'taki."

"Tam iki saat sonra arabayı kuzey kapısına park etmiş olacaksın. Nordstroms'un hemen yanında. Dokuzuncu kısım. Arabana birisi yaklaşacak."

"Ama."

"Eğer yalnız olmazsan ortadan kayboluruz. Takip edildiğini fark edersek ortadan kayboluruz.

Polis kokusu alırsak ortadan kayboluruz. Başka şansın yok. Anladın mı?"

"Evet, ama ne zaman."

Kapandı...

Elim yana düştü, vücudum uyuşmaya başladı. Bu hale karşı koymaya çalışmadım. Karşı kaldırımdaki kızlar aralarında tartışıyorlardı. Tam olarak ne dediklerini anlayamıyor-dum ama "benim" kelimesi duyuluyordu sürekli olarak, vurgulu olarak ve üzerine basa basa söylenen tek kelime buydu. Köşeden hızla bir spor araba fırladı. Arabayı seyrettim. Acı bir fren sesi yayıldı mahalleye. Araba daha durmadan şoför kapısı açıldı.

Lenny'di gelen. Çevreye kaçamak bir bakış fırlatıp yanıma sokuldu. "Marc?"

"Haklıymışsın." diyerek evi gösterdim başımla. Regan şimdi kapının hemen yanında duruyordu.

"Olayın içinde olduğumu sanıyorlar."

Lenny'nin rengi gitti. Gözleri küçüldü, gözbebekleri toplu iğne başı kadar kaldı. Sporda buna, "maç yüzü" diyorlar

55

HARLAN COBEN

sanırım. Lenny yavaş yavaş "Cujo"laşıyordu. Vücudunun hangi bölümünden yemeye başlayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi Regan'a baktı. "Onlarla konuştun mu?"

"Biraz."

Lenny hıncını benden çıkardı. "Avukatınla görüşmek istediğini söylemedin mi onlara?"

"İlk başta söylemedim."

"Kahretsin Marc, sana söylemiştim sakın."

"Fidyeciler aradı."

Son cümlem Lenny'nin lafını ağzına tıkmaya yetti. Saatimi kontrol ettim. Paramus nereden baksanız buradan kırk dakika çekerd. Trafiği de hesaba katarsak bir saat. Zaman vardı, ama oyalanacak kadar fazla değil. Süre başlamıştı. Lenny, Regan'a bir bakış daha fırlattıktan sonra kolumdan çekerek evden biraz uzaklaştırdı. Tam köşede durduk, yol boyunca uzanan kaldırımın üzerine itinayla yerleştirilmiş bulut grisi taşların üzerine tıpkı iki ufak çocuk gibi çömele-rek oturduk. Dizlerimiz neredeyse çenemize değiyordu. Bu şekilde çömelerek oturmak fazlasıyla rahatsız ediciydi. Güneş tam karşıdan geliyordu. Gençliğimizde olduğu gibi birbirimizin yüzüne değil, karşıya bakıyorduk. Böylece her şeyi daha rahat konuşabilirdik. Çabucak olup biteni anlatmaya başladım. Hararetli konuşmanın ortasında Regan bize doğru yürümeye başladı. Lenny aniden ona doğru dönerek bağırdı, "Bana bak!"

"Ne?"

"Müvekkilimi tutukluyor musun?"

"Hayır."

Lenny Regan'ın kasık bölgesini işaret etti eliyle. "O halde dinle, bir adım daha atmaya kalkışırsan sana gününü gösteririm!"

Regan omuzlarını dikleştirdi. "Müvekkiline sormamız gereken bazı sorular var."

"Çok etkileyici. Git de bu işlerden anlamayan bir avukatın müvekkilinin haklarını ihlal et."

56

başka şansın yok

Lenny adamı kovar gibi bir yüz hareketi yapıp tekrar bana döndü. Regan durumdan pek mutlu gözüküyordu ama iki adım geriledi. Tekrar saatime baktım. Fidyeye telefonu geleli daha beş dakika olmuştu. Lenny, Regan'ı yiyecekmiş gibi bakarken ben hikâyenin geri kalan kısmını anlattım.

"Fikrimi öğrenmek ister misin?"

"Evet."

Regan'dan gözlerini ayırmadan konuşuyordu. "Bence onlara söylemelisin."

"Emin misin?"

"Ne yazık ki hayır."

"Yerimde olsan söyler miydin?" dedim. "Yani kaçırılan senin çocuğun olsaydı?"

Lenny birkaç saniye konuşmadı. "Kendimi senin yerine koyamam, eğer demek istediğin buysa. Fakat dur, evet, sanırım söyledim. Her zaman işe yarar demek istemiyorum ama bu konuda uzman oldukları kesin. Fakat biz değiliz." Lenny gençlik günlerinden kalan bir sahneyi canlandırırca-sına dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini avucunun içine aldı. "Dostun Lenny'nin fikri bu," diye devam etti sözüne. "Dostun Lenny olayı onlarla paylaşman gerektiğini söylüyor."

"Ya avukatım Lenny ne diyor?" diye sordum.

"O daha da ısrarcı olurdu. Konuyu hemen yetkililere iletmen için baskı yapardı."

"Niçin peki?"

"İki milyon dolarla gidip parayı teslim etmen, Tara'yı geri alsan bile, seninle ilgili şüpheleri daha da artırır."

"Hiçbir şey umurumda değil. Ben Tara'ya kavuşmak istiyorum."

"Anlıyorum. Yahut şöyle söyleyeyim. Dostun Lenny anladı."

Şimdi saate bakma sırası Lenny'nindi. Kalbim göğsümün dışımda atıyordu, tik-tak seslerini neredeyse duyacaktım. Çok can sıkıcıydı. Yine mantıklı olmayı denedim, sağ tarafa

57

HARLAN COBEN

artıları, sol tarafa eksileri koyup tartmak. Ancak nabzım bir türlü yavaşlamıyordu.

Lenny doğru kartı oynamaktan bahsediyordu. Kumar oynamam. Riskli işlerin adamı değilim. Caddenin karşısındaki ufak kızlardan biri, "Herkese söyleyeceğim" diye bağırarak caddeden aşağıya rüzgar gibi sürdü bisikletini. Arkadaşının arkasından kahkahalarla gülerek bakan diğer kız da bindi bisikletine. Monica'nın burada olmasını o kadar isterdim ki. Bu karanlık başıma almamalıydım. O da benimle olmalıydı.

Dönüp ön kapıya baktım. Regan ve Tickner dışarıdaydı. Regan kollarını göğsünde birleştirmiş topuklarının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Hiç kıpırdamadan duran Tickner'in yüzünde aynı sakin ifade vardı. Bu adamlara kızımın hayatıyla ilgili olarak güvenebilir miydim? İlk planda Tara'yı mı düşünürlerd, yoksa Edgar'm da söylediği gibi kendi gizli gündemlerini mi takip ederlerdi.

Nabzım büyük bir inatla deli gibi atmaya devam ediyordu.

Birisi karımı öldürmüş. Birisi kızımı kaçırmış. Son birkaç gün içinde aynı soruyu tekrarlayıp durdum kendi kendime: Niye, niçin biz? Ama bir cevap bulamadım. Böyle olmasını gerektirecek hiçbir şey göremedim ve belki de asıl korkutucu olan buydu. Belki de bir sebep olması gerekmiyordu illa. Yalnızca kötü şanstın ibaretti olup biten her şey.

Lenny dümdüz önüne bakarak bekliyordu. Tik-tak-tik-tak...

"Hadi onlara söyleyelim" dedim.

Tepkileri beni çok şaşırttı. Resmen paniklemişlerdi.

Her ne kadar Regan ve Tickner bunu saklamaya çalışsalar da, beden dilleri kendilerini ele veriyordu. Titreyen göz kapakları, gerilip kalmış dudaklar, bozuk plak gibi tekrarlanan aynı cümleler... Bu kez olayın tam içindelerdi. Tickner hemen yardım almak için FBI fidye müzakereleri uzmanı bir adamı aradı. Telefonla konuşurken eliyle ağzını kapamayı

58

başka şansın yok

ihmal etmedi. Regan da Paramus'taki polis arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyordu.

Tickner telefonu kapatınca bana döndü. "Adamlarımızı alışveriş merkezine yerleştireceğiz. Çok gizli bir şekilde tabii. Tüm çıkışlarda ajanların kullandığı araçlar bulunacak ve 17. Yol'da her iki

yönde de arabalar hazır bekleyecek. Alışveriş merkezinin bütün giriş kapılarında yine adamlarımız hazır olacak. Şimdi beni çok dikkatli bir şekilde dinlemeni istiyorum Marc. Uzmanlarımız adamı biraz oyalamamız gerektiğini söylediler. Belki teslimatı biraz erteleme konusunda fidyecileri ikna edebiliriz."

"Hayır" dedim.

"Korkma, kaçmazlar" dedi Tickner. "Onlar paranın peşinde."

"Kızım neredeyse üç haftadır onların elinde." dedim. "Ben bu işi ertelemiyorum."

Söylediklerimden hiç hoşlanmamış olsa da, sakın görünmeye çalışarak başıyla beni onayladı.

"O halde arabana adamlarımızdan birisi binecek."

"Olmaz."

"Arka tarafta gizlenebilir."

"Olmaz" dedim tekrar.

Tickner başka bir yol denedi. "Yahut en iyisi daha önce de yaptığımız gibi fidyecilere araba kullanamadığını söyleriz. Kahretsin, daha hastaneden yeni çıktın. Senin yerine adamlarımızdan birisi arabayı kullanır. Kuzenin olduğunu söylersin."

Kaşlarını çatarak sinirli bir yüz ifadesiyle Regan'a baktım. "Kız kardeşimin olayın içinde olabileceğini siz söyleme-diniz mi?"

"Bu mümkün, evet."

"Adamınızın kuzenim olup olmadığını hemen fark edeceğini düşünmüyor musunuz peki?"

Tickner ve Regan bir an tereddüt ettiler, sonra ikisi birden kafalarını salladılar, "İyi düşündün" dedi Regan.

59

HARLAN COBEN

Lenny'le birbirimize baktık. Tara'nın hayatı pahasına güvendiğim profesyoneller bu adamlar mıydı şimdi? Bu düşünce oldukça rahatsız ediciydi. Arabaya doğru yürüdüm.

Tickner elini omzuma koydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Şu aksiliğe bak, nereye gidebilirim?"

"Lütfen oturun Bay Seidman."

"Zaman yok" diyerek karşı koydum. "Hemen yola koyulmam lazım. Trafik olabilir."

"Trafığı açarız."

"Çok güzel ve bu hiç şüphe çekmez, değil mi?" dedim.

"Seni buradan itibaren takip edeceklerini sanmıyorum."

Tekrar arabaya yöneldim. "Bu şekilde davranarak kendi çocuğunun hayatını riske atıyorsun." Bir sessizlik oldu.

"Anlamadınız" dedim gözlerinin içine bakarak. "Kaçmaları veya para hiç umurumda değil. Ben kızımı geri istiyorum, o kadar."

"Bunu gayet iyi anlıyoruz," dedi Tickner. "ama unuttuğun bir şey var."

"Neymiş o?"

"Lütfen" dedi, "oturur musun?"

"Bak, bana bir iyilik yapın, tamam mı? Bırakın ayakta durayım. Ben doktorum. Kötü haber verme usulünü en iyi ben biliyorum. Benimle oyun oynamayın."

Tickner ellerini iki yana açarak, "Pekâlâ," dedi. Pozisyonunu hiç bozmadan uzun ve derin bir nefes aldı Oyalama taktikleri. Moralim çok bozulmuştu.

"Evet, bekliyorum. Ne söyleyeceksiniz?" dedim.

"Her kimse bunlar," diye söze başladı, "seni vurdular. Karını öldürdüler."

"Bunu biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Bir saniye düşün. Kendi başına oraya gitmene izin veremeyiz. Hayatına son vermek istediler. İki kez ateş ettiler ve seni ölüme terk edip gittiler."

60

başka şansın yok

"Marc," dedi Regan yanıma sokularak, "sana daha önce bazı teorilerden bahsettik, sadece teorilerden. Problem de bu işte. Bu heriflerin gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz. Belki basit bir çocuk kaçırma olayı. Ama eğer öyleyse daha önce karşılaştığımız hadiselerle hiç benzemediğini söylemeliyim." Regan'ın yüzündeki sorgulayıcı ifade kaybolmuştu. Şimdi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak suratına dürüst bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu. "Kesin olarak bildiğimiz bir şey var, seni öldürmek istediler. Amacı yalnızca fidye almak olan hiç kimse, fidyeyi verecek kişileri öldürmeye çalışmaz."

"Belki parayı dedesinden almayı planlıyorlardı" dedim.

"O halde niçin bu kadar beklediler?"

Cevap vermedim.

"Belki de," diyerek konuşmaya devam etti Tickner, "bu bir çocuk kaçırma vakası değil. En azından tek amaç bu değil. Vitrinde gözüken bu. Asıl hedefin sen ve karın olma ihtimalini düşünelim. Belki şimdi de bu işi bitirmeyi planlıyorlar."

"Fidye talebi düzmece bir oyun mu yani?"

"Büyük bir ihtimalle, evet."

"Teklifiniz nedir o halde?"

Tickner hemen atıldı. "Yalnız gitme. Hazırlıkları tamamlamamız için bize biraz süre tanı. Seni tekrar aramalarını bekle."

Lenn/ye baktım. Baktığımı fark etti ve "Bu mümkün değil" dedi.

Tickner sert bir hareketle ona döndü. "Görevinize saygı duyuyorum ama müvekkiliniz büyük bir tehlike altında."

"Kızım da öyle" dedim. Ayrıntılara fazla dalmayınca aslında bu karar akıllıca sayılabilirdi.

Arabaya doğru yürümeye başladım. "Adamların fazla yaklaşmasın."

61

Beşinci Bölüm

Trdfik dçİkİl, bu yüzden alışveriş merkezine vardığımda bayağı bir vaktim kalmıştı. Kontağı kapattım ve arkama yaslandım. Çevreye bir göz attım. FBI ajanları ve polisler muhtemelen beni izliyorlardı ama hiçbirisi ortakta gözüküyordu. Bu hiç de fena değildi.

Peki ya şimdi ne olacaktı?

Hiç bilmiyordum. Biraz daha bekledim. Radyo kanallarını karıştırdım ama dikkatimi çeken hiçbir şey olmadı. Teybi açtım. Donald Fagan, Steely Dan albümündeki "Black Cow" sarkışım söylemeye başladığında hafifçe gerildiğimi hissettim. Bu kaseti neredeyse üniversite yıllarımdan beri dinlememiştım. Bu kasetin Monica'da ne işi vardı? Sonra arabayı son kullanan kişinin Monica olduğuna göre, dinlediği son şarkının bu olabileceğini düşündüm. İçime bir acı oturdu. Alışveriş merkezine girmeye hazırlanan insanların seyrettim bir süre. Genç annelere konsantre oldum. Minibüslerin yan kapılarını nasıl kaydırarak açtıklarını, usta bir sihirbaz edasıyla hafif havada duran bebek koltuklarını katlayışlarını, çocuklarını emniyet kemerinden kurtarıırken Apollo 11 filminde Buzz Aldrin'i anımsatan hareketlerini, başlan yukan-da, dimdik yürüyerek araçtan uzaklaşırken uzaktan kumandanın düğmesine basıp kapıları kilitlemelerini izledim. Anneler, hemen hepsi hayatlarımdan bezmiş görünüyorlardı. Çocukları onlarla birlikteydi. Yan korumalı, beş yıldızlı zarif bebek koltuklarıyla emniyetlerini sağlama almışlardı.

62

başka şansın yok

Bense bir çanta fidye parasıyla burada oturmuş kızıma tekrar kavuşmayı umuyordum. İnce bir çizgi. Camı açıp haykı-rarak herkesi uyarmak istedim.

Vakit neredeyse gelmişti. Ön cama güneş vuruyordu. Güneş gözlüklerimi almak için eğildim ama sonra vazgeçtim. Niye bilmiyorum. Acaba güneş gözlüklerimi takmış olmam fidyecileri rahatsız mı ederdi? Hayır, sanmıyorum. Belki de ederdi. Neyse, en iyisi takmamak. Risk almaya gerek yok.

Omuzlanm çökük vaziyette oturuyordum. Neden bilmiyorum ama, şüphe çekmemeye çalışarak etrafı incelemeye devam ediyordum. Ne zaman yakma bir araba park etse veya arabamın yanından bir yaya geçse midem kasılıyordu.

Acaba Tara yakınlarda bir yerde miydi?

Verilen iki saatlik süre dolmuştu. Artık her şeyin bitmesini istiyordum. Sonraki birkaç dakika içinde her şey olup bitecekti. Bunu biliyordum. Sakin olmalıydım. Tickner'in konuşmaları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Acaba birisi arabama doğru yürüyüp beynimi havaya mı uçuracaktı? Bu teorinin gerçekten yüksek bir ihtimal olduğunu fark ettim birden.

Cep telefonu çaldığında hemen açtım. Kulağıma koyup aceleyle "Alo" dedim.

Robot sesli kişi konuşuyordu. "Arabayı batı çıkışına doğru sür."

Kafam karışmıştı. "Batı çıkışı ne tarafta?"

"Dördüncü yolun tabelalarını takip et. Üst geçidi geç. Seni izliyoruz. Eğer takip eden birisi olursa ortadan kayboluruz. Telefonu kulağından ayırma."

Emirlere zevkle uyuyordum. Sağ elimle telefonu bastırduğım sağ kulağım uyuşmaya başlamıştı. Sol elim sanki kopa-racakmış gibi direksiyonu kavramıştı.

"Batiya giden dördüncü yola dön."

Sağa döndüm ve otoyola çıktım. Takip eden birisinin olup olmadığını anlamak için dikiz aynasından arkamı kontrol ettim ama kesin bir şey söylemek zordu.

63

HARLAN COBEN

Robot sesli adam devam etti. "Bir alışveriş merkezi göreceksin."

"Her yer alışveriş merkezi dolu" dedim.

"Sağda, bebek karyolası satan dükkanın yanında. Para-mus yol ayrımının hemen yan tarafı."

Görmüştüm. "Tamam."

"Oraya gir. Sol tarafında bir araba yolu göreceksin. Yolun sonuna kadar git ve kontağı kapat. Parayı hazırla."

Fidyecinin niçin burayı seçtiğini hemen anladım. Buraya giriş tek bir yerden yapılabilirdi. Beşik satan dükkan hariç bütün dükkanlar kiralıktı. O da sağdaki en uç dükkandı. Otoyolun hemen kenarındaydı ve sakindi. Herhangi bir aracın fark edilmeden buraya gelmesi, hatta yavaşlaması bile imkânsızdı.

Umarım Federaller bunu fark etmişlerdir diye düşündüm.

Binanın arkasını dolaştığımda bir minibüsün yanında dikilen bir adam gördüm. Siyah-kırmızı renkte pazen bir gömlek ve siyah bir kot giyiyordu. Gözünde güneş gözlükleri vardı ve Yankee beysbol şapkası takmıştı. Ayırt edici bir şeyler yakalamaya çalıştım, ama her şey ortalama gözüküyordu. Ortalama boy, ortalama kilo. Bir tek şey hariç. Burnu. Bu kadar uzak mesafeden bile eski bokşularmkinini andıran bi-çimsiz bir burnu olduğu fark edilebiliyordu. Ama gerçek burnu muydu, yoksa bir aldatmaca mıydı anlayamazdım.

Minibüsü inceledim. Üzerinde New Jersey, Ridgewo-od'daki "B & T Elektrik" şirketinin amblemi vardı. Herhangi bir telefon numarası veya adres gözüküyordu. Plakanın New Jersey'ye ait olduğunu fark edebildim.

Adam cep telefonunu telsiz gibi ağzına yaklaştırdı ve mekanik sesi yine duydum, "Arabaya doğru yaklaşacağım. Parayı camdan uzat. Arabadan inme. Hiçbir şey söyleme. Parayı alıp emniyetli bir şekilde buradan uzaklaştıktan sonra seni arayıp kızını nereden alabileceğini söyleyeceğim."

64

başka şansın yok

Kırmızı pazen gömlekli, siyah kotlu adam telefonu kulağından indirdi ve arabaya doğru yürümeye başladı. Gömleğini pantolonun üzerinden sarkıtmış. Acaba silahı var mıydı? Bilemezdim. Silahı olsa bile ne yapabilirdim ki? Camı açmak için düğmeye bastım. Fakat, çalışmadı. Kontakı açmam gerekiyordu. Adam giderek yaklaşıyordu. Beysbol şapkası alnına doğru inmiş güneş gözlüklerine değiyordu. Elimini kontakta doğru uzatarak anahtarı yavaşça çevirdim. Ön paneldeki ışıklar yandı. Düğmeye tekrar bastım. Cam kayarak açıldı.

Adamla ilgili aklımda tutabileceği birkaç ayrıntı görmeye çalıştım yine. Yürüyüşü biraz dengesiz gibiydi, belki bir iki kadeh bir şey içtiğindendir, ama hiç endişeli gözüküyordu. Yüzü tıraşsız, elleri kir içindeydi. Siyah kotu sağ dizinin üstünden hafifçe yırtılmıştı. Converse marka lastik ayakkabılarının hali içler açığıydı.

Adamın arabaya ulaşmasına yalnızca iki adım kala çantayı camdan dışarı doğru uzatıp vücudumu iyice koltuğa yapıştırdım. Nefesimi tuttum. Adam hiç duraklamadan çantayı alıp gerisin geri minibüse doğru yürüdü. Adımları biraz hızlanmıştı. Minibüsün kapıları açıldı, içeri atlamasıyla beraber kapılar kapandı. Sanki minibüs bir anda adamı yutmuştu.

Sürücü motoru çalıştırdı. Minibüs hareket ettiğinde ilk kez buradan yan yola bir çıkış olduğunu fark ettim. Minibüs gözden kaybolmuştu.

Yalnızdım.

Olduğum yerde hiç kıpırdamadan durdum ve cep telefonunun çalmasını bekledim. Kalbim hızla çarpıyordu. Gömleğim terden sıırıslıkm olmuştu. Buraya uzun zamandır başka araba gelmemişti sanırım. Kaldırım çatlağı. Yerde kırılmış cam parçaları vardı. Gözlerimi yere dikerek solmuş bira etiketlerinden markalarını seçmeye çalıştım.

On beş dakika daha geçti.

Kızımın tekrar görüşeceğim anın tatlı hayaliyle oyalandım bir süre, onu bulduktan sonra kucaklayışımı, kollarımın

65

HARLAN COBEN

arasında onu okşayarak güzel sözlerle teskin edişimi tasarladım zihnimde. Cep telefonu. Çalması gerekiyordu artık. Hayalimin bir parçasıydı bu. Telefonun çalması, robot sesli adamın bana talimatlar vermesi gerekiyordu. Fakat telefon bir türlü çalmıyordu. Park alanına Buick Le Sabre marka bir araç girdi ve bana oldukça uzak bir mesafede durdu. Sürücüyü net olarak gö-remiyordum ama sağ koltukta oturan Tickner'ı seçebiliyordum. Gözlerimiz buluştu. Bakışlarından ve duruşundan bir anlam çıkarmaya çalıştım ama hâlâ çok kayıtsız duruyordu.

Başka bir tarafa bakmaya cesaret edemeden cep telefonuma yoğunlaştırdım bakışlarımı.

Kalbim şimdi yavaş fakat daha güçlü atıyordu.

Cep telefonunun cılız melodisini duyduğumda on dakika daha geçmişti. Melodinin bitmesine izin vermeden hemen kulağıma götürdüm.

"Alo?" dedim.

Ses yok.

Tickner beni seyrediyordu. Anlamsız bir şekilde kafasını öne arkaya salladı. Sürücünün elleri direksiyonu saat on ve iki yönlerinde sımsıkı kavramıştı.

"Alo?" dedim tekrar.

Robot sesli adam konuştu. "Polislerle irtibata geçmemen konusunda seni uyarmıştım."

Vücudum baştan aşağıya buz gibi oldu.

"Başka şansın yok."

Telefon kapandı.

66

Altıncı Bölüm

Kaçış yolu yoktu.

Bayılmak istedim. Hastanede koma halinde yatıyor olmayı arzuladım. Serum pompasını ve vücuduma uygulanan anesteziyi özledim. Gerginlikten derim yırtılacak gibi olmuş, sinir sistemim iflas etmişti. Her şeyi hissedebiliyordum.

Korku ve çaresizlik aynı anda üzerime çullanmıştı. Her şeyi mahvetmişim ve kızımın acısını hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Korku, deli gömleğini giydirerek kapkaranlık bir odaya hapsetmişti beni. Her an delirebilir-dim.

Sonraki günlerde, belirsizlik ve korku içinde geçen zamanımın çoğunu telefonun daha doğrusu telefonların başında geçirdim. Ev telefonum, cep telefonum ve fidyecilerden aldığım telefon.

Fidyecinin verdiği telefonu sürekli açık tutabilmek için bir şarj aleti aldım. Sürekli kanepede oturuyordum. Telefonlar sağ tarafımda duruyordu. Televizyon seyrederek veya başka bir şeylerle oyalanarak dikkatimi biraz başka tarafa çekmek istiyordum. Çünkü bildiğiniz gibi seyredilen çaydanlığın suyu bir türlü kaynamaz. Ancak, yine de başımın belası telefonlar sanki bir yere kaçacaklarmış gibi kaçamak bakışlar fırlatmadan edemiyordum.

Çok derinlerdeki baba kız bağlantısını yakalamaya çabaladım tekrar. Daha önce Tara'nın yaşıyor olduğuna dair güçlü sinyaller gönderen o manevi gücü yeniden hissetmeye çalıştım. Hâlâ aynı duyguyu hissediyordum ve bu bağlantının şu anda en hassas dönemde olduğunu düşünüyordum. (Yahut en azından öyle olduğuna inandırıyordum kendimi.)

67

HARLAN COBEN

"Başka şansın yok..."

İtiraf edeyim, dün gece Monica'nın dışında bir kadını gördüm rüyamda, eski nişanlım Rachel'i. Zamanın ve gerçeklerin tamamen dışına çıktığınız, farklı bir dünyaya yolculuk yaptığınız, tutarsız olduğu halde hiç sorgulama ihtiyacı hissetmediğiniz rüyalardan biriydi. Rachel'la hâlâ birlikteydik. Yıllardır ayrı olduğumuz halde hiç kopmadık birbirimizden. Ben otuz dört yaşındayım, ama o ayrı kaldığımız günden beri hiç yaşlanmadı. Tara rüyamda hâlâ benim kızım, aslında hiç kaçırılmamıştı, ama her nasılsa o aynı zamanda Rachel'in de kızıydı, annesinin o olmamasına rağmen. Siz de muhtemelen böyle rüyalar görmüşsünüzdür. Her şey olabildiğine saçmadır ama yine de gördüğünüz şeyleri sorgulanmazsınız. Uyandığımda, her rüyadan sonra olduğu gibi hayaller gerçek dünyanın sisinde kayboldu. Rüyadan kalan o buruk lezzetle ve beni gerçekten zorlayan bir özlem duygusuyla kalakalmıştım bir başıma.

Annem ortalıkta çok fazla dolanıyordu. Önüme içi yemek dolu başka bir tepsi sürdü yine. Belki de bininci kez reddettim, ama o her zamanki şeyleri tekrarlıyordu yine: "Tara için gücünü muhafaza etmelisin."

"Haklısın anne, en önemli nokta güç şu anda. O halde belki biraz halter çalışırsam kızımı geri alabilirim."

Sözlerime kızmış bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. Aslında gerçekten de aptalca bir şey söylemiştim. O da üzülüyordu. Torunu kayıptı ve oğlu korkunç bir durumdaydı. İç çekişini izledim ve mutfığa gittim özür dilemeden.

Tickner ve Regan sık sık ziyaret ediyorlardı. Öfke ve gürültüden başka bir şey içermeyen Shakspeare oyunlarını hatırlatıyorlardı bana. Sürekli Tara'nın bulunabilmesi için seferber edilen teknolojik imkânlardan bahsediyorlardı. DNA incelemeleri, güvenlik kameraları, havaalanları, otoyol gişeleri ve tren istasyonlarında alınan önlemler, dinleme ve takip cihazları, nezaret altına alınan şüpheliler vs. Göze girmek için "test edilmiş, onaylanmış" başarılı polis rolü oynuyorlar

68

başka şansın yok

ve her yolu denediklerini, her taşın altına ellerini soktuklarını ispat etmeye çalışıyorlardı. Onları sürekli başımı aşağı yukarı sallayarak dinliyordum. Cinayetten yargılanan suçluların fotoğraflarını gösterdiler, ama hiçbirisi çantayı alan pazen gömlekli adama benzemiyordu.

"B & T Elektrik adlı şirketi de inceleme altına aldık" dedi Regan. "Böyle bir şirket var ve araçlarda manyetik sinyaller kullanıyorlar. Bir iki ay önce bir araçları çalınmış. Fakat, polise haber vermeye değmeyeceğini düşünmüşler."

"Ya plaka?"

"Bize verdiğin plaka numarası kayıtlarda yok."

"Nasıl olabilir?"

"İki eski plaka kullanmışlar" diyerek açıkladı Regan. "Yani anlayacağın iki plakayı alıp ortadan kesmişler ve birleştirmişler."

Bakakaldım.

"Aslında bu bizim için iyi" dedi Regan.

"Nasıl yani?"

"Yani karşımızdaki insanlar profesyonel. Bize haber vereceğini ve alışveriş merkezine bizim de geleceğimizi tahmin ettiler. Bu yüzden fark edilmeden girebilmenin imkânsız olduğu bir nokta seçtiler. Yanıltıcı ipuçları vererek bizi devreden çıkardılar ve iki yarım plaka kullandılar. Dediğim gibi profesyoneller."

"Peki bu bizim için ne açıdan iyi?"

"Çünkü profesyoneller kana susamış caniler değillerdir."

"Öyleyse ne yapmaya çalışıyorlar?"

"Bizim teorimiz şu," dedi Regan, "biraz yumuşamanı ve olaya alışmanı sağlamaya çalışıyorlar.

Böylece daha fazla para isteyebilirler."

Beni yumuşatmak ve alıştırmak. İşe yarıyordu doğrusu.

Fidye fiyaskosundan sonra kayınpederim aradı. Edgar'ın sesindeki hayal kırıklığını ve sitemi sezebiliyordum. Kaba olmak istemiyorum. Edgar sonuçta parayı sağlayan kişiydi ve tekrar aynı şeyi yapabileceğini açıkça ortaya koymuştu.

69

HARLAN COBEN

Ancak, ses tonundaki bu sitem, onun tavsiyelerini göz ardı edip polisle irtibata geçtiğim için sanki bana yönelik gibiydi.

Haklıydı elbette. İşleri berbat ederek büyük zaman kaybına sebep olmuştum.

Olayla ilgili araştırmaların içinde ben de yer almak istiyordum ama polis buna pek yanaşmıyordu. Halbuki filmlerde yetkililer kurbanla işbirliği yaparak bilgi alışverişinde bulunurlar. Tabii olarak ben de Tickner ve Regan'a davayla ilgili birçok soru sordum. Ama cevap alamadım. Özel durumları benimle asla tartışmadılar. Meraklı sorularımı hep küçümseyerek karşıladılar. Mesela karımın nasıl bulunduğunu, niye çıplak olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama duvara konuşuyor gibiydim.

Lenny çoğu zaman bizim evdeydi. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu, çünkü o da fidye olayını polisle paylaşmam konusunda beni teşvik etmişti. Regan ve Tickner'in suçla ilgili şüpheleri sürekli değişim gösteriyordu. Çünkü hiçbir şey yolunda gitmemişti. Üstelik onlara

göre belki de başmdan beri şüpheli kişi bendim, acı çeken bir koca ve baba. Monica'yla olan inişli çıkışlı evliliğimizi sorguladılar. Kaybolan silahımla ilgili sorular sordular. Her şey tam da Lenny'nin tahmin ettiği gibi geliyordu. Zaman geçtikçe, yetkililer ellerindeki mevcut şüpheliler üzerine yoğunlaş-yorlardı.

Doğru söze ne denir?

Olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra polis ve FBI yetkililerinin ziyaretleri azalmaya başladı. Tickner ve Regan artık eskisi gibi sık uğramıyorlardı. Uğradıklarında da bir gözleri sürekli saatlerinde oluyordu. Telefonları artık başka davalar için çalışıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Yeni gelişme yoktu ve her şey eski sakinliğine bürünüyordu yavaş yavaş. Ben de kısmen bu ertelemeyi kabul etmişim.

Ama tam dokuzuncu gün her şey değişti.

Saat 22.00'de elbiselerimi çıkarmış yatmaya hazırlanıyordum. Evde yalnızdım. Ailemi ve arkadaşlarımı sevmediğimi

70

başka şansın yok

kimse söyleyemez, ama onlar da kendileri için biraz vakit ayırmaları gerektiğini fark etmişlerdi. Bu yüzden hepsi akşam yemeğinden önce gittiler. Hunan Garden'dan yemek siparişi verdim ve annemin sürekli verdiği talimatlara uygun olarak, yani güç kazanmak için bir şeyler yedim.

Yatmadan önce yatağımın yanındaki çalar saate bir göz attım. Bu yüzden saatin kaç olduğunu hatırlayabiliyordum. Tam 22:18. Gözlerimi amaçsızca odada gezdirirken gözüm pencereye takıldı. Karanlığın tam ortasında, neredeyse kaçıyordum. Şuurlu bir eylem değildi. Dikkatimi bir şey çekti. Durup tekrar baktım.

Evin önünde taş gibi hareketsiz duran ve evimi gözetleyen bir kadın vardı. Tam emin olamasam da, dikkatli bir şekilde eve baktığını zannediyorum. Yüzü gölgelerin arasında kaybolmuştu. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla saçları uzundu ve üzerinde uzun bir manto vardı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Orada öylece dikiliyordu.

Ne yapabileceğimden emin olamadım. Haberlerde sürekli çıktığım için sık sık gazeteciler gelip gidiyordu. Caddeye bir göz attım. Ne bir araba ne de habercilerin kullandıkları türden bir minibüs. Yürüyerek gelmiş olmalıydı buraya. Aslında bu da çok alışılmadık bir şey değildi.

Kentin merkezine uzak bir yerde yaşıyorum. İnsanlar her zaman için eşleriyle, köpekleriyle veya hep birlikte gezintiye çıkarlar bu bölgede. Fakat, bir kadının yalnız başına yürümesi hiç de kolay rastlanan bir sahne değildir.

Niye burada durmuştu acaba?

Ürkütücü bir merak duyuyordum.

Buradan uzun boylu gözüküyordu, ama sadece bir tahminden ibaretti bu düşünce. Ne yapacağıma bir türlü karar veremedim. Sırtımdan aşağıya doğru yılan gibi kayan garip bir ürperti hissettim. Eşofman üstümü alıp pijamanın üstüne geçirdim aceleyle. Tekrar pencereden dışarıya baktım. Kadın birden kıpırdadı.

Beni görmüştü.

71

HARLAN CDBEN

Arkasını dönerek hızlıca yürümeye başladı. Göğsüm sıkışıyordu. Camı açmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Gevşetmek için pervaza birkaç yumruk indirdim ve tekrar denedim. Zorlayarak birkaç santim araladım camı. Ağzımı açılan yere doğru yanaştırarak bağırdım.

"Bekle!"

Daha da hızlandı kadın ben bağıınca.

"Lütfen, bir saniye bekle!"

Koşmaya başladı. Dönüp kapıya doğru koştum. Terliklerimin nerede olduğunu hatırlamama imkân yoktu, ayakkabıları giymek için de vaktim çok azdı. Çimenler ayaklarımı gıcıklıyordu. Kadının gittiği yöne doğru koşturdum. Takip etmeye çalıştım ama gözden kayboldu.

Tekrar eve geldiğimde Regan'ı arayıp olanları anlattım. Daha önce de söylediğim gibi saçma bir olay gibi gözüküyordu dışarıdan bakınca. Evimin önünde dikilen bir kadın. Regan da hiç ilgilenmemiş gibi gözükte olayla. Kendimi yaşadığım olayın önemsiz bir şey olduğu konusunda ikna ettim, belki de sadece meraklı bir komşuydu evimin önünde dikilen. Tekrar yatağıma çıktım, televizyonu açıp gözlerimi yumdum.

Gece henüz bitmemişti.

Sabah saat 04.00 sularında telefonum çaldı. Uykulu diye tanımlayabileceğim bir durumdaydım. Uzun zamandır deliksiz bir uyku çekemiyorum. Gözlerim kapalı bir halde asılı kalıyorum bir süre, uykuyla uyanıklık arasında. Geceyi gündüzden ayırt edemez hale geldim. Gece ve gündüz arasındaki fark bir tül perde gibi inceldi. Geceleri belki bedenim dinleniyor ama zihnim sürekli çalışır durumda.

Gözlerimi kapalı halde yeni bir şeyler hatırlarım ümidiyle saldı sabahını kurguluyordum beynimde. Şu anda yattığım yerden, yatak odasından başladım. Çalar saati kapattığımı hatırlıyordum. O sabah LennyTe raketbol7 oynayacaktık.

7 Dört duvarlı kapalı bir yerde, iki veya dört kişi arasında, küçük raketlerle duvar topu kurallarına göre oynanan ve ABD'de çok yaygın olan bir oyun. (ç.n)

72

başka şansın yok

Yaklaşık bir yıldır her çarşamba bu oyunu oynuyorduk ve büyük gelişme göstererek 'acınacak hal'den 'idare eder' bir duruma gelmiştik. Monica uyanmış duş alıyordu. Saat 11.00'de bir ameliyatım vardı. Kalkıp Tara'ya baktım. Sonra tekrar yatak odasına döndüm. Monica hazırlanıyordu. Pijamalarımı çıkarmadan mutfağa indim, Westinghouse buzdolabının sağ kapağını açtım, yaban mersininin üzerinden uzanarak ahududulu granolayı seçtim (bu detayı faydalı olabilir diye geçenlerde Regan'a ayrıntılarıyla anlatmıştım) ve la-vobaya eğilerek...

Bam, bu kadar. Hastanede gözlerimi açana kadar başka hiçbir şey yok.

Telefon ikinci kez çaldı. Gözlerimi açtım.

El yordamıyla telefonu buldum. Ahizeyi kaldırıp, "Alo?" dedim.

"Ben Dedektif Regan. Ajan Tickner da yammda. İki dakikaya kalmaz oradayız."

Yutkundum. "Ne oldu?"

"İki dakika."

Telefonu kapattı.

Yataktan çıktım. Kadını tekrar görebilmeyi ümit eder gibi camdan dışarıya bir göz attım. Kimse yoktu. Gece çıkardığım kot yerde buruşuk bir halde yatıyordu. Kalkıp kotu giydim. Üzerime de bir eşofman üstü giyip aşağıya indim. Ön kapıyı açıp dışarıya baktım. Köşeden bir polis arabası döndü. Arabayı Regan sürüyordu. Tickner da yan koltukta oturuyordu. Bu adamların aynı araca iki kez bindiklerini hatırlamıyorum.

Her ne için geliyorlarsa, iyi bir haber olmadığını biliyordum. Midem bulanmaya başlamıştı.

Fidye olayı ters gittiğinden beri böyle bir ziyarete hazırlıyordum kendimi. Hatta neler olabileceğini en ince ayrıntısına kadar zihnimde tasarlamıştım. Kötü haberin balyoz gibi kafama inişini, kafamla onaylayıp teşekkür edişimi ve gerisin geri içeri girişimi. Bu tepkimin daha önceden provasını yaptığım için olayların na-

73

HARLAN COBEN

sil gelişeceğini kesinlikle biliyordum.

Fakat, Regan ve Tickner yavaş adımlarla bana doğru yaklaşırlarken bütün gücüm bir anda uçup gitti, yerini panik aldı. Tüm bedenim titremeye başladı. Güç bela ayakta durabiliyordum. Dizlerim titrediği için kapıya yaslanmak zorunda kaldım. İki adam yaklaşıyorlardı. Eski bir filmde, askerlerin ciddi ve vakur yüz ifadeleriyle, savaşta kaybettikleri silah arkadaşlarının annesinin evinkı kapısını çaldıkları sahne geldi aklıma. Silkinerek bu düşünceleri kafamdan attım.

Doğrudan eve girdiler.

"Sana bir şey göstermek istiyoruz" dedi Regan.

Dönüp onları izledim. Regan lambanın düşmesine bastı, ölgün bir ışık yayıldı odaya. Tickner kanepeye doğru hareketlendi. Oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Monitörün LCD ekranı, Tickner'in yüzünü masmavi bir renge boyayarak açıldı.

"Bir gelişme oldu" diye konuşmasına devam etti Regan.

Biraz daha yaklaştım.

"Kayınpederin fidye için verilen paranın seri numaralarını vermişti bize, hatırladın mı?"

"Evet."

"Bu banknotlardan bir tanesi dün öğleden sonra bir bankada kullanıldı. Ajan Tickner bununla ilgili video görüntülerini izletecek şimdi."

"Güvenlik kamerası görüntüleri mi?" diye sordum.

"Evet. Filmi onun dizüstü bilgisayarına indirdik. On iki saat önce birisi bozdurmak üzere yüz dolarlık bir banknot getirmiş bankaya. Görüntülere bir göz atmanı istiyoruz." Tickner'in yanına oturdum. Bir düğmeye bastı. Birden video görüntüsü geldi ekrana. Siyah beyaz, düşük kalitede bir görüntü bekliyordum. Ama hiç de beklediğim gibi olmadı. Üst açıdan çekilmişti ve mükemmel denebilecek derecede net bir görüntü vardı. Kel bir adam veznedarla konuşuyordu. Ses yoktu.

"Onu tanı mıyorum" dedim.

"Bekle."

74

başka şansın yok

Kel adam veznedara bir şeyler söyledi. Görüntüye bakılsa samimi bir şekilde gülüşerek muhabbet ediyorlardı. Adam birkaç kâğıt parçası aldı ve elini sallayarak vedalaştı. Veznedar da aynı el hareketiyle karşılık verdi. Sonra sıradaki kişi vezneye doğru yaklaştı. Kendi inleme sesimi duydum.

Görüntüdeki kişi kız kardeşimdi, yani Stacy.

Özlediğim o hissizlik hali kapladı birden her yanı mı yine. Niye bilmiyorum. Belki de eşzamanlı olarak birbirine zıt iki duyguyu yaşamamdandır. Birincisi, korku. Bunu kendi kız kardeşim yapmış. Derinden bir sevgiyle bağlandığım Öz kardeşim bana ihanet etmişti. İkinci duyguysa, ümit; yeni bir ümit vardı artık. Yeni bir gelişme. Olayların içindeki kişi eğer Stacy'ye, Tara'ya herhangi bir şekilde zarar verebileceğine inanmam.

Regan parmağını ekrana doğru uzatarak sordu. "Kız kardeşin mi bu?"

"Evet" dedim ona bakarak. "Nerede çekildi bu görüntüler?"

"Catskills'de" dedi. "Şehrin adı da..."

"Montague" diyerek tamamladım cümlesini.

Tickner ve Regan birbirlerine baktılar. "Nereden biliyorsun?"

Kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile. "Nerede olduğunu biliyorum."

75

Yedinci Bölüm

Büyük bdbm dVİanmayı severdi. Aslında öylesine nazik ve yumuşak huylu bir insandı ki, bu hobisini hep garip karşılamışım. Av tutkusundan asla bahsetmezdi. Şöminenin rafına geyik kafaları falan asmadı hiç. Hatıra fotoğrafları veya boynuzlarla süslenmiş hediyelik eşyalar biriktirmezdi, avcılarının avladıkları hayvan cesetleriyle yapmayı sevdikleri hiçbir şey ilgilendirmezdi onu. Arkadaşları veya aile bireyleriyle avlanmazdı. Büyükbabam için avlanmak yalnız yapılacak bir işti. Bu konuda hiçbir açıklama veya savunma yapmaz, yaşadıklarını kimseyle paylaşmazdı. 1956 yılında New York eyaletinin Montague şehrinde, avlandığı ormanın içinde ufak bir kulübe satın aldı. Bana söylendiğine göre bu kulübenin maliyeti 3000 doların altındaydı. Bugün bile daha fazla edeceği konusunda şüpheliyim. Tek odalı ev her türlü gösteriştan uzak, basit bir yapıdaydı. Bulunması neredeyse imkânsızdı, çünkü toprak yol daha eve ulaşmadan 200 metre önce sona eriyordu. Yolun geri kalan kısmını zorlu bir tırmanışla tamamlamak zorundaydınız. Dört yıl önce öldüğünde, ev büyükanneme miras kaldı. En azından öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kimse bu konuyla ilgili fikir yürütmedi. Büyükannem ve büyükbabam neredeyse yüz yıl önce Florida'dan emekli oldular. Büyükannem şu anda alzaymır hastalığının pençesinde, kasvetli ve karanlık günler yaşıyor. Tahmin ediyorum eski kulübe onun malvarlığının bir parçası. Eve ait vergiler ve çeşitli masraflar muhtemelen büyük bir borç yığını haline gelmiştir.

76

başka şansın yok

Henüz küçük bir çocukken, her yaz mutlaka bir haftayı, kız kardeşimle birlikte büyükannem ve büyükbabamın yanında bu kulübede geçirirdik. Aslında pek sevmezdim bu tatilleri. Zaman zaman sivrisineklerin saldırısına uğradığımız bu tabiat tatili bana sıkıcı geliyordu. Televizyon yoktu. Çok erken yatardık ve yattığımız yer çok karanlık olurdu. Gün boyu devam eden derin sessizlik, sık sık silah seslerinin çekici yankılarıyla bölünürdü. Zamanımızın çoğunu can sıkıcı yürüyüşler yaparak geçirirdik. Bir keresinde annem bavuluma sadece kahverengiye çalan toprak rengi elbiselerimi koymuştu. İki gün boyunca bir avcının beni geyik sanarak vuracağı korkusuyla gezmişim etrafta.

Diğer taraftan Stacy orada teselli buluyordu. Küçük bir çocukken bile, labirent gibi yolların çevrelediği okulumuzun bulunduğu varoşlardan uzak kaldığı, spor aktiviteleri veya popüler

olmak için yapılan müfredat dışı faaliyetlerden kaçtığı için kendini şanslı sayıyordu. Ağaç yaprakları toprak, bir kavanozun içinde tırtıl biriktirirdi. Tabiat olayları sonucu oluşmuş kozalak desenli halıya ayaklarını sürterek dolaşırdı gün boyu.

87. Yol'da seyrederken Regan ve Tickner'a kulübeyi anlattım. Tickner telsizle hemen Monague'deki polis merkeziyle irtibata geçti. Kulübeye nasıl gidileceğini hâlâ hatırlayabiliyordum ama yolu tarif etmek gerçekten çok zordu. Elimden geleni yaptım. Regan ayağını gaz pedalından hiç çekmedi. Saat sabah 04.30'du. Trafik olmadığı için sirene de gerek kalmıyordu. New York otobanında 16. çıkışa geldik, Woodbury Common Alışveriş Merkezi'nin önünden geçtik.

Bulanık orman görüntüsü yansıyor ön cama. Artık pek uzak sayılmazdık kulübeye. Nereye gideceğini tarif ettim Regan'a. Araba belki de son üç yüzyıldır hiç değişmemiş yolları tırmanarak yoluna devam etti.

On beş dakika sonra oradaydık.

77

HARLAN C08EN

Stacy.

Kız kardeşim hiç çekici bir kız olamamıştı. Belki de yaşadığı problemlerin bir parçası da buydu.

Evet, saçma gibi geliyor insana. Gerçekten de aptalca. Fakat yine de söylüyorum. Çok az arkadaşı vardı. Elbette aynı tür zorlukları yaşayan birçok genç vardır. Gençlik, savaş zamanıdır; kimse yara almadan kurtulamaz ve evet, babamın hastalığı üzerimizde büyük bir yükü. Ama yine de bütün bunların yaşadıklarını açıklamaya yeteceğini sanmıyorum.

Sonunda, psikolojik sorgulamalar yapıp, çocuklukta geçirdiği travmalar incelendikten sonra kız kardeşimin problemlerine ilişkin basit bir sonuç çıkıyordu ortaya. Beyninde bir tür kimyasal dengesizlik vardı. Kan beyin bir bölümüne çok fazla gidiyor, diğer bölümüne az gidiyordu.

Erken teşhis koyamadık. Kız kardeşim garip bir yapıya sahipti. Hastalık dönemlerinde büyük bir depresyona giriyordu. Belki de kendi hatalarını örtmek için hastalığını savunma

mekanizması içinde kullanıyorum. O zamanlar benim için kız kardeşim yalnızca garip davranışları olan birisiydi ve ben de kendi problemlerimle uğraşıyordum. Çoğu genç insanda rastlanan türden bir bencilliğe ben de sahiptim.

Kardeşimin problemi ister fizikî, ister psikolojik olsun, artık bir önemi yoktu Acı dolu yolculuğu sona ermişti.

Küçük kardeşim ölmüştü.

Onu, yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatarken bulduk. Küçük bir çocukken de, aynen böyle, dizlerini göğsüne yaklaştırıp, çenesini de dizlerinin altına gömerek uyurdu. Vücudunda hiçbir işaret olmasa da, uyumadığını anladım. Eğildim. Stacy'nin gözleri hâlâ açıktı. Hiç kırpmadığı sorgulayan gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. O kadar garip ve kaybolmuş gözüküyordu ki. Böyle olmamalıydı. Ölümün, yalnızlığı da beraberinde getirmesi gerekiyordu halbuki. Niye böyle mahvolmuş bir görüntüsü var diye kendi kendime sordum.

78

başka şansın yok

Hayattaki en iyi dostu şırınga ölümünde de onu bırakmamış, hemen yanında döşemenin üzerinde duruyordu. Uyuşturucu elbette. İsteyerek veya değil, hâlâ bilmiyorum. Bu konu üzerinde uzun uzadıya düşünmedim hiç. Polis dışarı çıktı. Gözlerimi zorla koparıp aldım cansız bedeninden.

Tara

Ortalık acayip dağınıktı. İçeri rakunlar girmiş ve kendilerine ufak bir yuva kurmuşlardı kulübede. Büyükbabamın kollarını göğsünde birleştirerek şekerleme yaptığı kanepede delik deşik olmuş, yaylar sanki birilerini yaralamak istermişçesine fırlamıştı dışarıya doğru. İçerisi idrar ve hayvan leşi kokuyordu.

Bir an durup ağlayan bir bebek sesi duyabilirim ümidiyle etrafı dinledim. Hiç ses yoktu. Hiçbir şey. Bir oda daha vardı arkada. Polisin arkasından odaya daldım. İçerisi zifiri karanlıktı. Işığı açtım. Hiçbir şey olmadı. Parlak ışık, karanlığı bir süvari kılıcı gibi kesip attı. Gözlerimi odanın etrafında gezdirirken gördüğüm şey boğuk bir çığlık atmama neden oldu.

Bir oyun kafesi vardı odada.

Kolayca taşınabilmesi için olan kenarı tırtıklı olan modellerden. Biz de Monica'yla bir tane almıştık. Bebeği olup da bunlardan almayan kimse var mıdır, bilmiyorum. Markanın bulunduğu etiket kenardan sarkıyordu. Yeni olmalıydı.

Gözlerim yaşla doldu. Işık, fotoğraf makinesi flaşını andıran yoğun bir parlaklıkla tam oyun kafesinin üzerine düşüyordu. Boş gibiydi sanki. Kalp atışlarım iyice hızlandı. Yoğun ışığın bir yanlış görüntü oluşturabileceği ihtimaline karşı geri çekilip tekrar bakmaya karar verdim. Tara kafesin içindeki battaniyenin altında kıvrılmış yatıyor olabilirdi.

Ama yalnızca battaniye vardı.

Kısık bir ses korkunç bir kabusta yankılanan fısıltılar gibi duyuldu odada. "Aman Allah'ım!"

79

HARLAN COBEN

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Tekrar geldi aynı ses, biraz daha zayıf bir tonda. "Burada" dedi polis. "Dolabın içinde."

Tickner ve Regan hemen dolabın yanına gitmişlerdi. Birlikte içine bakıyorlardı. Loş ışıkta bile renklerinin uçup gittiğini fark ettim.

Ayaklarımı sürüyerek bir adım attım. Son anda dolabın kapağına tutunmasam dengemi kaybedip yere düşecektim. Cesaretimi toplayıp dolabın içine baktım ve gördüm. Yıpranmış kumaşa bakarken tüm iç organlarımın eriyip kül olduğunu hissettim.

Yerde, üzerinde siyah penguin desenleri bulunan, neredeyse kullanılamayacak hale gelmiş tek parça siyah bir elbise yatıyordu.

80

On sekiz ay sonra

as

Sekizinci Bölüm

Lydid, CİUİ kdCİmi Stdrbucks'dd tek başına otururken buldu.

Tabureye çökmüş, dalgın bir halde gelip geçen yayaları seyrediyordu. Tam camın yanında duran kahvesinden tüten duman, camda yuvarlak bir şekil oluşturmuştu. Lydia bir süre kadını seyretti. Mahvolmuş bir görüntüsü vardı. Savaştan yeni çıkmış gibi bir duruş, dalgın bakışlar, yenilmişliğin verdiği ifade, solgun saçlar, titreyen eller.

Lydia kendisine bir büyük cafe latte⁸ ısmarladı. Siyah giyimli, oldukça sıksa ve çeneden sakallı genç barista⁹ Lydia'ya bir bakış fırlatarak kahvesini verdi. Lydia eliyle güneş gözlüklerini hafifçe aşağıya doğru iterek adama teşekkür etti.

Lydia sosların bulunduğu masaya doğru yürürken adamın kendisine baktığından emindi. Artık bu tür şeylere alışmıştı. Kahvesine bir paket Equal tatlandırıcı koydu. Starbucks hayli sakın gözüküyordu. Bir sürü boş masa vardı ama Lydia dul kadının hemen yanındaki tabureye ilişti. Kadın birden irkilerek daldığı hayal dünyasından sıyrıldı.

"Wendy?" dedi Lydia.

Wendy Burnet, dul kadın, bu yumuşak sese doğru çevirdi kafasını.

8 Espresso ve sıcak süt karışımı, üzerine az miktarda siil köpüğü eklenerek hazırlanan içecek, (ç.n)

9 Kahve yapımı konusunda özel eğitim almış kişi. (ç.n)

82

başka şansın yok

"Başın sağolsun" dedi Lydia.

Lydia kadına gülümsedi. Çok sıcak bir gülümsemesi olduğunu biliyordu. Terziye diktirdiği gri takım elbise, üstüne tam oturuyordu. Tam bir iş kadını imajı. Gözlerinde ıslak bir parıltı fark ediliyordu, küçük burnunun ucu hafifçe yukarıya doğru kalkıktı. Sık sık rengini değiştirdiği lüle lüle saçları şimdilik kumraldı.

Wendy Burnet o kadar uzun baktı ki, Lydia kadının kendisini tanımadığından şüphe etmeye başladı.

Lydia daha önce bu durumu birçok kez yaşamıştı. Otuz yaşından bu yana hiç televizyonda gözükmemesine rağmen, bu kuşku, 'Seni bir yerden tanıyorum' bakışını hâlâ hatırlayabiliyordu. Hatta, "Hey, kime benzediğini biliyor musun?" şeklinde tepki veren insanlar bile vardı. Bir zamanlar Larissa Dane olarak bilinen Lydia omuz silkip geçirdi her seferinde.

Ancak, şimdiki kadının yaşadığı tereddüt daha öncekilere pek benzemiyordu. Wendy Burnet hâlâ sevgilisinin korkunç ölümünün şokunu üzerinden atamamıştı. Bu yüzden pek de tanıdık olmayan veriyi algılayıp özümsemesi biraz uzun sürdü. Muhtemelen nasıl tepki vereceğine karar veremiyordu, Lydia'yı tanımıyor gibi mi davranmalıydı, yoksa tanıdığını belli mi etmeliydi?

Birkaç saniye daha geçtikten sonra, Wendy Burnet "Teşekkür ederim," dedi nihayet.

"Zavallı Jimmy," diye devam etti Lydia. "Ne kadar korkunç bir ölüm."
Wendy elini kahve fincanına doğru uzatarak bir yudum çekti. Lydia bardağın kenarındaki küçük kutucukları inceledi ve Dul Wendy'nin de kendisine bir büyük cafe latte ısmarladığını fark etti. Tek fark, kendi kahvesi yan kafeinli ve soya sütlüydü. Lydia kayarak kadına biraz daha yaklaştı.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Wendy kadına iyi anladın der gibi hafif bir gülücük attı. "Kusura bakmayın."

83

HARLAN COBEN

"Kusura bakacak bir şey yok. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

Wendy, bir süre Lydia'nın kendisini tanıttığını bekledi. Bu olmayınca Wendy, "O halde kocamı tanıyordunuz?" dedi.

"Ah, evet."

"Siz de mi sigorta işi yapıyorsunuz?"

"Korkarım hayır."

Wendy kaşlarını çatı. Lydia kahvesinden bir yudum aldı. Durum giderek daha da saçmalanıyordu, en azından Wendy için. Lydia'nın durumdan şikayeti yok gibi gözüküyordu. Sonunda Wendy kalkmak için bir hareket yaptı.

"Pekâlâ," dedi. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Ben..." diye söze başladı Lydia. Wendy'nin tüm dikkatini çekebildiğini hissedince tereddütsüz konuşmaya devam etti. "Jimmy'yi canlı olarak gören son kişi benim."

Wendy donup kalmıştı. Lydia kahvesinden bir yudum daha aldı ve gözlerini kapadı. "Güzel ve sert" dedi fincanı göstererek. "Buranın kahvesini seviyorum, ya sen?"

"Biraz önce dediğin şey..."

"Lütfen," dedi Lydia hafifçe kadının koluna dokunarak. "Otur da düzgünce açıklayayım."

Wendy baristalara bir göz attı. El kol hareketleriyle dünyanın en büyük sırlarını konuştuklarını zannederek hararetle bir şekilde tartışıyorlardı. Wendy tabureye biraz daha yerleşti. Birkaç dakika boyunca Lydia sadece kadına baktı. Wendy de gözlerini kaçırmamaya gayret ediyordu. "Anlıyorsun işte" diye söze başladı Lydia sıcak ve taze bir gülümsemeyle, "Kocanı öldüren kişi benim."

Wendy'nin yüzü sapsarı oldu. "Bu hiç de komik değil."

"Doğru, evet, bu konuda sana katılmak zorundayım Wendy. Ama amacım komiklik değildi. İstersen sana bir fıkra anlatabım. Sürekli fıkra gönderen şu e-posta gruplarından birine üyeyim. Çoğu yaramaz ama arada bir güzelleri geliyor."

84

başka şansın yok

Wendy şaşkın bir halde oturuyordu. "Kahretsin, kimsin

sem

"Sakinleş lütfen Wendy."

"Bilmek istiyorum."

"Şşşt." Lydia dikkatli bir şekilde parmağını Wendy'nin dudaklarına koydu. "Bırak da açıklayayım, tamam mı?"

Wendy'nin dudakları titriyordu. Lydia parmağını birkaç saniye daha orada tuttu.

"Aklin karıştı, anlıyorum. İzin ver de birkaç şeyi açıklığa kavuşturayım. Jimmy'nin kafasına kurşunu sıkan kişi benim. Ama Heshy," Lydia parmağını cama doğru uzatarak dışarıda bekleyen, yamuk kafalı iriyan bir adamı işaret etti. "İlk kurşunu sıkan kişi o. Ben Jimmy'yi vurduğumda zaten kötü bir durumdaydı sanırım, yani ona iyilik ettim bir anlamda."

Wendy öylece bakıyordu.

"Niye vurduğumu öğrenmek istersin sen şimdi, haksız mıyım? Tabii ki istersin. Fakat derinlerde bir yerde niye vurduğumu hissettiğini biliyorum. Biz dünya kadınlarıyız değil mi Wendy? Adamımızı tanırız."

Wendy hiçbir şey söylemedi.

"Wendy, neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

"Elbette anlıyorsun, ama yine de söyleyeyim. Jimmy'nin, yani elveda dediğin sevgili kocanın, bazı kötü kişilere yüklü miktarda borcu vardı. Bugün itibarıyla miktar iki yüz bin doların biraz

altındaydı." Lydia gülümsedi. "Wendy, kocanın kumar borçlarından hiç haberin yokmuş gibi davranmaya-caksın değil mi?"

Wendy kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu. "Anlamıyorum..."

"Umarım kafa karışıklığının cinsiyetimle bir ilgisi yoktur."

"Ne?"

"Eğer öyle düşünüyorsan, bu çok yüzeysel ve cinsiyetçi

85

HARLAN COBEN

bir yaklaşım olurdu, sence de öyle değil mi? 21. yüzyıldayız. Kadınlar artık istedikleri her şeyi yapabiliyorlar."

"Sen," Wendy biraz durakladı ve tekrar denedi, "kocamı mı öldürdün?"

"Çok televizyon izler misin, Wendy?"

"Ne?"

"Televizyon diyorum. Televizyonda oynayan filmlerde, kocan gibilerin, benim gibi kimselere kumar borcu olduğunda neler olur?"

Lydia gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi durdu. Wendy sonunda, "Bilmiyorum" dedi.

"Elbette biliyorsun, ama yine senin için cevabı vereyim. Benimle aynı durumda olan birisi - pekâlâ, genellikle erkek olurlar- borcu olan kişiyi tehdit etmesi için gönderilir. Sonra, dışarıda bekleyen ortağım Heshy adamı feci şekilde döver veya bacaklarını kırar. Fakat adamı asla öldürmezler. Televizyondaki kötü adam rollerinden birisi yani. 'Ölüden para alamazsın.' Bunu duymuştun değil mi, Wendy?"

Biraz bekledi. Wendy sonunda, "Sanırım duydum" dedi.

"Ama, görüyorsun bu yanlış. Jimmy'yi örnek alalım. Kocanın bir hastalığı vardı. Kumar. Haksız mıyım? Her şeyi silip götürdü, değil mi? Sigorta şirketini. Şirket babanıydı. Jimmy şirketi üzerine aldı. Şimdi şirket de yok. Sildi süpürdü her şeyi. Banka evine el koymak için bekliyordu. Sen ve çocukların mutfak ihtiyacı için gerekli parayı bile zorla buluyordunuz. Ama Jimmy durmadı." Lydia kafasını salladı. "Erkek işte. Haksız mıyım?"

Wendy'nin gözlerinde yaş birikmişti. Konuşabildiğinde, sesi öylesine güçsüz çıkıyordu ki. "Yani onu öldürdün?"

Lydia kafasını hafifçe sallayarak yukarı kaldırdı. "Sanırım yeterince iyi açıklayamadım. Gözlerini tekrar aşağıya indirdi ve tekrar denedi. "Hiç, Taşı sıkarak kan akıtamazsın" diye bir söz duydun mu?"

Lydia yine cevap için bekledi. Wendy en sonunda kafasıyla onayladı. Lydia mutlu gözüküyordu.

86

başka şansın yok

"Pekâlâ, işte konu da bu. Jimmy'le ilgili olan konu yani. Hesh/ye onun işini bitirtebilirdim.

Heshy bu konuda çok iyidir ama ne işe yarar ki? Jimmy'nin hiç parası yoktu ki. Bu kadar yüklü miktarda parayı asla toparlayamazdı." Lydia biraz doğruldu ve ellerini açtı. "Bak Wendy, bir işadamı gibi düşünmeni istiyorum veya bir işkadını gibi. İlla gözü dönmüş feministler gibi davranmak zorunda değiliz, ama en azından eşit bir konumda olmamız gerekir diye düşünüyorum."

Lydia tekrar Wendy'ye gülümsedi. Wendy korkudan oturduğu yere iyice sinmişti.

"Pekâlâ, benim bir iş kadını olarak ne yapmam gerekir? Borcun ödenmeden unutulmasına izin veremem elbette. Benim açımdan bu profesyonelce bir intihar olur. Benim işverenime borcu olan birisi varsa ödemeli. Başka yolu yok. Ama bu noktada şöyle bir problem ortaya çıkıyor, Jenny'nin kendi adına kayıtlı bir kuruşu bile yok, ama..." Lydia durdu ve dudaklarını biraz daha yayarak gülümsedi "...ama bir karısı ve üç çocuğu var. Kendisi sigorta işindeydi. Nereye varmak istediğimi şimdi anlıyor musun Wendy?"

Wendy nefes almaya korkarak bekledi.

"Ah, anladığımı biliyorum ama yine de açıklama yapacağım. Sigorta. Daha kesin konuşursak, hayat sigortası. Jimmy'nin bir sigorta poliçesi vardı. Önce bunu söylemedi, ama Heshy çok ikna edici teknikler uyguladı." Wendy'nin gözleri cama doğru kaydı. Lydia kadının titrediği görüyordu. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemeye çalışarak konuşmasına devam etti.

"Jimmy bize iki tane sigorta poliçesinin olduğunu söyledi, toplamda yaklaşık bir milyon dolar ediyor."

"Yani, sen," Wendy cümle kurmak için büyük bir gayret gösteriyordu, "Jimmy'yi sigorta parası için öldürdün?"

Lydia parmaklarını şıklattı. "İşte bu."
Wendy ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.
"Ve Wendy? İzin ver konuyu biraz daha açayım.

87

HARLAN COBEN

Jimmy'nin borcu onunla birlikte toprağa gömülmedi. İkimiz de bunu biliyoruz. Banka hâlâ ipoteğin ödenmesini istiyordur. Kredi kartı şirketleri sürekli faiz uyguluyorlardır borca." Lydia küçük omuzlarını silkti, avuçlarını açarak devam etti. "Benim işverenim niye farklı olsun ki?"
"Ciddi olamazsın."

"İlk sigorta çeki yaklaşık bir hafta içinde elimizde olmalı. Bu zamana kadar kocanın borcu 280 bin dolar olacak. Çeki belirttiğim tarihte istiyorum."

"Ama ya geride kalan faturalar?"

"Şşt." Lydia yine parmaklarını kadının dudaklarına koydu. Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor, Wendy Sana çok nadir karşılaşabileceğin bir fırsat tanıdım. Eğer yapmak zorunda kalırsan iflasını açıkla. Çok lüks bir semtte yaşıyorsun. Taşın. Jack'i yanına al, on bir yaşındaki oğlunun adı Jack'di, öyle değil mi?"

Wendy oğlunun adını duyunca sarsıldı.

"Pekâlâ, Jack bu yıl yaz kampına katılamayacak. Okuldan sonra çalışması için ona bir iş bul. Bir şeyler yap işte. Hiçbir şey umurumda değil. Sen, Wendy, bana olan borcunu ödeyeceksin ve her şey sona erecek. Beni bir daha asla görmeyecek ve duymayacaksın. Eğer ödemezsen, peki, lütfen dışarıda bekleyen Heshy'ye bir bakar mısın?" Wendy'nin bakması için biraz! durakladı. İsteddiği etkiyi meydana getirmişti.

"Önce küçük Jack'i öldürürüz. İki gün sonra Lila'yı gebertiriz. Eğer bu olayı polise bildirecek olursan Jack, Lila ve Darlene'i, üçünü birden öldürürüz. Yaş sırasına göre. Çocuklarını gömdükten sonra, lütfen dinle Wendy, burası en önemli kısım, borcu sana yine ödetiriz." Wendy konuşamıyordu.

Lydia derin bir oh çekerek iştahlı bir yudum daha aldı kahvesinden. "Haaarika," dedi yerinden kalkarken. "Bu küçük kızların sohbetine benzeyen konuşma gerçekten hoşuma gitti, Wendy. Mutlaka yakında bir daha görüşelim. Mese-

88

başka şansın yok

la, ayın 16'sında, Cuma gecesi senin evinde görüşebiliriz, ne dersin?"

Wendy kafası eğik bir halde oturuyordu.

"Anladın mı?"

"Evet."

"Ne yapacaksın peki?"

"Borcu ödeyeceğim" dedi Wendy.

Lydia kadına gülümsedi. "Yeniden başın sağolsun."

Lydia dışarı çıktı ve temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Arkasına baktı. Wendy Burnet kıpırdamamıştı bile. Lydia kadına el sallayarak Heshy'nin yanına gitti. Kadın, neredeyse adamın yansı kadardı.

Adam 120 kiloydu. Kadınsa 50. Kafası biçimsiz, balkabağı gibiydi. Vücudu Asya ülkelerinde porselenden yapılmış heykelleri andırıyordu.

"Problem çıktı mı?" diye sordu Heshy.

"Lütfen," dedi Lydia azarlar gibi. "Daha kazançlı işlere. Adamımızı bulabildin mi?"

"Evet."

"Paket yola çıktı yani?"

"Elbette, Lydia."

"Çok iyi." Canı yanıyormuş gibi yüzü acıyla gerildi.

"Ne oldu?" diye sordu adam.

"Komik bir şeyler hissediyorum, o kadar."

"Vazgeçmek mi istiyorsun?"

Lydia adama gülümsedi. "Hayatta olmaz, Kodaman Ayı seni."

"Öyleyse ne yapmak istiyorsun?"

Biraz düşündü. "Bakalım Doktor Siedman nasıl tepki verecek?"

89

Dokuzuncu Bölüm

"Daha fa?la elma SUIJU İçmek yok" dedi Cheryl iki yaşındaki çocuğu Conner'a.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş saha çizgisinin kenarında dikiliyordum. Geç kalmış New Jersey sonbaharında dondurucu bir rüzgar esiyordu. Bu yüzden beysbol şapkamın üzerine elbisemin başlığını geçirmiştim. Ray-Ban marka güneş gözlüklerim de gözümdeydi. Televizyondaki polis tiplerine benziyordum bu halimle.

Sekiz yaş grubu çocuklar için düzenlenen bir futbol maçıydık. Lenny takımın antrenörüydü. Yardıma ihtiyacı vardı ve yardımcı olarak beni seçti. Çünkü sanırım ondan daha az futbol bilgisine sahip olan tek kişi benimdir. Her şeye rağmen bizim takım öndeydi. Sanırım skor 83-2 gibi bir şeydi, ama tam emin değilim.

"Niçin biraz daha meyve suyu içemiyorum?" diye sordu Conner.

"Çünkü fazla elma suyu ishal yapar" diyerek bu soruyu tam bir anne sabrı göstererek cevapladı Cheryl.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Lenny oynayan çocukları acayip cesaretlendiriyordu. "Sen en iyisin, Ricky." "Hadi, koş Petey." "İşte oyun diye buna derim, Davey." İsimlerinin sonuna mutlaka bir y ekliyordu. Evet, bu biraz sinir bozucuydu. Bir keresinde çok heyecanlı bir maçın ortasında beni Marky diye çağırıyordu. Sadece bir kez.

90

başka şansın yok

"Marc Amca."

Bacağımdan çekiyordu. Eğilip yirmi altı aylık Conner'a baktım. "Ne var dostum?"

"Elma suyu ishal yapar."

"Öğrendiğim iyi oldu" dedim.

"Marc Amca?"

"Efendim?"

En ciddi tavrını takınarak bana baktı. "İshal," dedi, "benimle arkadaş olamaz."

Cheryl'e baktım. Gülümsüyordu, ama yüzündeki endişeyi de fark ettim. Tekrar Conner'a baktım. "Çocuktan al haberi" dedim.

Conner bu cevabımdan memnun olmuş gibi kafasını salladı. Onu seviyorum. Hayatıma neşeyi ve kederi aynı anda ve eşit oranda katan bir çocuk. Yirmi altı aylık. Tara'dan iki ay büyük. Onun gelişimini korku içinde ve içimi yakıp kavuran bir özlemle izliyorum.

Tekrar annesine döndü Conner. Yanlarında Minute Maid marka meyve suyu kutuları, Nutri Grain çikolataları vardı. Pampers Dry Baby marka çocuk bezleri, Aloe Vera'lı ıslak mendiller ve Evenflo'dan köşeli biberonlar da hiç eksik olmazdı. Teddy Graham marka tarçamlı bisküviler, ovalayarak yıkanmış küçük havuç ve portakal dilimleri, dilinmiş üzüm taneleri (çocuğun boğazına takılmasını önlemek için uzunlamasına kesilmiş), peynir olduğunu zannettiğim ufak küpler, hepsi, hava geçirmez fermuarlı poşetlere konmuştu.

Takım kaptanı Lenny, sürekli bağırarak oyuncularımıza çok önemli taktikler veriyordu. Atak yaparken, "Gol atın!" diye bağıriyordu. Savunma yaparken de, "Durdurun onu!" diye seslenerek önemli tavsiyelerde bulunuyordu oyunculara. Bazen de, tıpkı şu anda olduğu gibi, oyunun tüm inceliklerine hâkim bir usta maharetiyle üstün zeka ürünü taktikler veriyordu: "Topa vur!"

91

HARLAN COB EN

Lenny bağırdıktan sonra dördüncü kez bana baktı. Başparmağımla zafer işareti yaptım. Karşılık olarak bana küfürlü bir el hareketi yapmak istiyor gibiydi ama ufak yaşta çok sayıda şahit vardı çevrede. Yine kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi kısarak sahada dolaştım. Çocuklar profesyonel oyuncular gibi giyinmişlerdi. Hepsi kramponluydu. Çoraplarını dizliklerinin üstüne çekmişlerdi. Fazla güneş ışığı olmamasına rağmen hepsi gözlerinin altına siyah boya sürmüşlerdi. Hatta iki çocuk burunlarının üzerine şu nefes alıp vermeyi kolaylaştıran bantajlardan takmıştı. Kevin, babasının talimatlarına uygun olarak topa düzgün biçimde vurmaya çalışıyordu ve birden bütün vücuduma bir ürper-me geldi. Sendeledim.

Her zaman aynı şey oluyor. Maç seyrediyor olacağım, arkadaşlarla yemek yiyor olacağım, bir hasta üzerinde çalışıyor olacağım veya radyoda bir şarkı dinliyor olacağım. Aşırıya kaçmayan, gayet normal bir şey yapıyor olacağım ve böylece kendimi terbiyeli birisi gibi hissedeceğim ve sonra birden yine gözlerim kör olacak.

Gözlerim doldu. Cinayet ve kaçırılma olayından önce hiç böyle bir şey olmazdı. Ben bir doktorum. İş hayatımda ve özel hayatımda dengeli davranabilmesini iyi bilirim. Fakat, şimdi kendini bir şey sanan ikinci sınıf bir aktör havasıyla sürekli güneş gözlüğü takıyorum. Cheryl tekrar bana baktı ve yüzündeki endişeyi fark ettim. Biraz doğrulup gülümsedim. Cheryl giderek güzelleşiyordu. Bazen böyle olur. Anelik çoğu kadına iyi gelir.

Yanlış bir izlenim bırakmak istemem. Her günümü ağlayarak geçiriyorum elbette. Hayata hâlâ seviyorum. Evet, biraz tutuk zamanlarım oluyor, ama her zaman böyle karamsar değilim. Felç geçirmediğim. Denizaşırı ülkelere seyahat etmeye hâlâ cesaret edemesem de, işimin başındayım. Her an yeni bir gelişme olabilme ihtimaline karşı yakınlarda olmam gerektiğini düşünüyorum sanırım. Bu tür bir düşün-

92

başka şansın yok

cenin hiç de akılcı olmadığını, tamamen hayal ürünü olduğunu da biliyorum. Fakat, hâlâ alışamadım işte.

Beni asıl sarsan, inanılmaz derecede hayrete düşüren şey şuursuz da olsa üzüntüden zevk almaya başladığımı hissetmem. İnsanın hayatına giren üzüntü ve keder, eğer üzerine gidilip büyütülmez ve ustalıklı idare edilebilirse bir şekilde örtülebilir. Keder gözden irak olmayı sever ve hiç alâkasız bir zamanda şok edici bir şekilde saklandığı yerden fırlayarak, her şey normalmiş gibi yaşadığınız hayattan çekip koparır sizi bir anda. Keder gözünüzü kör ederek rahatlatır ve uyuşturur sizi.

Bizim takım bir gol daha attı. Lenny yumruklarını havaya kaldırıp bağırdı: "Evet!" Neredeyse gol atan çocuğu, Cra-ig'i (Craig mi demeliyim yoksa?) tebrik etmek için taklalar atarak sahaya girecekti. Oyuncular da onu izledi. Sahadaki müthiş coşkuya katılmadım. Ben Lenny'nin sessiz rol arkadaşıydım, Lone Rangefm Tonto'su, Costello'nun Abbott'u, Martin'in Rovvan'ı, Tennille'in Captain'i gibi. Denge meselesi yani.

Saha kenarından bekleyen aileleri seyrettim. Anneler bir araya gelmiş konuşuyorlardı.

Çocuklarından, çocuklarının başarılarından ve ders dışı faaliyetlerinden bahsediyorlardı, ama kimse kimseyi dinlemiyordu. Çünkü diğer annelerin çocukları kendilerine göre sıkıcıydı. Mukayese edecek olursak babaların sohbetleri daha zengin konular içeriyordu annelere göre. Bazdan maçı kameraya çekiyorlardı. Kimileri bağırarak çocuklarını motive etmeye çalışıyorlar, kimileri de çocuklarını motive etmeye çalışırken sağlıksız yollara başvurusuyorlardı. Bir kısmı da işyerinde geçirdikleri yoğun bir haftanın ardından yakaladıkları bu boşluğu değerlendirerek, bir ellerinde cep telefonlarını sıkı sıkı tutuyor, diğer elleriyle de değişik elektronik aletleri kurcalayıp duruyorlardı.

Polise niye gittim?

O korkunç günden beri bana yüzlerce kez, olaydan dolayı suçluluk duymamam gerektiği, benim sorumlu olmadığım

93

HARLAN COBEN

söylendi. Aslında hareketlerimin hiçbir şeyi değiştirmediyi fark ediyorum. Büyük bir ihtimalle fidyeciler hiçbir zaman Tara'yı serbest bırakmayı düşünmediler. Hatta kızımı, ilk fide telefonundan önce öldürmüş olabilirler. Yanlışlıkla bile öldürmüş olabilirler. Belki çok panik yaptılar veya korktular. Kim bilebilir ki? Şahsen ben kesinlikle bilemiyorum.

İşte zoruma giden de bu.

Sorumlu olup olmadığım konusunda kesin bir karar veremiyorum. Basit etki tepki prensibi.

Tara'yla ilgili hayaller kurmuyorum veya kursam bile bu düşünce bir şekilde benden uzaklaşıyor. Muhtemelen bu da fidyecilerin işine geliyor. Şöyle söyleyeyim. Tara'yı düşünmüyorum olabilirim, ama kesilip birleştirilmiş plakalı ve çalıntı beyaz minibüs aklımdan çıkmıyor. Rüyaalandıma boşuk bir ses duyuyorum, ama bu sesin bir bebek ağlaması olup olmadığı konusunda şüpheliyim. Şu an bildiğim bir şey var, Tara o minibüsün içindeydi. Ama rüyalarımda sese doğru gitmiyorum. Yaşadığım kabusta bacaklarım zemine çakılıp kalıyor. Hiç kıpırdayamıyorum. Uyandığında olaylan uzun uzun düşünmekten kendimi alamıyorum. Tara bana o kadar yakın mıydı? Daha da önemlisi: Eğer biraz daha cesaretli olabilseydim, acaba orada kızımı kurtarabilir miydim?

Sürekli tatlı tatlı gülümseyen uzun boylu lise öğrencisi hakem, düdüğü çaldı ve ellerini kafasının üstüne kaldırarak iki yana salladı. Oyun bitmişti. Lenny bağırdı: "Oooleey!" Çocuklar kafası kanşmış bir şekilde birbirlerine baktılar. İçlerinden bir tanesi takım arkadaşına kimin

yendiğini sordu, ama arkadaşı omuz silkip soruyu geçiştirdi. Oyun sonrası tokalaşarak birbirlerini kutlamak için Stanley Hokey Kupası'ndaki gibi düz bir sıra oluşturdular. Cheryl ayağa kalkarak elini omzuma koydu. "Müthiş bir galibiyet, kaptan."

"Evet, bu takımı her zaman desteklerim" dedim.

Gülümsedi. Çocuklar hoplayıp zıplayarak bize doğru geliyorlardı. Soğukkanlı bir baş hareketiyle hepsini selamla-

94

başka şansın yok

Craig'in annesi Dunkin' Donuts'dan, üzerinde Cadılar Bayramı figürleri olan bir kutuyla elli paket çıtır tatlı getirmişti. Dave'in annesi de sütlü çikolataya benzeyen ama insanın ağzında tebeşir yiyormuş gibi bir tat bırakan Yoo-hoo diye bir şey getirmişti. Ağzıma bir tatlı attım.

Cheryl, "Neli o yediğin?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Farklı tatlar geliyor, bilmiyorum." dedim. Çocuklarıyla ilgilenmeye çalışırken son derece yakışıklı hareketler sergileyen aileleri seyrettim. Bu arada Lenny bana doğru geldi.

"Mükemmel bir galibiyet, değil mi?"

"Evet," dedim. "Şampiyon biziz."

Sahadan biraz uzaklaşmamız için kaş göz işaretleri yaptı. Ben de peşi sıra yürüdüm. Kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra Lenny, "Monica'nın mal varlığıyla ilgili yasal işlemler neredeyse bitiyor. Aslında bu kadar uzama-ması lazımdı."

"Hı hı" diye karşılık verdim, çünkü hiç de umursamıyorum-dum.

"Senin de vasiyetini hazırlıyorum. İmzalaman gerekiyor."

Ne Monica ne de ben bir vasiyet hazırlamıştık. Uzun yıllar Lenny bu konuda beni uyanp durmuştu. Paranın kime bırakılacağını, kızı kimin yetiştireceğini, ailenin bakımını kimin üstleneceğini ve bunun gibi birçok meseleyi vasiyete yazmamız konusunda üstelemişti. Fakat, hep kulak arkası ettik. Sonsuza kadar yaşayacaktık sanki. Son arzular ve vasiyetler sadece ölümler içindi.

Lenny çabucak konuyu değiştirdi. "Langırt oynamak için bizim eve gelmek ister misin?"

"Zaten o oyunda dünya şampiyonuyum" dedim.

"O dündü."

"Bu hazzı bir süre daha yaşayamaz mıyım? Henüz şampiyonluk zevkine veda etmek için hazır değilim."

95

HARLAN CO 8 E HI

"Anladım." Lenny dönüp ailesine doğru yürümeye başladı. Kızı Marianne'in kendisine doğru koşusunu seyrettim. Sanırım deli taklidi yapıyordu. Lenny omuzlarını iyice düşürerek cüzdanından bir kâğıt para çıkardı. Marianne parayı kapıp babasını yanaklarından öptükten sonra koşarak uzaklaştı. Lenny kafasını iki yana sallayarak kızının gözden kayboluşunu izledi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Dönüp yürüdüm.

En kötüsü veya en iyisi hâlâ içimde bir ümit taşıyamamdı.

Büyükbabamın kulübesinde o gece bir şeyler bulmuştuk: kız kardeşimin cesedi, oyun kafesinin içinde Tara'ya ait saçlar (DNA testinden geçirildi ve onaylandı) ve üzerinde penguen desenleri bulunan tek parça pembe elbise.

Ve o gece bulmadığımız şeyler, aslında hâlâ bulamadıklarımız: fidye parası, eğer varsa

Stacy'nin suç ortaklarının kimlikleri ve Tara.

Evet. Kızımı bulamadık.

Orman büyük ve düzensiz bir alana yayılmış, biliyorum. Muhtemel mezarı küçük olacağından kolayca saklanabilir. Üzeri belki kayalarla örtülmüştür. Bir hayvan da mezarı bulup içindekini sürükleyerek sık çalılıkların arasına götürmüş olabilir. Mezarın içindeki beden büyükbabamın kulübesinden kilometrelerce uzakta veya tamamen farklı bir yerde de olabilir.

Belki de, bu düşüncemi kendime saklıyorum, ortada bir mezar falan yok.

İşte görüyorsunuz, ümit hâlâ var. Aynı keder gibi ümit de saklanıyor, sürekli sataşılıyor, saldırıyor ve asla terk etmiyor sizi. Bu iki duygudan hangisi daha acımasız ve zalim karar veremiyorum.

Polis ve FBI'm teorilerine göre kız kardeşim çok kötü insanlarla birlikte yaptı bu işi. Hiç kimse asıl niyetin fidye veya kaçırma olduğu konusunda emin olamazken, herkes birilerinin fena

paniklediğinden emin gözüküyor. Belki de Monica ve benim evde olmadığımı düşünmüşlerdi.

Belki sade-

96

başka şansın yok

ce bir bebek bakıcısıyla uğraşacaklarını sanıyorlardı. Kafalarında tam olarak ne tasarladılar bilemiyorum, ama sonuçta bizi gördüler ve uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan deliliğe benzer bir durumda birisi bize ateş etti. Sonra birisi daha ateş etti, çünkü balistik incelemelerden ortaya çıkan sonuca göre Monica ve ben iki farklı 38'lik tabancayla vurulmuştuk. Bebeği de kaçırdılar. Nihayet Stacy'den kurtulma zamanı geldi ve yüksek doz eroin vererek onu da öldürdüler.

Sürekli "onlar" diyorum, çünkü yetkililer Stacy'in en az iki kişiyle işbirliği yaptığına inanıyor. İçlerinden bir tanesi plakaları nasıl çalıp birleştireceğini iyi bilen, arkasında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmalarını sağlayan soğukkanlı bir profesyonel olabilir. Diğer işbirlikçiye, "panik adam" rolünü oynamış olabilir. Yani bizi vuran ve muhtemelen Ta-ra'nın da ölümüne sebep olan kişi.

Bazıları elbette bu teoriyi kabul etmiyor. Onlara göre yalnızca soğukkanlı profesyonel bir işbirlikçi vardı ve panik yapan kişi de Stacy'di. Bu teoriye göre ilk kurşunu bana sıkan kişi Stacy olmalı, çünkü başka silah sesi hatırlamıyorum. Profesyonel işbirlikçi de yapılan hatayı örtbas etmek için Moni-ca'yı vurdu. Bu teoriyi o gece kabinde bulduğumuz bazı deliller de destekliyor: Bir uyuşturucu satıcısı başka bir olaydan dolayı tutuklanınca verdiği garip ifadede yetkililere, Stacy'nin cinayet ve kaçırma olayından bir hafta önce kendisinden 38'lik bir silah satın aldığını iddia etmişti. Cinayet mahallinde bulunan saç tellerinin ve parmak izlerinin yalnızca Stacy'ye ait olduğu gerçeği de teoriyi destekliyor. Soğukkanlı bir profesyonel elbette eldiven giymeyi ve dikkatli olmayı unutmamıştır, ama uyuşturucu bağımlısı ortağı Stacy'nin aklına böyle bir şey gelmemiştir büyük bir ihtimalle.

Bu ikinci teoriyi de kabul etmeyen bir grup insan var. Bu yüzden polis merkezinde ve FBI'da görevli bazı kişiler daha net gözükten üçüncü bir senaryoyu destekliyorlar.

Olayın merkezinde benim olduğum senaryo.

97

HARLAN COBEN

Bu teoriyi nasıl geliştirdiler peki? İlk olarak, kocalar her zaman bir numaralı şüphelilerdir. İkincisi bana ait olan 38'lik Smith&Wesson tabanca hâlâ kayıp. Sürekli bu konuyla ilgili soru yağmuruna tutarak beni baskı altında tutuyorlar. Keşke verecek bir cevabım olsaydı. Üçüncüsü hiç çocuk sahibi olmak istemedim. Tara'nın doğumundan sonra evliliğim sevgiden uzak, zoraki bir birlikteliğe dönüştü. Teoriyi ortaya atanlar benim boşanmayı düşündüğüme inanıyorlar. (Aslında gerçekten böyle bir niyetim vardı.) Bu yüzden başından sonuna kadar her şeyi benim planladığımı iddia ediyorlar. Kız kardeşimi eve davet ederek onun yardımını istedim. Böylece olayı onun üzerine yıkabilirdim. Fidyeye parasını alıp bir yere sakladım. Sonra da kendi kız kardeşimi öldürdüm.

Korkunç, ama artık sinirlenmiyorum. Bu tür düşünceler yormuyor artık beni. Tam olarak nerede olduğumu kestiremiyorum belki de.

Bu hipotezle ilgili asıl problem şu, benim ölüme terkedilmiş halde bulunmam bir türlü açıklanamıyor. Stacy'yi ben mi öldürdüm? O mu beni vurdu? Veya iki teoriyi bir potada eriten üçüncü farklı bir teori mi var? Bazıları, evet, olayların arkasında benim olduğuma inanıyor, ama Stacy'nin haricinde başka bir işbirlikçi daha olması lazım bu durumda. Stacy'yi öldüren de bu üçüncü kişi. Ya benim haberim ve iznim olmadan öldürdü ya da suçu onun üzerine atabilmek, kendi vuruluşumun intikamını alabilmek için ben planladım cinayeti.

Yahut bunun gibi bir şey işte.

Özetlersek, olaylar baştan sona gözden geçirildiğinde ne onların ne de benim elimde bir şey var. Ne fidye parası ne de kimin yaptığına dair bir fikir kırıntısı. En önemlisi de ortada hiç ceset yok.

İşte bugün bulunduğumuz nokta burası; kaçırılma hadisesinin üstünden tam tamına bir buçuk yıl geçtiği halde. Dosya zahiren hâlâ açık, ama Regan ve Tickner yeni davalarla uğraşıyorlar artık. Son altı aydır onlardan konuyla ilgili

98

başka şansın yok

hiçbir şey duymadım. Medya birkaç hafta boyunca olayı ke-mirdi durdu, ama yeni gelişmeler olmayınca başka avların peşine düştüler.

Dunkin' Donuts'tan alınan tatlılar bitti. Herkes tıka basa minibüslerle dolu park alanına doğru yürümeye başlamıştı. Şehrimizde süregelen bir gelenek icabı, her oyundan sonra oyuncuları Schrafft's Dondurmacısı'na götürürdük. Her ligde, her yaştan çocuğu çalıştıran antrenörler bu geleneğe mutlaka uyardı. Dondurmacının içi tıka basa doluydu. Bir külah dondurma kadar insanı iliklerine kadar titreten başka bir şey yoktur sonbaharda.

Elimde dondurma külahıyla dikilirken insanları inceledim. Çocuklar ve babalar. Beni biraz rahatsız, etmeye başlamıştı tüm bunlar. Saatime bir göz attım. Gitme zamanı çoktan gelmişti. Lenny'nin bakışlarını yakaladım ve artık gitmek istediğimi belirttim işaret diliyle. Uzaktan sadece dudak hareketleriyle vasiyetin dedi. Anlamama ihtimalime karşı eliyle de birkaç hareket yaptı. Elimi sallayarak anladığımı belirttim. Arabama döndüm ve radyoyu açtım.

Uzunca bir süre arabada öylece oturup akıp giden aileleri seyrettim. Gözüm daha çok babalara takılıyordu. Bu en evcil faaliyete karşı tepkilerini ölçtüm, belki beni rahatlatacak bir şüphe belirtisi, gözlerde bir rahatsızlık ifadesi. Fakat, hiç bir şey yakalayamadım.

O şekilde tam olarak ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Sanırım on dakikayı geçmemiştir. Radyoda James Taylor'dan eski bir klasik çalıyordu. Şarkı beni geçmişe götürdü. Gülümsedim, arabayı çalıştırıp hastaneye doğru yola çıktım.

Bir saat sonra, (mesleğe uzak olanlar ve profesyoneller için ortak bir ifade kullanayım) yüzü paramparça olmuş sekiz yaşında bir çocuğun ameliyatıyla uğraşıyordum. Ortağım Zia Leroux da oradaydı.

Niye plastik cerrahiye seçtiğimi tam olarak bilmiyorum. Ne aldığım para kokusu ne de kişiliğime bir katkısı olabile-

99

HARLAN C08EN

ceği düşüncesi etkili oldu bu kararımda. En başından beri bir cerrah olmak istiyordum, ama kendimi daha çok kalp-da-mar veya kardiyoloji alanlarında yetenekli görüyordum. Yine de hayatımdaki gelişmeler beni komik bir şekilde yönlendirdi. İhtisasımın ikinci yılında, bizi yönlendiren kalp-damar cerrahı (nasıl ifade edebilirim?) tam bir odundu. Diğer taraftan kozmetik cerrahiyle uğraşan Liam Reese mükemmel bir adamdı. Doktor Reese'de imrenerek baktığım birçok şey bir arada bulunuyordu, yakışıklılığı, kendine olan müthiş güveni, insanları tabii olarak kendine çeken sıcaklığı. Onu mutlu etmek istiyordunuz. Herkes onun gibi olmak istiyordu. Doktor Reese rehber hocam oldu. Bana plastik cerrahiye anlattı, harap olmuş bir şeyi tekrar bir araya getirmek için seni zorlayan bir Hampty-Dumpty süreci. İnsan iskeletindeki en karmaşık yapı yüzdeki kemikler ve kafatasında görülür. Ortopedist veya göğüs mütehassısı doktorlarla konuştuğunuzda, kendi işleriyle ilgili çok kesin şeyler söylediklerini görebilirsiniz. Bizim işimiz olan plastik cerrahi asla aynı değildir. Bunu bana öğreten kişi Doktor Reese'dir. Mikro cerrahi, kemik dokusu ve yapay derilerle ilgili yaptığı konuşmalar içime işledi. Scarsdale'de onu ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Hoş bir eşi vardı. Kızı okul birincisiydi. Bir basket takımında kaptanlık yapan oğlu, tanıştığım en hoş çocuktı. Doktor Reese kırk dokuz yaşında 684. Yol'da Connecticut^ doğru giderken geçirdiği bir trafik kazasında öldü. Kimileri anlattıklarım da dokunaklı ve acı dolu şeyler olduğunu düşünebilir ama ben böyle düşünmüyorum.

İhtisasımı bitirmeden oroloji alanında staj yapmak üzere yurtdışına gittim. Hayır sahibi olabilmek için seçmedim bu yolu; bana çok heyecanlı geliyordu. Bu seyahatin sürekli düşlediğim Avrupa seyahati için bir fırsat olabileceğini de düşündüm. Fakat, düşündüğüm gibi olmadı. Her şey ters gitti. Sierra Leone'da patlak veren iç savaşın tam ortasında buldum kendimi. O kadar korkunç hadiselerle uğraştım ki, insan orada sergilenen dehşetin derecesini tahayyül bile

ede-

100

başka şansın yok

mez. Ama yaşanan onca vahşetin ortasında bile ilginç bir zindelik hissediyordum. Sebebini bulmak için çaba harcamıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, bu tür şeyler beni hayata bağlıyor. Bu hissimin oluşmasında belki gerçekten ihtiyacı olan insanlara yardım etmemden dolayı yaşadığım tatmin duygusunun da etkisi vardır. Ya da ölüm riskini tatma ihtiyacı hissederek tehlikeli sporlara yönelen insanların ruh halini taşıyorum.

Geri döndüğümde Zia'yla birlikte One World'u kurduk ve kendi yolumuzu çizdik. Yaptığım işi seviyorum. Belki yaptığımız iş tehlikeli sporlara benziyor, ama kıyaslandığında, ifademi bağışlayın, çok insanî bir yönü var. Bundan hoşlanıyorum. Hastalarımı seviyorum, gideceğim mesafeyi hesaplamak, işimi yapabilmem için sahip olmam gereken soğukkanlılığı sağlamak, bütün bunlar beni mutlu ediyor. Hastalarımın çok ilgileniyorum, ama onları kaybettiğimde geçici mesuliyet duygusuna karışan derin bir sevgi kalıyor sadece geriye.

Bugünün hastaları çok daha karmaşık bir meydan okumayla çıkıyor karşımıza. Benim yaptıklarım da dahil olmak üzere birçok benzer ameliyatın arkasındaki isim Fransız araştırmacı Rene LeFort'du. LeFort yüzdeki kemik bölgelerini iyi inceleyebilmek için bir tavan arası kadavrayla doldurmuştu. Bugün kırık türlerine onu adı veriliyor: LeFort I türü, LeFort II türü, LeFort III türü gibi.

Zia'yla filmleri tekrar inceledik.

Bu sekiz yaşındaki çocuğun yüzünde meydana gelen LeFort III türü kırık, yüz kemiklerinin ve kafatası kubbesinin boydan boya ayrılmasına yol açmıştı. İstersem çocuğun yüzünü bir maske gibi ortadan yırtıp açabilirdim.

"Araba kazası mı?" diye sordum.

Zia kafasıyla onayladı. "Babası içkiliymiş."

"Olamaz. O ise iyi, değil mi?"

"Evet, kendi emniyet kemerini bağlamayı unutmamış."

"Ama çocuğununkini unutmuş, öyle mi?"

101

HARLAN COBEIU

"Evet. Çok fazla kadeh kaldırdığından yorulmuş olmalı."

Zia'nın ve benim hayat yolculuklarımızın ilk durakları farklıydı. Story'nin 70'lerdeki klasik parçası "Brother Louie" de olduğu gibi Zia gece gibi kapkara, bense en beyazdan daha beyazdım. (Ten rengimi Zia şöyle tarif ediyordu: "Su altındaki balık sırtı.") Newark'taki İsrail hastanesinde doğdum ve New Jersey'de Kasselton'un sokaklarında büyüdüm. Zia ise Haiti'de Port-au-Prince bölgesinin dışında yer alan bir köyde, balçıktan yapılmış bir kulübede doğmuş. Papa Doc'un hüküm sürdüğü yıllarda aile üyeleri siyasî suçtan yargılanarak hapse atılmışlar. Kimse konuyla ilgili detayları bilmiyor. Babası sonradan idam edilmiş. Annesi serbest kaldığında bütün malvarlığına el konduğunu görmüş. Kızını kaptığı gibi bir sal bularak kaçmış ülkeden. Üç yolcu, yolculuk esnasında ölmüş, Zia ve annesi kurtulmuşlar. Bronx'a gelerek, burada bir güzellik salonunun bodrum katına yerleşmişler. Ana kız burada günlerini saç kıllarını süpürerek geçirmişler. Zia'nın söylediğine göre kılardan kaçmak im-kânsızmış o zamanlar. Elbiselerinde, derisinin üstünde, boğazında ve hatta ciğerlerinde bile kıllar varmış. Bütün hayatı boyunca sanki ağzında bir kıl parçası varmış da bir türlü dışarı çıkaramıyormuş gibi bir hisle yaşamış. Bugüne kadar Zia ne zaman sinirlense, yaşadığı günlerin intikamını alır- mışçasma saçlarını çekiştirip durur.

Ameliyat sona erdiğinde Zia'yla bir sıranın üzerine yığıldık. Ameliyat maskesini gevşeterek çenesinin altına düşürdü.

"Çocuk oyuncağı" dedi.

"Aynen" diyerek onayladım onu.

Ameliyat elbiselerini çıkardığımızda saat akşam sekiz olmuştu. Zia'nın arabasını aldık, BMW Mini denilen ufak bir araba. Northwood meydanındaki Stop&Shop alışveriş merkezine gittik ve yiyecek bir şeyler aldık. Alışveriş arabasıyla reyonların arasında ilerlerken Zia hiç ara vermeden konuş-

102

başka şansın yok

maya devam etti. Zia'nın konuşmasını seviyordum. Bana enerji veriyordu. Bu arada bir reyonun önünde durup asılı etiketi kendine doğru çekti kaşlarını çatarak.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yabandomuzu kafası eti yazıyor." dedi.

"Eee, ne olmuş?"

"Yabandomuzu kafası," diye tekrarladı. "Hangi pazarlama dehası bu ismi bulmuş ki? Bir fikrim var. Biz de dilimlediğimiz parçalara akla gelebilecek en iğrenç hayvanların isimlerini verelim. İğrenç hayvan kafası isimleri."

Kasaların önünde sıraya geçtik. Zia aldığımız şeyleri alışveriş arabasının ön tarafına koydu. Ben de kasanın yanındaki bandın üzerine ayına işareti koyup kendi aldığım şeyleri boşalttım. İriyari kasiyer makineyi öttürerek hesaplamaya başladı.

"Aç mısın?" diye sordu Zia.

Omuzlarımı silktim. "Herhalde Garbos'da birkaç dilim bir şey atıştırırım."

"Bana da uyar." Zia omuzlarımın üzerinden etrafı süzüyordu ve birden donup kaldı. Gözlerini iyice kıstı ve yüzünde garip bir ifade belirdi. "Marc?"

"Ne oldu?"

Gözleriyle işaret etti. "Baksana, buna inanmıyorum."

"Ne?"

Hâlâ omuzlarımın üzerinden bakarak çenesiyle işaret etti bu sefer. Yavaşça döndüm ve onu gördüğümde göğsüme bir sancı saplandı.

"Sadece resimlerini gördüm," dedi Zia, "ama bu sanki..."

Başımla onayladım onu.

Rachel'di bu.

Dünya giderek küçülüyordu. Böyle hissetmemeliydim. Bunu biliyordum. Yıllar önce ayrılmıştık. Şimdi, bu kadar zaman sonra, gülümsüyor olmalıydım. Özlem dolu bir şeyler hissetmeliydim nostaljinin kucağında, saf duygularla do-

103

HARLAN COBEN

lu gençlik yıllarımı hatırlamalıydım. Ama hayır, hiçbirisi olmadı. Rachel birkaç metre ötede duruyordu ve zaman birden geçmişe doğru aktı. Çok güçlü bir arzu duyuyordum hâlâ, beni yırtıp geçen bir özlem, sevgi ve küskünlüğü aynı anda ve aynı tazelikte hissettiren bir duygu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Zia.

Kafamı salladım tekrar.

Dünyada ruh bütünlüğü sağlayabildiğiniz yalnızca bir kişi olduğuna yani yalnızca tek bir insana ve önceden takdir edilmiş bir aşka inanan insanlardan mısınız siz de? Benimki işte orada, üç kasa ileride EKSPRES KASA-15 PARÇA VE ALTI yazılı levhanın hemen altında duruyordu.

"Evlendiğini düşünüyordum" dedi Zia.

"Evlendi" dedim.

"Vay be, çok heyecan verici, değil mi?"

"Evet," dedim. "Müthiş heyecanlı."

Zia parmaklarını şaklattı. "Hey, neye benziyor bu biliyor musun? Eskiden dinlediğin berbat bir şarkıya. Markette eski aşkına rastlayan birisiyle ilgili parça. Adı neydi onun?"

Rachel'i ilk gördüğümde, on dokuz yaşında gencecik bir delikanlıyken, etkisi nispeten hafifti. Büyük bir patlama olmamıştı yani. Hatta onu çok çekici bulduğumu bile söyleyemem. Ama kısa zamanda öğrendim ki, hoş bakan kadınları seviyorum ben. Önceleri şöyle düşünüyorsunuz, evet, efendi görünümlü birisi ve sonra, birkaç gün geçince, söylediği bir söz, veya konuşurken yaptığı bir kafa hareketi, güm, sanki otobüs çarpmış gibi oluyor insan.

Yine böyle bir şey hissettim. Rachel değişmişti ama fazla değil. Yıllar bu sinsi güzelliği biraz daha güçlendirmiş ve şekillendirmişti sanki. Biraz daha zayıf gözüküyordu. Laci-vert-siyah saçlarını arkaya doğru taramış ve at kuyruğu yapmıştı. Birçok erkek aşağıya doğru salman saçları sever. Fakat, ben hep yukarıda toplanmış saçları sevdim. Üzerinde gri bir bluz vardı ve kot giyiyordu. Ela gözleri yere bakıyordu, bir şeye konsantre olmaya çalışıyormuş gibi kafasını hafifçe ya-

104

başka şansın yok

na eğmişti. Bu duruşunu çok iyi biliyordum. Beni henüz görmemişti.

"Same Old Lang Syne" dedi Zia.

"Ne?"

"Marketteki aşıklerle ilgili şarkının ismi. Dan bilmemne söylüyordu. Şarkının adı bu. "Same Old Lang Syne." Konuşmasına devam etti: "Evet, şarkının adı herhalde buydu."

Rachel cüzdanını çıkarıp yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve kasiyere uzattı. Bakışları yana doğru kaydı, beni işte o zaman gördü.

Yüzünde nasıl bir ifade belirdi kesin olarak söyleyemem. Şaşırmış gözüküyordu. Gözlerimiz buluştuğu anda neşeli bir ifade görmeyi bekledim ama yoktu. Daha çok korku okunuyordu

gözlerinden. Belki de boyun eğme. Bilmiyorum. Bir de ne kadar süre bu şekilde ayakta dikildiğimizi bilmiyorum.

"Belki şimdi yanından ayrılmalıyım" diye fısıldadı Zia. "Ne?"

"Senin harika birisiyle birlikte olduğunu düşünürse hiç şansı olmadığı sonucuna varabilir kendi kendine." Sanırım gülümsedim. "Marc?" "Efendim."

"Bu duruşun... Sanki tokat yemiş gibi duruyorsun. Bu biraz korkutucu." "Sağol."

"Git de bir merhaba de."

Beynimden herhangi bir komut gittiğini hatırlamıyorum ama ayaklarım yürümeye başladı. Kasiyer Rachel'in aldığı şeyleri torbalara yerleştiriyordu. O da gülümsemeye çalışarak bana doğru bir adım attı. Gerçi, zoraki bir gülümseme gibi. İçinde keder barındıran acı bir gülümseme. Acaba kendini mi tutuyordu eskisi gibi gülmek için, yoksa hakikaten eski gülüşü gitmiş miydi?

105

HARLAN COBEHI

Birbirimize yarım metre mesafede durduk. Marketin ortasında dikiliyordum bu yorgun anı tüm hücrelerimde hissederek.

"Merhaba" dedim.

"Seni hâlâ yaşılanmamış bir yüzle görmek çok güzel" dedi Rachel.

"Sık gelir misin buraya?"

"Şimdi de, 'Daha önce tanışmış mıydık?' diyeceksin herhalde."

"Hayır." Tek kaşımı kaldırdım. "Sizin gibi hoş bir hanımla tanışmamı unutmama imkân yok."

Birlikte güldük. Diyalogu devam ettirebilmek için büyük çaba harcıyorduk ve sanıyorum ikimiz de bu durumun farkındaydık.

"İyi görünüyorsun" dedim.

"Sen de öyle."

Kısa bir sessizlik.

"Pekâlâ," dedim. "Rahatsız edici klişeleri ve sürekli espri yapmaya mecburmuşuz gibi davranmayı bırakalım artık."

"Bu harika" dedi Rachel.

"Niye buradasın?"

"Yiyecek bir şeyler alıyorum."

"Hayır, yani..."

"Ne demek istediğini anladım" diyerek sözümü kesti. "Annem West Orange'da bir kooperatife taşındı."

Rachel gözlerini başka tarafa çevirdi ve sonra yine yüzüme baktı. "Eşin ve kızınla ilgili olanları duydum" dedi. "Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Telefon açmak veya mektup yazmak istedim, ama..."

"Evlendiğini duydum" dedim.

Sol elini kaldırarak hafifçe parmaklarım oynattı. "Artık değil."

"Ve FBI'da ajanlık yapıyordun."

Rachel elini tekrar indirdi. "O da eskide kaldı."

106

başka şansın yok

Biraz daha sessizlik oldu. Öylece ne kadar dikildik yine bilmiyorum. Kasiyer sıradaki müşteriyle ilgilenmeye başlamıştı. Bu arada Zia yanımıza geldi. Hafifçe öksürerek Rac-hel'a elini uzattı.

"Merhaba, Ben Zia Leroux" dedi.

"Rachel Mills."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rachel. Ben Marc'm iş ortağım." Biraz düşündükten sonra ekledi: "Sadece iş arkadaşınız."

"Zia..." dedim.

"Ah, doğru, kusura bakmayın. Bak Rachel, burada kalıp sohbete katılmak isterdim, ama gitmem gerekiyor." Elini aniden çekerek çıkış kapısını gösterdi. "Siz konuşmaya devam edin. Marc, seninle sonra burada görüşürüz. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Rachel."

"Ben de."

Zia hızlı adımlarla uzaklaştı. Omzumu silktim. "Harika bir doktordur."

"Eminim öyledir." Rachel alışveriş arabasına döndü. "Arabada bekleyen birisi var, Marc. Seni gördüğüme çok sevindim."
"Ben de." Ama kaybettiğim onca şeyden sonra kesin olarak öğrendiğim bir şeyler olmalı, değil mi? Öylece gitmesine müsaade edemezdim. Boğazımı temizledim ve "Belki bir ara görüşebiliriz" dedim.
"Hâlâ Washington'da yaşıyorum. Yarın döneceğim."
Sessizlik. İçim içimi yiyordu. Nefesim kesilmişti.
"Hadi görüşürüz, Marc" dedi Rachel. Ela gözleri biraz nemlenmişti sanki.
"Hemen gitme..."
Sesimdeki yalvaran ifadeyi saklamaya çalıştım elimden geldiğince, ama pek başarılı olamadım sanırım. Rachel yüzüme baktı ve her şeyi gördü. "Ne söylememi istiyorsun, Marc? Artık 21 yaşında değilim."
"Ben de değilim."

"O sevdiğin, nişanlın kız yok artık."

107

HARLAN COBEN

"Hayır," dedim. "Tam önümde duruyor."
"Şimdiki halimi tanı mıyorsun."
"O zaman bırak da tanıyayım. Acelem yok."
"Bu şekilde mi?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet."
"Ben Washington'da yaşıyorum. Sen New Jersey'de."
"O halde taşınırım" dedim.

Düşüncesizce kurulmuş bu cümleleri sarf etmeden, hatta Rachel yüzüne o tür bir ifade takınmadan önce çok boş konuştuğumun farkına varmıştım. Ailemi, işimi, Zia'yı veya hayaletlerimi öylece bırakıp gidemezdim. Söylediklerim dudaklarımla onun kulakları arasında bir yerde eridi gitti.

Rachel ayrılmak için arkasını döndü. Hiçbir şey söylemeden. Alışveriş arabasını kapıya doğru sürüşünü seyrettim. Otomatik kapının açılışını gördüm, hiç arkaya bakma ihtiyacı hissetmeden çekip gidişini izledim. Donup kalmıştım. Takip etmedim. Kalbim hızla atıyordu ve mahvolmuştum, ama yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Belki de tüm bu olanlardan hiçbir ders çıkaramamışım.

108

Onuncu Bölüm

Hâld LeVİnsky'nin eski evinde yaşıyorum. Aslında benim için çok büyük ama yine de bu evi bırakacak cesareti bulamıyorum kendimde. Burası benim için bir üs gibi oldu, kızım için bir can simidi. Evet, size komik geldiğini biliyorum, ama sanki evi satarsam kapıyı kızımın üzerine kapamış gibi hissedeceğim kendimi. Bunu yapamam.

Dan Fogelberg'in (Dan bilmemne değil) duygusal parçasını düşündüm, eski sevgililerin yorulana kadar konuştukları şu şarkıyı. Bogie'nin sevgilisine kavuşmak için hayatın anlamını sorgulayışlarını düşündüm. Terk edildikten sonra Ba-gie kendini alkole vermişti.

Rachel'in hâlâ beni bu derece etkileyebilmiş olması fazlasıyla rahatsız edici bir durumdu. Çok aptalca ve çocukçaydı gerçekten. RachelTa üniversitenin ilk yaz tatilinde tanışmıştık. Vermont MiddleburyTiydi ve herhalde kimse tam olarak neyi olduğunu söyleyemese de, Lenny'nin eşi Cheryl'in uzaktan akrabasıydı. Hayatımın yazı olan o yaz Rachel, Cheryl'le birlikte kalıyordu, çünkü Rachel'in anne ve babası boşanmanın eşiğindeydiler. Beni tanıştırdılar ve daha önce de söylediğim gibi etkilenişim biraz zaman aldı. Belki de çok güçlü bir etki bırakmasının sebebi budur.

Ardından nişanlandık. Lenny ve Cheryl'le takılıyorduk çoğu zaman. Dördümüz yazın büyük kısmını Lenny'nin Jer-sey'deki yazlık evinde geçiriyorduk. Gerçekten muhteşem bir yazdı, herkesin hayatında en azından bir kez yaşadığı nadir yazlardan biri.

109

HARLAN COBEN

Eğer bu bir film olsaydı montaj müziğini bağlamanın tam vakti sanırım. Rachel Boston Üniversitesi'nde okurken ben de Tufts Üniversitesi'ne devam ediyordum. Filmin ilk sahnesinde, muhtemelen Charles nehrinde bir kayıkta olurduk, ben kürek çekerdim, Rachel da elinde bir

güneş şemsiyesi tutuyor olurdu. Su atarak birbirimizi ıslatırdık, bu arada kayık devrilirdi. Böyle bir şey asla olmadı ama sanırım anladınız. Sonraki sahnede muhtemelen kampüste piknik yapardık veya kütüphanede aynı sıraya otururduk, Rachel kitap okurken ben büyülenmiş gibi ona bakardım, o da öne düşen bir tutam saç kulağının arkasına atardı. Hâlâ sinemacı gözüyle düşünüyorum.

Seviyordum.

Bir yılbaşı tatilinde, Rachel'in bakımevinde kalan ve tekerlekli sandalyeyle gezen büyükannesini ziyaret etmiştik. Eskiden çiftçilik yapan yaşlı kadın ikimizin de elini avucuna almış ve ibrani dilinde, herkesin kaderi önceden Allah tarafından biliniyor anlamına gelen bir kelime söylemişti: beshert.

Ya sonra ne oldu?

Sıkça yaşanan ayrılıklardan birini yaşadık biz de. Gençlikten kaynaklanıyordu bazı şeyler sanırım. Son sınıfa geldiğimde Rachel sömestr tatilini Floransa'da geçirmek istediğini söyledi. Henüz 22 yaşındaydım. Moralim çok bozulmuştu ve maalesef onu aldattım. Benim için hiçbir özel anlam ifade etmiyordu. Şimdi, yaşanan ilişkinin benim açımdan bir anlam ifade edip etmemesinin hiçbir önemi olmadığını anlıyorum, belki de olmalıydı. Bilmiyorum.

Neyse, bu olayı partide birisi bir başkasına söyledi ve nihayet laf Rachel'a kadar gitti. İtalya'dan beni arayıp ayrılmak istediğini söyledi, işte bu kadar. O zamanlar bu tepkisini çok abartılı bulmuştum. Dediğim gibi, gençtik. Önceleri, çok gururlu (şöyle okuyun: çok aptal) olduğum için yalvara-madım ve sonra her şey tersine döndü. Telefon açtım, mektup yazdım, çiçekler yolladım. Rachel hiçbirisine karşılık vermedi. Bitmişti. Biz de bitmiştik.

110

başka şansın yok

Ayağa kalkıp tökezleyerek masaya doğru yürüdüm. Çekmecenin altına yapıştırdığım anahtarı el yordamıyla buldum ve en alttaki çekmeceyi açtım. Üstteki dosyaları kaldırıp alttaki zulamı çıkardım. Hayır, uyuşturucu değil. Geçmişim. Rachel'la ilgili şeyler. Tanıdık bir resim bulup görebileceğim bir yere koydum. Bu resim hâlâ Lenny ve Cheryl'in yatak odalarında duruyor ve Monica gördüğünde tabii olarak korkunç sinirlenmişti. Resimde dört kişi vardı: Lenny, Cheryl, Rachel ve ben. Son sıfta okurken çekilmişti. Rachel siyah bir elbise giyyordu.

Çok uzun zaman önce.

Hayatıma devam ettim elbette. Planladığım gibi tıp fakültesine gittim. Her zaman doktor olmayı istediğimi biliyordum. Eminim ki tanıdığınız birçok doktor aynı şeyi söyleyecektir. Sonradan bu kararı verenlere pek sık rastlayamazsınız.

Onca yıldan sonra bile, kısa da olsa Rachel'i düşünmeden geçirdiğim hiçbir gün olmadı. Evet, fazla romantikleştiğimin farkındayım, dengeyi kuramıyorum. O aptalca potu kırma-saydım, yine çok farklı, mutlu bir hayat sürüyor olmayacaktım belki. Yine bu kanepenin üstünde eşimle oturuyor olurdu büyük bir ihtimalle. Lenny'nin bir keresinde çok açık yüreklilikle söylediği gibi, eğer Rachel'la olan ilişkim o kadar mükemmel olsaydı, küçük bir tümseğe takılıp kalmazdı.

Eşimi hiç sevmediğimi söylüyor muyum? Hayır. En azından cevabın hayır olduğunu düşünüyorum. Monica güzeldi; gerçekten güzel, sürprizlerle dolu bir eşi. Mukayese etmemeye çalıştım, bu hayatı çekilmez hale getirir ama Monica'yı, Rachel'la kurduğum daha az parlak, o küçük dünyamda sevmeyi sürdürdüm. Belki Rachel'la kalsam yine aynı şeyleri yaşayacaktım, ama bu mantık ve hislerle ilgili, insan her zaman mantıklı olamıyor.

Cheryl istemeyerek de olsa sürekli Rachel'la ilgili havadisleri bana ilettiler yıllarca. Öğrendiğime göre Rachel, Washington'da federal ajanlığa başlamıştı. Duyduğumda şaşır-

111

HARLAN COBEN

madığımı söyleyemem. Üç yıl önce de Cheryl, Rachel'in kendisinden yaşça daha büyük eski bir FBI ajanıyla evlendiğini söylemişti. O kadar zaman sonra bile, evlendiğini duyduğumda, ayrılalı on bir yıl olsa da içim yanıyordu. Her şeyi nasıl da altüst ettiğim kafama dank etmişti. Sanki Rachel ve ben geçici animasyonlar içinde yaşayarak vakit geçiriyor, kaçınılmaz olarak birbirimize kavuşacağımız günü bekliyorduk. Fakat o başkasıyla evlenmişti işte.

Cheryl yüzümün aldığı şekli görünce bir daha asla bana Rachel'dan bahsetmedi.

Dalgin bir halde resimlere bakarken tanıdık bir araba sesi duydum. Sürpriz değildi. Kapıya doğru yürüdüm. Lenny'nin anahtarı vardı. Hiçbir zaman kapıyı çalmazdı. Nerede olduğumu

bilirdi. Lenny elinde iki tane büyük, parlak ambalajlı kâğıt bardakla odaya girerken fotoğraf albümünü sakladım.

Lenny, 7-Eleven'dan aldığı içecekleri kaldırdı. "Vişne suyu mu, kola mı?"

"Vişne suyu."

Uzattı. Bekledim.

"Zia, Cheryl'i aradı" dedi bir açıklama yapmak istiyormuş gibi.

Anlamıştım. "O konuyla ilgili konuşmak istemiyorum" dedim.

Lenny kendini kanepeye attı. "Ben de." Elini cebine götürüp bir deste kâğıt çıkardı.

"Vasiyetname ve Monica'nın mal varlığıyla ilgili son durum. Bir ara göz atarsın." Uzaktan kumandayı alıp kanalları gezmeye başladı. "Film yok mu?"

"Hayır, kusura bakma."

Lenny omuzlarını silkti ve ESPN'deki bir basketbol maçını izlemeye başladı. Hiç konuşmadan birkaç dakika birlikte seyrettik. Sessizliği ben bozdu.

"Rachel'in boşandığını bana niye söylemediniz?"

Lenny acıyla yüzünü bun şturdu ve trafik polisi gibi elini kaldırdı.

112

başka şansın yok

"Ne var?" dedim.

"Beynim dondu." Ağzımdakini zorlukla yuttu. "Bu tür şeyleri hep çok hızlı içiyorum."

"Niye bana söylemediniz?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağımızı düşünüyordum."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"O kadar basit değil, Marc."

"Nedir o basit olmayan şey?"

"Rachel zor günler geçirdi."

"Ben de" dedim.

Lenny dikkatle maçı seyrediyordu.

"Ona ne oldu, Lenny?"

"Cevaplamak bana düşmez." Kafasını salladı. "Onu kaç yıldır görmüyorsun, on beş mi?"

Aslında on dörttü. "Sanırım, o kadar bir şey."

Gözleri odanın etrafında gezindi ve Monica'yla Tara'nın olduğu fotoğrafa gelince bakışlarını sabitledi. Başını çevirerek kolasından bir yudum çekti. "Geçmişle yaşamayı bırakmalısın, dostum."

ikimizde arkamıza yaslanıp maçı seyrediyor gibi yaptık. Geçmişle yaşamayı bırak, demişti.

Tara'nın fotoğrafına baktım ve acaba Lenny bu sözü Rachel için söylemedi mi diye düşündüm.

Edgar Portman köpeğin deri tasmaından tutarak onu şingirdattı. Şampiyon buldok Bruno, son hız sese doğru koştu. Yıllar önce, Westminster En İyi Cins Köpek Yarışması'nda birinci olmuştu.

Birçok insan, köpeği sırf yarışmada birinci gelmesi için aldığına inanıyordu. Ama Edgar, Bruno'yu emekli etmeyi tercih etti. Bir şov köpeği eve asla gelmez. Oysa kendisi onu hep yanında istiyordu.

insanlar Edgar11 birçok kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama köpekler bunu asla yapmaz.

113

HARLAN COBEN

Bruno dilini çıkarıp kuyruğunu salladı. Edgar tasmayı köpeğin boynuna taktı. Bir saatlik bir yürüyüşe çıkacaklardı. Eğilip masasının üzerine baktı. Parlak ahşap kaplamanın üzerinde karton bir paket duruyordu. On sekiz ay önce aynı buna benzer bir paket gelmişti kendisine. Bruno hafifçe inledi. Edgar, köpeğin sıkıldığı için mi, yoksa sahibinin korkusunu hissettiği için mi inlediğini anlayamadı. Belki de her ikisi de doğruyd.

Ne olursa olsun Edgar'm da biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

On sekiz ay önce aldığı paket yüzünden birçok kez mahkemeye çıkmıştı. Polis hiçbir şey öğrenememişti. Edgar biraz da önceki tecrübelerine dayanarak, yasaların uygulanmasındaki yetersizliğin yine işine yarayacağından emindi. On sekiz ay önce, Marc onu dinlememişti. Bu hatanın asla düzeltilemeyeceğini umuyordu Edgar.

Kapıya doğru yürüdü. Bruno fırlayıp kendini dışarı attı. Harika bir hava vardı dışarıda. Kapıdan bir adım attı ve taze havayı ciğerlerine doldurdu Edgar. Görünüşü değişmedi ama yine de iyi gelmişti. Her zamanki rotalarında yürümeye başladılar, ama Edgar şuursuz bir şekilde sağ tarafa doğru yöneldi. Aile mezarlığı. Mezarlığı her gün gördüğü için artık fark etmiyordu bile.

Bugüne dek hiç ziyaret etmemiştir. Ama bugün, birden o tarafa doğru sürüklendiğini hissetti. Bruno, rotadaki bu alışılmadık sapmadan dolayı biraz şaşırarak, istemeyerek de olsa sahibini takip etti.

Edgar kısa çitin önünde durdu. Bacakları titriyordu. Yaşlılık. Bu rutin yürüyüşler giderek daha da zorlaşmaya başlamıştı. Çoğu zaman bastonla geziyordu ama her nedense Bruno'yla birlikte yürüyüş yaparken bastonu hiç yanma almıyordu. Yanlış bir davranışmış gibi geliyordu bu Edgar'a. Bruno biraz tereddüt ettikten sonra çitin üzerinden atladı. İkisi birden en yeni iki mezarın önünde durdular. Edgar hayat, ölüm, zenginlik ve zenginliğin mutlulukla ilişkisi üzerine pek düşünmemeye çalışırdı. 'Bırak başkaları düşünsün'

114

başka şansın yok

derdi kendi kendine. Şimdi çok iyi bir baba olamadığının farkına varıyordu yavaş yavaş. Gerçi o da babalığı kendi babasından öğrenmişti. Babası da kendi babasından. Sürekli araya mesafe koyan tavrı kurtarmıştı belki kendisini. Çocuklarını tam anlamıyla sevmiş miydi, hayatlarıyla yakından ilgilenmiş miydi? Ölümlerini engelleyebilir miydim acaba diye şüpheyi düştü birden. Köpek yine inlemeye başladı. Edgar eğilip dostunun gözlerinin içine baktı. "Gitme zamanı, oğlum" dedi yumuşak bir sesle. O sırada evin ön kapısı açıldı. Edgar döndü ve kendisine doğru koşan kardeşi Carson'u gördü. Edgar kardeşinin yüzündeki ifadeyi fark etmişti.

"Aman Allahım" diye bağırdı Carson.

"Paketi gördün sanırım."

"Evet, tabi. Marc'ı aradın mı?"

"Hayır."

"İyi," dedi Carson. "Bu bir hile. Kesinlikle bir aldatmaca olmalı."

Edgar karşılık vermedi.

"Aynı fikirde değil misin?" dedi Carson.

"Bilmiyorum."

"Kızın hâlâ canlı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Edgar tasmayı hafifçe çekti. "En iyisi testlerin sonucunu beklemek," dedi. "Ancak o zaman emin olabiliriz."

Geceleri çalışmayı severim. Her zaman da çalıştım. Meslek seçimim konusunda şanslıyım. İşimi seviyorum. Sadece ekmek parası kazanmak için istemeyerek yaptığım sıkıcı bir iş değil.

Çalışırken kendimden geçerim. Tıpkı bir atletin koşarken her şeyi unutması gibi, ben de çalışırken kendimi unutturum. Boyut değiştiririm. Mesleğimin zirvesindeyim.

Ama bu gece, Rachel'i gördükten sonra üç gün geçti, çalışmıyordum. Yatağımın üzerine oturmuş televizyon kumandasına hızlı hızlı basıyor, erkek türünün çoğunun yaptığı gibi ben de durmadan kanal değiştiriyordum. Saatlerce hiçbir şey seyretmeden böyle gezebilirim kanallar arasında. Geçen

115

HARLAN CO BEN

yıl, Lenny ve Cheryl bana bir DVD okuyucu almışlardı. Cihazın üzerindeki dijital saate bir göz attım. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Bir DVD film izlersem, saat 23.00 gibi yatabilirdim. Kiralık DVD'yi kutusundan çıkarıp cihaza yerleştirmek üzereydim ki (henüz bu işlemi yapabilen bir uzaktan kumanda bulunamadı) bir havlama sesi duydum. Yataktan kalktım. İki ev öteye yeni bir aile taşınmıştı. Yanılmıyorsa dört veya beş tane çocukları vardı. Bu kadar çok çocuk olunca tam sayıyı söylemek zor. Çocukları birbiriyle karıştırmamak zordu. Henüz kendimi tanıtmamıştım, ama bahçelerinde neredeyse Ford Explorer büyüklüğünde bir köpek görmüştüm. Sanırım havlama sesi ondan geliyordu.

Perdeyi açtım. Dışarıya bakarken nasıl olduysa, sebebi açıklanamaz bir şekilde gördüğüm şeye pek de şaşırmadım.

Tam on sekiz ay önce evin önünde gördüğüm kadın, tam aynı noktada dikiliyordu. Uzun bir manto, uzun saçlar, eller cepte, her şey aynı.

Bir yandan onu yine gözden kaçıracağım diye korkuyor, diğer yandan da beni görmesini istemiyordum. Usta bir dedektif gibi pencerenin alt pervazına doğru eğilerek saklandım. Sırtımı ve kalçalarımı duvara dayayarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Saklandığım için onu göremiyordum, yani ben fark etmeden yine gidebilirdi. Hımm, bu iyi değil işte. Risk alıp bakmalıydım.

Kafamı hafifçe kaldırıp bir göz attım. Hâlâ oradaydı ama sanırım kapıya doğru birkaç adım daha atmıştı. Bunun ne anlama geldiğini açıkçası kestiremiyordum. Ne olacak şimdi? Acaba kapıyı açıp pat diye karşısına mı çıkmalıyım? Bu hiç de fena bir hareket olmazdı. Eğer kaçarsa sanırım onu kovalayabilirdim.

Risk alarak kafamı seri bir hareketle yukarı doğru kaldırıp tekrar baktım ve bu kez kadının doğrudan evin penceresine doğru baktığını gördüm. Hemen eğildim tekrar. Tüh! Beni görmüştü. Başka ihtimal olamaz. Ellerimle pencerenin

116

başka şansın yok

alt kısmını kavrayarak açmaya hazırlandım, ama kadın çoktan hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

Hayır, olamaz. Yine mi?

Ameliyat elbiseleri vardı üzerimde (tanıdığım her doktor mutlaka evde kullanmak için birkaç çift bulundurur) ve yalınayaktım. Hızla kapıya doğru koştum ve açtım. Kadın sokağın öbür ucuna ulaşmak üzereydi. Beni gördüğünde hızlı yürümeyi bırakıp deli gibi koşmaya başladı. Takip etmeye başladım. Çıplak ayaklarımla çok komik gözüktüğümü biliyordum. İki ayak üzerinde çok hızlı koşan birisi değilimdir. Muhtemelen tek ayak üzerinde de çok hızlı koşamam ama şimdi yabancı bir kadını kovalıyordum, çünkü evimin önünde duruyordu. Tam olarak neler olduğunu bilmiyordum. Belki de kadın sadece yürüyüş yapıyordu ve ben onu korkuttum. Böyle bir durumda kadın büyük bir ihtimalle polisi arardı. Polisin nasıl tepki verebileceğini tahmin etmek pek de zor değildi. Kendi ailemi öldürmüş ve paçayı sıyırmıştım. Şimdi de oturduğum semtte yabancı bir kadını kovalıyordum.

Ama durmadım.

Kadın sağa dönerek Phelps Sokağı'na daldı. Aramız epey açılmıştı. Kollarımı öne doğru uzatarak hızımı biraz daha artırmayı denedim. Kaldırımdaki ufak taşlar ayaklarıma batıyordu. Bu yüzden çimenlikten gitmeye gayret ediyordum. Kadın gözden kaybolmuş, bense mahvolmuştum. Neredeyse yüz metre kadar kadar koştuktan sonra nefesimdeki hırıltı iyice arttı. Burnum da akmaya başlamıştı.

Sokağın sonuna ulaşip sağa döndüm.

Ama kimse yoktu.

Sokak uzun, düz ve yeterince aydınlıktı. Diğer bir deyişle kadın orada olsa da görmememe imkân yoktu. Aptalca bir hareketle arkama dönüp diğer tarafa da baktım ama orada da kimseyi göremedim. Kadının gittiği yöne doğru tekrar koştum. Morningside yoluna baktım, kadına ait hiçbir iz gözükmüyordu.

117

HARLAN COBEN

Gitmişti.

Ama nasıl?

Bu kadar hızlı olması mümkün değildi. Carl Lewis bile bu kadar hızlı koşamaz. Durdum, ellerimi dizlerime koyarak derin derin nefes aldım. Kadın bu evlerden birinde yaşıyor olabilir miydi acaba? Belki de. Bu evlerden birinde yaşıyor olduğunu farz edelim. O zaman kendi mahallesinde bir yürüyüşe çıkmıştı ki dikkatini çeken bir şey gördü ve bakmak için durdu. On sekiz ay önce de mi aynı şey olmuştu peki?

Pekâlâ, henüz aynı kadın mı, değil mi bilmiyoruz.

Öyleyse iki farklı kadın mı evimin önünde aynı noktada durup heykel gibi dikildi?

İhtimal dahilinde. Veya aynı kadındı. Belki de durup evlere bakmayı seven birisiydi. Mimariyle ilgilenen birisi.

Ah, evet, 60'lı yılların varoşlarından kalma bu eski ev, mimari açıdan hayranlık uyandırıcı ve eğer bu ziyareti gerçekten masumca bir hareketse, o halde niye kaçtı?

Bilmiyorum, Marc, ama belki de (burası kesin değil) kadın akıl hastası birisi tarafından kovalandığını sanmıştı.

Kafamdan bu düşünceleri atıp neyi aradığımı bilmeden tekrar koşmaya başladım. Ama Zucker'lerin evini geçince durdum.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Kadın resmen yok olmuştı. Yolun her iki tarafını da kontrol ettim tekrar. Ama sonuç yok. Ortada iki ihtimal vardı, A, bu evlerden birinde yaşıyordu, B, saklanıyordu veya C, kadın Zucker yolunu izleyerek ormana kaçmıştı. Küçük bir çocukken bazen Zucker' larm bahçesine girerdik gizlice. Okula ait futbol sahalarına giden bir yol vardı burada. Yolu bulmak çok zor olurdu ve Zucker ailesinden yaşlı bir kadın bizim bu yolu kullanmamızdan hiç mi hiç hoşlanmazdı. Pek bir şey söylemez, ama camın yanında dikilip ters ters bakardı. Bir müddet sonra bu yolu kullanmaktan vazgeçip uzun yoldan gitmeye başlamıştık.

118

başka şansın yok

Sağıma soluma tekrar baktım. Hiçbir iz göremedim yine.

Kadın bu gizli yolu biliyor olabilir miydi?

Zucke/ların arka bahçesine doğru koştum. Yaşlı kadının yine mutfak penceresinden ters ters bana bakacağını düşündüm, ama yıllar önce Scottsdale'e taşınmıştı. Evde şu an kimin yaşadığını bilmiyordum. Yolun bile hâlâ yerinde olup olmadığından emin değildim.

Bahçe zifiri karanlıktı. Evin ışıklan yanmıyordu. Yolun tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bu çok fazla zamanımı almadı. Bu tür şeyleri hatırlamak kolay olur. Hatırladığım yöne doğru koşmaya başladım ve birden kafama küt diye bir şey indi. Kafamda korkunç bir ağırlık hissederek arka üstü düştüm.

Başımdan kan akıyordu. Yukarı baktım. Cılız ay ışığında sallanan bir salıncak gördüm. Şu süslü püslü ahşap salıncaklardan. Çocukluğumda böyle bir şey yoktu ve karanlıkta fark etmemiştim. Bayağı bir sersemlemiştim ama vakit geçiyordu. Yalpalayarak büyük bir cesaretle tekrar ileri atıldım.

Yol aynen duruyordu.

Olabilirdi hızlı bir şekilde koşmaya başladım. Dallar yüzümü çiziyordu ama umursamadım. Sendeledim, düştüm, yine umursamadım. Zucker yolu çok uzun değildi, en fazla 20-25 metre. Kocaman futbol ve beysbol sahalarının bulunduğu bir alana çıkıyordu. Zamanı iyi kullandığımı düşündüm. Eğer kadın bu yolu kullanmışsa sahaların ortasında onu enseleyebilirdim.

Sahaların otopark alanlarını aydınlatan florasan ışıklarının arasından yükselen sis bulutlarını görebiliyordum. Yolun sonuna ulaşıp hızlıca çevreme bir göz gezdirdim. Birkaç tane maç afişi ve oyun alanlarının etrafını çevreleyen zincirlerle birbirine bağlanmış kısa direkler gördüm.

Ama kadın yoktu.

Kaybetmiştim. Yine. Kalbim duracak gibiydi. Bilmiyorum. Yani, bütün bu olanları düşündüğümde niye böyle bir

119

HARLAN COBEN

şey yaptığımı anlamıyordum. Her şey gerçekten aptalcaydı. Eğilip ayaklarıma baktım. Çok kötü acıyordu. Sağ ayak tabanımda muhtemelen kanamadan kaynaklanan ılık bir ıslaklık vardı. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Yenilgiye uğramış bir aptal. Dönmeye hazırlandım.

Ama bir saniye.

Uzakta, park alanının ışıklan altında bir araba vardı. Tüm yalnızlığıyla, tek başına duran bir araba.

Kafamı sallayıp düşünmeye başladım. Arabanın kadına ait olduğunu varsayalım. Niye olmasın?

Ama eğer değilse, kazanacağım veya kaybedeceğim bir şey yok demektir. Ama eğer araba gerçekten kadına aitse, yani kadın eve gelmeden önce arabasını buraya park etmişse, işte o zaman işler değişir. Arabayı park eder, ormanın içinden geçer ve evimin önünde durur. Kadının niye böyle bir yol izleyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de bir kontrol etmeliydim.

Pekâlâ, eğer araba kadına ait değilse, kadının hâlâ buralarda bir yerlerde olduğu sonucuna varabilirdim. Bu şüphe götürmez. Öyleyse burada ne oldu? Fark edildiğini anladı, koştı, gizli yola girdi.

... ve takip edildiğini fark etti.

Neredeyse parmaklarımı şaklatıyordum. Gizemli kadın benim bu bölgede doğup büyüdüğümü ve böylece bu yolu da bildiğimi tahmin etmiştir. Yolu bildiğimi tahmin etmişse, onu takip ederek yolun sonunda onu yakalayacağımı da anlamıştır. O halde ne yaptı bu kadın?

Biraz düşündüm ve cevap çabuk geldi.

Yol boyunca uzanan ormanın içine saklandı.

Gizemli kadın büyük bir ihtimalle beni gözetliyordu.

Evet, bu olay tam bir komplo teorisine dönüştü. Ama bu son tahmin doğru gibi. Hem de çok doğru. O halde ne yapmalı? Göğsümdeki havayı boşaltıp omuzlanmı indirdim ve geri dönüp Zucker'in evine doğru yorgun argın yürümeye başladım. Başımı biraz öne eğerek sağıma soluma bakmayı ihmal etmedim. Kulaklarımı bir dal çıtırtısı veya herhangi

120

başka şansın yok

bir ses duyma ümidiyle dört açarak büyük bir dikkatle yürümeye devam ettim.

Geceye büyük bir sessizlik hâkimdi.

Yolun sonuna ulaşip kendi evime doğru yürümeye başladım. Karanlığın en zifiri olduğu bir noktada kendimi yere bıraktım. Komando sürünüşü yaparak sahayı çevreleyen çitin altından geçip yolun başına doğru ilerledim. Durdum ve bekledim.

Orada öylece ne kadar süre beklediğimi bilmiyorum. Fakat, iki veya üç dakikayı geçmemiştir.

Tam vazgeçmek üzereydim ki bir ses duydum. Kafam hafif yukarıda yüzükoyun yatıyordum. Bir silüet kalktı ve yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı.

Sessiz olmaya çalışarak yerimden doğruldum, ama gecenin sessizliği içinde bu ses gürültü denebilecek kadar fazlaydı. Kadın sesin geldiği yöne doğru hızla döndü ve beni fark etti.

Hemen geri dönerek kendisini tekrar ormanın içine attı. Yolun kenarında uzanan ağaçlar

oldukça sıkı ve etraf karanlıktı. Onu kolayca kaybedebilirdim. Ama böyle bir risk almaya hiç

niyetim yoktu. Artık olmaz. Evet, onu göremiyordum belki, ama en azından duyabilirdim. Yoldan çıkıp ormana daldım ve henüz bir adım bile atmadan bir ağaca toslayıp yıldızları saydım. Aptalca

bir hareketti. Durup etrafı dinledim.

Sessizlik.

Kadın durmuştu. Yine saklanıyordu. Bakalım şimdi ne olacak?

Yakınlarda bir yerde olmalıydı. Bütün ihtimalleri gözden geçirdim. En son sesin nereden geldiğini iyice düşündüm ve daha büyük bir alanı kontrol edebilmek için ellerimi iyice iki yana açarak sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Bir çalılığın yanında durdum.

Sol elim bir şeye değdi.

121

HARLAN COBEN

S. i Kadın sınılmaya çalıştı ama ayak bileğinden sıkıca kav-
li » ramıştım. Boşta kalan bacağıyla bir tekme savurdu. Dışlerini

• düşmanının bacağına geçirmiş bir köpek inadıyla kadının

I bileğini sıkıca tutmaya devam ettim.

"Bırak gideyim!" diye bağırdı kadın. Ses hiç de tanıdık gelmiyordu. Gitmesine müsaade etme-

"Kahretsin, bırak gideyim diyorum!" Hayır. Gücümü iyice toplayıp kadını kendime doğru

çektim. Hâlâ çok karanlıktı ama gözlerim yavaş yavaş bu karanlığa alışmaya başlıyordu.

Kuvvetle bir kez daha asıldım. Kadın sırt üstü yuvarlandı. Şimdi birbirimize yeterince yakındık.

Nihayet yüzünü görebilmiştim.

Hafızamı yoklamam birkaç dakikamı aldı. Eski bir kayıt. Yüzü, görebildiğim kadarıyla

değişmişti. Farklı görünüyordu. Ama onu tanımama yardımcı olan asıl şey, itişip kakışırken

yüzünden öne doğru düşen bir tutam saç oldu. Bu işaret neredeyse yüz hatlarından daha da

tanıdık geliyordu. Kadın göz göze gelmemek için büyük çaba harcıyordu. Elbette o evde yaşamış

olmam ve böylece onunla sıkça görüşmem sayesinde hafızamı toplamam çok uzun sürmedi.

Kadın saçını yana atarak bana baktı. Okul günlerine geri dönmüştüm, şu an bulunduğumuz

yerden en fazla 200 metre uzaktaki tuğla bina. Olaylar biraz anlam kazanmaya başlamıştı.

Gizemli kadın eskiden yaşadığı evin önünde duruyordu.

Gizemli kadın Dina Levinsky'di.

122

On Birinci Bölüm

Mutfak mdsdSind Oturduk. Starbucks'tan aldığım yeşil çayı demledim. Belki biraz

sakinleştirebilirdi beni. Görecektik. Dina'ya bir fincan çay uzattım.

"Sağol, Marc."

Başımı salladım ve tam karşısına oturdum. Dina'yı eskiden beri tanırdım. Onunla tek bir kelime konuşmadığım halde, küçük çocuklar veya aynı sınıfta okuyan arkadaşlar birbirlerini nasıl iyi tanırlarsa, ben de o kadar iyi tanıyordum.

Hepimizin geçmişinde bir Dina Levinsky vardır. Sınıfın kurbanıydı, sürekli dışlanan, alay edilen ve sövülen bir kız. Ruh sağlığı nasıl bozulmamıştı, hayret ediyorum. Hiçbir zaman onun tarafını tutmadım, hep arada kaldım. Onun çocukluğunu geçirdiği evde hiç yaşamamış olsam da, o hep benim içimde yaşadı. Sizin içinizde de yaşamıştır. Çabuk cevap verin: İlkokuldayken sınıfın en çok azarlanan çocuğu kimdi? Adını, soyadını ve görünüşünü hemen hatırladınız değil mi? Eve doğru tek başına yürüdüğü veya kantinde sessizce oturduğu sahneler gözünüzde canlanmış olmalı. Her neyse, sonuçta hatırlıyorsunuz. Dina Levinsky hâlâ sizinle yaşıyor işte.

"Doktor olduğunu duydum" dedi Dina.

"Evet. Ya sen?"

"Grafik tasarımcısı ve ressam. Önümüzdeki ay bir sergim olacak."

"Tablolar mı?"

Biraz tereddüt etti. "Evet."

"Sen her zaman iyi bir ressamdın" dedim.

123

HARLAN CDBEN

Şaşırarak kafasını kaldırdı. "Fark etmiş miydin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra konuşmaya devam ettim. "Bu konuda bir şeyler yapmalıydım belki."

Dina gülümsedi. "Hayır, ben bir şeyler yapmış olmalıydım."

İyi görünüyordu.

"Cindy McGovern'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette."

"Bana herkesten çok eziyet ederdi."

"Hatırlıyorum."

"Pekâlâ, bu çok komik aslında. Birkaç yıl önce kasabadaki bir galeride sergim vardı ve Cindy oraya geldi. Yanıma gelip sarıldı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Eski günlerden konuşmak istedi. Bilirsin, "Hatırlıyor musun, Bay Lewis ne kadar budala bir adamdı?" türünden muhabbetler. Sürekli gülüyordu ve sana yemin ederim Marc, eskiden nasıl birisi olduğunu hatırlamıyordu. Rol de yaptığını sanmıyorum. Beni sürekli nasıl tehdit ettiğini tamamen unutmuş gibiydi. Bazen daha iyi anlıyorum."

"Neyi?"

Dina fincanı iki eliyle kaldırdı. "Hiç kimse zorbalık yaptığı günlerini hatırlamıyor." Sırtını biraz kamburlaştırarak odada göz gezdirdi. Kendi hafızamı yokladım. Acaba ben orta yolu mu seçmiştim, yoksa ben de diğerleri gibi kendi özel tarihimi değişikliğe mi uğratmıştım?

"Bu her şeyi altüst etti" dedi Dina.

"Yeniden bu evde bulunmak mı?"

"Evet." Fincanı masaya koydu. "Sanırım bir açıklama istiyorsun."

Bekledim.

Gözleri tekrar odanın çevresinde gezinmeye başladı. "Çok tuhaf bir şey duymak ister misin?"

"Elbette."

"Ben tam burada otururdum. Yani, çocukken. Bizim de dikdörtgen bir masamız vardı ve ben sürekli burada oturur-

124

başka şansın yok

dum. Buraya geldiğimde, bilmiyorum, şuursuz olarak bu sandalyeye yöneldim. Sanırım bu gece burada bulunmamın sebebi de kısmen böyle bir şey.

"Anladığımı sanmıyorum."

"Bu ev," dedi. "Hâlâ beni çekiyor. Kucaklıyor." Yana doğru eğildi. Gözleri ilk kez gözlerimle buluştu. "Dedikoduları duydun, değil mi? Babamla ve olanlarla ilgili."

"Evet."

"Hepsi doğru," dedi.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Okuldaki durumunu düşündüm. Üzerine bir de bu talihsiz evde yaşadıklarını ekledim. Dayanılmaz olmalıydı.

"Artık yaşamıyor. Babam. Altı yıl önce öldü."

Gözlerimi kırıştırıp başka yöne baktım.

"Ben iyiyim, Marc. Gerçekten. Terapi gördüm. Şey, yani hâlâ görüyorum. Dr. Radio'yu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Gerçek ismi bu. Stanley Radio. Kendi geliştirdiği Radio Tekniği bayağı bir meşhur. Yıllardır ona gidiyorum. Şimdi çok daha iyiyim. Kendime zarar verme eğilimlerim vardı. Ama artık yok ve kendimi değersiz hissetmiyorum. Biraz komik aslında ama üstesinden gelmeyi başardım. Taciz gören kurbanların çoğu teslim olurlar veya cinsel problemler yaşarlar. Benim farklı oldu. Şimdi evliyim. Kocam harika bir insan. Masallarda anlatılanlar gibi bir evliliğim yok ama hiç de fena gitmiyor."

"Çok güzel," dedim; söyleyecek başka bir şey bulamadım.

Tekrar gülümsedi. "Hurafelere inanır mısın, Marc?"

"Hayır."

"Ben de inanmam. Ama, bilmiyorum da, karın ve kızınla ilgili olanları okuduğumda şüpheye düştüm. Bu evle ilgili. Tüm bu yaşananlar. Karın çok tatlıydı."

"Monica'yi tanıyor muydun?"

"Tanışmıştık."

125

HARLAN C08EN

"Ne zaman?"

Dina hemen cevaplamadı. "Tetikleme diye bir terim duydun mu hiç?"

Tıp fakültesinden böyle bir terim hatırlıyordum. "Yani, psikiyatri terimi olarak mı?"

"Evet. Bak, bu evde neler olduğunu okuduğumda bir te-tikleme oldu. Alkoliklerde veya anoreksik durumlarda rastlanan türden. Asla tam olarak iyileşemezsin. Bir şey olur (te-tikleme) ve yine eski kötü günlere dönersin. Tırnaklarımı yemeye başladım. Kendime fizikî zarar vermeye başladım. Bu evle yeniden yüzleşmem gerektiği gibi bir hisse kapıldım. Galip gelebilmem için geçmişimle yüzleşmem gerekiyordu."

"Yani bu gece evimin önünde bu yüzden dikiliyordun."

"Evet."

"Ya on sekiz ay önceki?"

"O da aynı."

Arkama yaslandım. "Ne sıklıkla geliyorsun buraya?"

"Birkaç ayda bir, sanırım. Arabayı okulun otoparkına bırakıyorum ve Zucker yolundan buraya geliyorum. Ama dahası var."

"Neymiş?"

"Bu evi ziyaret edişim. Bu evde hâlâ sırlarım gizli. Gerçekten söylüyorum."

"Anlayamadım."

"Zile yeniden basabilmek için gerekli cesareti bulamıyordum uzun zamandır. Ama şimdi içerdeyim, bu mutfakta ve iyiyim." İyi olduğunu ispatlamak istermiş gibi gülümsemeye çalıştı.

"Ama hâlâ yapabileceğimden emin değilim."

"Neyi?" diye sordum.

"Gevezelik ediyorum." Dina sert ve hızlı bir şekilde, tırnakları neredeyse deriyi yırtıp geçecekmiş gibi elini kaşımaya başladı. Uzanıp engellemek istedim, ama yapmadım. "Her şeyi yazdım. Bir günlüğe. Başıma gelen her şeyi. Hâlâ burada."

"Evde mi?"

126

başka şansın yok

Başını salladı. "Sakladım."

"Polis cinayetten sonra eve geldi ve her yeri dikkatlice araştırdı."

"Bulamadılar" dedi. "Bundan eminim. Bulmuş olsalar bile sadece eski bir günlük. Rahatsız olmalarına neden olacak hiçbir şey yok. Bir yanım onu orada öylece bırakmak istiyor. Her şey olmuş bitmiş, ne demek istediğimi anlıyor musun? "Uyuyan devi uyandırma" diyor. Ama diğer tarafım gün ışığına çıkarmamı istiyor tekrar tüm hatıraları. Sanki bir vam-pirmiş ve güneş ışığı onun sonu olacakmış gibi hissediyorum."

"Nerede?" diye sordum.

"Bodrumda. Alabilmek için kurutma makinesinin önünde durman lazım. İçi böcek kaynayan borulardan birinin içinde saklı." Saate bir göz atıp, "Geç oluyor," dedi.

"Sen iyi misin?"

Gözleri yine büyümüştü. Nefes alması ve vermesi düzen-sizleşti. "Burada daha ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum."

"Günlüğe bir göz atmak ister misin?"

"Bilmiyorum."

"Alıp gelmemi ister misin?"

Sert bir şekilde kafasını salladı. "Hayır." Yutkunarak ayağa kalktı. "Şimdi gitsem iyi olacak."

"Her zaman için gelebilirsin, Dina. İstedğin zaman."

Ama dinlemiyordu bile. Büyük bir panik içinde kapıya doğru yürüyordu.

"Dina?"

Aniden bana doğru döndü. "Onu seviyor muydun?"

"Ne?"

"Monica. Onu seviyor muydun? Yoksa bir başkası mı vardı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözlerimin içine bakarak, ödü kopmuş bir halde geri geri çekildi.

"Seni kimin vurduğunu biliyorsun değil mi, Marc?"

127

HARLAN COBEN

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Sesim geri geldiğinde Dina dönmüştü bile.

"Özür dilerim, gitmek zorundayım."

"Bekle."

Sert bir hareketle kapıyı açıp dışarı koştu. Camın kenarında durup Phelps Sokağı'na doğru koşarak gözden kayboluşunu izledim. Bu kez takip etmedim.

Takip etmek yerine, "Seni kimin vurduğunu biliyorsun değil mi, Marc?" sözleri hâlâ kulaklarımda uğuldarken bodruma koştum.

Pekâlâ, izin verin burada bir şey açıklayayım. Aslında kötü kokan, karanlık, inşaatı tamamlanmamış yere Dina'nın özel eşyasını bulmak için inmiyordum. Onun için neyin en iyi olduğunu bilemem, büyük acısını neyin dindirebileceği-ni de bilmem mümkün değil. Birçok psikiyatri uzmanı meslektaşım karşı çıkısa da, bazen geçmişi gömmek daha iyi diye düşünüyorum. Cevabını bilmiyorum elbette ve psikiyat-rist meslektaşlarımdan bana sık sık hatırlattıkları gibi, ben de onlara çatlak bir plakayı en iyi şekilde nasıl tedavi edebileceğimi sormuyorum. Yani sonuçta, kesin olarak bildiğim tek şey, Dina için karar vermesi gereken kişi ben değilim.

Dina'nın geçmişini çok merak ettiğim için de inmiyordum bodruma. Dina'nın çektiği eziyetlerin detaylarını öğrenmek çok da ilgimi çekmiyordu. Aslında öğrenmek istemiyordum. Biraz bencilce olacak ama, bu kadar korkunç olayların ev olarak adlandırdığım bu yerde gerçekleşmiş olmasından dolayı ürperdim. Benim için bu kadarı yeterliydi, başka almayayım.

Artık başka şeyler duymak veya okumak istemiyordum.

O halde neyin peşindeydim?

Işığı açtım. Cılız bir ampul ışığı yayıldı.

Aşağıya doğru inerken bile parçalanı birleştirmeye çalışıyordum. Dina çok tuhaf şeylerden bahsetmişti. Dramatik olanları bir kenara bırakarak, fazla göze çarpmayan bölüm-

128

başka şansın yok

leri toparlamaya başladım. Benim açımdan her şeyin gelişigüzel yaşandığı bir geceydi. Her şeyi akışına bırakmaya karar verdim.

Önce, henüz kaldırımdaki gizemli bir kadinken Dina'nın kapıya doğru nasıl adım attığını hatırladım. Şimdi biliyorum, Dina kapıyı tekrar çalabilmek için gerekli cesareti toplamaya çalıştığını bana kendisi söylemişti.

Tekrar.

Kapıyı tekrar çalmak.

Bu cümleden açıkça, Dina'nın daha önce en azından bir kez kapımı çalmak için gerekli cesareti toplayabildiği anlamı çıkıyordu.

İkincisi, Dina, Monica'yla "tanıştığını" söylemişti. Nasıl olduğunu anlayamadım. Evet, Monica da bu şehirde büyümüştü, ama çok daha farklı, zengin bir bölgesinde. Portman malikanesi, geniş bir bölgeye yayılmış bu dış mahallelerin karşı tarafında yer alıyordu. Monica daha çok küçükken yatılı okula başlamıştı. Şehirdeki kimse onu tanımazdı. Lise ikinci sınıftayken yazın

onu bir kez Colony sinemasında gördüğümü hatırlıyorum. Bakakalmıştım. Bilerek beni görmezlikten gelmişti. Soğuk bir güzelliği vardı. Yıllar sonra onunla tekrar karşılaştığımda (aslında o benimle karşılaşmıştı) iltifatları başımı döndürmüştü. Şimdi merak ediyorum, o halde nasıl oldu da benim zengin, soğuk ve güzel karım zavallı, sıkıcı Dina'yla tanıştı? "Tekrar" kelimesini düşündüğümüzde aklımıza gelen en muhtemel cevap şu: Dina kapıyı çaldı ve Monica da açtı. O zaman tanıştılar. Muhtemelen biraz konuştular. Dina büyük bir ihtimalle Monica'ya sakladığı ajandasından bahsetti. "Seni kimin vurduğunu biliyorsun değil mi, Marc?"

Hayır, Dina. Ama öğrenmeye çalışıyorum.

Çimentoyla kaplanmış zemine ulaştım. Hiçbir zaman açmadığım, ama atmaya da kıyamadığım kutularla doluydu her yer. Belki de ilk kez duvarda boya lekeleri olduğunu fark ettim. Birçok renk tonu bir arada. Muhtemelen bu izler Di-

129

HARLAN CDBEN

na'nın çocukluğundan beri orada, yalnızlığa kaçışının bir işareti.

Çamaşır ve kurutma makineleri sol köşede idi. Loş ışıktaki yavaşça köşeye doğru yaklaştım.

Parmak uçlanma basarak yürüdüm. Gerçekten aptalca. Daha önce de söylediğim gibi, hurafelere inanmam. Karım ölüydü ve kızım kayıptı, bundan daha kötüsü ne olabilirdi ki?

Aslında, onları rahatsız etmem, aileme ve Tara'ya neler olduğunu bana söylemeleri için harekete geçirmem gerekir.

İşte yine Tara. Her şey tabii olarak ona bağlanıyordu. Tüm bu olanlarla nasıl bir ilişki kurduğumu bilmiyorum. Onun kaçırılma olayının Dina LevinskyTe nasıl bir alâkası olabilirdi, onu da bilmiyorum. Muhtemelen bir ilgisi yoktu. Ama geri dönemezdim.

Bildiğiniz gibi Monica, Dina LevinskyTe tanışmasından hiç bahsetmemişti.

Bunu biraz garip karşıladım. Doğru, bu komik teoriyi destekleyen bir delil yok ortada. Ama Dina gerçekten de kapıyı çalmışsa ve Monica da kapıyı açmışsa, karımın bunu bir şekilde bana söyleyeceğini düşünebilirsiniz. Dina Le-vinsky'nin benimle aynı okula gittiğini biliyordu. Niçin bu ziyaretini veya tanıştıklarını benden saklamıştı?

Kurutma makinesinin üzerine zıpladım. Hem çölmek hem de yukarı bakmak zorundaydım. Kanalı görüp uzandım. Elimle yokladım. Zor işti. Bir sürü boru vardı ve kolumu boruların arasında zorlukla gezdiriyordum. İnce kolları olan genç bir kız için çok daha kolay bir iş olmalıydı bu. Sonunda elim bakır kazana değdi. Parmak uçlarımı sağa doğru kaydırarak ittim. Hiçbir şey yok. Ellerimi birkaç santim daha uzatıp bir kez daha ittim. Biraz hareket etti.

Kollarımı sıvayarak birkaç santim daha ileri uzatmaya çalıştım. Kolum iki borunun arasında zorlukla hareket ediyordu. Bir şey hissettim, çekip çıkardım.

Günlük.

Üzerinde ebru desenleri bulunan klasik okul defterlerin-

130

başka şansın yok

den biriydi. Kapağını açıp sayfaları çevirdim. Yazılar ufacıktı. Alışveriş merkezinde piring tanelerinin üzerine isim yazan adam geldi aklıma. Dina'nın inci gibi el yazısı sayfanın en üstünden başlıyor ve sonuna kadar devam ediyordu. Sağ ve sol kenarlarda hiç boşluk bırakılmamıştı. Dina her sayfanın sağ ve sol boşluklarını tamamen kullanmıştı.

Günlüğü okumadım. Yine söylüyorum, ben bunun için gelmedim. Tekrar uzanıp günlüğü eski yerine koydum.

Elimle tekrar borunun içini yoklamaya başladım. Biliyordum. Nasıl olduğunu söyleyemem ama sadece biliyordum. Nihayet elim bir şeye çarptı. Kalbim hızlandı. Pürüzsüz bir yüzeydi elime değen. Deri. Çekip çıkardım. Bir toz kalktı. Gözlerime toz kaçtı.

Monica'nın ajandası.

New York'taki modern bir butikten bunu alışını hatırlıyorum. Hayatını düzene sokmak için aldığını söylemişti bana. İçinde her ajandada bulunan takvim ve randevu sayfaları bulunuyordu. Ne zaman satın almıştık bunu? Emin değildim. Ölümünden sekiz dokuz ay önce muhtemelen. En son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım bu ajandayı. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Deri kaplı ajandayı dizlerimin arasına sıkıştırıp havalandırma kapağını tekrar yerine taktım. Ajandayı elime alıp kurutma makinesinin üzerinden indim. Yukarıya, bol ışık olan bir yere

gidene kadar beklemeyi düşünüyordum, ama maalesef sabredemedim. Ajandanın fermuarlıydı. Onca toza rağmen kolayca açıldı.

Ajandanın içinden bir CD yere düştü.

Cıltz ışıktaki bir mücevher gibi parlıyordu. Kenarlarından tutarak kaldırdım. Üzerinde herhangi bir etiket yoktu. Markası Memorex'ti. Üzerinde sadece "CD-R," ve "80 Dakika," yazıyordu.

Bu da ne böyle?

Ne olduğunu anlamak için tek yol vardı. Koşarak üst kata çıkıp bilgisayarımı açtım.

131

On İkinci Bölüm

CD'yi bilgisayara yerleştirdiğimde, aşağıdaki ekran

belirdi:

Şifre: _____

MVD Newark, NJ

Altı haneli bir şifre. Doğum gününü yazdım. Olmadı. Tara'nın doğum gününü yazdım. Yine olmadı. Evlenme tarihimizi ve sonra kendi doğum günümü yazdım. ATM için kullandığımız şifreyi denedim. Hiçbiri işe yaramadı.

Arkama yaslandım. Şimdi ne yapacaktım?

Dedektif Regan'ı aramayı düşündüm. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve ona ulaşırsam bile tam olarak ne söyleyebilirdim ki? "Merhaba, bodrumda saklanmış bir CD buldum, hemen gel" mi?

Hayır. Bu işe yaramazdı. En iyisi sakın olup, akılcı davranmaya çalışmaktı. En önemli nokta sabır. Etraflıca düşünmek. Regan'ı sabah arayabilirdim. Bu gece yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Boşver.

İyi, ama yine de vazgeçmedim. İnternet'e bağlanıp arama motoruna MVD, Newark yazdım. Bir liste geldi ekrana.

"MVD - Dedektiflikte Zirve Nokta."

Dedektiflik mi?

Web sitesine bir bağlantı vardı sayfada. Tıkladım ve MVD web sitesi açıldı. Gözlerimle sayfayı çabucak taradım. MVD "gizli hizmetler veren" bir "özel dedektif grubu"ydü.

132

başka şansın yok

Yüz dolardan az bir parayla online geçmiş taraması yapıyorlardı. Sloganları şöyleydi, "Yeni erkek arkadaşınızın sabıkalı olup olmadığını öğrenin!" ve "Eski sevgiliniz nerede? Belki hâlâ sizi özlüyordur!" Bunun gibi şeyler işte. Aynı zamanda ihtiyaç doğrultusunda daha "ciddi ve gizli araştırmalar" da yapıyorlardı. Sayfanın üstünde yer alan reklam alanında "her türlü dedektiflik hizmetleri" yazıyordu.

Durup, kendi kendime Monica'nın niçin dedektiflere ihtiyaç duyduğunu sordum.

Ahizeyi kaldırıp MVD'nin 800'lü ücretsiz telefon numarasını çevirdim. Telesekreter çıktı karşıma (saatin kaç olduğunu hesaba katarsanız çok da şaşırtıcı değil) ve aramamdan dolayı ne kadar memnun olduklarını ve ofisin sabah saat dokuzda açılacağını söyledi. Tamam. O halde yarın ararım.

Telefonu kapattım ve CD'yi çıkarmak için sürücünün düğmesine bastım. CD kayarak çıktı.

Kenarlarından tutarak havaya kaldırıp, kesin bilmiyorum ama samim bir iz falan bulabilirim diye kontrol ettim. Yeni bir şey yok. Şimdi düşünme zamanı. Çok açık olan bir şey var ki, Monica MVD şirketiyle, birilerinin araştırılması veya izlenmesi için anlaştı ve bu CD'nin içinde de neyin araştırılmasını istediye, işte onunla ilgili bilgiler var. Çok dahice bir çıkarım değil belki ama en azından iyi bir başlangıç.

Biraz geri dönelim. Gerçek şu ki, Monica'nın neyi ve niçin araştırılmasını istediğini hakkında hiçbir fikrim yok. Ama eğer fikirlerimde haklıysam, eğer bu CD gerçekten Monica'ya aitse, herhangi bir sebepten dolayı özel dedektif tutmuşsa, tabii olarak MVD'ye bu hizmetlerinden dolayı para ödemiş olması gerekir.

Başımı salladım. Daha iyi bir başlangıç.

Ama burada kafam karışmaya başladı, polis banka hesaplarımızın ve tüm mali kayıtlarımızı inceledi. Bütün tutanakları, kredi kartıyla yapılan alışverişleri, çekleri, bankama-tiklerden çekilen paraları, hepsini dikkatli bir şekilde inceledi. Yani MVD adını hiçbir belgede görmediler mi? Eğer gör-

133

HARLAN COBEN

dülerse demek ki bana söylememeye karar verdiler. Tabi ki ben de burada bir saksı çiçeği değilim. Kızım kayıp. Ben de inceledim çeşitli belgeleri. Herhangi bir dedektiflik şirketi adına ödenmiş bir para veya alışılmışın dışında bir isme rast-layamamıştım.

O halde ne anlama geliyordu bu?

Belki de bu CD daha eskiydi.

Bu da ihtimaller dahilinde. Hiçbirimizin saldırıdan altı ay önceki hesapları kontrol ettiğimizi sanmıyorum. Belki MVD şirketiyle yapılan alışveriş altı aydan daha uzun bir süre önce gerçekleşmişti. Sanırım eski hesap özetlerini de kontrol etmeliydim.

Ama hayır.

Bu CD eski değildi. Bundan kesinlikle emindim. Aslından çok da fark eden bir şey yoktu. Ne kadar süre geçtiği falan çok da önem arz etmiyordu. Yeni veya eski, asıl sorular yine cevapsız kalmaya devam ediyordu: Monica niçin bir dedektif tutma ihtiyacı duydu? Bu CD'yi açmak için gereken şifre neydi? Niçin bodrumdaki o korkunç yere saklamıştı? Acaba Dina Levinsky'nin bütün bunlarla bir ilgisi var mıydı? En önemlisi, bu CD'nin saldırıyla bir ilgisi var mıydı? Yoksa benim hüsnükuruntumdan öte bir şey değil miydi?

Camdan dışarıya baktım. Cadde sakin ve sessizdi. Varoşlar uyuyor. Bu gece başka cevap gelmezdi. Sabah babamı haftalık yürüyüşüne çıkarır ve sonra MVD'yi ve belki Re-gan'ı bile arayabilirdim.

Yatağa uzanıp uyumayı bekledim.

Edgar Portman'm yatağının yanındaki telefon saat 04.30'da çaldı. Edgar uykunun en tatlı yerinde silkinerek uyandı ve bakmadan elini telefona uzattı.

"Ne var?" diye bağırdı.

"Öğrenir öğrenmez aramamızı söylemiştin."

Edgar yüzünü ovaladı. "Sonuçları aldınız mı?"

"Evet."

134

başka şansın yok

"Eeee?"

"Uyuşuyor."

Edgar gözlerini kapadı. "Emin misin?"

"Bu bir başlangıç. Eğer mahkemeye delil olarak sunacak olsaydık, testi tam olarak tamamlamak için birkaç hafta daha isterdim. Ama bu sonraki formalite işlemleri için gerekli sadece."

Edgar titriyordu. Adama teşekkür etti, ahizeyi yerine koydu ve hazırlanmaya başladı.

135

On Üçüncü Bölüm

Ertesi Sdbdh sadt 06.00'dd evden çıkıp sokaktan aşağıya doğru yürüdüm. Üniversiteden beri kullandığım anahtarla kapıyı açıp, çocukluğumun geçtiği eve girdim.

Yıllar bu eve iyi bir dost gibi davranmamıştı. Fakat, yine de House and Garden dergisinde de yayınlanmamıştı. Belki eski evlerin gösterildiği bölümde bir fotoğrafı çıkmıştır. Kalın halıyı dört yıl önce değiştirmiştik. Mavi beyaz benekli halı o kadar solmuş ve yıpranmıştı ki, aslında kendi kendini değiştirtti ve babamın tekerlekli sandalyesinin rahatça hareket edebileceği gri bir ofis halısı almıştık. Başka değişen bir şey olmamıştı. Müzelik sehpa'nın üzerinde hâlâ uzun süre önce İspanya seyahatinde alınmış porselen Lladro bibloları duruyordu. Beyaz boyalı ahşap pano üzerindeki keman ve meyve figürlü yağlı boya tablolar otel odalarındaki tabloları andırıyordu. Hepimizin az da olsa müzisyen bir tarafı veya şey, iştahlı bir tarafı vardı. Şöminenin üzerinde fotoğraflar vardı. Her zaman burada durup Stacy'nin fotoğraflarına bakardım. Niye baktığımı bilmiyorum. Belki de biliyorum. Bazı ipuçları, izler falan arıyordum. Bu genç, kırılğan ve hasta kızın bir gün bir silah alıp beni vurabileceğini, kızına zarar verebileceğini gösteren bir ipucu görmeye çalışıyordum.

"Marc?" Annemdi. Ne yaptığımı biliyordu. "Buraya gel de bana yardım et."

Kafamı salladım ve arka odaya doğru yürüdüm. Tekerlekli sandalyeyle üst kata çıkmak zor olduğundan babam ar-

136

başka şansın yok

tık zemin katta yatıyordu. Onu giydirdik. Islak kuma elbise giydirmeye benziyordu bu iş. Babam bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu. Ağırlığını verdiği tarafa doğru aniden düşüyordu. Annem ve ben buna alıştık ama yine de bu işimizi kolaylaştırmıyordu.

Annem bizi uğurlarken beni öptüğünde, o tanıdık nane ve sigara kokusu karışımı nefesini hissettim. Sigarayı bırakması için onu çok zorlamıştım. Sürekli söz veriyordu ama asla bırakamayacağını biliyordum. Boynundaki derinin ne kadar zayıflamış olduğunu fark ettim. Eğilip babamı yanaklarından öptü ve dudaklarını bir süre çekmedi.

"Dikkatli olun" dedi. Sürekli tekrarladığı cümlelerden biriydi bu annemin.

Yolculuğumuza başladık. Babamı tren istasyonunun önünden geçirdim. Çevremizde yaşayan insanlar hep uzak yerlerde çalışıyorlar. Çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu kalabalık uzun paltoları, bir ellerinde evrak çantaları diğer ellerinde kahve fincanları olduğu halde tren bekliyorlardı. Bu biraz gülünç gelebilir ama 11 Eylül öncesi bu insanlar benim için birer kahramandı. Trene haftada beş kez binerler. Önce Hoboken'e giden yolcular orada başka bir trene binerek New York'a geçerler. Bazıları 33. Cadde'ye, bazıları da şimdi yeniden açılan finans merkezine giderler. Sevdikleri uğruna her gün asıl isteklerini ve hayallerini bir kenara bırakarak fedakârlık yaparlar.

Eğer kozmetik amaçlı estetik ameliyatlar yapsaydım inanın para basardım. Böylece annem, babama daha iyi şartlarda bakabilirdi. Daha iyi bir yere taşınabilirler, gün boyu babamla ilgilenilecek bir hemşire tutabilirler ve ihtiyaçlarını kolaylıkla giderebilirlerdi. Ama ben bunu yapmam. Onlara yardımcı olabilmek adına herkesin gittiği yoldan gidemem, açıkçası böyle bir iş yapmak beni fena halde sıkar. Bu yüzden daha heyecanlı ve bana zevk veren yolu seçtim. Seçimimden dolayı insanlar beni, kendini kurban eden bir kahraman olarak görebilirler. Ama gerçek şu: Ailemizi geçindi-

137

HARLAN COBEN

recek kadar para kazandıran bir iş asla yeterli olmaz bizim için. Sevdiklerimizi geçindirmek bizim için ikinci plandadır. Kişisel tatmin ihtiyacı duyarız, ailemizi ihmal etmek pahasına da olsa. Uyuşturulmuş gibi New Jersey aktarmalı trene binen şu takım elbiseli adamlar. Çoğu gittikleri yerden ve yaptıkları işten nefret etseler de devam ederler. Bu insanlar ailelerine bakmak, eşleri için daha iyi bir hayat sağlamak, çocuklarına ve belki yaşlı ve hasta büyüklerine bakabilmek için çalışırlar.

Öyleyse gerçekten imrenilecek olan kimdir?

Babamla her çarşamba aynı yolu izlerdik. Kütüphanenin arkasından parkm etrafını dolanırdık. Park futbol sahalarıyla doluydu. Bu ikinci sınıf yabancı spor için kim bilir ne paralar harcanmıştır? Babam oyun sahalarını severdi, neşeyle oynayan çocukların görüntüleri ve sesleri onu rahatlatırdı. Durup derin derin nefes aldık.

Artık babamın eskiden nasıl gözüktüğünü hatırlayamıyorum. Eski günleri hatırlamaya çalıştığım zaman şöyle bir enstantane geliyor aklıma: Kahkahalarla gülen bir adam ve adamın pazılarına asılmış sallanan küçük bir çocuk. Onu çok derinden sevdiğimi biliyorum ve sanırım bu her zaman yeterli oldu.

On altı yıl önce geçirdiği ikinci felç hadisesinden sonra, babam iyice konuşma güçlüğü çekmeye başladı. Cümlelerin ortasında tikanıp kalıyordu. Kelimeleri yutuyordu. Saatlerce hatta bazen gün boyu hiç konuşmadan duruyordu. Onun oralarda bir yerde olduğunu neredeyse unuttuyordunuz. Hiç kimse onun bizi anlayıp anlamadığından veya "söz yitimi" ne (anlarsınız ama iletişim kuramazsınız) uğrayıp uğramadığından emin değildi. Belki de daha sinsi ve kötü bir hastalığı vardı, bilmiyorduk.

Fakat, lise son sınıfa gittiğim o sıcak Temmuz gününde babam birden kartal pençesi gibi ellerini uzatarak kolumdan sıkıca tuttu. Bir partiye gitmeye hazırlanıyordum o sırada. Lenny kapıda bekliyordu. Babamın bu beklenmedik güçlü

138

başka şansın yok

hareketi olduğum yerde donup kalmama neden olmuştu. Babama baktım. Yüzü bembeyazdı, boynundaki damarlar iyice gerilmişti ve tüm bunların ötesinde yüzündeki çıplak korkuyu gördüm. Yüzündeki o ifade sonraki yıllarda sıkça uykularımı böldü. Elleriyle kolumu sıkıca tutarken usulca yanındaki sandalyeye iliştim.

"Baba?"

"Anlıyorum" dedi yalvaran bir ses tonuyla. Kolumu daha sert sıkıyordu. "Lütfen." Her kelime büyük bir mücadele sonucu çıkıyordu. "Hâlâ anlıyorum."
Bu kadar konuştu işte. Ama yeterliydi. Benim anladığım şuydu: "Konuşmasam veya karşılık veremesem de söylenenleri anlayabiliyorum. Lütfen beni dışlamayın." Doktorlar da aynı fikirdeydi. Söz yitimine uğramıştı. Sonra bir felç daha geçirdi ve doktorlar da artık neyi anlayıp anlamadığından emin olamadılar. Pascal's Wager¹⁰ kuralını burada uygulamamın bir sakıncası var mı bilmiyorum? Onunla konuşurum, beni anlıyorsa ne güzel, anlamıyorsa da kaybedeceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden onunla konuşuyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. Şimdi ona Dina Levinsky'nin ziyaretini (Onu hatırlıyor musun, baba?) ve bulduğum CD'yi anlatıyordum. Babamın yüzü hareketsizdi, sol tarafı aşağıya doğru inmiş ağzı yüzüne sinirli bir ifade veriyordu. Bazen keşke şu, "Anlıyorum" konuşması hiç geçmeseydi aramızda diyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum: Hiçbir şey anlamamak mı, yoksa ne kadar zor durumda olduğunun şuur olmak mı? Belki de biliyordum.
Eski kayınpederimi gördüğümde yeni yapılan kay-kay platformunun yanından ikinci dönüşümü yapıyordum. Edgar Portman harika günlük kıyafetleri ve bir domatesi kolaylıkla doğrayacakmış gibi duran pantolon ütüsüyle bacak ba-
10 Blaise Pascal adında bir fizikçinin ateizme karşı ortaya koyduğu ve Pascal's Wager olarak anılan kural: "Ben yaratıcıya inanırım. Eğer yoksa ona inanmakla hiçbir şey kaybetmem, ama varsa inanmamakla çok şey kaybederim." (ç.n)

139

HARLAN COBEN

cak üstüne atmış vaziyette bir bankta oturuyordu. Vurulma olayından beri EdgarTa, kızı hayattayken hiç kuramadığımız bir ilişkiyi sürdürmeye çalışıyorduk. Birlikte bir dedektiflik şirketiyle anlaştık. Elbette Edgar her şeyin en iyisini biliyordu. Fakat, hiçbir sonuç alamadık. Bir müddet sonra, hem Edgar hem de ben oynadığımız bu rolden yorulduk. Şu anda aramızdaki tek bağ bana hayatımın en kötü anını hatırlatıyordu.
Edgar'ın burada bulunuşu elbette bir tesadüf olabilirdi. Aynı şehirde yaşıyoruz. Zaman zaman tabii olarak gerçekleşen karşılaşmalardan birisi olabilirdi. Ama gerçekte durum böyle değildi. Bunu biliyordum. Edgar parklarda dolaşacak birisi değildi. Burada bulunmasının sebebi bendim.

Gözlerimiz buluştu ve gördüğüm ifadenin hoşuma gittiğini söylemem biraz zor. Tekerlekli sandalyeyi banka doğru sürdüm. Edgar gözlerini benden hiç ayırmadı. Babama bakmadı bile. Sanki bir alışveriş arabası sürüyordum.

"Annen seni burada bulabileceğimi söyledi" dedi Edgar.

Ondan birkaç adım ötede durdum. "Hayırdır?"

"Yanıma otur."

Sol tarafımda duran tekerlekli sandalyenin fren kolunu indirdim. Babam uzaklara bakıyordu. Her zaman olduğu gibi kafası yorulmuş ve sağ omzuna doğru düşmüştü. Dönüp Edgar'ın yüzüne baktım. Bacağını indirdi.

"Bunu sana nasıl söyleyebileceğimi düşünüyorum bir süredir" diye başladı.

Biraz duraksadım. Başka tarafa bakıyordu. "Edgar?"

"Evet?"

"Söyler misin?"

Bu kararlılığımdan memnun olmuş gibi başını salladı. Edgar böyle bir adamdı işte. Giriş cümlelerini atlayıp doğrudan söze başladı. "Yeni bir fidye talebi geldi."

Arkama yaslandım. Başka neler söyleyebileceğini bilmiyordum. Belki Tara ölü bulunmuştu. Fakat bir dakika, tam olarak ne demişti? Tam olarak anlayamadım sanırım. Bir so-

140

başka şansın yok

ru sormaya hazırlanıyordum ki kucağında askılı bir omuz çantası olduğunu fark ettim.

Çantayı açıp içinden bir şey çıkardı. Elinde plastik bir torba vardı. Tıpkı önceki görüşmemizde olduğu gibi. Bana uzattı. Göğsüme bir şey saplandı. Gözlerimi kırıştıtarak torbaya baktım.

Saç telleri. İçinde saç telleri vardı.

"Bu onların delili" dedi Edgar.

Konuşamadım. Torbaya bakakaldım. Torbayı dikkatli bir şekilde kucağıma koydum.

"Artık kuşkulanmaya başladığımızı anlamışlar" dedi Edgar.

"Kim?"

"Fidyeciler. Bize birkaç gün süre tanıdıklarını söylediler. Ben de hemen saçları DNA laboratuvarına götürdüm."

Ona baktım, sonra tekrar gözlerim torbaya doğru kaydı.

"İlk sonuçlar iki saat önce geldi," dedi Edgar. "Mahkemede kullanabilecek bir delil değil belki ama ama sonuç kesin. Saçlar bir buçuk yıl önce bize gönderilenlerle aynı." Biraz durakladı ve yutkunarak devam etti. "Saçlar Tara'ya ait."

Söylenenleri duydum. Ancak bir şey anlamadım. Niye bilmiyorum ama kafamı hayır der gibi iki yana salladım. "Belki bu saçları önceden..."

"Hayır. Yaş testini de yaptılar. Bu saçlar yaklaşık iki yaşlarında bir çocuğa ait."

Galiba bunu da biliyordum. Baktığımda bu saçların benim küçük bebeğimin saçları olmadığı anlaşıyordu. Artık değişmiştir tabii. Rengi koyulaşmış ve biraz daha sertleşmiş...

Edgar bir not uzattı. Gözümdeki sis perdesi henüz kalkmadan notu aldım. Yazı karakteri on sekiz ay önce aldığımız nottakiyle aynıydı. En üstte katlanmış yerde aynen şöyle yazıyordu:

SON BİR ŞANS İSTER MİSİN?

141

HARLAN COBEN

Kalp atışlarım göğsümün derinliklerinde yankılanıyordu büyük bir gürültüyle. Edgar"ın sesi çok uzaktan geliyordu. "Belki sana hemen söylemeliydim, ama açıkçası hile gibi gözüküyordu.

Carson ve ben gereksiz yere seni yine ümitlendirmek istemedik. Bu işle ilgilenen arkadaşlarım var. DNA sonuçlarını hemen almak için gayret ettiler. Önceki saç telleri de hâlâ elimizdeydi."

Ellerini omzuma koydu. Hiç kıpırdamadım.

"O yaşıyor, Marc. Nerede ve nasıl bilemem ama Tara yaşıyor."

Gözlerim saçlara sabitlenmişti. Tara. Tara'ya ait saç telleri. Parlak, başak sarısı saçlar.

Torbanın üzerinden biraz okşadım saç tellerini. Torbayı açıp kızıma dokunmak istiyordum aslında ama sanırım kalbim buna dayanamazdı.

"İki milyon dolar daha istiyorlar. Notta yine polisle ilgili uyarılar var. Bir köstebekleri olduğunu iddia ediyorlar. Sana yeni bir cep telefonu gönderdiler. Para arabamda. 24 saatimiz kaldı.

Aslında bu süreyi DNA testlerinin yapılması için vermişlerdi. Zamanında hazır olmak zorundasın."

Nihayet notu okudum. Sonra tekerlekli sandalyede oturan babama baktım. Hâlâ uzaklara bakıyordu.

Edgar, "Zengin olduğumu düşündüğünü biliyorum. Sanırım öyleyim. Ama senin düşündüğün kadar değil. Artık gücümü kaybediyorum ve..."

Ona doğru döndüm. Gözleri kocaman olmuştu. Elleri titriyordu.

"Söylemek istediğim şu, paraya çevrilebilecek çok fazla malım kalmadı. Sonuçta para basmıyorum. Buraya kadar."

"Bunu yaptığına bile şaşırdım" dedim.

Sözlerimin onu yaraladığını hemen fark ettim. Sözlerimi geri almak istedim ama neden bilmiyorum bunu yapmadım. Tekrar gözlerimi babama çevirdim. Babamın yüzü donmuş gibi duruyordu ama (biraz daha yakından baktım) yanağında bir damla gözyaşı vardı. Bu hiçbir anlama gelmiyordu.

142

başka şansın yok

Babam daha önceden de ortada hiçbir sebep yokken ağlamıştı. Bu yüzden bir işaret olarak görmedim bunu.

Sonra, niye bilmiyorum ama babamın gözünü ayırmadan baktığı noktaya kaydı gözlerim. Futbol sahasının arkasında, yürüyüş yapan iki kız, caddenin sonunda, neredeyse 200 metre uzakta ise... Midem kasıldı. Orada, kaldırımda dikilmiş, elleri cebinde, üzerinde pazen bir gömlek, siyah kot ve şapka giyen bir adam bana bakıyordu.

Fidye teslimahndaki aynı adam olduğunu kesin olarak söyleyemem. Kırmızı-siyah pazen gömlek çok sık gördüğüm bir şey değildi. Belki de benim kuruntumdu bu ama adamdan bayağı uzaktım, sanki bana gülümsüyor gibiydi. Vücudumun baştan ayağı kasıldığını hissettim.

"Marc?" dedi Edgar.

Onu zorlukla duyabildim. Gözlerimi adamdan ayırmadan kalktım. Pazen gömlekli adam hiç kıpırdamadan duruyordu. Ona doğru koşmaya başladım.

"Marc?"

Ama hata yapmadığımdan emindim. Asla unutamazsınız. Gözlerinizi kapatsanız bile görmeye devam edersiniz. Sizi asla bırakmaz. Sürekli böyle bir ânı hayal edersiniz. Bunu biliyordum. Hayallerin neler getirebileceğini de biliyordum. Doğrudan ona doğru koştum. Çünkü bir yanlışlık yoktu ortada. Adamın kim olduğunu biliyordum. Aramızda hâlâ hayli mesafe varken adam elini kaldırıp bana doğru salladı. Koşmaya devam ediyordum ama bir yandan da boşuna koştüğümün farkındaydım. Daha parkın ortasına gelmeden beyaz bir minibüs yanaştı adamın yanına. Pazen gömlekli adam minibüsün içinde kaybolmadan önce başıyla benim olduğum tarafa doğru hafif bir selam verdi. Henüz caddeye ulaşmadan minibüs gözden kaybolmuştu.

143

On Dördüncü Bölüm

Zaman benimle oyun oynamaya başlamıştı. Bir hızlanıp, bir yavaşlıyordu. Bazen netleşiyor ve sonra birden yine flu oluveriyordu. Ama bu çok da uzun sürmedi. Cerrahlık yönümü devreye soktum. O, Doktor Marc, nasıl dilimlere ayırabileceğini iyi biliyordu. Özel hayatımın dışında, işimde bunu yapmayı her zaman daha kolay bulmuştumdur. Bu yeteneğimi (bölmek, ayırmak, koparmak) özel hayatımda hiç uygulaya-madım. İşimi yaparken, duygusallığımı olumlu bir şekilde başka bir tarafa kanalize edebiliyorum. Ama bunu evde yapmayı asla başaramadım.

Ama yaşadığım bu kriz mecburen beni değiştirdi. Dilimlemek, bir arzudan çok, hayatta kalma mücadelesiydi aslında. Duygusallaşmak, sürekli şüpheler dünyası içinde gezinmek veya on sekiz aydır kayıp olan bir çocukla ilgili gizli anlamlar aramak... Tüm bunlar beni felç ederdi. Bu da muhtemelen fidyecilerin istediği şeydi. Pes etmemi istiyorlardı. Ama baskı altında çok iyi çalışırım ben. En iyi durumumda-yım. Bunu biliyorum. Yapmam gerekeni artık yapmalıydım. Aradaki perdeler kalktı. Artık olaylara daha akılcı bakabiliyordum.

İlk iş: Hayır, bu kez polisle irtibata geçmek istemiyorum.

Ama bu, çaresiz bir şekilde beklememi gerektirmiyor.

Edgar içi para dolu çantayı bana verdiğinde aklıma bir fikir geldi.

144

başka şansın yok

Cheryl ve Lenny'nin evini aradım. Telefona kimse cevap vermedi. Saatile baktım. Günün henüz ilk saatleri. Sekizi çeyrek geçiyordu. Cheryl'in cep telefonu yoktu ama bizzat gitmek en iyi yoldu sanırım.

Willard İlkokulu'na doğru sürdüm arabayı ve saat sekizi yirmi beş geçe okula vardım. Yan yana dizilmiş spor arabalar ve minibüslerin arkasına park ettim arabayı. Bu ilkokul da diğerleri gibi, tuğladan yapılmış, merdivenleri çimentoyla kaplı, sonradan bir sürü eklemeler yapılmış, tek katlı bi-çimsiz bir binaydı. Bazı eklentiler binayla uyumluydu, ama 1968-1975 yılları arasında yapılan parlak mavi camlı, garip kiremitli bazı eklentiler komik duruyordu. Tıpkı bir seraya benziyordu alamet yapı.

Çocuklar her zaman olduğu gibi bahçede koşuşturuyorlardı. Tek fark kenarda bekleyen ve çocuklarını seyreden ailelerdi. Beklerken birbirleriyle sohbet ediyorlar ve zil çaldığında, mutlaka çocuklarının parlak mavi camlı binaya girdiklerinden ve paralarının boşa gitmediğinden emin oluyorlar, ondan sonra gidiyorlardı. Ailelerinin gözlerinden fışkıran korku ve endişeden nefret ediyordum. Ama anlayabili-yordum. Çocuk sahibi olduğunuzda, korku yanınızdan hiç ayrılmayan sadık bir eş haline geliyor. Sizi asla bırakmıyor.

Cheryl'in mavi Chevy Suburban arabası, ailelerin çocukları indirdiği noktadaydı. Arabaya doğru yürümeye başladım. Beni gördüğünde Justin'in emniyet kemerini çıkarmakla meşguldü. Justin annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve koşarak uzaklaştı. Sanırım bu öpücüğü bir vazife gibi görüyordu ve olması gereken de buydu belki. Cheryl çocuğun arkasından, sanki bu küçük beton binada kaybolmasından korkuyormuş gibi baktı. Çocuklar bu korkuyu asla anlayamazlar, ama mesele değil... Üzerlerinde bu ağırlığı hissetmeden bile çocuk olmak zor.

"Merhaba" dedi Cheryl.

"Merhaba" dedim. Sonra, "Bir şeye ihtiyacım var" dedim.

145

HARLAN COBEN

"Ne?"

"Rachel'in telefon numarası."

Cheryl sol ön kapının yanındaydı. "Binsene."

"Arabam burada."

"Seni geri getiririm. Yüzme dersi biraz uzadı. Marianne'i okula götürmem lazım."

Zaten arabayı çalıştırmıştı. Ön koltuğa atladım. Arkaya dönüp Marianne'a gülümsedim. Kulaklık takmıştı ve ufak el atarisiyle oynuyordu. Kafasını zorla kaldırarak dalgın bir şekilde selamladı beni. Saçları hâlâ ıslaktı. Conner, yanındaki bebek koltuğundaydı. Arabada kötü bir klor kokusu vardı, ama bu koku garip bir şekilde beni rahatlatmıştı. Lenny'nin arabayı haftada bir temizlediğini biliyordum, ama haftalık görevini biraz aksatmış gibiydi. Koltukların arasındaki yarıklarda patates cipsleri vardı. Koltukların üzeri neye ait olduğu belli olmayan kırıntılarla doluydu. Döşemede, ayaklarımın etrafında okulla ilgili kâğıtlar ve ayakkabıların saldırısına uğramış gibi duran çocukların çizdiği resimler vardı. McDonald's'da "Happy Meal" münüsünden alanlara verilenlere benzer bir oyuncağın üzerine oturmıştım. Öndeki iki koltuğun arasında, Britney ve Christina ile Generic Boy Grubu'nun son parçalarını içeren, üzerinde İŞTE MÜZİK DEDİĞİN BÖYLE OLUR 14 yazan bir CD kapağı vardı. Arka camda yağlı parmak izleri fark ediliyordu.

Çocuklar el atarisini yalnızca arabada oynayabiliyorlardı, evde yasaktı bu. Hiçbir durumda PG-13 filmleri izlemelerine müsaade edilmiyordu. Lenny'ye bu kadar kararı nasıl aldıklarını sorduğumda şöyle cevap vermişti, "Aslında bunlar kural değil, ama gerçek şu ki kurallar var." Sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

Cheryl gözünü yoldan ayırmadan konuştu. "Yapım gereği insanların sırlarını pek merak etmem."

"Ama niyetimi öğrenmek istiyorsun sanırım?"

"Herhalde."

"Ya sana söylemek istemiyorsam?"

146

başka şansın yok

"Olabilir," dedi. "Söylemesen daha iyi."

"Bana güven Cheryl. Numaraya ihtiyacım var."

Sinyal verdi. "Rachel hâlâ benim en yakın arkadaşım."

"Tamam."

"Seni unutulmaması uzun zaman aldı." Biraz tereddüt etti.

"Benim de."

"Kesinlikle. Bak, bunu öylesine söylemiyorum. Sadece... Bilmen gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

İki eliyle direksiyonu kavramış yola bakıyordu. "Lenny'ye, Rachel'in boşandığını sana niye söylemediğimizi sormuşsun."

"Evet."

Cheryl dikiz aynasından kızma baktı. Marianne oyuna dalmış görünüyordu. "Boşanmadı. Kocası öldü."

Cheryl, ortaokulun önündeki durağa yanaştı. Marianne kulaklıklarını alıp arabadan indi. Öpücük görevini yerine getirmeye üşendi ama en azından, 'Hoşça kaim' dedi. Cheryl tekrar sürdü arabayı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim; çünkü insanlar benzer durumlarda bu tür şeyler söylerler. Böyle durumlarda zihin çok garip ve korkunç bir şekilde çalıştığı için az daha konuşmama şöyle devam edecektim: 'Hey, Rachel'la bir ortak yanımız daha var artık.' Sonra Cheryl sanki bu düşüncelerimi okumuş gibi dedi ki, "Vurulmuş".

Birkaç saniye boyunca garip bir korku asılı kaldı aramızdaki boşluğa. Sessiz kaldım.

"Detayları bilmiyorum," diye ekledi çabucak. "Kocası da FBI için çalışıyordu. Rachel o zamanlar FBI'in en gözde ele-manlarındandı. Kocası ölünce istifa etti. Telefonlarıma cevap vermez oldu.

O zamandan beri hiç iyi değil." Cheryl arabamın yanına yanaşıp durdu. "Sana bunları söylüyorum, çünkü anlamamı istiyorum. Üniversiteden bu yana uzun yıllar geçti. Rachel, yıllar önce sevdiğin kızla aynı kişi değil artık."

147

HARLAN COBEN

Sabit bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Sadece onun telefon numarasına ihtiyacım var."

Başka söz söylemeden Cheryl güneşlikten bir kalem çıkardı, dişleriyle kapağını çıkarıp bir Dunkin' Donuts peçetesinin üzerine numarayı yazdı.

"Teşekkürler" dedim.

Arabadan inerken güçlükle başını salladı.

Hiç tereddüt etmedim. Cep telefonum yanımdaydı. Arabama binip numarayı çevirdim. Rachel çekingen bir sesle "Alo" dedi. Söylediklerim yeterince açtı:

"Yardıma ihtiyacım var."

148

On Beşinci Bölüm

BfŞ Sddt SONfd Rachel'in bindiği tren Newark İstasyonu'na geldi.

Ayrılık temasının işlendiği eski filmlerin en duygusal sahnelerinde niçin tren ögesinin kullanıldığını düşünmekten kendimi alamadım. Ortalığı sise boğan duman, son uyarıyı yapan kondüktör, ısıklık gibi çalan tren düdüğü, tekerlekler hareket etmeye başlayınca çıkan o çuf-çuf

sesi, pencereden sarkarak el sallayan bir aşık ve platform boyunca koşan sevgilisi. Tüm bunları niye düşündüm bilmiyorum. Newark tren istasyonu ancak bir küme bitli su aygırı gübresi kadar romantik olabilir normalde. Tren, genizden gelen ısıklık sesini andıran bir gürültüyle perona yanaşırken, beraberinde görmek veya koklamak istemeyeceğiniz bir havayı getirdi.

Ama Rachel trenden indiğinde, göğsümde yine aynı duyguyu hissettim. Mavi renkte taşlanmış kot ve kırmızı bir balıkçı yaka kazak vardı üzerinde. Bir omzundan küçük bir valiz sallanıyordu ve yürürken omzundaki valizin düşmemesi için diğer omzuyla dengeliyordu. Bir dakika boyunca sadece baktım. 36 yaşına yeni girmiştim. Rachel da 35 yaşındaydı. Yirmili yaşlarımızın başından beri birlikte değildik. İlk gençlik yıllarımızı birbirimizden ayrı yaşadık. Bu açıdan bakınca garip gözüküyor. Ayrılık sebebimizi daha önce size söylemiştim. Tekrar gündeme getirmeye çalışıyorum, ama belki de çok basit bir sebebi vardı. Çocuktuk. Çocuklar aptalca şeyler yaparlar. Çocuklar yaptıkları şeylerin hangi sonuçları doğuracağını anlayamaz, uzun vadeli düşünemezler. Çocuklar göğüsteki o duygunun sizi asla bırakmayacağını anlayamazlar.

149

HARLAN COBEN

Bugün bile yardıma ihtiyacım olduğunu hissettiğimde aklıma ilk gelen Rachel'di. Ve Rachel gelmişti işte.

Emin adımlarla yürüyüp yanıma geldi. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Aradılar mı?"

"Henüz aramadılar."

Başını hafifçe sallayıp perondan aşağıya doğru yürümeye başladı. Benim gibi o da bir profesyonel olarak kendi rolüne iyi soyunmuş görünüyordu. "DNA testlerinden biraz daha bahset bana."

"Başka bir şey bilmiyorum."

"Yani kesin değil mi?"

"Mahkemede delil olabilecek kadar kesin değil, ama gayet emin konuşuyorlar."

Rachel çantasını sağ omzundan sol omzuna aldı. Hızına yetişmeye çalışıyordum. "Zor kararlar vermemiz gerekiyor, Marc. Buna hazır mısın?"

"Evet."

"Öncelikle, polise veya FBI'a haber vermemek konusunda kesin kararlı mısın?"

"Gönderdikleri notta içeri sızmış adamlarının olduğundan bahsetmişler."

"Muhtemelen blöf yapıyorlar" dedi.

Birkaç adım daha attı.

"Geçen sefer yetkililerle temasa geçmiştim," dedim.

"Yanlış bir hareket olduğu anlamına gelmez bu."

"Ama kesinlikle doğru bir adım olduğu anlamına da gelmiyor."

Başıyla hem evet, hem de hayır işareti yaptı. "Geçen sefer neler olduğunu bilmiyorsun. Belki takip edenleri fark ettiler. Belki de evini gözetlediler. Ama büyük ihtimalle kızını geri vermeyi hiç düşünmediler. Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama hâlâ kızı bırakmalarını istiyorsun."

"Seni bunun için aradım."

150

başka şansın yok

Başını sallayarak bir süre yürüdü ve sonunda hangi yöne gideceğimizi işaret etmemi bekler gibi durdu. Sağ tarafı gösterdim. Tekrar yürümeye başladı. "Bir şey daha" dedi.

"Ne?"

"Bu kez bütün dizginleri onların ellerine vermeyeceğiz. Tara'nın canlı olduğunu bize ispatlamaları için ısrar etmemiz gerekiyor."

"Saç tellerinin bunu ispatladığını söylerler."

"Biz de testlerin sonuç vermediğini söyleriz."

"Bunu yerler mi sence?"

"Bilmiyorum. Büyük bir ihtimalle yemezler." Yürümeye devam ediyordu. Çenesindeki kesik biraz daha derinleşmişti. "İşte zor karardan kastım bu. Parktaki şu gömlekli adam? Hep aynı numara. Gözünü korkutup seni zayıf düşürmek istiyorlar. Körü körüne yine takip etmeni bekliyorlar. Tara senin çocuğun. Eğer tekrar parayı vermek istersen, bu senin elinde. Ama ben bunu tavsiye etmezdim. Daha önce gözden kayboldular. Yine aynı şeyi yapmayacakları ne malum?"

Otoparka girdik. Görevliye biletimi uzattım. "O halde teklifin ne?" diye sordum.

"Birkaç şey. Önce değiş-tokuş talep etmemiz lazım. 'Parayı buyurun, sonra bizi ararsınız' şeklinde olmaz. Parayı verdiğinde kızımı almamız lazım."

"Ya kabul etmezlerse?"

O bildik bakışlarını yine üzerime dikti. "Zor kararlar. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bir de tam elektronik bir izleme aleti istiyorum. Böylece seni takip edebilirim. Ayrıca fiber optik kamera yerleştirmek istiyorum mümkünse, böylece şu adamın neye benzediğini görebilirim. İnsan gücümüz yok ama yine de bir şeyler yapabiliriz."

"Fark ettiklerini düşün?"

"Sen de tekrar kaçtıklarını düşün?" diyerek karşılık verdi. Ne yaptığımız önemli değil, sadece şansımızı deniyoruz.

151

HARLAN COBEN

İlk olaydan bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum. Garanti yok tabii. Sadece ihtimalleri çoğaltmaya çalışıyorum."

Görevli arabayı getirdi. Hemen atlayıp McCarter otobanına doğru yola koyulduk. Rachel birden bire sessizleşmişti. Yıllar yine eridi gitti aramızda. Bu duruşu çok iyi biliyordum. Daha önce defalarca görmüştüm.

"Eee, başka?" dedim.

"Başka bir şey yok."

"Rachel."

Sanırım ses tonumdaki bir şey kafasını diğer tarafa çevirmesine neden oldu. "Bilmen gereken bir şeyler var."

Bekledim.

"Cheryl'i aradım," dedi. "Birçok şeyi sana açıkladığını biliyorum. Artık bir ajan olmadığımı biliyorsun."

"Evet."

"Yapabileceğim şeyler çok sınırlı."

"Bunu anlıyorum. Arkasına yaslandı. Duruşu hâlâ aynıydı. "Başka?"

"Biraz gerçekçi düşünmen gerekiyor, Marc."

Bir kırmızı ışıktaki durduk. Dönüp ilk kez ona baktım, gerçek anlamda.

Altın zerrecikleriyle süslenmiş ela gözleri hâlâ aynıydı. Zor yıllar geçirdiğini biliyorum ama bu gözlerine hiç yansımamıştı.

"Tara'nın hâlâ hayatta olma ihtimali biraz düşük" dedi.

"Ya DNA testleri" diye karşılık verdim.

"Bununla sonra ilgileneceğim."

"İlgilenmek mi?"

"Sonra" dedi tekrar.

"Bu ne anlama geliyor Allah aşkına? Öncekiyle uyuşu-yormuş işte. Edgar son doğrulamanın formalite olduğunu söyledi."

"Sonra" dedi yine çelik gibi keskin bir ifadeyle. "Şu an canı; olduğunu varsayabiliriz ve eğer karşı tarafta sağlıklı bir çocuk varsa fidye işini düşünebiliriz. Ama şunu anlamayı is-

152

başka şansın yok

tiyorum, çok ustaca hazırlanmış bir tezgâh olabilir."

"Nereden anlıyorsun bunu?"

"Boşver şimdi, sonra ilgileneceğim."

"Kahretsin, yani DNA testinde bile anlaşılamadı mı adamların kurduğu tezgah."

"Olabilir" dedi ve ekledi. "Sadece bir ihtimal."

"Nasıl yani. Ama önceki saç telleriyle aynı olduğu çıktı test sonucunda."

"İki saç teli aynı, öyle mi?"

"Evet."

"Ama," dedi, "ilk gönderdikleri saç tellerinin bir buçuk yıl önceki Tara'ya ait olduğunu nereden biliyorsun?"

Söylediklerini kavrayabilmem birkaç dakika sürdü.

"İlk gönderdiklerini, seninkiyle uyuyor mu diye hiç DNA testine soktunuz mu?" diye sordu.

"Niye böyle bir şey yapalım ki?"

"Fidyeciler başka bir çocuğun saçlarını yollamış olabilirler size."

Anladığımı göstermek ister gibi başımı salladım. "Ama elbisesinden parçalar da gönderdiler."

dedim. "Siyah penguin desenli pembe elbise. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Gap mağazasının bu elbiseden sadece bir tane sattığını düşünmüyorsun; öyle değil mi? Bak, hikâyenin tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyorum, o halde varsayımlarla hareket etmemiz doğru olmaz. Şimdi sadece ne yapabileceğimizin üzerine yoğunlaşalım."

Arkama yaslandım. Bir süre sessiz kaldık. Bir ara onu aramakla doğru bir hareket yapıp yapmadığımı düşündüm. Ama en nihayetinde ona güveniyordum. Yanımda mutlaka bir profesyonel olmalıydı.

"Ben sadece kızımı geri istiyorum" dedim.

Rachel başıyla onayladı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını hafifçe açtı ama bir şey söylemedi.

İşte fideye telefonu o anda geldi.

153

On Altıncı Bölüm

LJJCİİd eski fotoğraflara bakmaktan hoşlanırdı.

Sebebini bilmiyordu ama biraz olsun rahatlamasını sağlıyorlardı. Nostaji faktörünün en iyi tarafı, belli sınırlara sahip olmasıydı. Heshy asla dönüp geçmişe bakmazdı. Ama sebeplerini bir türlü yeterince açıklayamadığı halde, Lydia bunu sıkça yapardı.

Bu özel fotoğraf, Lydia sekiz yaşındayken çekilmişti. Klasik televizyon dizisi Family Laughs'dan bir sahneydi fotoğraftaki. Dizi yedi yıl boyunca devam etmişti. Lydia altı yaşındayken başlamış, on üçüncü yaş gününe kadar devam etmişti. Dizide, eski aktörlerden Clive Wilkins üç harika çocuğun dul babası rolünde oynuyordu: İkiz çocuklar, Tod ve Rod dizi başladığında on bir yaşındaydılar ve ikizlerin kız kardeşi olan Trixie adındaki harika kızı da Larissa Dane oynuyordu. Evet, dizi paha biçilemez bir değere sahipti. Televizyonda hâlâ Family Laughs dizisinin eski bölümleri gösteriliyor.

Arada bir E! True Hollywood Story programında Family Laughs dizisinin eski kısımlarından bölümler gösteriliyor. Clive Wilkins dizi bittikten yaklaşık iki yıl sonra pankreas kanserinden öldü. Sunucu, Clive'i "film setinin babası" olarak ta-nımlasa da, Lydia adamın adı bir herif olduğunu biliyordu. Herif sürekli içki içiyor ve leş gibi tütün kokuyordu. Rol icabı kendisini kucakladığında burnuna pis bir koku doluyor, ama Lydia gençliğinde sahip olduğu o müthiş oyunculuk yeteneğini sergileyerek yüzünü ekşitmeden oyuna devam etmeyi başarabiliyordu.

154

başka şansın yok

Tod ve Rod rollerinde oynayan ve gerçekten ikiz olan Ja-rad ve Stan Frank, dizi bittiğinden bu yana müzik alanında bir kariyer yapmaya çalışıyorlardı. Family Laughs dizisinde ikizlerin bir garaj grubu vardı. Bu grubun sözlerini başkaları yazıyor ve enstrümanlar da başkaları tarafından çalınıyordu. Sesleriyle de montaj esnasında öyle oynanıyordu ki, yürürken sakız çiğnemeyi bile beceremeyen Jarad ve Stan bile, birer müzisyen olduklarına inanmaya başlamışlardı. Şimdilerde neredeyse kırk yaşma gelen ve vakitlerinin çoğunu kuaför salonlarında geçiren ikizler, bir zamanlar şöhretten çok yorulduklarını söylemiş olsalar bile, şimdi yeniden yıldız olmalarına birkaç adım kaldığını söyleyerek kendilerini kandırıyorlardı.

Fakat, insanı bir şekilde kendisine tutsak eden Family Laughs dizisinin, efsane haline gelmesinin altında yatan en önemli faktörlerden birisi de, herkesi kendisine hayran bırakan "Tatlı Peri Trixie"ydi, yani Larissa Dane. İşte onunla ilgili gerçekler: Dizinin son olarak yayınlandığı sezonda, anne ve babası boşanmış ve kızlarının kazandığı parayla ilgili büyük bir kavgaya girişmişlerdi. Bu tartışmalar sonunda babası kafayı yemişti. Annesi de kendisini aktör zanneden ve sonradan paraları alıp ortadan kaybolan birisiyle yeniden evlenmişti. Birçok çocuk oyuncu gibi, Larissa Dane de aniden parlamıştı. Uyuşturucu kullandığına ve düzensiz hayat yaşadığına dair dedikodular etrafı sarmış olsa da kimse bu dedikoduları umursar gibi görünmüyordu. Henüz on beş yaşındayken fazla doz aldığı için neredeyse öteki dünyayı boyluyordu. Bir tür sanatoryuma gönderildi ve sonra ortallardan kayboldu. Kimse ona neler olduğunu bilmiyordu. Birçok insan onun altın vuruş yaparak öldüğüne inanıyordu.

Ama elbette öyle olmamıştı.

Heshy, "Telefon açmak için hazır mısın, Lydia" dedi.

Hemen cevap vermedi bu soruya. Bir sonraki fotoğrafa geçti. Family Laughs'dan bir başka sahne, bu kez beşinci sezon, 112. bölüm. Küçük Trixie'nin kolunun alçıda olduğu bir

155

HARLAN COBEN

fotoğraf. Tod alçının üzerine bir gitar resmi çizmek istemişti. Ama babası buna izin vermemişti. Tod bu durumu şiddetle protesto etmişti: "Ama baba, söz veriyorum sadece çizeceğim, çalmayacağım." Kahkahadan ortalığı inletmişti herkes. Genç Larissa bu espriyi anlayamamıştı. Gerçi yetişkin Larissa da anlayamamıştı. Yine de hatırladığı tek şey o gün kolunu nasıl kırdığıydı. Tipik bir çocukluk olayı. Zıplayarak etrafta gezinirken merdivenlerden yuvarlanmıştı. Müthiş canı yanmıştı ama diziyi de tamamlamaları gerekiyordu. Milletin aklında sırf dizi olduğu için stüdyonun doktoru her şeyi en iyi ben bilirim edasıyla küçük kızı susturmuş ve becerikli senaristler bu kazayı hemen senaryoya eklemişlerdi. Çekimler başladığında kızın şuuru yeni yeni yerine geliyordu.

Lydia, Danny Partridge'in kitabını okumuştı. Willis'in Diffrent Strokes albümündeki inleyen namelerin hepsini dinlemişti. Çocuk yıldızların başına gelebilecek bütün kötü durumlardan haberdardı: taciz, hırsızlık, uzun mesai saatleri. Tartışma programlarını hiç kaçırmıyor, ekranda yakınıp duranları seyrediyor, meslektaşlarının gözünden akan timsah gözyaşlarına şahit oluyordu ve bu sahtekarlık fena halde midesini bulandırıyor.

İşte yıldızlıkla, çocuk yaşta tanışanların yaşadıkları en büyük problem şu. Hayır, konu taciz değil. Çevresindekiler sürekli dizinin yapımcılarından biri tarafından tacize uğraması durumunda kendisini nasıl koruyacağı konusunda tavsiyeler veriyordu. Hayır, çocukları yıldız olan aileleri ihmalle suçlamayın veya tam tersi, çocuklarını destekledikleri için kınamayın onları. Arkadaşlarından uzak kalma, sosyalleşme sürecinde yaşanan aksaklıklar, ardı arkası kesilmeyen çekimler, hayır hayır, problem bunlar da değil.

Aslında çok basit, asıl problem, sahne ışıklarının birden sönmesi.

Yaşanan süreç. Gerisi bahsne, çünkü hiç kimse problemin bu kadar yüzeysel olduğunu itiraf etmek istemez. Lydia henüz altı yaşındayken dizide görev aldı. Ondan öncesine ait

156

başka şansın yok

hatırlayabildiği pek az şey var. Tek hatırladığı şey yıldız olmak. Bir yıldız özeldir. Bir yıldız imtiyaz sahibidir. Ve Lydia'nın hayatında bunlardan başka hiçbir şey yoktu. Biz çocuklarımıza ne kadar özel olduklarını vurgulamaya çalışırız sürekli, ama Lydia bu özel olma durumunu gerçek anlamıyla yaşamıştı. Herkes ona hayranlık uyandıran birisi olduğunu söylüyordu. Tüm insanlar onun mükemmel, sevgi dolu ve nazik, ama gerektiğinde küstah olmasını becerebilen bir kız olduğunu düşünüyorlardı. Herkes ona garip bir özlemle bakıyordu. İnsanlar sürekli onun çevresinde olmak istiyor, nasıl yaşadığını öğrenmeye çalışıyor, onunla vakit geçirmek için can atıyor ve bir kez olsun ona dokunabilmek için adeta birbirlerini eziyorlardı.

Ve sonra, bir gün, püf, hepsi bitti.

Şöhret eroinden daha çok bağımlılık yapar. Şöhretini yitiren yetişkinler (saman alevine benzeyen, kısa süren şöhretler mesela) her ne kadar aksi yönde davranmaya çalışsalar da, büyük bir depresyonun içine düşerler. Gerçeği itiraf etmeye cesaret edemez hiçbirisi. Tüm hayatları büyük bir yalandan ibarettir ve uyuşturucuların en kuvvetlisinden bir doz daha tadabilmek uğruna ümitsizce mücadele ederler. Şöhretten yani.

Yetişkinler, şöhret uçup gitmeden bir yudum da olsa tat almayı becerebilirler. Ama çocuklar için anne sütünden başka tat yoktur. Bildikleri tek tat budur. Bunu bir çocuğa asla açıklayamazsınız. Kaçınılmaz son için çocukları hazırlamak imkânsızdır. Lydia, aldığı abartılı övgülerden başka birşey bilmiyordu hayata dair. Sonra, bir gece yarısı sahne ışıkları söndü. Belki de hayatında ilk kez karanlığın ortasında yapayalnız kalakaldı. İşte her şeyi berbat eden şey de buydu.

Lydia durumu sonradan kavradı. Heshy pisliğin içinden çıkartarak ona yardımcı oldu. Lydia kendisine zarar verdi, fahişelik yaptı, hayal edebileceğinizden de çok narkotikle buluştu. Ama bütün bunları birşeylerden kaçmak için yapmadı. Bir çıkış yapmak, birilerini veya bir şeyleri incitmek

157

HARLAN COBEN

için yaptı. İçine düştüğü kötü durumu, korkunç ve büyük şiddet içeren bir olaydan sonra gördüğü rehabilitasyon sürecinde anladı. Kendine zarar veriyordu. Şöhret insanı uçurur. Çevresindeki her şeyi önemsiz olarak görmeye başlar insan. Öyleyse en zirvede olan kişiye niye zarar veriyordu ki?

"Lydia?"

"Efendim."

"Sanırım artık aramalıyız."

Heshy'ye döndü. Çok kötü bir dönemde tanışmışlardı ve iki tarafın da perişanlığı hemen bir halka gibi içice geçmişti. Heshy o zamanlar Lydia'yı hastanede çalışan iki hademenin elinden zor kurtarmıştı. Hademeler onları tehdit etmiş ve ikisi de kimseye bir şey söylememeye yemin etmişlerdi. Ama Heshy yıkılmamayı öğrenmişti. Bir süre bekledi. İki hafta sonra heriflerden birini çalıntı bir arabayla ezdi. Yerde yaralı bir şekilde yatarken, Heshy geri gelerek tekrar kafasının üzerinden geçti ve sonra tekerleği tam adamın boynuna gelecek şekilde ayarlayarak gaza yüklendi. Diğer hademe tam bir ay sonra evinde bulunduğu, elindeki dört parmağı yoktu. Kesme veya doğrama izi gözüküyordu, parmaklar bükülerek koparılmıştı. Sonradan kasların yırtılma açısını gözönüne alarak bu sonuca varmıştı doktorlar. Adamın parmakları, kirşler ve kemikler tamamıyla kopana kadar çevrilmişti. Lydia hâlâ bu parmaklardan birisini bodrumda bir yerde saklıyordu.

On yıl önce birlikte hapisten kaçarak isimlerini değiştirmişlerdi. Görünüşleri de oldukça değişmişti. Her şeye yeniden başladılar, yara almalarına rağmen hâlâ dimdik ayakta durarak, ayaktakımının üzerinde yer alan intikam duygusu gibiydiler. Artık Lydia'nın içinde acıyan bir yer yoktu. Veya en azından kimi zaman acıya da, hemen bir çıkış yolu buluyordu.

Üç farklı yerde kalıyorlardı. Heshy görünüşte Bronx'ta yaşıyordu. Lydia'nmsa Queens'de bir evi vardı. İkisinin de iş telefonları ve adresleri kayıtlarda mevcuttu. Fakat, hepsi göstermelikti tabii. Bir ofisleri bile vardı. İkisi de kimsenin, aslin-

158

başka şansın yok

da bir takım, birbirine bağlı iki kişi olduklarını bilmesini istemiyorlardı. Lydia takma bir isimle bu parlak sarı renkli evi dört yıl önce almıştı. Evin iki odası ve bir buçuk banyosu vardı. Şu an Heshy'nin oturduğu mutfak havadar ve neşeli bir mekandı. New Jersey'deki Morris ilçesinin en kuzeyinde yer alan bir gölün üzerinde yaşıyorlardı. Çok huzurlu bir yerdin burası. Özellikle gün batımlarını çok seviyordu ikisi de.

Lydia "Tatlı Peri Trixie" resmine bakıyorda hâlâ. O zamanlar neler hissettiğini hatırlamaya çalışıyordu. Ama hatıraların büyük kısmı silinmişti. Heshy hemen arkasında duruyor ve her zamanki sabırla bekliyordu. Heshy ve Lydia'nın soğukkanlı katiller olduğunu iddia edenler vardı. Fakat Lydia bunun Hollywood tasarımı yanlış bir tanım olduğunu hemen fark etmişti. Aynı Tatlı Peri Trixie'nin abartılı muhteşemliği gibi. Hiç kimse bu şiddet dolu işe sırf para için girmez. Para kazanmak için daha kolay yollar vardır. Bir profesyonel gibi davranabilirsiniz. Hislerinizi kontrol altında tutabilirsiniz. Hatta kendinizi sanki ofisteki herhangi bir günü yaşıyormuş gibi kandırabilirsiniz. Ama dürüst olarak baktığınızda bu yanlış yolda yürümenizin sebebini, aslında bundan zevk alıyor olmanıza kolaylıkla bağlayabilirsiniz. Lydia bunu anlamıştı. Birisine zarar vermek, öldürmek, insanların gözündeki son ışığın sönmesi... Hayır, buna ihtiyacı yoktu. Bunu sahne ışıklarını istediği gibi istemiyordu. Ama evet, soru yok. İşin içinde bu eğlenceli şok, hiçbir zaman cevaplanmayan korku ve kendi acısını dindiren bir şeyler vardı.

"Lydia?"

"Tamam arıyorum, seni Kodaman Ayı." Çalıntı numaralı ve sinyali değiştirilmiş cep telefonunu çıkardı. Dönüp Heshy'ye baktı. Heshy çok korkunç gözüküyordu ama Lydia bunu görmedi. Heshy başını hafifçe salladı. Lydia ses değiştiren cihazın düğmesine bastı ve numarayı çevirdi. Marc Siedman'm sesini duyar duymaz, "Tekrar denemeye ne dersin?" dedi Lydia.

159

On Yedinci Bölüm

Telefona cevap vermeden önce, Rachel, "Bu bir pazarlık" dedi. "Seni korkutmaya ve sindirmeye çalışacaklardır. Güçlü olmalısın. Eğer kızını gerçekten serbest bırakma gibi bir niyetleri varsa esnek davranacaklarına emin olabilirsin."

Yutkundum ve telefonu açtım. "Alo" dedim.

"Tekrar denemeye ne dersin?"

Yine aynı robot sesli kişi konuşuyordu. Nabzımı vücudumun her zerresinde hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp, "Hayır" dedim.

"Pardon?"

"Tara'nın canlı olduğuna dair bir delil istiyorum."

"Saç örneklerini aldınız, değil mi?"

"Evet."

"Eeee?"

Rachel'a baktım. Başını öne arkaya salladı. "Testlerden bir sonuç alınamadı."

"Güzel," dedi ses. "Ben de şimdi telefonu kapatıyorum."

"Bekle" dedim.

"Ne var?"

"Son görüşmemizde arabayla uzaklaşmıştınız."

"Evet."

"Bunu tekrar yapmayacağınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Bu kez de polisi aradın mı?"

"Hayır."

"O halde endişe edecek hiçbir şey yok. Bak, yapmanı istediğim şey şu."

160

başka şansın yok

"Bu şekilde olmayacak" dedim.

"Ne dedin?"

Tüm bedenimin titremeye başladığını hissedebiliyordum. "Değiş-tokuş yapalım. Kızımı geri alana kadar parayı vermeyeceğim."

"Pazarlık yapabilecek durumda değilsin."

"Kızımı alınca," dedim kelimeleri yavaş yavaş söyleyerek, "siz de parayı alırsınız."

"Bu şekilde olmayacak."

"Evet," dedim sesime kabadayı bir ton katmaya çalışarak. "Bu iş burada bitecek. Yine parayla kaçıp daha fazla miktarlarda taleple geri gelmenizi istemiyorum. Yani, bir değiş-tokuş yapalım ve bu iş bitsin artık."

"Doktor Seidman?"

"Efendim?"

"Çok dikkatli bir şekilde beni dinlemeni istiyorum."

Sessizlik sinirlerimi bozacak kadar uzun sürdü.

"Eğer şimdi telefonu kapatırsam bir on sekiz ay daha aramam."

Gözlerimi kapatıp bekledim.

"Sonuçlarını düşünsene. Kızının nerede olduğunu merak etmiyor musun? Ona neler olacağını merak etmiyor musun? Eğer kapatırsam on sekiz ay daha hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

Sanki göğsümün etrafında çelik bir kemer sarmışlar, sürekli sıkıyorlardı. Nefes alamıyordum.

Rachel'a baktım. Durgun bir şekilde bana bakıyor ve güçlü olmamı istiyordu.

"Kaç yaşına gelir o zaman, Doktor Seidman? Yani onu öl-dürmezsek."

"Lütfen."

"Dinlemeye hazır mısın şimdi?"

Gözlerimi sıkıca kapadım. "Sadece delil istiyorum."

"Sana saç örneklerini gönderdik."

"Ben parayı getiririm, siz de kızımı getirirsiniz. Onu gördüğümde parayı alabilirsiniz."

161

HARLAN COBEN

"Emir vermeye mi çalışıyorsunuz Doktor Seidman?"

Robot ses alaycı bir ifadeyle konuşuyordu.

"Kim olduğunuz umurumda değil," dedim. "Bütün bunları niye yaptığınız da umurumda değil.

Ben sadece kızımı geri istiyorum."

"O halde teslimatı tam tamına sana söyleyeceğim şekilde yapacaksın."

"Hayır," dedim. "Delil olmadan asla."

"Doktor Siedman?"

"Evet."

"Elveda."

Telefon kapandı.

162

On Sekizinci Bölüm

Aklılıklık delilik ardıSindd çok ince bir çizgi vardır. Bu sınırı geçmek üzere olduğumu hissediyordum.

Hayır, çılgılık falan atmadım. Tam tersi. İnanılmaz soğukkanlı davrandım. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, sanki birdenbire elimde belirivermiş de, ne olduğunu bilmiyor-muşum gibi baktım bir süre.

"Marc?"

Rachel'a baktım. "Kapattılar."

"Tekrar arayacaklardır" dedi.

Kafamı salladım. "On sekiz ay daha aramayacaklarını söylediler."

Rachel yüzümü inceliyordu. "Marc?"

"Efendim?"

"Dikkatli bir şekilde beni dinlemeni istiyorum."

Bekledim.

"Bak, doğru olanı yaptın sen."

"Sağol. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bu konuda tecrübeliyim. Eğer Tara hâlâ hayattaysa ve onu geri verme gibi bir niyetleri varsa ilişkiyi koparmaya-caklardır. Bu değiş-tokuşu kabul etmemelerinin sebebi, ya böyle bir alışverişi istemiyorlar ya da ortada kız yok."

Kız yok. Zihnimin sağlıklı kalabilen küçük bir bölümü Rachel'in söylediklerini anlamıştı. Aldığım eğitim geldi aklıma. Dilimleme. "Şimdi ne yapacağız?"

163

HARLAN COBEN

"Tıpkı önceden planladığımız gibi hazırlanacağız. Bende gerekli ekipman var. Cihazı üzerine yerleştireceğiz ve tekrar ararlarsa hazır olacağız."

Şaşkın bir şekilde kafamı salladım. "Tamam."

"Bu arada, başka yapabileceğimiz bir şey var mı? Sesi tanıyabildin mi? Pazen gömlekli adam, minibüs veya herhangi bir şeyle ilgili hatırlayabildiğin yeni bir şeyler var mı?"

"Hayır" dedim.

"Telefonda, bodrumda bir CD bulduğundan bahsetmiştin."

"Evet." Ona çabucak CD ve üzerindeki MVD etiketiyle ilgili hikâyeyi anlattım. Cebinden ufak bir defter çıkararak anlattıklarımı not etti.

"CD yanında mı?"

"Hayır."

"Önemli değil" dedi. "Zaten şu an Newark'dayız. Bu MVD olayından neler öğrenebileceğimizi göreceğiz."

164

On Dokuzuncu Bölüm

Lydid, P226 model Sig-Sauer tabancasını havaya kaldırdı.

"Bu olanlar hoşuma gitmedi" dedi.

"Doğru olanı yaptın" dedi Heshy. "Burada kesiyoruz. Artık bitti."

Lydia silaha bakıyordu. Tetiği çekmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Lydia?"

"Seni duydum."

"Bu şekilde davrandık, çünkü kolay olan buydu?"

"Kolay mı?"

"Evet. Kolay para olduğunu düşündük."

"Bir sürü para."

"Doğru" dedi Heshy.

"Bu işi böyle yarım yamalak bırakamayız."

Heshy ortağının gözlerine dolan yaşlan fark etti. İşte bu parayla ilgili değildi. Bundan emindi.

"Her iki şekilde de işkence çekmeye devam ediyor adam."

"Biliyorum."

"Ona ne yaptığını bir düşün bakalım" dedi Heshy. "Eğer onu bir daha aramazsak, hayatının geri kalan kısmını sürekli merak ederek, kendini suçlayarak geçirecek."

Lydia gülümsedi. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun? Bu parayı istiyorum..."

"İsteddiğini biliyorum."

"Ve parayı aldıktan en iyi çözüm adamın ölmesi."

Heshy gözlerini kapattı. "Ve öyle de olacak."

165

Yirminci Bölüm

Gitmeden Önce ndSII bir Ofisle karşılaşacağımı tam olarak bilmiyordum. Herhalde solgun kiremitli toprak bir yapı ve girişte buzlu camlı bir kapıyla karşılaşırım. Asansör kesin yoktur. Fakat MVD şirketinde bunların hiçbiri yoktu. Parlak bina sanırım Newark 'yeniden yapılanma' programının elinden geçmişti. Bu yeniden yapılanma programı hakkında sürekli bir şeyler duyuyorum, ama hiç görmemiştim. Evet, bunun gibi birkaç tane güzel bina var ve bir de gitmek için yeterli parası olanların, yani dış mahallelerde yaşayanların, şehrin içine girmeden kolayca ulaşabilmeleri için çok uygun bir yere konuşlandırılmış sanat ve kültür merkezi mevcut. Ama bu büyük ve güzel binalar, dikenlerin içinde tek başına kalmış bir çiçek veya karanlık gökyüzündeki seyrek yıldızlar gibi kalıyor şehirde. Şehrin çehresini değiştirmeye yetmese-ler de, en azından arada kaybolup gitmiyorlar. Farklı oldukları hissediliyor. Güzellikleri maalesef bulaşıcı değil.

Asansörden indik. Hâlâ içinde iki milyon dolar olan çanta elimdeydi. Elime garip bir his veriyordu. Cam bir duvarın arkasında kulaklık takmış üç görevli görünüyordu. Masaları oldukça yüksekti. Görevlilere isimlerimizi verdik. Rachel kimliğini gösterdi ve listeye emekli FBI ajanı olarak kaydedildi. Nihayet içeri alındık.

Rachel kapıyı açtı. Ben arkasmdaydım. Kendimi bomboş hissediyordum ama işlevimi yitirmemiştim. Başıma gelenler (telefonun kapanması) öylesine korkunçtu ki, neredeyse felç

166

başka şansın yok

olan beynim yeniden harekete geçmişti. Bütün bunları yine ameliyathanede yaşadıklarımla karşılaştırdım. Ameliyat odasına giriyorum, yürüyorum ve birden boyut değiştiriyorum. Bir zamanlar yarık damak tedavisi gören altı yaşında bir hastam vardı. Çocuk masadayken birden bütün sinyaller kesildi. Kalbi durmuştu. Panik yapmadım. Şimdiki durumun tersine tam olarak yoğunlaştım. Çocuk kurtuldu.

Hâlâ kimliğini gösteren Rachel yetkili birisiyle görüşmek istediğimizi açıkladı. Görevli gülümseyerek başını salladı. Bu hareketi insanlar genelde karşılarındakini dinlemedikleri zaman yaparlar. Kulaklıklarını çıkarmadı. Parmaklarıyla birkaç düğmeye bastı. Başka bir kadın belirdi. Kadını izledik ve bir koridordan geçerek özel bir ofise geldik.

Bir ara karşımızdakinin bir adam mı, yoksa kadın mı olduğuna karar veremedim. Masanın üzerindeki bronz levhada Conrad Dorfman yazıyordu. Sonuç: Erkek. Adam yapmacık hareketlerle oturduğu yerden kalktı. İnce çizgili mavi takım elbisesinin içinde çok zayıf gözüküyordu ve beline doğru iyice incelen çizgiler ceketin alt kısmını öylesine kabarık gösteriyordu ki, kolaylıkla altında bir etek var sanabilirdiniz. Parmakları bir piyanistinki kadar inceydi ve saçları Julie Andrews'ın Victor/Victoria filmindeki halini hatırlatacak kadar yağlı ve parlaktı. İnanılmaz pürüzsüz yüzü kozmetik desteği aldığını ortaya çıkarıyordu.

"Buyurun lütfen" dedi çok yapmacık bir ses tonuyla. "Adım Conrad Dorfman. MVD'nin yönetim kurulu başkanıyım." El sıkıştık. Boşta kalan elini de tokalaştığı elinin üzerine koydu ve hemen çekmeden kararlı bir ifadeyle gözlerimizin içine baktı. Sonra oturmamızı söyledi. Oturduk. Çay isteyip istemediğimizi sordu. Rachel benden önce davranarak içebileceğimizi söyledi.

Birkaç dakika daha havadan sudan bahsettik. Conrad Rachel'a, FBI'da çalıştığı dönemle ilgili sorular sordu. Rachel muğlak ifadelerle konuşuyordu. Konuşmalarında kendisinin de özel dedektiflik işinde çalıştığını ima ediyor ve böyle-

167

HARLAN COBEN

ce meslektaş olmalarından ötürü ayrıcalıklı bir nezaket görüyordu adamdan. Lafa hiç karışmadan öylece oturdum. Bir ara kapı çalındı. Bize yolu gösteren kadın kapıyı açtı ve gümüş bir çay tepsisiyle içeri girdi. Conrad çayları doldurmaya başladı. Rachel da nihayet konuya geldi.

"Bize yardım edebileceğinizi umuyoruz" dedi Rachel. "Doktor Seidman'm eşi sizin müşterinizmiş."

Conrad Dorfman çaya konsantre olmuştu. Son zamanlarda çok moda olan şu içi gözükten çaydanlıklardan kullanıyordu. Yavaşça doldurdu çayları.

"Ona şifre korumalı bir CD vermişsiniz. Bu CD'yi açmamız gerekiyor."

Conrad önce Rachel'a bir fincan çay uzattı, sonra bana verdi. Arkasına yaslanıp büyük bir yudum aldı.

"Kusura bakmayın" dedi. "Size yardımcı olamam. Şifreler müşterilerimiz tarafından belirlenir."

"Müşteriniz öldü."

Conrad Dorfman gözünü bile kırpmadı. "Bu pek bir şeyi değiştirmiyor maalesef."

"En yakın akrabası burada, kocası. Yani CD aynı zamanda ona da ait."

"Bunu bilemem" dedi Conrad. "Hukuk bilgim yok. Ama bunu biz kontrol edemeyiz. Daha önce de söylediğim gibi şifreler müşterilerimiz tarafından belirlenir. Ona CD'yi vermiş olabiliriz. Mevcut durumda bunu kesin olarak bilebil-mem mümkün değil. Fakat, şifre için hangi harfleri veya rakamları kullandığı konusunda hiçbir fikrimiz olamaz."

Rachel bir süre bekledi. Conrad Dorfman'a bakıyordu. Dorfman da gözlerini dikmiş ona bakıyordu ama gözlerini ilk kaçırın Dorfman oldu. Çayını kaldırıp bir yudum daha çekti.

"Pekâlâ, öncelikle size niçin başvurduğunu öğrenebilir miyiz?"

"Mahkeme emri olmadan mı? Hayır, hiç sanmıyorum."

"Şu CD'nin," dedi Rachel, "mutlaka bir arka kapısı vardır."

"Pardon?"

168

başka şansın yok

"Bütün şirketler bunu yapar" dedi Rachel. "Bilgi tamamen kaybolmaz. Şirketiniz kendi şifresini programlamıştır. Böylece CD'deki bilgilere ulaşabilirsiniz."

"Söylediklerinizi anladığımı sanmıyorum."

"Ben bir FBI ajanıydım, Bay Dorfman."

"Yani?"

"Yani bilmediğim şeyler değil bunlar. Lütfen zekama hakaret etmeyin."

"Böyle bir niyetim yoktu, Bayan Mills. Sadece yardımcı olamayacağımı söylüyorum."

Rachel'a baktım. İhtimalleri gözden geçiriyor gibiydi. "Hâlâ arkadaşlarım var Bay Dorfman.

FBI'da. Sorular sorabiliriz. Etrafı karıştırabiliriz. Federaller özel dedektifleri pek sevmezler.

Bunu biliyorsunuz. Ama sorun çıksın istemiyorum. Sadece CD'de ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Dorfman fincanınım masaya koydu. Parmaklarım çıtlattı. Kapı çalındı ve aynı kadın yine kapıda gözüktü. El işaretleriyle Conrad Dorfman'ı dışarıya çağırıyordu. Dorfman yine tabiiyetten çok uzak yapmacık hareketlerle yerinden kalktı veya sığırdı da diyebiliriz. "Bir dakika müsaade edebilir misiniz?"

Ofisten çıktığında Rachel'a baktım. Yüzü bana dönük değildi. "Rachel?"

"Bakalım taktiklerimiz işe yarayacak mı, Marc?"

Ama uygulayacak başka taktik kalmamıştı. Conrad ofise geri döndü. Bize doğru yürüdü ve Rachel'in önünde kendisine bakmasını beklemiş gibi ayakta durdu. Rachel bekleneni yapmadı.

"Başkanımız Malcolm Deward eski bir federal ajandır. Bunu biliyor muydunuz?"

Rachel hiçbir şey söylemedi.

"Biz konuşurken birkaç telefon görüşmesi yaptı." Conrad bekledi. "Bayan Mills?" Rachel nihayet kafasını kaldırıp adama baktı. "Tehditleriniz hiçbir şey ifade etmiyor. FBI'da arkadaşlarınız yok. Ama ne yazık ki Bay Dewafin var. Şimdi ofisimden defolun!"

169

Yirmi Birinci Bölüm

"Bütün bu Öİndİf neydi Allah aşkına?" dedim.

"Sana söylemiştim. Artık ajan değilim."

"Neler oldu, Rachel?"

Önüne bakıyordu. "Uzun zamandır hayatımda yoksun."

Ekleyecek herhangi bir şey yoktu. Direksiyona bu kez Rachel geçmişti. Yine çalmasını istiyormuş gibi cep telefonunu havaya kaldırdım. Eve geri geldiğimizde neredeyse akşam olmuştu. İçeri girdik. Tickner veya Regan'ı arama konusunu düşündüm ama ne işe yarayabilirdi ki bu durumda?

"DNA testini kontrol ettirmemiz lazım" dedi Rachel. "Teorim mantık dışıymış gibi görünebilir ama kızının geçen bunca zaman boyunca saklanmış olması da pek mantıklı gözüküyor."

Ve Edgar'ı aradım. Saç örnekleriyle ilgili bazı ilâve testler yaptırmak istediğimi belirttim. Mümkün olabileceğini söyledi. Ona, eski bir FBI ajanının sayesinde fidye olayını tehlikeye attığımı söylemeden telefonu kapattım. Bu konuda ne kadar az konuşsam, o kadar iyiydi. Rachel tanıdığı birini arayarak Edgar'dan saç örneklerini almasını söyledi. Benim de kan örneğim alınacaktı. Özel bir laboratuvarı varmış tanıdığının. Kesin sonuçlar 24 saat ile 48 saat arasında elimize ulaşabilirdi ve bu da tekrar gelebilecek fidye talebi göz önüne alındığında oldukça uzun bir süreydi.

Oturma odasında bir sandalyenin üzerine yığıldım. Rachel yere oturmuştu. Çantasını açarak teller ve bir sürü elektronik alet çıkardı. Cerrah olduğumdan ellerimi çok iyi kulla-

170

başka şansın yok

nırım, ama teknolojik aletler söz konusu olduğunda bu yeteneğini tamamen kaybediyorum.

Rachel bütün dikkatini vererek çok dikkatli bir şekilde çantanın içindekileri halının üzerine yaydı. Yine üniversitedeyken test kitaplarıyla uğraşırken de aynı şekilde davrandığını hatırladım. Çantasına uzanıp bir jilet çıkardı.

"Para çantası?" dedi.

Uzattım. "Ne yapacaksın?"

Çantayı açtı. Para yüz dolarlık desteler halindeydi. Eline bir tomar alıp etrafındaki banda zarar vermeden ortasından biraz araladı. Sanki elindeki bir deste iskambil kâğıdıymış gibi parayı kesti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir delik açacağım."

"Elindeki paraya mı?"

"Hi hi."

Elindeki jiletle dediğini yaptı. Destenin kenarından birkaç milim kalınlığında bir delik açtı. Gözleriyle yerdeki eşyaları taradı ve açtığı deliğe tam uyacak büyüklükte siyah bir cihaz buldu. Cihazı açtığı boşluğa yerleştirdi ve kestiği parçayı tekrar cihazın üzerine koydu. Cihaz bir tomar paranın içinde tamamen kaybolmuştu.

"Bu bir Q-Logger" diyerek açıklama yaptı. "Bir GPS cihazı yani."

"Öyle söylüyorsan öyledir."

"GPS'in açılımı Global Konumlandırma Sistemi. Basit bir şekilde açıklayacak olursak parayı takip edecek. Bir tane de çantanın astarının içine yerleştireceğim, ama birçok suçlu bunu bilir. Genellikle parayı kendi getirdikleri çantaya aktarırlar. Ama ortada bu kadar çok para varken her desteyi tek tek kontrol etmeye zaman bulabileceklerini sanmıyorum."

"Ne kadar küçük bu aletler böyle?"

"İzleme cihazları mı?"

"Evet."

"Daha güçlüğünü bile yapabilirler, ama tek problem güç kaynağı. Pille çalıştığı için cihazın boyutunu da ona göre

171

HARLAN COBEN

ayarlamaları gerekiyor. En az 8 millik bir alanı kapsayabilecek bir şeye ihtiyacım var.

Elimizdeki bu işi yapıyor."

"Peki sinyaller nereye gidiyor?"

"Yani hareketler nereye mi kaydediliyor?"

"Evet."

"Genellikle bir dizüstü bilgisayara gider, ama sen şuna bir göz at." Rachel tıp dünyasında sıkça gördüğüm bir cihazı havaya kaldırdı. Herhalde dünyada bu cihaza sahip olmayan tek doktor benim.

"Bir kumanda cihazı, Palm Pilot deniyordu galiba?"

"Özel bir izleme ekranıyla birlikte tasarlanmış. Eğer hareket etmek zorunda kalırsam bunu yanıma alacağım." Tekrar işine döndü.

"Diğer cihazlar ne işe yarıyor?" diye sordum.

"İzleme ekipmanları. Ne kadar kullanabileceğim bilmiyorum, ama ayakkabına bir Q-Logger yerleştirmek istiyorum. Arabaya bir kamera koymak istiyorum. Aslında vücuduna fiber optik bir cihaz yerleştirip yerleştiremeyeceğimi düşünüyorum, ama bu daha riskli olabilir." Kendinden geçmiş bir halde ekipmanları düzenlemeye başladı. Tekrar konuşmaya başladığında önüne bakıyordu.

"Sana açıklamak istediğim bir şey daha var."

Öne doğru eğildim.

"Ailemin boşandığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet, tabii." İlk tanıştığımız zaman boşanmışlardı.

"O kadar yakın olduğumuz halde bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Bu konuyu konuşmak istemiyormuşsun gibi bir izlenim edinmiştim."

"Yanlış izlenim" dedi çabucak.

Aslında benim de böyle bir izlenim falan edinmemiş olduğumu düşündüm. Bencildim. Güya iki yıl boyunca büyük bir aşk yaşamıştık ve ailesinin boşanmasıyla ilgili hiçbir konu gündeme getirmemiştim. Dilimi tutmama sebep olan şey "izleninY'den öte bir şeydi. O konuyla ilgili karanlık ve kas-

172

başka şansın yok

vetli bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Bu yüzden bu konuyu deşmek, probleme ortak olmak istememişim.

"Babamın hatasıydı."

"Hatayı bir kişiye yüklememek gerek," ya da "Tek taraflı düşünmemek lazım," gibi aptalca bir şey söyleyecektim az daha, ama o anda ortamda hissettiğim bir şey dilimi tutmama sebep oldu. Rachel hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Babam annemi çok yıprattı. Ruhunu parçaladı. Ne şekilde yaptı bunu, biliyor musun?"

"Hayır."

"Onu aldattı."

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözlerimi çekmedim. "Kötü bir dönemdi" dedi. "Aldattı, yakalandı, bir daha yapmayacağına dair yeminler etti. Ama hep devam etti. Bu dert annemi kemirip durdu." Rachel yutkunarak tekrar teknolojik oyuncaklarına döndü. "İtalya'ya tatile gittim ve başka birisiyle olduğunu duydum..."

Dilimin ucuna bir milyon farklı şey geldi söylemek için, ama hepsi anlamsızdı. Çok açık bir şekilde söylüyordu işte. Söylediği cümle her şeyi açıklıyordu sanırım, ama çok geçti.

Sandalyedeki pozisyonumu hiç bozmadan oturmaya devam ettim.

"Aşın tepki verdim" dedi.

"Gençtik."

"İsterdim ki... Keşke bütün bunları sana o zaman söyle-seydim."

Bir şeyler söylemeye başladım, ama kısa kestim. Her şey üstüste geliyordu ve kaldıramıyordum. Fidyeler telefonundan bu yana altı saat geçmişti. Saniyeler hızla geçiyordu ve göğsümün derinliklerinde içimi acıtan bir şeyler hissediyordum.

Telefon çaldığında yerimden fırladım, ama sonra çalan telefonun fidyecilerin verdiği telefon değil, ev telefonu olduğunu fark ettim. Ahizeyi kaldırdım. Lenny'di arayan.

"Problem nedir?" dedi doğrudan.

173

HARLAN COBEN

Rachel'a baktım. Başını salladı. Anladığımı işaret ettim. "Hiçbir şey" dedim.

"Annen parkta Edga'i gördüğünü söyledi."

"Endişelenme."

"O yaşlı moruk seni kazıklayacak."

Konu Edgar Portman olduğunda Lenny mantıksız konuşmaya başlıyordu. Haklı da olabilirdi.

"Biliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Rachel'i aramışsın" dedi.

"Evet."

"Niye?"

"Önemli bir şey yok."

Bir duraklama daha oldu. Sonra Lenny, "Yalan söylüyorsun, değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, tamam. Hey, yarın sabah raketbol oynuyor muyuz?"

"İptal etsek iyi olur."

"Problem yok değil mi, Marc?"

"Yok."

"Eğer bana ihtiyacm olursa..."

"Teşekkürler Lenny."

Telefonu kapattım. Rachel hâlâ elektronik aletleriyle meşguldü. Sanki biraz önceki konuşmayı hiç yapmamıştık. Kafasını kaldırdı ve yüzündeki ifadeyi okudu.

"Marc?"

Konuşmadım.

"Eğer kızın hayattaysa onu eve getireceğiz. Söz veriyorum."

İlk kez ona inandığımdan emin olamadım.

174

Yirmi İkinci Bölüm

özel AjdO Tickner önündeki rapora bakıyordu.

Seidman cinayet ve kaçırılma davası neredeyse unutulmuştu. FBI son yıllarda önceliklerini değiştirmişti. En çok üzerinde durulan konular listesinin bir numarası terörizmdi. Listede ikiden ona

kadar sıralanan olaylar da yine terörizmle alâkalıydı. Seidman davası çocuk kaçırma

hadisesi içerdiğinden ilgilerini çekmişti. Televizyonda gördüğümüz filmlerin aksine, yerel polis

birimleri, işe FBI'ın karışmasından pek hoşnut olmazlar. Federaller yeterli kaynağa sahiptirler

ve işlerini nasıl yapacaklarını iyi bilirler. Biraz geç aranmaları birilerinin hayatına mal olabilir.

Regan fazla beklemeyecek kadar akıllıydı.

Çocuk kaçırma davası (bu terimi kullanmaktan nefret ediyordu) çözümlendiğinde, Tickner'in işi

(en azından gay-riresmi olarak) geri çekilmek ve işi yerel polislere bırakmaktı. Hâlâ sık sık

aklına geliyordu. Bir dolabın içinde bulunan bebek elbisesini kolay kolay unutamazsınız. Fakat,

zihninde bu işi artık bitirdiğini düşünüyordu.

Beş dakika öncesine kadar.

Raporu üçüncü kez okudu. Parçalan birleştirmeye çalışmıyordu. Henüz değil. Bu çok garip

olurdu. Yapmaya çalıştığı şey yeni bir açI yakalamak, peşinden gidebileceği yeni bir ipucu

görebilmektir. Ama hiçbir şey göremiyordu.

Rachel Mills. Bu işe o nasıl karıştı ki?

Kıdemsiz genç bir eleman, Tickner adamın adının Kelly mi yoksa Fitzgerald mı olduğunu

hatırlayamıyordu, ama

175

HARLAN COBEN

buna benzer bir İrlandalı ismiydi, ellerini nereye koyacağını bilemez halde masanın önünde

dikiliyordu. Tickner arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kalemi alt dudağına vuruyordu.

"Aralarında bir bağlantı olmalı" dedi Sean veya Patick'e.

"Özel bir dedektif olduğunu iddia ediyor."

"Belgesi var mı?"

"Yok efendim."

Tickner elini salladı. "O halde bilmediğimiz başka şeyler de var. Telefon kayıtlarını incele, arkadaşlarına ulaşmaya çalış. Benim için olayı takip et."

"Peki efendim."

"Dedektiflik ajansını ara. MVD'yi. Onlara uğrayacağımı söyle."

"Peki efendim."

İrlandalı çocuk çıktı. Tickner daldı gitti. RachelTa birlikte Quantico'da bir eğitime katılmışlardı.

İkisi de aynı eğitmenle çalışıyorlardı. Tickner bu durumda ne yapabileceğini düşündü. Yerel polise fazla güvenmese de, Regan'ı severdi. Telefonu alıp Regan'ı aradı.

"Dedektif Regan."

"Uzun zamandır görüşmüyoruz."

"Oh, Federal Ajan Tickner. Hâlâ güneş gözlüklerini takıyor musun?"

"Ya sen, hâlâ sakalmı okşuyor musun?"

"Evet. Ya da belki diyelim."

Arkada Hint müziği çalıyordu. "Meşgul müsün?"

"Sayılmaz. Sesinde büyük bir gerginlik hissediyorum. Beni aramanın bir sebebi olmalı?"

"Favori davamızı hatırlıyor musun?"

Komik bir duraklama oldu. "Evet."

"Yeni bir gelişme olmayalı ne kadar zaman oldu?"

"Hiç gelişme olmadı ki yeni gelişme olsun."

"Ama belki şimdi olmuştur."

"Dinliyorum."

176

başka şansın yok

"Eski bir FBI ajanından garip bir telefon aldık az önce. Deward adında bir adam. Newark'ta özel dedektiflik yapıyormuş."

"Eee?"

"Doktor Seidman bugün onun ofisini ziyaret etmiş gibi ve yanımda çok özel birisi varmış."

* * *

Lydia saçını siyaha boyatmıştı; geceye karışmak için iyi bir yöntem...

Plan her zaman olduğu gibi gayet basitti.

"Paranın yanında olduğundan emin olalım" dedi Heshy'ye dönerek. "Sonra onu öldürürüz."

"Emin misin?"

"Elbette. İşin güzelliği nerede biliyor musun? Bu cinayet otomatik olarak önceki vurulma hadisesiyle ilişkilendirilecek." Lydia biraz duraklayıp gülümsedi. "İşler yolunda gitmese bile, kimse olayın bizimle bir bağlantısı olduğunu düşünmeyecek bile."

"Lydia?"

"Bir problem mi var?"

Heshy geniş omuzlarını silkti. "Onu benim öldürmemin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ben daha iyi atıcıyım, Kodaman Ayı."

"Ama," biraz durakladıktan sonra yine omuzlarını silkti. "Benim bir silaha ihtiyacım yok."

"Beni korumaya çalışıyorsun" dedi Lydia.

Heshy sustu.

"Bu çok tatlı." Fakat bu işi kendi yapmak istemesinin sebeplerinden biri de Heshy'yi korumaktı.

Lydia asla yakalanmaktan korkmazdı. Bu cesaretinin altında yatan şeyse kendine duyduğu inanılmaz güvendi. Dikkatli insanlar asla yakalanmazlar, yakalananlar aptal insanlardır. Ama bundan da ötesi, enselese bile asla mahkum edilmeyeceğini düşünür-

177

HARLAN COBEN

yordu. Masum komşu kızı bakışlarını unutmuş olsa da, kesinlikle işe yarayacağını biliyordu.

Avukatlar, bol gözyaşı ve dram içeren davaların üstesinden gelemezler. Lydia "trajik"

geçmişinden bahsederdi. Birçok şekilde taciz edildiğini söyler, televizyondaki şov

programlarında ağlardı. Çocuk yıldızların kötü durumlarından bahseder, Tatlı Peri Trixie

dünyasına itilmiş olmanın ne derece felaket bir şey olduğunu vurgulardı. Hayranlık uyandıracak derecede kurban ve masum görünürdü. Halk jüriyi katmazsak onu bağrına basardı.

"Sanırım en iyi yol bu," dedi. "Eğer senin yaklaştığını görürse kaçmaya kalkışır. Ama benim gibi çekici bir kadını gördüğünde..." Lydia omzunu silkerek cümlelerin geri kalan kısmını tamamlamadı.

Heshy kafasını salladı. Lydia haklıydı. Çantada keklik diye düşündü. Yüzünü sıvazladı ve arabanın anahtarlarını uzattı Lydia'ya.

"Pavel bu bölümü anlar mı?" diye sordu Lydia.

"Anlar. Bizimler orada buluşacak. Evet, pazen gömleğini giyiyor olacak."

"O halde yola çıkabiliriz," dedi. "Doktor Seidman'ı arayacağım."

Heshy uzaktan kumandayla arabanın kapılarını açtı.

"Ah," dedi Lydia. "Gitmeden önce bir şeyi kontrol etmem lazım."

Lydia arka kapıyı açtı. Çocuk arka koltukta uyuyup kalmıştı. Emniyet kemerinin takılı olup olmadığını kontrol etti. "Arkaya otursam iyi olur, Kodaman Ayı," dedi, "bu ufaklığın uyanma ihtimaline karşı."

Heshy sürücü koltuğuna doğru yöneldi. Lydia telefonu ve ses değiştirme cihazını çıkarıp numarayı tuşladı.

178

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir hata yapıp pİZZa ismarladık kendimize. Gece yarısı pizzalan öğrenci işi oluyor. Yani yine geçmişe dönmemi sağladı bu yemek. Cep telefonu her an çalabilir diye gözümü ayıramıyordum. Rachel sessiz olmasına rağmen iyi görünüyordu. Sessizlikle aramız hep iyi olmuştur. Bu da garipti aslında. Bir bakıma geçmişe uzanarak ardımızda bıraktığımız parçaları topluyorduk. Fakat, diğer taraftan bakarsak, hâlâ belirsiz, problemli bir ilişki yaşayan iki yabancıydık birbirimize.

Garip olan şey hafızamın yine zayıflamış olmasıydı. Onu yeniden gördüğümde, yaşanan bütün hatıraların birbenbire tekrar hafızamda belireceğini düşünmüştüm. Ama birkaç özel şey dışında hatırlayabildiğim pek birşey yoktu. New England'm dondurucu soğuşunu hatırlamaya benzer bir duyguydu bu. Niye hatırlayamadığımı bilmiyorum ve ne anlama geldiğinden de emin değildim.

Rachel üzerime elektronik cihazları yerleştirirken yüzünü buruşturdu. Pizzasından bir parça ısınp, "Tony'nin piz-zalarından bile kötü" dedi.

"O da berbat bir pizzacıydı."

"Biraz yağlıydı" diyerek tasdikledi söylediklerimi.

"Biraz mı? Büyük boy pizza ismarladığında, yanında ücretsiz anjiyo muayenesi kuponu veriyorlardı."

"Doğru, tüm damarları tıkamaya yetecek kadar yağ vardı bir pizzada."

Birbirimize baktık.

179

HARLAN COBEN

"Rachel?"

"Efendim."

"Aramadıklarını düşünsene."

"O halde kız onlarla değildir, Marc."

Zihnim bu ihtimale takıldı kaldı. Lenny'nin çocuğu Conner'ı düşündüm. Yeni yeni söylemeye başladığı kelimeleri ve hareketlerini canlandırdım zihnimde. Sonra da en son beşiğinde uyurken gördüğüm bebeğimi aynı şeyleri yaparken hayal etmeye çalıştım. Pek işe yaramadı ama önemli değil. Hâlâ sınıksız sarıldığım bir ümit vardı içimde. Eğer kızım ölmüşse, eğer bu telefon yeniden çılmazsa, ümidin beni öldüreceğini biliyordum. Ama umursamıyordum. Uzaklaşmaya çalışmak yerine, bu şekilde dibe vurmak daha iyiydi.

Evet, içimde ümit taşıyordum hâlâ. Kendimi en iyi ihtimale inanmaya zorluyordum. Telefon nihayet çaldığında saat neredeyse 22:00'ydı. Açmak için Rachel'in onaylamasını beklemedim bile. Telefon daha bir kez bile çılmadan parmağım cevap düğmesinin üzerindeydi.

"Alo?"

"Pekâlâ," dedi robot ses, "onu göreceksin."

Nefes alamadım. Rachel yanıma gelip kulağını iyice yanaştırdı.

"İyi," dedim.

"Para yanında mı?"

"Evet."

"Hepsi mi?"

"Evet."

"O halde dikkatlice dinle. Dediklerime uymazsan ortadan kayboluruz. Anladın mı?"

"Evet."

"Polis birimindeki adamımızla irtibat halindeyiz. Şu ana kadar iyi. Henüz yetkililerle temasa geçmemişsin gibi görünüyor. Ama emin olmalıyız. George Washington Köprüsü'ne doğru süreceksin arabayı. Köprüye vardığında biz oralarda

180

başka şansın yok

bir yerde olacağız. Telefonun çift yönlü telsiz özelliğini kullan. Sana nereye gideceğini ve ne yapacağını söyleyeceğim. Seni arayacağız. Eğer üzerinde herhangi bir silah veya kablo bulursak kayboluruz. Anladın mı?"

Rachel'in nefesinin daraldığını hissedebiliyordum.

"Kızımı ne zaman göreceğim?"

"Buluştuğumuzda."

"Parayı alıp kaçmayacağınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Şimdi telefonu çat diye yüzüne kapatmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çıkıyorum," dedim ve hemen ekledim, "Ama Tara'yı görene kadar size parayı vermeyeceğim."

"O halde anlaştık. Bir saatin var. Söylediğim yere varınca sinyal gönder."

181

Yirmi Dördüncü Bölüm

ConCdCİ DorflTİdn bu kddar geç saate kadar MVD ofisinde kaldığı için memnun gözüküyordu. Ama Tickner'in umurunda değildi. Eğer Seidman buraya tek başına gelmişse, bunun önemli bir gelişme olduğundan şüphesi yoktu. Tabii Rachel Mills'in de burada bulunmuş olması, bir şekilde olaya karışması Tickner'in merakını bir kat daha artırıyordu.

"Bayan Mills size bir kimlik gösterdi mi?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi Dorfman. "Ama üzerinde 'emekli' damgası vardı."

"Doktor Siedman'la birlikteydi, öyle mi?"

"Evet."

"Birlikte mi geldiler?"

"Sanırım. Yani, evet, buraya geldiklerinde birliktelerdi."

Tickner başını salladı. "Ne istediler?"

"Şifre. Bir CD için."

"Tam olarak anlayabildiğimi sanmıyorum."

"Ellerinde bizim tarafımızdan bir müşterimize verilen bir CD olduğunu iddia ettiler. CD'lerimiz şifre korumalıdır. Bizden şifreyi vermemizi istediler."

"Verdiniz mi?"

Dorfman tamamen şoke olmuş görünüyordu. "Elbette vermedik. FBI'a telefonla ulaştık. Bize durumu açıkladılar... Şey, aslında pek bir şey açıklamadılar. Sadece Ajan Mills'le hiçbir şekilde işbirliği yapmamamızı vurguladılar."

"Eski ajan," dedi Tickner.

182

başka şansın yok

Nasıl olabilirdi bu? Tickner çok merak ediyordu. Rachel, nasıl oldu da Seidman'le bir araya geldi diye düşündü. Ajan meslektaşlarından farklı olarak, Tickner Rachel'la tanışmış ve çalışmalarına şahit olmuştu. İyi bir ajandı, hatta mükemmel bile diyebiliriz. Ama şimdi meraktan içi içini yiyordu. Zamanlamayı düşündü. Buraya nasıl gelmiş olabileceğini kurcaladı zihninde. Rozetini göstererek baskı kurmaya çalışmasına bir anlam veremiyordu.

"Bu CD'yi nereden bulduklarım size söylediler mi?"

"CD'nin Doktor Seidman'ın karısına ait olduğunu iddia ettiler."

"Doğru mu bu?"

"Sanırım doğru."

"Karısının bir buçuk yıl önce öldüğünü biliyor musunuz Bay Dorfman?"

"Biliyorum."

"Ama onlar buraya geldiklerinde bilmiyordunuz."

"Doğru."

"Peki Seidman şifreyi sormak için niye on sekiz ay bekledi sizce?"

"Bundan bahsetmedi."

"Sormadınız mı?"

Dorfman oturduğu yerde biraz kımıldayarak, "Hayır" dedi.

Tickner'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sormanız için de bir sebep yok zaten" dedi kinayeli bir ses tonuyla "Peki hiç bilgi verdiniz mi?"

"Hayır."

"Bayan Seidman'ın niye şirketinize başvurduğunu açıklamadınız yani?"

"Hayır."

"Pekâlâ, çok iyi." Tickner dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Cep telefonu kaldığında yeni bir soru sormaya hazırlanıyordu. "Afedersiniz" diyerek elini cebine götürdü.
183

HARLAN COBEN

"Bu daha çok sürececek mi?" diye sordu Dorfman. "Akşam için bazı planlarım var da."

Tickner cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Telefonu kaldırıp kulağına koydu. "Tickner."

"Ben Ajan O'Malley" dedi genç çocuk.

"Bir şeyler bulabildin mi?"

"Aa, evet."

"Dinliyorum."

"Üç yıllık telefon kayıtlarını kontrol ettik. Seidman onu bugüne kadar hiç aramamış. En azından evini veya ofisini."

"Cümle bitti mi, yoksa ama diyerek devam edecek misin konuşmana?"

"Edeceğim. Ama Rachel Mills onu aramış bir kez."

"Ne zaman?"

"İki yıl önce."

Tickner kafasında bir hesap yaptı. Bu, cinayet ve kaçırılma olayından yaklaşık üç ay önceye denk geliyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Sanırım önemli bir şey daha var. Ajanlarımızdan birisinin, Rachel'in Falls Church'deki dairesini kontrol etmesini sağladım. Ajanımız hâlâ orada ve tahmin et yatak odasındaki çekmecede ne bulmuş?"

"Yarışma programında değiliz değil mi O'Ryan?"

"O'Mally efendim."

Tickner burnunu ovaladı "Ajan ne bulmuş?"

"Bir mezuniyet fotoğrafı."

"Ne?"

"Yani aslında bir mezuniyet fotoğrafı olup olmadığından tam olarak emin değilim. Ama eski bir fotoğraf. On beş, yirmi yıllık olmalı. Rachel resimde saçlarını tepesinde toplamış ve kolunda çiçekli bir kurdela var. Ne deniyordu buna?"

"Korsaj mı?"

"Hah, evet."

"Peki bu resmin konumuzla ne ilgisi var?"

"Resimdeki adam ilgilendiriyor bizi."

184

başka şansın yok

"Ne olmuş adama?"

"Ajanımız emin. Rachel'in yanındaki adam, yani sevgilisi, Doktor Seidman."

Tickner homurdanarak konuştu. "Araştırmaya devam et" dedi. "Yeni bir gelişme olunca beni ararsın."

Telefonu kapattı. Rachel ve Seidman birlikte mezuniyet törenine mi gittiler yani? Neler oluyordu Allah aşkına? Yanlış hatırlamıyorsa Rachel, Vermont'ta yaşıyordu. Seidman ise New Jersey'de. Liseye birlikte gitmediler. Ya üniversite? Bunu araştırmaları gerekiyordu.

"Bir mesele mi var?"

Tickner döndü. Konuşan Dorfman'dı. "Konuyu tam olarak anlayabilmiş miyim bir bakalım Bay Dorfman. Bu CD, Monica Seidman'a aitmiş, öyle mi?"

"Bize söylenen bu, evet."

"Evet mi, hayır mı Bay Dorfman?"

Dorfman hafifçe öksürdü. "Öyle olduğuna inanıyoruz."

"Yani müşterinizdi?"

"Evet, bunu araştırıp doğruladık."

"Özetlersek, bir cinayet kurbanı sizin müşterinizdi."

Sessizlik.

"Kadının adı ülkedeki bütün gazetelerde yayınlandı" diyerek devam etti sözlerine Tickner bakışlarını biraz sertleştirerek. "Nasıl oldu da hiç ortaya çıkmadınız?"

"Bilmiyorduk."

Tickner kaşları çatık halde adama bakmaya devam ediyordu.

"Bu davaya bakan kişi artık bizimle alışmıyor" diye ekledi Dorfman. "Bayan Seidman öldürüldüğünde bizden ayrılmıştı. Yani şu anda bizde çalışan hiç kimse parçalan birleş-tiremez."

Güzel savunma. Tickner bunu beğenmişti. Söylediklerine inanmış olsa da bunu belli etmedi. Adam biraz gevserse hiç yardım etmezdi. "CD'de ne var?"

185

HARLAN COBEN

"Sanırım fotoğraflar."

"Sanırsın, öyle mi?"

"Genel durumdan bahsediyorum. Her zaman değıl tabii. CD'leri genelde fotoğrafları saklamak için kullanırız, ama bazı taranmış dokümanlar da olabilir. Bunu bilebilmem gerçekten mümkün değıl."

"Niye mümkün değıl?"

Dorfman iki elini birden havaya kaldırdı. "Endişelenme. Bir arka girişimiz var. Bir yıldan eski bütün dosyalar bodrumda saklanır. Ofis kapalıydı, ama konuyla ilgilendiğini duyunca birisini çağırdım. şu anda CD'nin yedeğini alıyor "

"Nerede?"

"Alt katta." Dorfman saatini kontrol etti. "İşini bitirmiş olmalı, ya da bitirmek üzeredir. Aşağıya inip görmek ister misin?"

Tickner ayağı kalktı. "Hadi bakalım."

186

Yirmi Beşinci Bölüm

"Hd13 yapabileceğimiz bir şeyler var" dedi Rachel. "Bunlar sanat harikası. Üstünü arasalar bile paçayı sıyrabilirsin. Tam ortasında ufak bir kamera olan kurşun geçirmez bir yelek var."

"Üstümü ararlarken bunu bulamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet, pekâlâ bir bakalım. Bulacaklarından endişe ediyorsun ama biraz gerçekçi olmamız gerekiyor. Elimizde mükemmel bir fırsat var. Tara'yı görene kadar sakm parayı verme. Sakm seni tek başa biryerlerde sıkıştırmalarına fırsat verme. Q-Logger konusunda da endişelenmene gerek yok. Adamlar para destelerini kontrol etmeden önce zaten Tara'yı almış olursun. Bak, bunun kolay bir karar olmadığını biliyorum, Marc."

"Hayır, haklısın. Geçen sefer emniyetli davrandık. Sanırım biraz risk almamız gerekiyor. Fakat yelek olmaz."

"Pekâlâ, yapacağımız şey şu. Ben bagaja saklanacağım. Birisinin saklanıp saklanmadığını kontrol etmek için arka koltuğı bakabilirler. Bu yüzden bagaj daha güvenli. Arkadaki kabloları da keserim, böylece bagaj açıldığında ışık yanmaz. Seni izlemeye çalışacağım, ama güvenli bir mesafede durmam lazım. Hata yapmamalıyız. Ben Superman falan değılim. Seni kaybedebilirim, ama sakın unutma: Beni aramak yok. Gayet tabii davranacak bile olsan böyle birşey yapma. Bu herifler muhtemelen işlerinde usta. Fark edebilirler."

187

HARLAN COBEN

"Anladım." Simsiyah giyinmişti. "Gören de kiliseye ayine gidiyor sanır."

"Hazır mısınız?"

Tam o anda ikimiz de evin önüne bir arabanın yanaştığını duyduk. Camdan dışarı baktığımda paniğı kapıldım. "ok kötü!"

"Ne oldu?"

"Bu Regan, davaya bakan polis. Bir aydan uzun süredir görmüyorum." Dönüp Rachel'a baktım. Yüzü, siyah elbisesine inat bembeyaz olmuştu. "Tesadüfe bak," dedim.

"Hayır, tesadüf falan değıl," dedi.

"Fidye olayından nasıl haberi oldu peki?"

Camdan biraz geri çekildi. "Burada olmasının sebebi muhtemelen fidye değıl."

"O halde ne?"

"Tahmin ediyorum MVD şirketinden benim de olaya karıştığını öğrendiler."

Kaşlarımı attım. "Eee?"

"Açıklamaya vakit yok. Bak, ben garaja gidip saklanacağım. O muhtemelen beni soracaktır. Washington'a döndüğümü söylersin. Eğer baskı yaparsa eski bir arkadaşın olduğumu söyle ve uzatma. Seni sorgulamak ister bu konuda büyük bir ihtimalle."

"Niye?"

Rachel sorumu cevaplamadan yanımdan uzaklaştı. "Nazik olmaya çalış ve onu başından defet. Arabanın yanında seni bekliyor olacağım."

Bundan pek hoşlanmamıştım, ama şimdi sırası değildi. "Tamam."

Rachel oturma odasındaki kapıdan garaja gitti. Gözden kaybolana kadar bekledim. Regan ön kapıyı çalmca hemen kapıyı açıp önünde dikilerek içeri girmesini engellemeye çalıştım.

Regan gülümseyen bir yüzle, "Beni bekliyor muydun?" diye sordu.

188

başka şansın yok

"Arabanın sesini duydum."

Sanki ciddi şekilde üzerinde düşünülmesi gereken önemli birşey söylemişim gibi kafasını salladı ağır ağır. "Birkaç dakikan var mı, Doktor Seidman?"

"Kötü bir zaman, gerçekten."

"Ah, öyle mi?" Regan yanımdan geçerek içeri doğru birkaç adım attı. Gözleriyle çevreyi kolaçan ederek antrede durdu. "Dışarı mı çıkıyordun?"

"Ne istiyorsun, dedektif?"

"Yeni bir bilgi ulaştı elimize."

Konuşmasına devam etmesini bekledim.

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

Regan'ın yüzünde garip bir ifade seziliyordu. Tavanın boyasını kontrol ediyormuş gibi yukarı baktı. "Bugün neredeydin?"

"Lütfen git şimdi."

Gözleri hâlâ tavandaydı. "Misafirperverliğin beni şaşırtıyor" dedi ama hiç de şaşırmış gibi gözüküyordu.

"Yeni bilgiler olduğunu söyledin. Eğer gerçekten varsa, söyle. Yoksa git. Hiç sorgulanacak durumda değilim."

Peki peki der gibi bir hareket yaptı. "Bugün Newark'ta özel bir dedektiflik bürosunu ziyaret ettiğini duyduk."

"Ne olmuş?"

"Ne yapıyordun orada?"

"Bak ne diyeceğim dedektif. Ayrılmanı isteyeceğim çünkü sorularını cevaplarsam kızımı bulma konusunda hiçbir gelişme olmayacağını biliyorum."

Yüzüme baktı. "Bundan emin misin?"

"Nazikçe defol evimden. Şimdi."

"Pekâlâ, sıkı dur." Regan kapıya doğru döndü. Kapıya geldiğimizde, "Rachel Mills nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Burada değil mi?"

"Hayır."

189

HARLAN COBEN

"Nerede olabileceğine dair hiç fikrin yok mu?"

"Sanırım VVashington'a dönüş yolundadır."

"Hımm. Nereden tanıyorsunuz birbirinizi?"

"İyi geceler dedektif."

"Pekâlâ, son bir soru."

Derin bir iç çektim. "Columbo dizisini çok fazla seyretmişsin, dedektif."

"Evet." Gülümsedi. "Ama yine de sorayım."

Ellerimi açıp devam etmesini işaret ettim.

"Kocası nasıl öldü biliyor musun?"

"Vuruldu" dedim aceleyle ve ardından bunu söylediğime pişman oldum. Biraz daha öne doğru eğilerek konuştu.

"Peki kimin vurduğunu biliyor musun?"

Hiç kıpırdamadan durdum.

"Biliyor musun Marc?"

"İyi geceler dedektif."

"Kendi karısı öldürdü, Marc. Kafasına yakın mesafeden bir kurşun sıktı."

"Bu saçmalık" dedim.

"Saçmalık mı? Emin misin?"

"Madem o öldürdü, niye hapiste değil peki?"

"Güzel soru," dedi Regan merdivenlerden inerken. Merdivenlerin sonuna geldiğinde ekledi:

"Belki de Rachel'a sormalısın bu soruyu."

190

Yirmi Altıncı Bölüm

Rachel Şdrdjclaydl. Kafasını kaldırıp bana baktı. Birden gözüme çok ufak geldi. Yüzünde korku ifadesi seziliyordu. Arabanın bagajı açıktı. Sol ön kapıya doğru yöneldim.

"Ne istedi?" diye sordu.

"Haklıymışsın."

"CD'yi öğrenmişler mi yani?"

"MVD'ye gittiğimiz öğrenmişler. Ama CD hakkında bir şey söylemedi."

Arabaya atladım. Yeni meseleleri gündeme getirmek için hiç uygun bir zaman değildi. İkimiz de bunu biliyorduk. Yine de kendi kendimi sorguladım. Karım öldürülmüştü. Kız kardeşim de. Ve birisi beni öldürmek için büyük çaba harcamıştı. Çok açık söylemek gerekirse, çok da iyi tanımadığım bir kadına güveniyordum. Yalnızca kendi hayatım olsa neyse, kızımın hayatı pahasına güveniyordum ona. Düşününce ne kadar aptalca geliyor. Lenny haklıydı. Bu kadar basit değildi her şey. Doğrusunu söylemek gerekirse Rachel'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu, gerçekte olmadığı bir şahsiyete büründürerek kendimi aldatmıştım ve şimdi bunu ne pahasına yaptığımı düşünüyordum.

Rachel'in sesiyle daldığım derin düşüncelerden sıyrıldım. "Marc?"

"Efendim?"

"Hâlâ kurşun geçirmez yeleği giymen gerektiğini düşünüyorum."

191

HARLAN COBEN

"Hayır."

İstediğimden daha kararlı bir tonda söylemiştim bu kelimeyi veya sadece ben öyle olduğunu düşündüm. Rachel bagaja girdi ve kapağı kapattı. İçi para dolu omuz askılı çantayı yan koltuğa koydum. Garaj kapısı açma düğmesini güneşliğin altına ittim ve arabayı çalıştırdım.

Yola koyulduk.

* * *

Tickner dokuz yaşındayken annesi ona, içinde göz yanıltıcı resimler bulunan bir kitap almıştı. Bir resme bakarsınız ve büyük burunlu yaşlı bir kadın görürsünüz hani. Resme biraz daha bakmaya devam ederseniz birden kafası diğer tarafa dönük genç bir kadın belirir. Tickner bu kitabı çok sevmişti. Biraz daha büyüdüğünde ise şu üç boyutlu resimlere geçmişti. Bu resimlere ne kadar sürerse sürsün bakarsınız ve içice geçmiş farklı tonlardaki bir sürü rengin arasından bir şekil belirmesini beklersiniz. Bazen resmin içinde gerçekten bir şey olup olmadığından şüpheye düşersiniz. Ve sonra birden ortaya çıkıverir resim.

Şimdi yaşadıkları da aynen buna benziyordu. Tickner bazı davalarda her şeyi bir anda değiştiren ani gelişmelerin yaşandığını çok iyi biliyordu; tıpkı şu eski göz yanıltmaları gibi. Bir davayı izliyorsunuz ve birden yumuşak bir geçişle bütün gerçekler değişiyor. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Tickner, Seidman cinayet ve kaçırılma olayına dair öne sürülen basmakalıp teorilerin hiçbirine kulak asmamıştı. Bu teoriler eksik sayfalan olan kitaplara benziyordu bir bakıma. Uzun zamandır cinayet hadiseleriyle çok fazla ilgilenmiyordu. Cinayetlerin çoğuna yerel polis birimleri bakıyordu artık. Ama tanıdığı bir sürü cinayet dedektifi vardı. İçlerinden en iyileri çoğu zaman dengesiz, abartıyı seven ve komik denebilecek hayal güçlerine sahip insanlardı. Hatta bazıları-

192

başka şansın yok

run, kurbanın mezardan "kalktığı" hikâyeler anlattıklarına şahit olmuştu. Kurban nasıl oluyorsa onlarla konuşuyor ve katilin kim olduğunu kulaklarına fısıldıyordu konuşmalarına göre. Tickner bu saçmalıkları dinler ve kabalaşmamaya çalışarak nazikçe başını sallardı. Her zaman büyük abartılarla süslenen bu konuşmalar özellikle avam tabakasını çok etkiliyordu.

Yazıcı hâlâ çalışıyordu. Tickner henüz on iki fotoğraf görmüştü.

"Daha kaç tane var?" diye sordu.

Dorfman bilgisayarın ekranına baktı. "Altı tane daha."

"Bunların aynısı mı?"

"Evet, sayılır. Yani aynı kişi."

Tickner eğilip fotoğraflara baktı. Evet hepsinde aynı kişi vardı. Hepsi siyah beyaz fotoğraflardı ve muhtemelen uzak bir mesafeden yakınlaştırma yapılarak amatörce çekilmişlerdi.

Şu mezardan kalkma hikâyesi artık o kadar da saçma gelmiyordu Tickner'a. Monica Seidman on sekiz aydır yaşamıyordu. Katili bulunamamıştı. Şimdi, tüm ümitlerin yok olduğu sanılırken, sanki birden mezarından fırlamış birisini işaret ediyordu. Tickner tekrar fotoğraflara bakarak durumu anlamaya çalıştı.

Resimlerdeki, yani Monica Seidman'm işaret ettiği kişi Rachel Mills'di.

* X- *

New Jersey kuzey otobanından doğuya doğru gittiğinizde Manhattan'm gece silueti karşılar sizi. Bu manzarayla her gün düzenli olarak karşılaşan birçok insan gibi ben de artık kabullenmiştim. Olaydan bir süre sonra bile hâlâ kuleleri görebiliyordum. Hani uzun bir süre parlak ışıklara bakarsınız ve gözlerinizi kapattığınızda beyninize asılı kalan görüntüleri görmeye devam edersiniz. Öyle birşey işte. Ama bey-

193

HARLAN COBEN

nimdeki görüntü artık yavaş yavaş kayboluyordu. Eskisi gibi değildi en azından. Bu yolu ne zaman kullansam hâlâ ikiz kuleleri arıyor gözlerim. Bu gece bile. Ama bazen kulelerin tam olarak nerede olduklarını unutuyorum ve bu acayip sinirime dokunuyor.

Alışkanlık gereği George Washington Köprüsü'nün alt yolunu kullandım. Bu saatte pek trafik yoktu. E-ZPass'dan 11 geçtim. Dikkatimi başka şeylere yöneltmeye çalışıyordum. İki radyo kanalı arasında gidip geldim. Bunlardan bir tanesi spor kanalıydı. İki kanal da çok eğlendirici olmasa bile en azından dikkatimi dağıtmaya yarıyorlardı.

Rachel bagajdaydı ve düşününce ne kadar tuhaf bir durumda olduğunu anlayabiliyordum.

Telefona uzanıp çift yönlü telsiz özelliğini aktif duruma getirdim. Parmağım arama düğmesine basar basmaz robotik sesi duydum. "Ku-zey'den Henry Hudson yoluna gir."

Telefonu telsiz gibi ağızıma yaklaştırdım. "Tamam."

"Hudson'a ulaştığın anda bana söyle."

"Peki."

Sol şeride geçtim. Yolu biliyordum. Bu bölge pek yabancı sayılmazdı bana. Buradan yaklaşık on blok güneyde bulunan New York Presbiteryen Hastanesi'nde araştırma görevlisi olarak bulunmuştum. Kardiyoloji alanında çalışmalar yapan Lester isminde bir adamla, Manhattan'm en kuzeyinde, Fort Washington Bulvarı'nın ta ucunda, süslü püslü bir binanın bir dairesini paylaşıyorduk.

"Tamam, Hudson'a geldim" dedim.

"Bir sonraki sapaktan çık."

"Fort Tryon Parkı'ndan mı?"

"Evet."

Yine biliyordum. Fort Tryon, Hudson nehrinin üzerinde bir bulut kümesi gibi gezinir. Bol virajlı, kayalık ve uçurumlarla dolu, sessiz, sakin ve insana huzur veren bir yer olan

13 New Jersey, New York, Massachusetts, Pennsylvania, Delaware, Maryland ve West Virginia otoyollarında kullanılan bir otomatik geçiş sistemi, (ç.n)

194

başka şansın yok

Fort Tryon Parkı, New Jersey'in doğusunda, Riverdale-Bronx'un doğusunda kalır. Parkın engebeli bir arazisi vardır. Sert, taşlık bir yol, eski çağlardan kalma fauna, tuğla ve yer yer çimentoları dökülmüş taştan yapılmış evler, sık çalılıklar, kayalık uçurumlar ve park boyunca uzanan alabildiğine geniş çimenlik alanlardır. Yaz aylarının hemen her günü tişörtümü giyip bu yemyeşil çimenlerin üzerine kaçardım. Hiç okunmayan tıp kitaplarım en iyi arkadaşlarım olurdu burada. Parkın en sevdiğim zamanı: Yazın hava kararmadan hemen önceki vakitti. Bu saatlerde parkı yıkayan parlak turuncu ışık, çok zarif bir atmosfer oluştururdu.

Sinyal verip sapaktan döndüm. Hafif ışıklandırılmış yoldan hiç araba geçmiyordu. Gece parkı kapatıyorlardı ama otoyol trafiğe açık kalıyordu. Arabam dik yokuşu zorlanarak çıktı, eski çağlardan kalma bir kaleyi andıran bir yere geldim. Eski Fransız manastırlarına benzeyen ve şimdi Metropolitan Sanat Müzesi'ne ait olan yapı tam ortada duruyordu. Burada Ortaçağ'a ait

el yapımı müthiş bir koleksiyon vardı. Yani öyle olduğunu söylemişlerdi. Bu parka yüzlerce kez gelmeme rağmen manastıra hiç girmemişim.

Daha önce de düşündüğüm gibi burası fidyе teslimatı için akıllıca seçilmiş bir yerdi: Karanlık, sessiz ve yılan gibi uzayıp giden bir yol, sarp kayalıklar, sık orman, bir kısmı asfaltlanmış yol. Burada kolayca kaybolabilirdiniz. Buralarda bir yere saklansanız uzun süre sizi bulan olmaz.

Robot ses sordu: "Vardın mı?"

"Fort Tryon'dayım, evet."

"Kafenin yanma parket. Arabadan in ve adaya doğru ilerle."

Bagajda yolculuk etmek gürültülü ve sinir bozucuydu. Rachel yanında yumuşak bir battaniye getirmişti ama gürültüyü kesmeye yetmiyordu. Çantasında bir el feneri vardı. Feneri kullanmayı düşünmedi. Karanlığı pek de umursamı-yordu aslında.

195

HARLAN COBEN

Çünkü aydınlık dikkati dağıtabilir. Karanlık düşünmek için iyi bir fırsattı.

Sağa sola çarpıp duran vücudunu serbest bırakmaya çalıştı ve evden ayrılmadan hemen önce Marc'm davranışını düşündü. Eve gelen polis şüphesiz Marc'ı şoke eden bir şeyler söylemişti.

Muhtemelen kendisi hakkında. Polisin tam olarak ne söylemiş olabileceğini ve buna karşılık nasıl hareket etmesi gerektiğini tasarladı zihninde.

Ama bunun bir önemi yoktu şimdi. Yola çıkmışlardı. Şu anki görevine konsantre olmalıydı. Rachel yine eski tanıdık rolüne bürünmüştü. Bu yüzden içinde bir yeri sızlamaya başlamıştı. FBI'da çalışmayı çok özlemişti. İşini seviyordu. Evet, belki sahip olduğu tek şey işiydi. Rachel için bir kaçıştı. Yapmaktan gerçekten zevk aldığı tek şey işiydi. Bazı insanlar akşam evlerine gidip hayatlarını yaşayabilmek için 09:00-17:00 arası çalışırlar. Rachel için tam tersi bir durum söz konusuydu.

Ayrı geçen bunca yıldan sonra, yine Marc'la ortak bir nokta yakalamışlardı. İkisi de kariyer yapmak için sevdikleri bir alana yönelmişlerdi. Bunu düşündü biraz. Acaba bir alâkası olabilir miydi, yani acaba kariyerleri hayatlarındaki boşluğu mu dolduruyordu? Yoksa biraz derin mi bakıyordu olaya.

Marc hâlâ işini yapıyordu. Ama kendisi artık bitirmişti. Bu durumu daha da mı ümitsizleştiriyordu acaba?

Hayır. Marc'm çocuğu kayıptı. Oyun, set, sayı.

Bagajın karanlığında, parlamaması için yüzüne siyah boya sürmüştü. Araba şimdi yokuş yukarı tırmanıyordu. Rac-hel'in ekipmanı hazırды.

Aşağılık Hugh Reilly geldi aklına.

Eğer bu herif başkalarının işine burnunu sokmamış olsaydı, acaba şu anki hayatı nasıl olurdu? Bilemezdi. Ya şimdiki hayatı nasıldı? Bu soruyu cevaplamak daha kolaydı. Çok fazla içiyordu. Sinirleri altüst olmuş, midesi bozulmuştu. Artık zamanının çoğunu gazetelerin verdiği televizyon

196

başka şansın yok

eklerini okuyarak geçiriyordu. Yine de tüm bunlara direnmek için gösterdiği gayretleri de unutmayalım: Mahvolmasına sebep olan bir ilişkinin içine atmıştı kendini ve bu ilişkiden kurtulmak için de mevcut olan en kötü yolu seçmişti.

Araba dönerek yukarı doğru tırmanırken Rachel arkaya doğru yuvarlandı. Bir veya iki dakika sonra araba durdu. Rachel kafasını kaldırdı. Kasvetli düşünceler de böylece uçup gitti.

Oyun zamanı gelmişti.

* * *

Hudson nehrinin yaklaşık 70 metre üzerinde yer alan eski kalenin gözetleme kulesinde duran Heshy, sağ tarafındaki Tapan Zee Köprüsü'nden, solundaki George Washington Köprüsü'ne kadar uzanan New Jersey kayalıklarının muhteşem görüntüsünü seyrediyordu. Vakıit gelene kadar bu manzaranın keyfini çıkarmaya çalıştı.

Seidman, Henry Hudson bulvarı sapağından dönmüştü. Kendisini izleyen kimse yoktu.

Gözlerini yoldan ayırmadı Heshy. Sürücü koltuğunda Seidman'ı görebiliyordu. Başka kimse yok gibiydi arabada. Aslında bu bir şey ifade etmiyordu. Arka koltukta saklanan birisi olabilirdi ama daha yeni başlıyorlardı.

Seidman arabayı parketti. Contağı kapattı ve kapıyı açtı. Heshy mikrofonu ağzına yaklaştırdı.

"Pavel, hazır mısın?" "Evet." "Yalnız gelmiş," dedi bu kez Lydia'ya hitaben. "Devam et."

"Kafenin yanma parket. Arabadan in ve adaya doğru ilerle."

Bahsettiği adanın Margaret Corbin kavşağı olduğunu biliyordum. Meydana vardığımda karanlığa rağmen fark ettiğim ilk şey Fort Washington Bulvarı'ndaki çocuk parkları-
197

HARLAN COBEN

nın parlak renkleri oldu. Renkler hâlâ sormamıştı. Bu parkları her zaman sevmişimdir ama bu gece, sarı ve mavi renkler sinirimi bozuyordu. Kendimi bir şehir züppesi gibi hissettim. Buraya yakın bir yerde yaşarken, hep bu bölgede oturmayı istedim. Kasvetli varoşlarda oturmayacak kadar seçkin olduğumu düşünüyordum. Böylece çocuklarımı bu parka getirebilecektim oynamaları için. Bunun bir işaret olabileceğini düşündüm, ama neyin işareti olduğunu kestiremedim.

Telefon acı acı çaldı. "Sol tarafta bir metro istasyonu var."

"Evet."

"Asansöre inen merdivenlere doğru ilerle."

İşte bu endişe vericiydi. Adam önce asansöre, sonra da A trenine binmemi isteyecekti ve böylece, Rachel'in beni izlemesi imkânsız olmasa bile, iyice zorlaşacaktı.

"Merdivenlerde misin?"

"Evet."

"Aşağıya indiğinde sağında bir kapı göreceksin."

Nerede olduğunu biliyordum. Kapı daha küçük bir park alanına açılıyordu ve hafta sonları hariç hep kilitli tutuluyordu. Ufak bir piknik sahası olarak düşünülmüştü. Ping pong masaları vardı. Raket ve topunuzu kendiniz getirmeniz şartıyla masa tenisi oynayabiliyordunuz burada.

Banklar ve yemek masaları konmuştu etrafa. Bazı çocukları yaşgünlerini burada kutlardı.

Demir kapının açık olduğunu gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

"Oradayım" dedim.

"Kimsenin seni görmediğinden emin ol. Kapıyı iterek aç. Gir ve hemen kapıyı kapa."

Parka bir göz attım. Ortalık neredeyse zifiri karanlıktı. Uzaktaki sokak lambalarının ışığı buraya kadar ulaşıyor ama parkı aydınlatmaya yetmiyordu. Para çantası giderek daha da ağırlaşıyordu. Omzuma iyice yerleştirdim. Arkama baktım. Kimse yok. Soluma baktım.

Merdivenlerinde de hiç

198

başka şansın yok

hareket yok gibiydi. Elimi kapıya koydum. Asma kilit kesilmişti. Çevreme çabucak bir kez daha göz attım. Çünkü robot ses böyle yapmamı tembihlemişti.

Rachel'dan hiçbir işaret yok.

İttiğimde kapı gıcırdayarak açıldı. Ses durgun gecenin içinde yankılandı. Kapıdan içeriye doğru süzüldüm ve karanlık bütünüyle yuttu beni.

Marc arabadan indiğinde Rachel sarsıntıyı hissetti.

Bir dakika kadar bekledi ama bu süre Rachel'a sanki iki saatmiş gibi geldi. Ortamın güvenli olduğunu düşündüğünde bagaj kapağını birkaç santim kaldırdı ve dışarıya bir göz attı.

Kimse gözüküyordu.

Rachel yanında eski işinden kalma Glock marka 22.40 kalibrelik yarı otomatik bir silah taşıyordu ve ordu tipi, Rigel marka 3501 Gen. 2+ gece görüş gözlükleri de yanındaydı.

Q-Logger sinyallerini okuyabilen cep kumandasını cebine koymuştu.

Kendisini kimsenin göremeyeceğini bildiği halde bagaj kapağını sadece dışarıya çıkmasına yetecek kadar araladı. Di şan atladı. Sonra elini tekrar bagaja sokup yarı otomatik silahı ve gece görüş gözlüklerini kaptı. Ardından ses çıkarmamaya gayret ederek bagaj kapağını kapattı.

Arazi operasyonları hep favorisi olmuştu. En azından eğitimlerini severdi. Bu tür bir keşif gerektiren çok az sayıda görev vardı. Çoğu zaman izleme cihazları ileri teknoloji ürünü olurdu. Minibüsler, casus uçaklar, fiber optik cihazlar falan kullanılırdı bu tür operasyonlarda. Siyah elbiseler giyip ve yüzümüze siyah boyalar sürüp gecenin karanlığında süründüğümüz anlar pek nadir olurdu.

Vücudunu iyice büzerek arka tekerin arkasına gizlendi. İleride Marc'm yola doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Tabancayı kılıfına yerleştirdi ve gece görüş gözlüklerini kemerine bağladı. Dikkat çekmemeye gayret ederek yerinden ha-

199

HARLAN CD8EN

fifçe doğruldu. Hâlâ yeterli ışık vardı. Yani gece gözlüklerini takmasına şimdilik gerek yoktu. Gökyüzünde ayın ince bir dilimi gözüküyordu. Bu gece hiç yıldız yoktu. Yukarıda Marc'ın cep telefonunu kulağının yaranda tuttuğunu görüyordu. Çanta omzundaydı. Rachel çevresine bakındı, kimseyi göremedi. Acaba fidye teslimatı burada mı yapılacaktı? Eğer bir kaçış planınız varsa aslında hiç de fena bir yer sayılmazdı. Tüm ihtimalleri gözden geçirdi. Fort Tryon tepelik bir bölgeydi. Daha yükseğe tırmanmak kendisine iyi bir avantaj sağlayabilirdi. Tırmanmaya başladı ve tam bir yere yerleşmek üzereyken Marc'ın parktan çıktığını gördü.

Eyvah! Yine hareket etmek zorundaydı.

Komando sürünüşü yaparak tepeden aşağıya indi. Çimenlerin arası diken kaynıyordu ve saman gibi kokuyordu. Kokunun sebebini son zamanlarda yaşanan kuraklığa bağladı Rachel. Gözlerini Marc'tan hiç ayırmamaya çalışıyordu. Ancak parktan çıktıktan sonra onu kaybetmişti. Risk alarak biraz daha hızlı ilerledi. Park kapısının hemen yanındaki taş bir sütunun arkasına gizlendi.

Marc oradaydı. Ama fazla kalmadı.

Marc telefon kulağında olduğu halde sola döndü ve A trenine inen merdivenlerde kayboldu. Rachel az ileride köpeklerini gezdiren bir adamla kadın gördü. Onlar da işin içinde olabilirlerdi. Belki de köpeklerini yürüyüşe çıkaran sıradan bir çiftti. Marc hâlâ gözüküyordu. Fazla düşünce zaman yoktu. Eğilerek taşın arkasına gizlendi ve sırtını iyice taşa dayayarak merdivenlere doğru yürümeye hazırlandı.

Tickner, Edgar Portman'ı gördüğünde, Noel Coward'ın 12 karakterlerine benzediğini düşündü.

Kuşağı büyük bir titizlikle bağlanmış gibi duran kırmızı sabahlığının altına ipek

12 1899-1973 yılları arasında yaşamış İngiliz tiyatro yazarı.

200

başka şansın yok

pijamalarını giymişti. Ayağında kadife terlikler vardı. Kardeşi Carson, Edgar'ın aksine gayet dağınık görünüyordu. Pijamaları buruştu. Saçları darmadağındı ve gözleri kanlan-mıştı.

Portman da gözlerini CD'deki fotoğraflardan alamadı bir süre.

"Edgar" dedi Carson, "istersen hemen bir yargıya varmayalım."

"Varmayalım mı?" Edgar Tickner'a döndü. "Ona para verdim."

"Evet efendim," dedi Tickner. "Bir buçuk yıl önce. Bunu biliyoruz."

"Hayır." Edgar sabırsızlıkla çabucak söylemek istedi her-şeyi, ama gücü yetmedi. "Yani, son zamanlarda. Aslında bugün."

Tickner oturduğu yerden doğruldu. "Ne kadar?"

"İki milyon dolar. Yeni bir fidye talebi gelmiş."

"Niçin bizimle irtibata geçmediniz?"

"Ah tabii," Edgar yarı alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Geçen sefer harika bir iş çıkardınız."

Tickner kanının donduğunu hissediyordu. "Yani damadına iki milyon dolar daha mı verdiğini söylüyorsun?"

"Tam olarak bunu söylüyorum."

Carson Portman hâlâ fotoğraflara bakıyordu. Edgar önce kardeşine, sonra tekrar Tickner'a baktı. "Kızımı Marc Seid-man mı öldürdü?"

Carson ayağa kalktı. "Sen daha iyi bilirsin."

"Sana sormuyorum Carson."

İki adam da şimdi dönmüş Tickner'a bakıyorlardı. Tickner hiç üzerine alınmadı bu soruyu.

"Damadınla bugün görüştüğünü söylemiştin, değil mi?"

Edgar sorusuna karşılık alamadığı için sinirlenmiş olsa da bunu belli etmedi. "Sabah erken saatlerde," dedi. "Memorial Parkı'nda."

201

HARLAN COBEN

"Resimlerdeki şu kadın." Tickner resimleri işaret etti. "O da yanında mıydı?"

"Hayır."

"İkinizden biri onu daha önce hiç gördü mü?"

Carson ve Edgar hayır dediler birlikte. Edgar fotoğraflardan birini eline aldı. "Kızım bu resimlerin çekilmesi için özel bir dedektif mi tutmuş?"

"Evet."

"Anlayamıyorum. Kim bu kadın?"

Tickner bu soruya da aldırmadı. "Fidye notu geçen sefer olduğu gibi yine size mi geldi?"

"Evet."

"Biraz kafam karıştı benim. Bir aldatmaca olmadığımı nasıl anladınız? Gerçek fidyeciler olduğunu nereden biliyordunuz bu adamların?"

Bu kez Carson cevap verdi. "Aldatmaca olduğunu düşündük," dedi. "İlk başta yani."

"Peki fikrinizi değiştiren şey ne?"

"Yine saç telleri gönderdiler." Carson çabucak DNA testleri ve Doktor Seidman'ın sonradan istediği ilâve testlerle ilgili her şeyi anlattı.

"O halde bütün saçları ona verdiniz?"

"Evet, verdik," dedi Carson.

Edgar yine fotoğrafların içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. "Bu kadın," diye başladı söze.

"Seidman'ın onunla bir ilgisi var mı?"

"Buna cevap veremem."

"O halde kızım bu resimlerin çekilmesini niye istemiş olabilir ki?"

Bir cep telefonu çaldı. Tickner izin isteyip telefonu kulağına götürdü.

"Bingo" dedi O'Malley.

"Ne oldu?"

"Otoyoldaki E-Zpass'da Seidman'ın kaydını yakaladık. Beş dakika önce George Washington Köprüsü'nden geçmiş."

202

başka şansın yok

Robot ses talimat vermeye devam ediyordu: "Yoldan aşağıya doğru yürü."

İlk birkaç basamağı görebilecek kadar aydınlıktı etraf. Merdivenlerden inmeye başladım.

Karanlık iyice çevremi kuşatmıştı. Bastonunu sallayarak yürüyen kör bir adam gibi ayağımı öne doğru uzatarak yolu bulmaya çalışıyordum. Bundan hoşlanmamıştım. Aklıma yine Rachel geldi. Acaba buralarda mıydı? Yolu takip etmeye çalıştım. Ayağım kaldırım taşma çarptı, sanırım sola doğru kıvrılıyordu yol.

"Tamam," dedi ses. "Dur."

Dediği gibi yaptım. Önümde hiçbir şey göremiyordum. Arkamdaki caddeye soluk bir aydınlık hâkimdi. Sağ tarafımda dik bir yokuş uzanıyordu. Şehir parklarını hatırlatan bir koku vardı havada, taze ve bayat çiçek kokularının karışımı. Bir tür ipucu yakalayabilirim belki diye etrafı dinledim, fakat uzaklardan gelen boşuk trafik gürültüsü haricinde hiçbir şey duyulmuyordu.

"Parayı yere koy."

"Hayır," dedim. "Kızımı görmek istiyorum."

"Parayı yere koy."

"Bir anlaşma yapmıştık. Bana kızımı gösterin, ben de parayı göstereyim."

Bir karşılık gelmedi. Kulaklarımın şiddetle zonkladığını duyabiliyordum. Korkudan bacaklarım titriyordu. Hayır, bu hiç hoşuma gitmedi işte. Kendimi çok fazla teşhir etmişim. Arkamdaki yolu kontrol ettim. Hâlâ aniden koşmaya başlayabilir ve bir psikopat gibi çılgınlık atabilirdim. Bölgedeki evlerin yerleşimi Manhattan'dakinden daha sıkıydı. Birisi çılgınlığını duyarak polisi arayabilir veya yardım edebilirdi.

"Doktor Seidman?"

"Evet?"

Yüzüme keskin bir ışık çarptı birden. Gözlerimi kırıştıtarak ışığın gözlerime dolmasını engellemek için elimi kaldırdım ve gözlerimi iyice kısarak neler olduğunu görmeye çalıştım.

Birisi el fenerini biraz aşağıya doğru indirdi. Gözle-

203

HARLAN COB EN

rim hemen alışmıştı ışığa, ama gerek kalmamıştı zaten. Fenerden çıkan ışık huzmesini bıçak gibi kesen bir silüet belirmişti. Hata olmasına imkân yok. Fenerle gösterilmek istenen şeyi hemen gördüm.

Bir adam vardı. Hatta pazen gömlek giydiğini bile söyleyebilirim, ama emin değilim.

Söylediğim gibi silüet halindeydi. Hatları, renkleri ve şekilleri tam olarak göremedim. Yani bu bölüm benim hayalgücüm olabilir. Ama gerisi kesinlikle hayal falan değil. Şekilleri ve anahatları tanıyabilecek netlikte gördüm.

Adamın yanında ayakta duran ve dizinin hemen altından adamın bacağını tutan küçük bir çocuk vardı.

204

Yirmi Yedinci Bölüm

Ltjdîd İçinden keşke daha fazla ışık olsaydı diye geçirdi. Şu anda Doktor Seidman'ın yüzünde beliren ifadeyi görmeyi öylesine istiyordu ki. Fakat, bu ifadeyi görmeyi istemesi, birazdan yaşanacak acımasız olaylarla ilgili değildi. Sadece meraklı. Bir araba kazasını ağır çekimde izlemekten büyük keyif alan insan tabiatı, aslında Lydia'nın bu isteğinin altında yatan sebebi açıklayabilirdi. Düşünsenize. Bu adamın çocuğu kaçırılmıştı ve bir buçuk yıl boyunca, sürekli kızının başına neler gelmiş olabileceğini düşünen, uykusuz gecelerde yatağında bir o tarafa, bir bu tarafa dönüp duran, şuuraltının karanlık uçurumlarında saklı korkularıyla savaşıyor mücadele veren bir adam kalmıştı geriye.

Şimdi kızını yeniden görmüştü.

Yüzündeki ifadeyi görmek istememek herhalde tabiata aykırı bir şey olurdu.

Saniyeler aktı gitti. Lydia da bunu istiyordu. Adamın tansiyonunu iyice artırmak, tahammül sınırlarını zorlamak, son darbe için iyice kıvama getirmek istiyordu.

Sig-Sauefini çıkarıp vücudunun yanında tuttu. Çalılığın arkasından dikkatle baktı ve Seidman'la aralarındaki mesafenin yaklaşık 10-15 metre olduğuna kanaat getirdi. Ses değiştirme cihazını tekrar yerine yerleştirdi ve telefonu ağzına götürüp fısıldadı. Fısılda veya çığlık at, hiç fark etmez. Ses değiştiren cihazdan sonuçta hep aynı ses çıkıyordu.

"Para çantasını aç."

205

HARLAN COBEN

Gizlendiği çalılığın ardından adamın transa geçmiş gibi yaptığı hareketleri izledi. Adam hiçbir soru sormadan kendisine söylenen işi yaptı. Bu kez feneri kullanan kendisiydi. Feneri önce adamın yüzüne, sonra çantaya doğru tuttu.

Para. Desteleri görebiliyordu. Kendine kendine başını salladı.

"Tamam," dedi. "Parayı yere bırak. Yoldan aşağıya doğru yavaşça yürü. Tara seni bekliyor olacak."

Doktor Seidman'ın çantayı yere koyuşunu izledi. Seid-man gözlerini kısmış, kızının kendisini beklediğini zannettiği yere doğru bakıyordu. Güçlkle hareket ediyor gibiydi, herhalde doğrudan gözüne gelen ışık görüşünü engellemeye devam ediyordu. Bu işleri daha da kolaylaştıracak diye düşündü Lydia.

Yakın mesafeden ateş etmeyi düşünüyordu. Çelik yelek giyiyor olması ihtimaline karşı kafasına iki kurşun... İyi bir atıcıydı. Buradan ateş etse bile, adamı kafasından vurabilirdi. Ama emin olmak istiyordu. Hata yüzdesini sıfıra indirmek. Kaçmasına asla fırsat vermemek.

Seidman kadına doğru yürümeye doğru devam ediyordu. Yaklaşık 10 metre uzağındaydı. Ye 5 metre. Aralarındaki mesafe 3 metreye indiğinde Lydia tabancayı kaldırıp nişan aldı.

Marc eğer metroya binmişse, fark edilmeden izlemesinin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu Rachel.

Rachel basamaklara doğru koştu. Merdivene ulaştığında aşağıya, karanlığa doğru baktı. Ne yazık ki Marc gitmişti. Çevreye bir göz attı. A trenine inen asansörleri gösteren bir levha ve sağ tarafında demir bir kapıdan başka hiçbir şey yoktu.

Metroya inen asansörlerden birine binmiş olmalıydı

Marc.

Ne yapacaktı şimdi?

206

başka şansın yok

Arkasında ayak sesleri duydu. Kendisini en azından biraz daha iyi görünüşlü gösterebilmek için sağ eliyle yüzündeki siyah boyayı sildi. Sol eliyle de gece görüş gözlüklerini arkasına sakladı.

İki adam koşarak merdivenlerden aşağıya iniyorlardı. Bir tanesiyle göz göze geldiler ve adam gülümsedi. Rachel aceleyle tekrar yüzünü silerek aynı gülümsemeyle karşılık verdi adama. İki adam merdivenlerin geri kalan kısmını aceleyle üçer beşer inip, asansörlere doğru yöneldiler.

Rachel hızlı bir şekilde bütün ihtimalleri gözden geçirdi zihninde. Bu iki adamı kalkan olarak kullanabilirdi. Onları takip eder, aynı asansöre biner, onlarla birlikte iner ve hatta muhabbet bile edebilirdi. O zaman kim şüphelenebilirdi ki? Allah'tan Marc'm bindiği metro henüz hareket etmemişti. Ya ettiyse... Pekâlâ, olumsuz düşünmek yok.

Rachel adamlara doğru yürümeye başladı, ama birdenbire durdu. Demir kapı. Biraz önce sağında gördüğü kapı. Kapalıydı. Üzerindeki levhada şöyle yazıyordu. YALNIZCA HAFTA SONLARI VE TATİL GÜNLERİNDE AÇIKTIR.

Ama Rachel sık çalılıkların arasından el fenerinin ışığını görebiliyordu.

Olduğu yerde durdu. Parmaklıkların arasından dikkatlice bakarak bir şeyler görmeye çalıştı ama tek görebildiği şey parlayan ışıktı. Çalılıklar çok sıktı. Sol tarafından asansörün geldiğini haber veren zil sesi çalındı kulağına. Asansörün kapısı açıldı ve iki adam bindiler asansöre. Kumanda cihazını çıkarıp GPS'i kontrol etmek için yeterli zaman yoktu. Ayrıca asansörle, karanlığın içinde parlayan ışık arasındaki mesafe oldukça kısaydı. Bu yüzden çantanın yerini kesin olarak belirlemek güç olabilirdi.

Biraz önce Rachel'a gülümseyen adam, asansör kapışırım kapanmaması için elini araya koymuş bekliyordu. Rachel ne yapacağını iyice şaşırmıştı.

Bu arada fener ışığı söndü.

"Geliyor musunuz?" diye sordu adam.

207

HARLAN GOBEN

Rachel ışığın tekrar yanmasını bekledi. Ama yanmadı. Elini salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Rachel kendisine karanlık bir nokta bulmak için hızlı bir şekilde tekrar merdivenlerden yukarı çıktı. Gözlüklerin işe yarayabilmesi için karanlık bir ortam bulması gerekiyordu. Aslında ürün, parlak ışıkları önleme özelliğine sahip dahili bir algılayıcıyla birlikte satılıyordu, ama Rachel, ışık ne kadar az olursa, o kadar net görüntü alındığını tecrübe etmişti birçok kez. Parkın aşağısında cadde görünüyordu. Tamam, konumu bayağı bir iyiydi, ama hâlâ caddeden gelen ışık yoğunluğu biraz fazlaydı.

Asansörlerin bulunduğu duvara doğru yanaştı. Sol tarafında, iyice duvara yaslandığı takdirde zifiri karanlık bir ortam elde edebileceği bir nokta vardı. Mükemmel. Buradan da ağaçlar ve çalılar net bir görüntü alabilmesini engelliyordu. Ama bir şekilde görmesi gerekiyordu.

Gözlüğün aslında hafif olması gerekiyordu ama bu biraz hantaldı. Dürbün gibi tutulabilen bir model almalydım diye geçirdi içinden. Birçoğunda bu özellik vardır ama bunda yok maalesef. Dürbün gibi tutup bakamıyordunuz. Bir maskeyle yüzünüze bağlamanız gerekiyordu. Yine de avantajı ortadaydı: Gözlüğü yüzünüze maske gibi taktığınız için elleriniz serbest kalabiliyordu. Gözlükleri tam kafasına bağlarken fener ışığı tekrar göründü. Rachel ışığın tam olarak nereden geldiğini görmeye çalıştı. Sanki bu kez farklı bir noktadan gelmişti. Şimdi sağ tarafta ve kendisine daha yakın bir noktadan parlamıştı ışık.

Sonra, yine yerini tam olarak belirleyemeden ışık söndü.

Gözlerini ışığın geldiğini düşündüğü noktaya sabitledi. Karanlık. Çok karanlıktı. Gözlerini ayırmadan gece görüş gözlüklerini takmayı başardı. Bu gözlükler sihirli değildir. Gerçekten karanlıkta göremezsiniz. Gece görüş gözlükleri çok az da olsa, mevcut ışığı yoğunlaştırarak çalışır. Ancak, şimdi neredeyse hiç ışık yoktu. Eskiden olsa bu problem olabilirdi, ama bugünlerde birçok marka kızılötesi aydınlatıcı

208

başka şansın yok

standartıyla üretiliyordu. Böylece insan gözüyle fark edilemeyen kızılötesi bir ışık yayılıyordu. Ama gece görüş gözlükleriyle görülebiliyordu. Rachel aydınlatıcıyı açtı. Gece yemyeşil bir renge büründü. Mercekten değil, televizyon ekranına benzeyen fosforlu bir ekrandan bakılıyordu. Mercek resmi büyütüyordu. Gerçek yere değil, resme bakıyordunuz ve insan gözü fosforlu renkler içinde en fazla yeşili algılayabildiği için görüntü yeşil geliyordu. Rachel dikkatle baktı. Bir şey yakaladı.

Görüntü bulanık olmasına rağmen Rachel ufak tefek bir kadın görmüştü sanki. Kadının bir çalılığın arkasında saklanıyor gibiydi. Ağzının hemen yanında bir şey tutuyordu. Bir telefon belki. Otuz yedi derecelik bir açı sağlaması gerektiği halde, bu gözlüklerle çevresel bir görüş elde etmesi neredeyse imkânsızdı. Kafasını sağa doğru döndürmek zorundaydı ve kafasını döndürdüğü anda içinde iki milyon dolar para bulunan çantayı yere koyan Marc'ı gördü. Marc kadma doğru yürümeye başladı. Muhtemelen karanlıkta parke taşlarının üzerinde yürüdüğü için adımlarını kısa kısa atıyordu.

Rachel kafasını hızla çevirerek bir kadına, bir Marc'a baktı. Marc giderek kadına yaklaşıyordu. Kadın hâlâ çömelmiş bir halde gizleniyordu. Marc'ın kadını görmesi imkânsızdı. Rachel yüzünü buruşturup aşağıda neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Sonra kadın kolunu kaldırdı.

Arada ağaçlar ve dallar olduğundan net olarak görmek zordu ama kadın sanki parmağını Marc'a doğru uzatmıştı. Aralarındaki mesafe oldukça kısalmıştı. Rachel gözlerini kısarak yüzüne bağladığı ekrana bakmaya devam ediyordu. Sonra kadının parmağını uzatmadığını fark etti. Bir parmak bu kadar iri olamazdı.

Bir silah. Evet, kadın Marc'ın kafasına doğru bir silah tutuyordu.

209

HARLAN COBEN

Rachel'in gözünün önünden bir gölge geçti. Tam bağırmaya hazırlanıyordu ki, beysbol eldiveni giymiş gibi iri bir el ağzını kapayarak sesin havaya karışmasını engelledi.

* Tickner ve Regan New Jersey otoyolunda buluştular. Arabayı Tickner kullanıyordu. Regan da yanında oturmuş yüzünü sıvazlıyordu.

Tickner kafasını salladı. "Hâlâ şu çene sakalını kesmediğine inanamıyorum.

"Hoşuna gitmiyor mu?"

"Enrique Iglesias olduğunu falan mı sanıyorsun?"

"Kim?"

"Bak bu daha iyiydi."

"Sakalımla ne problemin var senin?"

"Bu üzerinde, '1998'de orta yaş krizine girdim' yazılı bir tişört giymek gibi bir şey."

Regan biraz düşündü. "Evet, pekâlâ, doğru. Bu arada sürekli taktığın şu güneş gözlükleri

kimin? FBİTa bir ilgilerinin olup olmadıklarını merak ediyorum."

Tickner sırttı. "Hava atmamı kolaylaştırıyor." Gözlükler

ve yüz kılları hakkında konuşmayı kestiler.

"Eksik parçalar var" dedi Tickner.

"Ama giderek yaklaşıyoruz."

"Ah, evet."

"O halde devam edelim, ne dersin?"

Tickner başıyla onayladı. "Öncelikle, eğer Edgar Port-man'ın kullandığı DNA laboratuvarı bir hata yapmamışsa, çocuk hâlâ hayatta demektir."

"Bu da bana garip geliyor."

"Hem de çok garip ama aslında bir çok şeyi açıklıyor. Sence kaçırılan bir çocuğu kim bu kadar süre hayatta tutar?" "Babası" dedi Regan.

"Cinayet mahallinde kimin silahı esrarengiz bir şekilde kayboldu?" "Babasının."

210

başka şansın yok

Tickner işaret parmağı ve başparmağı ileriye doğru uzatarak silah tutuyormuş gibi yaptı ve tetiği çekti. "Doğru."

"O halde bu kadar zaman çocuk neredeydi?" diye sordu Regan.

"Saklanmıştı."

"Hadi ya, çok faydalı bir bilgi verdin."

"Hayır, bence biraz düşün. Seidman'ı gözetim altında tutuyorduk. Sıkı bir gözetim altında hem de. Bu durumda çocuğu saklamak için en uygun kişi kim?"

Regan konunun nereye gittiğini anladı. "Bizim tanımadığımız bir sevgili."

"Daha da ötesi, eskiden Federaller için çalışan bir sevgili. Bizim nasıl çalıştığımızı bilen bir sevgili. Fidyeye teslimatının nasıl yapılacağını, çocuğu nasıl saklayacağını iyi bilen birisi."

Seidman'ın kız kardeşi Stacy'yi tanıyan ve onun yardımını isteyebilecek birisi."

Regan biraz düşündü. "Pekâlâ, bunların tümüne inandığımı varsayalım. Suçu onlar işledi. Hem iki milyon doları, hem de çocuğu aldılar. Peki ya sonra ne oldu? On sekiz ay boyunca beklediler mi? Daha fazla nakite ihtiyaçları olduğuna mı karar verdiler? Ne oldu?"

"Şüphenin ortadan kalkmasını beklediler. Belkide karısının mal varlığına ilişkin işlemlerin bitmesini beklediler veya kaçmak için iki milyon dolara daha ihtiyaçları olmuş olabilir, bilemiyorum."

Regan kaşlarını çatı. "Hâlâ gözden kaçırdığımız bir nokta var."

"Nedir o?"

"Eğer olayların arkasındaki kişi Doktor Seidman'sa, nasıl oldu da, neredeyse ölüyordu? Bu hiç de oyuna benzemiyor. Adam dümdüz olmuştu. Cankurtaranlar olay yerine vardıklarında

Seidman'm öleceğinden emin gözüküyorlardı. Kahretsin, biz de on gün boyunca çifte cinayet olarak düşündük olayı."

Tickner kafasını salladı. "İşte problem de bu."

211

HARLAN COBEN

"Daha bitmedi, şu anda George Washington Köprüsü'nü geçmiş nereye gidiyor bu herif? İki milyon dolarla kaçmak için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyor yani?"

"Olabilir."

"Sen kaçıyor olsan, otoyol gişesinde para ödemek için E-ZPass'mı kullanır mıydın?"

"Hayır, ama bunun izlenmesinin ne kadar basit olduğundan haberi olmayabilir."

"Hey, bunu herkes bilir. Fatura adresine gelir. Hangi saatte hangi gişeye ödeme yaptığın yazılıdır. Bunu unutacak kadar aptal olsa bile, Federal Ajan Rachel bilmemnenin gözünden kaçmaz bu."

"Rachel Mills." Tickner başını salladı. "İyi bir nokta yakaladın."

"Teşekkür ederim."

"Eee, sonuç ne?"

"Hâlâ neler olduğuna dair bir ipucu yok elimizde" dedi Regan.

Tickner gülümsedi. "Tanıdık bir bölgede olmak güzel."

Cep telefonu çaldı. Tickner telefonu açtı. O'Malley'di arayan. "Neredesiniz?" diye sordu O'Malley.

"George Washington Köprüsü'nden 2 kilometre uzakta," diye cevap verdi Tickner.

"Gazlayın."

"Niye? Ne oldu?"

"New York Polisi biraz önce Seidman'm arabasını bulmuş" dedi O'Malley. "Fort Tryon Park'ına park edilmiş. Köprüden 2-3 kilometre uzakta.

"Biliyorum," dedi Tickner. "Beş dakikaya kalmaz orda oluruz."

Heshy her şeyin fazlasıyla yolunda gittiğini düşündü.

Doktor Seidman'm arabadan inişini seyretti. Bekledi. Arabadan başka kimse çıkmamıştı. Eski hisar kulesinden aşağıya doğru yürümeye başlamıştı Seidman.

212

başka şansın yok

İşte o anda kadını fark etmişti.

Kadın metronun asansörlerine doğru iniyordu. Adamlar onunla birlikteydi. Bunda şüphelenecek bir şey yok. Ama sonra, kadın tek basma kaldığında, bir şeyler değişmeye başladı. İşte o andan itibaren gözünü kadından ayırmadı. Kendisini karanlığın içine doğru çekince Heshy kadına doğru sürünmeye başladı.

Heshy görünüşünün korkutucu olduğunu biliyordu. Tam bir şeytan olduğunu söyleyenler vardı. Hayatı boyunca on altı kişiyi öldürmüştü, bunlarda on dördünü yavaş yavaş katletmişti ve hâlâ şiddetle ölmüş olmayı arzulayan dört kişinin hayatını bağışlamıştı.

Birçok insan Heshy gibilerin ne yaptıklarını anlayamadıklarını sanır. Başka insanların çektikleri acılara kayıtsız kaldıkları zannedilir. Fakat, bu varsayımlar Heshy için geçerli değildi.

Kurbanlarının acısı Heshy'ye çok uzak sayılmazdı. Acının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu ve sevgiden de anlıyordu. Lydia'ya aşıktı. Onu, birçok insanın anlayamayacağı derecede çok seviyordu. Onun için cinayet işleyebilirdi. Onun için ölebilirdi. Birçok insan sevdikleri için bu tür cümleler sarfedebilir elbette ama içlerinden kaçısı gerçekten dediklerini yapabilir?

Karanlığın içine saklanmış kadının kafasına bağlanmış bir dürbün vardı. Gece görüş gözlükleri.

Heshy bunlardan bir tanesini haberlerde görmüştü. Savaşan askerler takıyorlardı. Bu gözlüklere sahip olması illa da polis olmasını gerektirmiyordu. Parası olanlar, askerlerin kullandığı savaş aletlerinin çoğunu Internet'ten satın alabiliyordu. Heshy kadını izledi. Polis veya değil, eğer gözlükler çalışıyorsa bu kadın Lydia'nın işleyeceği cinayete tanık olabilirdi. Bu yüzden etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Yavaşça yaklaştı. Birileriyle konuşup konuşmadığını, telsizle başka birimlerle bağlantı kurup kurmadığını öğrenebilmek için pür dikkat kesildi. Ama kadın sessizdi. İyi. Belki de gerçekten tek başınaydı.

213

HARLAN COBEN

Kadının vücudu aniden kaskatı kesildiğinde Heshy yaklaşık 2 metre ötesinde duruyordu. Kadın hafifçe inledi. Hedefi etkisiz hale getirmek için uygun bir zamandı bu.

Cüssesinden hiç de beklenmeyen çevik hareketlerle kadına yaklaştı. Bir elini yılan gibi kadının yüzünden aşağıya doğru kaydırarak ağızını kapadı. Kadının burnunu da kapatacak kadar büyüktü eli. Böylelikle hava almasını engelliyordu. Boşta kalan diğer elini de kadının kafasının arkasına koyup mengene gibi sıkıştırdı.

İki eliyle bastırmaya devam ederken, kadını havaya kaldırarak ayaklarını yerden kesti.

214

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kulağımd Çarpan bif Sesle durdum. Sağıma döndüm. Yukarıdan, caddeden bir ses gelmiş olabileceğini düşündüm. Görmeye çalıştım ama gözlerim hâlâ yoğun fener ışığının etkisinden kurtulmamıştı. Sık ağaçlar da görüş açımı engelliyordu. Başka bir ses duyarım belki diye bekledim. Ama duymadım. Gerçi önemli değildi. Tara, bu yolun sonunda beni bekliyor olmalıydı. Sonrası ne olursa olsun, hiçbir önemi yoktu.

Yoğunlaştım, tekrar düşündüm. Tara, yolun sonunda. Gerisini boşver.

içinde iki milyon dolar bulanan çantayı kontrol etmek için bile arkama hiç bakmadan tekrar yürümeye başladım. Çanta da, her şey gibi Tara'nın yanında konu dışı kalıyordu. Gölge hayali yani el fenerinin ışığında oluşan silüeti zihnimde tekrar tahayyül etmeye çalıştım. Güçlülük yürümeye devam ettim. Kızım. Burada, şu anda yürüdüğüm yerin sadece birkaç adım ötesinde olabiliirdi. Onu kurtarabilmek için ikinci bir şans verilmişti bana. Buna yoğunlaş. Hiçbir şeyin seni durdurmasına sakın izin verme.

Yoldan aşağıya yürümeye devam ettim.

FBI'da çalıştığı günlerde Rachel silahlar ve göğüs göğüse savaş konularında iyi eğitilmişti.

Quantico'da geçirdiği dört ay boyunca çok şey öğrenmişti. Gerçek kavgaların televizyondakilere hiç benzemediğini biliyordu. Mesela, hiçbir za-

215

HARLAN COBEN

man uçan tekmeler savurarak kavga edemezsiniz. Hasmınıza arkanızı dönmenizi gerektiren, sıçramalı, dönmeli ve buna benzer hareketlerin hiçbirini asla denememelisiniz.

Yüz yüze dövüşte kesin galibiyet için basit yollar vardır. Vücudun zayıf noktalarını hedef almanız gerekir. Burun iyidir mesela, rakibinizin gözleri yaşla dolar. Ve elbette gözleri. Boğaz da iyidir. Boğazına darbe yiyen birisinin kavgaya devam etme isteği uçar gider. Kasıkları da unutmayalım. Bunu hep duyarsınız. Ama kasıklar zor bir hedeftir, çünkü insan tabii olarak bu bölgesini savunma eğilimindedir. Hileli bir hareket olarak genellikle daha iyi işe yarar.

Kasıklara vurur gibi yap ve sonra boşta kalan zayıf bir noktaya saldır.

Başka bölgeler de vardır: pleksus, yani midenin alt kısmı, ayağın üst kısmı, dizler. Ama tüm bu tekniklerle ilgili yaşanan bir problem vardır. Filmlerde ufak tefek olan adam daha iri adamı döver genelde. Gerçek hayattaysa, evet bu olabilir, ama kadın Rachel kadar ufak tefekse ve adam da şu anki saldırgan kadar iriyse, galip gelme ihtimali iyice azalıyor. Eğer saldırgan gerçekten ne yaptığını biliyorsa, ihtimal yok oluyor neredeyse.

Kadınların problemlerinden birisi de, dövüşün hiçbir zaman filmlerde olduğu gibi gerçekleşmemesidir. Bir maçta, hatta çocuk parkında bile gördüğünüz bir kavgayı hatırlayın.

Dövüş genellikle taraflar yerde boğuşurken sona erer. Televizyonda veya boks ringinde insanlar tabii ki tekrar ayağa kalkarak birbirlerine vurmaya devam ederler. Gerçek hayatta, kavga eden taraflardan biri rakibinin kafasını eğerek altına alır ve yere düşerek bu şekilde güreşmeye devam ederler. Ne kadar eğitim almış olduğunuz burada önemini yitirir işte. Eğer kavga bu noktaya gelirse, Rachel'in bu kadar iri bir adamı yenmesi imkânsızdır.

Son olarak, Rachel tehlikeli durumlarla ilgili uygulamalı eğitimi yalnızca simülasyon olarak görmüş (Quantico'da bu amaçla yapay bir şehir bile inşa edilmişti), gerçek bir dövüşe hiç karışmamıştı. Paniğe hazır değildi, bacaklarının tatlı bir

216

başka şansın yok

ürpertiyle uyuşmasına, korkuyla adrenalinin birleşerek insanı güçsüz bıraktığı durumlara hiç alışık değildi.

Rachel nefes alamadı. Ağızında bir el hissetti ve irade dışı olarak yanlış bir tepki verdi. Hemen arkaya doğru bir tekme savurmak yerine -dizine veya ayaklarının üstüne-içgüdüsel davrandı ve iki elini de kullanarak yüzünü kavrayan eli engellemeye çalıştı. Ama bir işe yaramadı.

Birkaç saniye içinde adam öbür elini kafasının arkasına koymuş kafatasını mengene gibi sıkırmaya başlamıştı. Adamın parmaklarının dişetlerine saplandığını hissediyordu. Elleri öylesine

güçlüydü ki, adamın isterse kafatasını yumurta kabuğu gibi kırabileceğinden emindi Rachel. Ama adam böyle yapmadı. Tersine ellerini gevşetti ve yukarıya doğru çekti. Kafasının kopacağını sandı bir an Rachel. Ağzını ve burun deliklerini kaplayan el nefes almasını engelliyordu. Adam biraz daha kaldırdı. Ayakları tamamen yerden kesilmişti. Adamın bileklerinden kavrayarak kendini yukarıya doğru çekmeye, iyice gerilen boynunu biraz olsun gevşetmeye çalıştı.

Ancak hâlâ nefes alamıyordu.

Kulaklarında bir uğultu vardı. Ciğerleri yanıyordu. Ayaklarıyla tekme atmaya çalıştı ama öylesine cılız ve etkisiz darbelerle vuruyordu ki, adam kendini korumaya bile gerek duymadı. Yüzleri şimdi birbirine yakındı. Nefes alırken saçtığı tükürükleri hissedebiliyordu. Gece görüş gözlükleri darbeden yamulmuştu ama bir bölümü hâlâ sağlam gibiydi. Görüşünü engelliyordu. Kafasındaki baskı devam ediyordu. Rachel aldığı eğitimlerini hatırlamaya çalışarak adamın başına bastıracağı eline, başparmağının tırnağını geçirdi. Hiç etki yapmadı. Biraz daha güçlü bastırdı. Sonuç yok. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Ağda çırpınarak can veren bir balık gibi hissediyordu kendini. Panik kaplamıştı bütün bedenini.

Silahı.

217

HARLAN CO BE N

Silahına ulaşabilirdi. Bir elinin serbest kalması gerekiyordu ve eğer gerekli cesareti toplayabilmek için kendini bir süre kontrol edebilirse elini cebine götürüp silahını alabilir ve ateş edebilirdi. Bu tek şansıydı. İyice sersemleşmişti. Şuuru yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu.

Kafatası neredeyse parçalanacak durumdayken sol elini kurtarabildi. Boynu öylesine gerilmişti ki lastik bir bant gibi kopacağından neredeyse emindi. El yordamıyla silahını buldu.

Parmaklarıyla silahı hissedebiliyordu.

Ama adam bunu fark etti ve Rachel bir bez bebek gibi havada asılı sallanırken, böbreklerine güçlü bir diz darbesi vurdu. Acı, kızıl bir şimşek gibi patladı. Gözleri yuvalarından fırladı. Ama teslim olmaya hiç niyeti yoktu. Yine silahına ulaşmaya çalıştı. Adamın Rachel'i yere bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Hava.

Hava kanalları nihayet açılmıştı. Havayı yutmamaya çalıştı ama ciğerleri kendisiyle aynı fikirde değildi. Kendisini kontrol edemedi.

Ne var ki fazla uzun sürmedi bu rahatlama. Adam tek eliyle silahını çıkarmasını engelledi. Diğer eliyle de ok gibi boğazına güçlü bir darbe indirdi. Rachel'in nefesi yine kesildi ve yere düştü. Adam silahı alıp uzağa fırlattı ve büyük bir güçle üzerine çullandı. Biraz soluyabildiği hava yine kayboldu. Adam Rachel'in göğsüne ata biner gibi oturdu ve ellerini boğazına doğru uzattı.

İşte o anda hızla bir polis arabası geçti. Adam birden doğruldu. Rachel bu durumdan faydalanmaya çalışsa da adam buna izin vermeyecek kadar iriydi maalesef. Cebinden bir cep telefonu çıkardı ve ağzına yaklaştırdı. Kulak tırmalayıcı bir sesle, "Gidiyoruz! Polisler!" dedi. Rachel hareket etmeye, bir şeyler yapmaya çabaladı. Ama hiç gücü kalmamıştı. Kafasını biraz kaldırdığında adamın yumruğunu sıkıştığını gördü. Yüzüne doğru iniyordu. Kafasını kaçırmaya çalıştı ama hareket edemiyordu.

218

başka şansın yok

Aldığı darbenin etkisiyle kafasını parke taşlara çarptı. Ve her şey karardı.

Marc yanından geçtikten sonra, Lydia silahını kaldırarak çalılıkların arasından doğruldu. Bir parmağı tetikteydi ve tam kafasının arkasına nişan almıştı. "Gidiyoruz! Polisler!" sesiyle öyle bir irkildi ki az daha tetiği çekiyordu. Ama hemen toparlanıp kafasını çalıştırdı. Seidman hâlâ yolun aşağısına doğru yürüyordu. Birden ne yapacağına karar verdi. Çok net olarak hem de. Silahını attı. Üzerinde silah yok, böylece yanlış bir şey yaptıklarına dair delil de yok. Kendi üzerine kayıtlı olmadığı takdirde silahtan kurtulmak gayet kolaydı. Birçok silah kime ait olduğunun bulunması imkânsızdı ve eldiven kullandığı için parmak izi de yoktu. Ama kafası hâlâ büyük bir hızla çalışıyordu: Parayı almasını engelleyen ne vardı?

Parkta gezintiye çıkmış sade bir vatandaştı yalnızca. Çantayı fark edebilirdi değil mi? Eğer çantayla yakalanırsa mükemmel bir hayırsever olurdu. İlk fırsatta çantayı polise götürmeyi düşündüğünü söylerdi. Hiçbir suç unsuru yok. Risk de yok.

Ama içinde iki milyon dolar olduğunda durum biraz farklı oluyor.

Büyük bir hızla artıları ve eksileri düşündü. Çok basit görünüyordu aslında. Parayı al. Eğer parayla yakalanırsa, o zaman ne olacak? Bu suçla bağlantı kurulabilecek hiçbir şey yoktu ortada. Cep telefonunu da atmıştı. Elbette birisi telefonu bulabilirdi. Ama yine de telefonun kendisi veya Heshy'le bir bağlantısı olduğunu ispatlayamazlardı.

Bir ses duydu. Yaklaşık 15 metre uzağındaki Marc Seidman son sürat koşmaya başlamıştı. Pekâlâ, hâlâ mesele yok. Lydia para dolu çantaya doğru yürürken köşede Heshy belirdi. Lydia duraksamadan yürümeye devam etti hiç tereddüt etmeden çantayı kaptı.

219

HARLAN COBEN

Sonra Lydia ve Heshy yokuş aşağı ilerleyerek gecenin karanlığında kayboldular.

Tökezleyerek yürümeye devam ettim. Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışıyordum ama eski duruma gelebilmeleri için sanırım birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Yol yokuş aşağı gidiyordu. Küçük parke taşlarıyla döşenmişti. Takılıp düşmemek için adımlarımı dikkatle atıyordum. Yol biraz daha dikleşmişti ve kendimi yolun eğimine bırakarak adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Sağımda Bronx'u tepeden gören dik bir bayır yükseliyordu. Aşağıdaki yolda ışıklar panlıyordu.

Bir çocuk ağlaması duydum.

Durdum. Ses yüksek değildi ama küçü bir çocuktan geldiği kesindi. Sonra çalılıklardan bir hışırdama sesi geldi ve çocuk tekrar hıçkırdı. Ses bu kez çok daha uzaktan gelmişti. Hışırtı sesi kesilmişti ama düzenli ayak sesleri duyuyordum şimdi de. Birisi koşuyordu sanırım. Bir çocukla birlikte. Benden kaçıyor.

Hayır.

Koşarak ileri atıldım. Uzaklardan gelen ışıklar yolu takip edebilmem için gerekli aydınlatmayı sağlıyordu. Yolun üst tarafında zincirden yapılmış bir çit vardı. Her zaman kilitli olurdu. Çite ulaştığımda kilidin kırılmış olduğunu gördüm. Çiti geçtim ve tekrar yola çıktım. Sol tarafıma doğru, parka geri dönen yola bakm.

Kimse yoktu.

Ters giden bir şeyler vardı. Mantıklı düşünmeye çalıştım. Yoğunlaş. Tamam, eğer ben kaçıyor olsaydım, hangi yöne giderdim? Basit. Sağa doğru kıvrılırdım. Yollar karmaşık, karanlık ve rüzgarlıydı. Çalıların arasına kolaylıkla saklanabilirdiniz. Çocuğu kaçıranların gittikleri yol bu olmalıydı. Bir an durup tekrar çocuk sesini duyma ümidiyle bekledim. Çocuk sesi yoktu. Ama birisinin, gerçekten şaşırılmış bir ses tonuyla "Hey!" diye bağırdığını duydum.

220

başka şansın yok

Başımı kaldırdım. Ses tam olarak sağ tarafımdan gelmişti. Güzel. Gözlerimle pazen gömlekli bir adam görme umuduyla çevremi tarıyarak yine koşmaya başladım. Hiçbir şey yok. Tepeden aşağıya doğru iniyordum. Buralarda yaşadığım zamanlarda, evsiz barksız insanların yolun kenarlarında, yürüyüşe çıkan sıradan insanlar için fazla eğimli yerlerde kendilerine sığınmak bulduklarını duymuştum. Dallarını kullanarak kendilerine barınak yapıyorlarmış. Hâlâ belirli aralıklarla bir sincabın asla çıkaramayacağı hışırtılar geliyordu kulağıma. Bazen nereden çıktığı belli olmayan evsiz insanlar beliriyordu yolda. Uzun saçlı, yağlı sakallı, pis kokuları rüzgarla birlikte burnuma dolan insanlar. Bu civarda kimi günler yürüyüşe çıkardım.

Gözlerimi dört açarak koşmaya devam ettim. Birden yol tekrar ikiye ayrıldı. Yine hangi yolun daha dolambaçlı olduğunu sordum kendime. Bilmiyordum. Tam sağa doğru gitmeye hazırlanıyordum ki bir ses duydum yine.

Karşıma biri takım elbiseli iki adam çıktı.

"Buradan bir adam ve küçük bir kız geçti mi?"

Sol tarafı gösterdiler. "Bu tarafa doğru gittiler. Adam çocuğu taşıyordu."

Tekrar yola atladım. Pekâlâ. Tekrar yeşil alana doğru yönelmişlerdi. Eğer bu yolu izlerlerse arabayı park ettiğim yerin yakınında bir yere çıkacaklardı. Kollarımla ivme kazanmaya çalışarak tekrar koşmaya başladım. Hiç durmadan koşuyordum. İleride otoparkın ışıklarını

görebiliyordum ve orada, sokak lambasının hemen önünde kucağında Tara'yla koşan pazen gömlekli adamı gördüm.

"Dur!" diye bağırdım. "Durdurun şu adamı!"

Ama gitmişlerdi.

Yutkundum ve koşarken bağırarak çevreden yardım istemeye devam ettim. Feryatlarıma cevap veren olmadı. Genelde insanların doğu manzarasını seyrettikleri sokak lambasının altına gelince pazen gömlekli adamı yine gördüm. Duvarın üzerinden ormanın içine doğru atlıyordu. Takip etmeye

221

HARLAN COB EN

başladım, ama köşeyi döner dönmez birisi, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı.

Arkama baktım. Silahını bana doğrultmuş bir polis vardı.

"Dur!"

"Adam çocuğumu kaçırıyor. Bu tarafta!"

"Doktor Seidman?"

Ses tanıdık geliyordu. Regan'dı karşımdaki polis.

Hay Allah'ın belası. "Bak, beni takip et."

"Para nerede, Doktor Seidman?"

"Anlamıyorsun," dedim. "Şimdi duvardan atladılar."

"Kim atladı?"

Bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum. İki polis silahlarını bana doğru tutuyorlardı. Regan ellerini göğsünde birleştirmiş gözlerimin içine bakıyordu ve birden arkasmda Tickner belirdi.

"Hey, dur da biraz konuşalım, tamam mı?"

Hayır, tamam değil. Beni vuramazlardı veya vursalar bile çok da umurumda değildi. Tekrar koşmaya başladım. Onlar da peşimden koştu. Polisler daha gençti ve belli ki benden daha formdaydılar. Ama benim için farklı bir durum vardı. Delirmiş gibiydim. Duvarın üzerinden atlardım ve yere yapıştım. Polisler hâlâ peşimdeydi ama normal bir insan gibi daha dikkatli davranıyorlardı.

"Dur!" diye bağırdı polislerden biri tekrar.

Durup biraz daha açıklama yapamayacak kadar hızlı nefes alıp veriyordum. Benimle kalmalarını istiyordum ama beni yakalamaları hiç hoş olmazdı.

Vücudumu yay gibi ileri bükerek yokuş aşağı kendimi bıraktım. Arkamdan toz bulutu havalanıyordu ben koştukça. Boğulur gibi öksürdüm. Tam hızlanıyordum ki güm diye bir ağaç gövdesine tosladım. Nefesim kesilmişti. Şiddetli rüzgardan yere devrilecektim neredeyse ama dayandım. Kenara doğru kayarak yola ulaştım. Polislerin el fenerinden çıkan ışık huzmesi hâlâ benimleydi. Onları görebiliyordum ama bayağı uzaktaydılar. Güzel.

222

başka şansın yok

Yola çıkınca gözlerimle sağımı ve solumu taradım. Pazen gömlekli adam veya Tara'dan hiçbir iz görünmüyordu. Tekrar etrafı tarayarak hangi yöne gitmiş olabileceklerin tahmin etmeye çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Durdum. Polisler iyice yaklaşmıştı.

";

"Dur!" diye bağırdı polis yine.

.Ijjjjj

Yan yarıya şans.

Tam sol tarafa, karanlığın ortasına doğru tekrar koşmaya başlayacaktım ki, kafasıyla bana işaret eden mavi atkılı bir adam gördüm. Hayır anlamında kafasını sağa-sola salladı ve arkamdaki yönü işaret etti. "Teşekkürler" dedim.

Teşekkürüme karşı bir şeyler söylemiş olabilir ama ben çoktan yola koyulmuştum. Geriye döndüm ve daha önce geçtiğim zincirli çite doğru koştum. Çok uzaktan ayak sesleri geliyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda pazen gömlekli adamı yine gördüm. Metro durağına inen basamaklarının yanındaki ışıkların altında duruyordu. Nefes almaya çalışıyor gibiydi.

Daha hızlı koştum.

O da hızlandı.

Aramızda muhtemelen elli metre vardı. Ama o bir çocuk taşıyordu. Aradaki mesafeyi kapatmalıyım. Koştum. Aynı polis, sanırım biraz çeşit olsun diye "Kıpırdama!" diye bağırdı bu kez. inşallah vurma kararı almamışlardır diye geçirdim içimden.

"Adam caddeye çıktı!" diye bağırdım. "Kızım onda."

Beni dinleyip dinlemediklerini bilmiyordum. Merdivenlere geldim ve üzer üzer inmeye başladım. Yine parktan çık- ı mış, Margaret Corbin Kavşağı'ndaki Washington Meyda- js nı'na gelmiştim. Oyun parklarına baktım. Hiçbir hareket yoktu. Fort Washington Bulvarı'na doğru baktım ve şapelin yanındaki Mother Cabrini Lisesi'nin yanında koşan birisini fark ettim.

Aklıma garip şeyler geldi. Cabrini Şapeli, Manhattan'da-ki en olağanüstü yerlerden biriydi. Zia bir keresinde, şapelin

223

HARLAN COBEN

niye turistlerin uğrak yeri olduğunu açıklama gereği duymadan, sürükleyerek ayinlerden birisine götürmüştü beni. Gider gitmez anlamıştım tabii. Rahibe Cabrini 1901'de ölmüştü ama mumyalanmış cesedi kurban taşının üzerinde duruyordu. Rahip, ayini mumyalanmış bedenini yattığı bu masadan yapıyordu. Hayır, uydurmuyorum. Rahibe Cabrini'nin mumyasını da, Rusya'da Lenin'i mumyalayan adam yapmıştı. Şapel halka açıktı. İçinde hediyelik eşyalar satan bir dükkan bile vardı.

Bacaklarım iyice ağırlaşmıştı ama durmadım. Artık polisi duymuyordum. Çabucak arkama bir göz attım. Çok uzaklardan el fenerlerinin ışığı gözüküyordu.

"Bu tarafa!" diye bağırdım. "Cabrini Lisesi'nin yanına doğru."

Tekrar hızlandım. Şapelin girişine gelmiştim. Kapı kilitliydi. Pazen gömlekli adamdan hiçbir iz yoktu. Gözlerimi dört açıp, paniklemiş bir halde çevreme bakındım. Onları kaybetmiştim.

Gitmişlerdi.

"Bu tarafa!" diye bağırdım polis veya Rachel belki beni duyabilir ümidiyle.

Kalbimde bıçak gibi bir acı saplanmıştı. Şansım, kızım kaybolmuştu yine. Bu acıyı göğsümde olanca ağırlığıyla hissediyordum. İşte o an bir arabanın çalıştığını duydum.

Kafam ani bir hareketle sağa döndü. Caddeye bir göz gezdirip koşmaya başladım. Bir araba hareket etti. Yaklaşık 10 metre önümdeydi. Bir Honda Accord. Bir işe yaramayacağını bildiğim halde plakayı aklımda tutmaya çalıştım. Sürücü hâlâ parkettiği yerden çıkmak için ileri geri manevra yapıyordu. Kim olduğunu göremiyordum. Ama bu şansı kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Uzanıp sol ön kapı kolunu yakaladığımda, araba önündeki aracın tamponunu milik farkla sıyırmış fırlamak üzereydi. Nihayet şanslıydım, kapı kilitli değildi. Sanırım acelesi olduğu için buna vakit bulamamıştı adam.

224

başka şansın yok

Kısa bir süre içinde birçok şey oldu. Kapıyı açmaya çalışırken camdan içeriyi görebiliyordum. Şoför koltuğundaki adam gerçekten pazen gömlekli adamdı. Ani bir hareketle kapıyı tutup kapamaya çalıştı. Daha güçlü asıldım. Kapı ça-tırdayarak açıldı ve adam gazladı.'

Tıpkı filmlerde gördüğünüz gibi arabanın yanından koşuyordum. Ama problem şu ki, arabalar insanlardan daha hızlıdır. Ne olursa olsun gitmesine izin vermeyecektim. İnsanların olağanüstü bir güç kazandığı durumları anlatan küçük hikâyeler duymuşsunuzdur mutlaka siz de, mesela arabanın altında kalan sevdiklerini kurtarmak için arabayı tutup havaya kaldıran sıradan insanları. Bu tür hikâyelerle dalga geçerdim. Muhtemelen siz de aynı şekilde tepki vermişsinizdir bu tür hikâyeler duyduğunuzda.

Arabayı havaya kaldırdığımı söylemiyorum. Ama arabayı tuttum. Parmaklarımı ön kapıyla arka kapı arasındaki boşluğa takoz gibi geçirdim ve iki elimi de kullanarak mengene gibi yapıştım. Gitmesine izin vermeyecektim. Her ne pahasına olursa olsun.

Eğer dayanabilirsem, kızım yaşayacak. Eğer gitmelerine izin verirsem, ölecek.

Yoğunlaşmayı falan boşver. Dilimlemeyi de unut. Bu düşünce, bu denklem nefes alıp vermek kadar basitti.

Pazen gömlekli adam gaza yüklendi. Araba giderek hızlanıyordu. Ayaklarımı yerden kaldırdım ama basabileceğim bir yer yoktu. Arka kapıdan aşağıya doğru sarkan ayaklarım asfalta değiyordu. Ayak bileklerimin derisinin yola sürterek parçalandığını hissediyordum. Tekrar ayaklarımın üzerinde durmayı denedim. Hissettiğim acı inanılmaz büyüktü ama boşver. Zaman aleyhime işliyordu. Ne kadar istesem de daha fazla bu şekilde asılı kalamayacağımı biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım. Kendimi arabanın içine doğru çekmek istedim, ama buna gücüm yetmedi. Sıçrayarak tekrar ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Vücudum yere paralel, ya-

tay bir pozisyona gelmişti. Vücudumu iyice gerdim. Sağ bacağımı arkaya doğru uzattım ve bir şeye değdiğini hissettim. Arabanın üstündeki anten. Acaba beni tutabilir miydi? Sanmıyordum. Yüzüm arka kapı camına yapışmıştı. Bebek koltuğunu görebiliyordum bu açıdan.

Boştu.

Paniğe kapıldım. Ellerimin camdan kaydığını hissediyordum. Sadece 20 veya 30 metre gitmiştik. Yüzüm cama dayanmış, burnum cama yapışmış, vücudumun bazı yerleri parçalanmış ve hırpalanmış olduğu halde ön koltukta oturan çocuğa baktım ve o anda beynimde çakan bir şimşek ellerimi manivela gibi arabadan ayırdı.

Aklıma yine garip şeyler gelmişti. İlk düşüncem klasik doktor düşüncesiydi: Çocuk arka koltukta oturuyor olmalıydı. Honda Accord'un ön sağ koltuğunda hava yastığı var. On iki yaşın altındaki hiçbir çocuk asla ön koltuğa oturmamalı. Bir de küçük çocuklar mutlaka bebek koltuğuna oturtulmalı. Aslında bu bir yasaydı. Bebek koltuğuna oturmuyor ve ön koltuğa oturuyor... Kesinlikle çok tehlikeliydi.

Gülünç bir düşünce. Belki de tabii. Neyse, ellerimi arabadan aniden çekmeme sebep olan düşünce bu değildi.

Pazen gömlekli adam direksiyonu sağa doğru çevirdi. Lastiklerin öttüğünü duydum. Araba aniden silkindi ve parmaklarım kaydı. Ellerim boşta kalmış, uçuyordum. Sert bir biçimde yere düştüm ve vücudum taş gibi bir süre yolda sürüklendi. Arkamda polis arabasının sirenlerini duyabiliyordum. Honda Accord'u izliyorlar diye düşündüm. Ama ne önemi vardı ki? Kısa bir an gözüme çarpmıştı. Ama gerçeği öğrenmek için yeterli bir zamandı.

Arabadaki çocuk kızım değildi.

Yine hastanedeydim, bu kez eski mekânın New York Pres-biteryan Hastanesi'nde. Henüz filmlerim çekilmemişti, ama vücudumda çatlak bir kaburga bulacaklarından oldukça emindim.

Bu durumda yapabileceğiniz en iyi şey kendinizi ağır kesicilerin kucağına bırakmaktır.

Vücudum ağrıyordu. Mesele değil. Vücudumun birçok yerinde sıyrıklar vardı. Sağ bacağımdaki derin yara, köpekbalığı saldırısına uğramışım gibi duruyordu. İki dirseğimin de derileri soyulmuştu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu benim için.

Lenny kısa bir süre sonra hastaneye geldi. Onun buraya gelmesini istemiştım, çünkü bu durumla nasıl başa çıkabileceğimden gerçekten emin değildim. Önce hata yaptığım konusunda kendimi ikna ettim. Çocuklar değişebilir, öyle değil mi? Tara'yı son gördüğümde altı aylıktı. Çocuklar bu dönemden sonra hızla gelişir. Tara da bebeklikten çıkmış, belki de yürümeye bile başlamıştı. Bir yandan bağırarak seyir halindeki bir araca tutunmuş sallanıyordum. Çok kısa bir an gördüm çocuğu.

Ama biliyordum.

Ön koltukta oturan çocuk erkeğe benziyordu. Muhtemelen iki değil, en az üç yaşında falan gösteriyordu. Derisi, ten rengi çok soluktu.

Tara değildi

Tickner ve Regan'in neler soracağını biliyordum. İşbirliği yapmalıydım. Bir taraftan da fidye olayından nasıl haberdar olduklarını öğrenmek istiyordum. Rachel'i de daha görme-

mistim. Acaba o da burada mıydı? Ayrıca fidye parasma ne olduğunu, Honda Accord'u ve pazen gömlekli adamı da merak ediyordum. Acaba onu yakalamışlar mıydı? Acaba gerçekten kızımı kaçırmışlar mıydı? Yoksa ilk fidye teslimatı da bir aldatmacadan mı ibaretti? Eğer öyleyse, kızkardeşim Stacy nasıl karıştı bu olaya?

Kısacası kafam iyice karışmıştı. O sırada Cujo Lenny girdi içeri.

Bej rengi çuval gibi bir pantolon ve pembe bir Lacoste tişörtle kapıdan içeri dalmıştı.

Gözlerinde, bana yine çocukluk günlerimi hatırlatan o korkulu ve vahşi bir ifade vardı. Bir hemşireyi tutup iterek yatağımın yanına geldi.

"Neler oldu?"

Elini havaya kaldırarak beni susturmasa hemen olayı genel hatlarıyla anlatacaktım. Dönüp hemşireye bizi yalnız bırakmasını rica etti. Başbaşa kaldığımızda başıyla devam etmemi işaret etti. EdgarTa parktaki görüşmemizden başlayıp, Rachel'i aramamı, gelişini, elektronik

cihazlarla hazırlık yapışımızı, fidye telefonlarını, teslimatı ve arabaya nasıl atladığımı anlattım. Kaseti geriye sarıp bir de CD'den bahsettim. Lenny hep yaptığı gibi sözümü kesti ama bu seferki her zamankinden biraz farklıydı. Yüzüne yansıyan garip bir ifade sezdim, belki de, burada fazla ayrıntısıyla anlatmak istemiyorum, onunla bu sırrımı paylaşmadığım için kırılmıştı. Ama bu ifade fazla kalıcı olmadı yüzünde. Kendini toparladı.

"Edgar'ın seninle oyun oynamış olma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Ne amaçla böyle bir şey yapsın ki? Dört milyon dolar kaybetti adam."

"Tabii eğer herşeyi kurgulayan o değilse."

Yüzümü astım. "Bu çok saçma."

Söylediklerim Lenny'nin hoşuna gitmedi, ama yine de bir karşılık vermedi. "Eee, Rachel nerede şimdi?"

"Burada değil mi?"

"Sanmıyorum."

228

başka şansın yok

"Öyleyse bilmiyorum."

İkimizde birkaç saniye konuşmadık.

"Belki de eve geri dönmüştür" dedim.

"Evet," dedi Lenny. "Belki."

Bunu güvensiz bir ses tonuyla söylemişti.

Tickner kapıyı açtı. Traşlı kafasının üzerinde duran güneş gözlükleriyle garip gözüküyordu. Boynunu biraz ileri doğru uzatıp kafasının alt kısmına bir ağız çizse, ikinci bir kafa çıkacaktı ortaya. Arkasından sekerek yürüyen Regan girdi odaya. İlk Tickner konuştu.

"Fidye olayını öğrendik," dedi. "Kayınpederinin sana iki milyon dolar daha verdiğini de biliyoruz. MVD adında bir dedektiflik şirketine gittiğini ve eşine ait bir CD'nin şifresini istediğinden de haberimiz var. Rachel Mills'in seninle birlikte olduğunu ve daha önce Regan'a söylediğin gibi VWashington'a dönmediğini de biliyoruz. Ama şimdilik bunları geçelim."

Tickner biraz daha yaklaştı. Lenny her an saldırmaya hazır vaziyette onu seyrediyordu. Regan kollarını göğsünde birleştirerek duvara yaslandı. "Fidye parasından başlayalım," dedi Tickner.

"Para nerede?"

"Bilmiyorum."

"Birisi mi aldı?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?"

"Adam çantayı yere bırakmamı söyledi."

"Adam kim?"

"Çocuğu kaçıran adam. Telefondaki adam her kimse, o işte."

"Çantayı nerede yere bıraktın?"

"Parkta. Yolda."

"Sonra ne oldu?"

"Yürememi söyledi."

"Yürüdün mü?"

"Evet."

"Sonra?"

229

HARLAN COBEN

"Bir çocuk ağlaması ve birisinin koşmaya başladığını duydum. Bundan sonra ortalık karıştı."

"Ya para?"

"Sana söyledim. Paraya ne olduğunu bilmiyorum."

"Ya Rachel Mills?" diye sordu Tickner. "O nerede?"

"Bilmiyorum."

Lenny'ye baktım, ama o Tickner'in yüzünü incelemekle meşguldü. Bekledim.

"Washington'a geri döndüğünü söyleyerek bize yalan attın, öyle değil mi?" diye sordu Tickner. Lenny elini omzuma koydu. "Müvekkilimin ifadelerini saptırmayalım lütfen."

Tickner, Lenny'nin yüzüne sanki o anda tavandan düşen bir pislikmiş gibi baktı. Lenny de hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. "Dedektif Regan'a Bayan Mills'in Washington'a gittiğini söylemişsiniz, öyle değil mi?"

"Nerede olduğunu bilmediğimi söyledim" diyerek düzelttim. "Gitmiş olabileceğini söyledim sadece."

"Peki neredeydi o sırada?"

Lenny, "Cevap verme," dedi.

Lenny'ye mesele olmadığını söyledim. "Garajdaydı."

"Dedektif Regan'a bunu niye söylemedin?"

"Çünkü fidyeyi teslim etmek için çıkmaya hazırlanıyorduk. Bu yüzden de geç kalmak istemiyorduk."

Tickner kollarını birleştirdi. "Anladığımı sanmıyorum."

"O halde başka bir soru sor" diye atladı Lenny.

"Rachel Mills fidye olayına nasıl karıştı?"

"Eski nişanım" dedim. "FBI'da özel ajan olarak çalıştığınızı biliyordum."

"Ah, öyle mi?" dedi Tickner. "Yani tecrübelerinin işe yarayacağını düşündün."

"Evet."

"Dedektif Regan'ı veya beni aramadın."

"Doğru."

"Niye peki?"

230

başka şansın yok

Lenny söze karıştı. "Niye olduğunu siz daha iyi bilirsiniz."

"Polise haber verme dediler" dedim. "Geçen sefer olduğu gibi. Tekrar risk almak istemedim. Bu yüzden Rachel'i aradım."

"Anlıyorum." Tickner dönüp Regan'a baktı. Regan dalmış görünüyordu. "Onu eski bir ajan olduğu için mi seçtin?"

"Evet."

"Peki, siz ikiniz..." Tickner eliyle belirsiz bir işaret yaptı "...hâlâ yakın mıydınız?"

"Uzun zaman önce" dedim.

"Artık değil mi?"

"Hayır. Artık değil."

"Hımm, artık değil ha," diyerek tekrar etti Regan. "Ancak, çocuğunun hayatı söz konusu olan bir durumda onu aradın. İlginç."

"Çok düşüncelisiniz" dedi Lenny. "Bu arada, bütün bunların konumuzla ilgisi ne?"

Tickner bu sözleri duymazlıktan gelerek konuşmaya devam ediyordu. "Bugünü saymazsak, Rachel'i en son ne zaman gördün?"

"Ne fark eder ki?" dedi Lenny.

"Lütfen soruma cevap ver."

"Hayır, önce öğrenmemiz gereken."

Elimi Lenny'nin koluna koydum. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Otomatik olarak hemen rakip durumuna geçmişti. Aslında bu hoşuma gitmiyordu desem yalan olur, ama bu süreci hemen atlatmak istiyordum.

"Yaklaşık bir ay önce," dedim.

"Nerede ve nasıl görüştünüz?"

"Northwood Meydanı'ndaki Stop & Shop'ta rastladım ona."

"Rastladın mı?"

"Evet."

"Bir tesadüftü öyle mi? Yani ikiniz de birbirinizden habersizdiniz?"

"Evet."

231

HARLAN COBEIU

Tickner başını çevirip yine Regan'a baktı. Regan hiç hareket etmeden duruyordu. Sakalmı bile sıvazlamıyordu."

"Ya ondan öncesi?"

"Ondan öncesi ne?"

"Bayan MillsTe Stop & Shop'da 'karşılaşmadan' önce (Tickner, müstehzi bir ifadeyle söylediği bu cümleyi tıslayarak çıkarmıştı ağzından) en son ne zaman görüşmüştünüz?"

"Üniversiteden beri onu görmemiştim" dedim.

Tickner yüzünde beliriveren güvensiz bir ifadeyle tekrar Regan'a doğru döndü. Tekrar bana döndüğünde güneş gözlükleri gözüne inmişti. Eliyle iterek alnının üzerine yerleştirdi tekrar. "Doktor Seidman, bize eski nişanlıyı en son üniversitede gördüğünü ve yıllar sonra bir süpermarkette karşılaştığını mı söylüyorsun?"

"Tam olarak söylemeye çalıştığım şey bu."

Bir an ne yapacağını bilmiyormuş gibi göründü. Lenny bir şeyler söyleyecekmiş gibi duruyordu, ama kendini tuttu.

"Telefonda görüştünüz mü peki?" diye sordu Tickner.

"Bugünden önce mi?"

"Evet."

"Hayır."

"Hiç mi? Bugüne kadar telefonda hiç konuşmadınız mı? Nişanlı olduğunuz zamanlarda bile mi yani?"

Lenny, "Allah aşkına, bu ne biçim soru böyle?" dedi.

Tickner kafasını Lenny'ye doğru çevirdi. "Senin bir problemin mi var?"

"Evet, soruların çok aptalca."

Buz gibi birbirlerine bakıyorlardı. Sessizliği bozdu. "Üniversiteden beri onunla telefon görüşmesi yapmadım."

Tickner gözlerini bana doğru çevirdi. Yüzünde açıkça kuşkulu bir ifade vardı. Arkasında duran Regan'a bir göz attım. Regan kendi kendine başını sallıyordu. İkisi de dengesini kaybetmiş gibi duruyordu. Dengeyi biraz daha bozmak için bir soru daha sordum. "Honda Accord'un içindeki adamı ve çocuğu bulabildiniz mi?"

232

başka şansın yok

Tickner bir süre sorduğum soruyu düşündü. Dönüp Regan'a baktı ve Regan da neden olmasın der gibi omzunu silkti. "Arabayı Broadway'de, 145. Cadde'nin yakınlarında bir yerde devrilmiş olarak bulduk. Birkaç saat önce çalınmış." Tickner defterini çıkardı ama bakmadan konuşmaya devam etti. "Seni parkta gördüğümüzde bağırarak kızınla ilgili bir şeyler söylüyordun."

Arabadaki çocuğun kızın olduğuna mı inanıyorsun?"

"O zaman öyle düşünmüştüm."

"Artık düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedim. "Tara değildi."

"Fikrini değiştiren nedir?"

"Onu gördüm. Çocuğu yani."

"Çocuk erkek miydi?"

"Sanırım."

"Onu ne zaman gördün?"

"Arabanın üzerine atladığımda."

Tickner ellerini açtı. "Niye olanları en baştan başlayarak anlatmıyorsun?"

Onlara, Lenny'ye anlattığım şeylerin aynısını anlattım. Regan yaslandığı duvardan hiç kımıldamadı. Hâlâ tek kelime etmemişti. Bu bana garip geliyordu. Ben konuşmaya devam ederken, Tickner sanki giderek heyecanlanıyordu. Sıfıra vurulmuş kafasındaki deri iyice gerginleşmiş, kafatasının üzerinde duran güneş gözlükleri aşağıya doğru kaymaya başlamıştı. Sürekli eliyle gözlükleri düzeltiyordu. Şakaklarında hızla atan nabzını fark edebiliyordum. Çenesi kilitlenmişti.

Her şeyi anlattıktan sonra Tickner, "Yalan söylüyorsun" dedi.

Lenny, Tickner'la yatağımın arasına atladı. Bir an, birbirlerine girişeceklerini düşündüm ve açık söylemek gerekirse böyle birşey olursa, sonuç Lenny açısından pek iyi olmazdı. Ama Lenny kıpırdamadı bile. Üçüncü sınıftayken Tony Me-rullo'yla kavga edişim geldi aklıma. Lenny ikimizin arasına

233

HARLAN COBEN

girmiş, cesur bir şekilde Tony'ye kafa tutmuş ve temiz bir dayak yemişti.

Lenny, kendisine göre daha iri cüseyye sahip Tickner'i Ta burun buruna gelmişti. "Senin neyin var Allah aşkına Ajan Tickner?"

"Müvekkilin bir yalancı."

"Pekâlâ beyler, görüşme bitmiştir. Defolun."

Tickner, alını Lenny'nin alnına değecek şekilde boynunu öne doğru uzattı. "Yalan söylediğine dair elimizde delil var."

"Görelim bakalım," dedi Lenny. Sonra, "Hayır, bekle. Unut gitsin. Görmek istemiyorum. Müvekkilimi tutukluyor musunuz?"

"Hayır."

"O halde bu hastaneden defolup gidin şimdi."

"Lenny!" dedim.

Tickner'a korkmadığını göstermek ister gibi ters bir bakış daha fırlattıktan sonra bana döndü.

"Yeter artık" dedim.

"Seni bu şekilde suçlayamaz."

Omuz silktim, çünkü gerçekten de umurumda değildi. Sanırım Lenny bunu fark etmişti. Kenara kaydı. Tickner'a işaret ederek yapabileceğinin en kötüsünü yapma fırsatı verdim.

"Rachel'i bugünden önce gördün."

"Sana söylemiştim."

"Eğer Rachel Mills'i hiç görmemişsen veya konuşmamış-san, bir FBI ajanı olduğunu nereden biliyordun?"

Lenny gülmeye başladı.

Tickner sert bir hareketle ona döndü. "Ne gülüyorsun?"

"Çünkü aklımı oynatacağım, karım Rachel Mills'in arkadaşı."

Kafası karışmıştı. "Ne?"

"Karım ve ben RachelTa sürekli görüşürüz. Onları biz tanıştırdık." Lenny tekrar güldü. "Deliliniz bu mu yani?"

"Hayır, bu değil." Tickner savunmaya geçerek hızlı hızlı

234

başka şansın yok

konusmaya başladı. "Fidye telefonu alman, eski nişanlını araman. Bunları yiyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Niye," dedim, "sen ne olduğunu düşünüyorsun?"

Tickner hiçbir şey söylemedi.

"Benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi? Kayınpederimden iki milyon dolar daha koparabilmek için karmaşık bir plan hazırladığımı mı düşünüyorsun?"

Lenny beni yavaşlatmaya çalıştı. "Marc."

"Hayır, izin ver de bir şey söyleyeyim." Regan'ın da konuya dahil olmasına çalıştım, ama hâlâ çok düşünceli gözüküyordu, bu yüzden gözlerimi Tickner'a kilitledim. "Bütün bunları gerçekten benim planladığımı mı düşünüyorsun? Niye parkta buluşma gibi bir dolap çevireyim ki? Orada beni enseleyeceğinizi nereden bilebilirdim. Hâlâ bunu nasıl becerdiğinizi bilmiyorum. Bir arabanın üzerine bu şekilde atlayarak kendime niye zarar vereyim? Niye sadece parayı alıp saklayarak, sonra Edgar'a anlatmak üzere kafamdan bir senaryo yazmayayım? Eğer bütün bunları ben yazmışsam, pazen gömlekli adamı da ben mi kiraladım? Niçin? Niye işe başka bir adamı veya çalıntı bir arabayı dahil edeyim? Bırakın lütfen. Saçmalyorsunuz."

Hala istifini bozmayan Regan'a baktım. "Dedektif Re-gan?"

Ama tek söylediği şu oldu "Bizimle dosdoğru konuşmuyorsun, Marc."

"Nasıl?" diye sordum. "Nasıl sizinle dosdoğru konuşmuyorum?"

"Bugün hariç, üniversiteden beri Bayan MillsTe telefonda görüşmediğini iddia ediyorsun."

"Evet."

"Elimizde telefon kayıtları var, Marc. Karın öldürülmeden üç ay önce Rachel'in evinden senin evin aranmış. Bunu açıklamak ister misin?"

Yardım ister gibi Lenny'ye baktım, ama o da çaresiz bir şekilde bana bakıyordu. Çok saçmaydı. "Bakın," dedim.

235

HARLAN COBEN

"Bende Rachel'in cep telefonu var. Onu arayalım ve nerede olduğunu öğrenelim."

"Ara hadi" dedi Tickner.

Lenny yatağının kenarındaki hastane telefonunun ahizesini kaldırdı. Ona numarayı söyledim.

Olanları zihnimde birleştirmeye çalışırken telefon numarasını tuşlayışımı seyrettim. Telefona cevap veremeyeceğini ve mesaj bırakmam gerektiğini söyleyen sesi duyduğumda telefonu altı kez çaldırılmıştı. Mesaj bıraktım.

Regan nihayet yaslandığı duvardan ayrıldı. Yatağının kenarına bir sandalye çekerek oturdu.

"Marc, Rachel Mills hakkında ne biliyorsun."

"Yeteri kadar şey."

"Üniversitede nişanlıydınız, değil mi?"

"Evet."

"Ne kadar süreyle?"

"İki yıl."

Regan gözlerini kocaman açarak kollarını iki yana açtı. "Bak, Ajan Tickner ve ben hâlâ onu niye aramış olabileceğinden emin değiliz. Yani, tamam, uzun süre önce onunla birlikteydin. Ama madem bu kadar süre onunla görüşmedin..." omuzlarını silkti "...niye onu aradın?"

Düzgün bir şekilde bunu nasıl toparlayabileceğimi düşündüm. "Hâlâ aramızda bir bağ var."

Regan çok açıklayıcı olduğunu belirtmek ister gibi kafasını salladı. "Evli olduğundan haberin vardı, değil mi?"

"Cheryl, Lenny'nin eşi, söyledi."

"Ve kocasının vurulduğunu biliyordun?"

"Onu bugün öğrendim." Sonra vaktin geceyarısını geçtiğini fark ettim, "Yani dün."

"Rachel mi söyledi?"

"Cheryl söyledi." Regan'ın sözleri geceyi zorlukla yarıp bana ulaştı. "Peki onu Rachel'in vurduğunu söyledi mi?"

Regan dönüp Tickner' a baktı. Tickner, "Bayan Mills bu konu hakkında sana bir şey söyledi mi?"

236

başka şansın yok

"Ne, kocasını vurduğunu mu?"

"Evet."

"Dalga geçiyor olmalısınız."

"İnanmıyorsun, değil mi?"

Lenny, "Peki gerçek ne?"

"İtiraf etti" dedi Tickner.

Lenny'ye baktım. Lenny başını çevirmiş başka tarafa bakıyordu. Yerimde biraz doğrulmaya çalıştım. "O halde niçin hapisanede değil?"

Tickner'in yüzünü karanlık bir şey yaladı geçti. Yumruklarını sıktı. "Kazayla vurduğunu iddia etti."

"Ve sen buna inanmıyorsun?"

"Çok yakın mesafeden kafasına ateş etmiş."

"O halde tekrar soruyorum: Niçin hapisanede değil?"

"Bütün detaylara vâkıf değilim" dedi Tickner.

"Ne demek oluyor bu?"

"Davayla yerel polisler ilgilendiler, biz değil," diye açıklama yaptı Tickner. "Olayı fazla deşmemeye karar vermişler."

Ne polisim ne de mükemmel bir psikoloji öğrencisiyim, ama ben bile Tickner'in bir şeyler sakladığını görebiliyordum. Lenny'ye bakım. Yüzünde hiçbir his belirtisi yoktu ve elbette bu haliyle gerçek Lenny'den çok uzak bir tavır sergiliyordu. Tickner yataktan bir adım uzaklaştı. Açılan boşluğu Regan doldurdu.

"Rachel'la hâlâ aranda bir bağ varmış gibi hissettiğini söylemiştin?" diye başladı Regan.

"Bu soru soruldu ve cevabı alındı," dedi Lenny

"Onu hâlâ seviyor muydun?"

Lenny bu noktada yorum yapamadan edemedi. "Şimdi de Ann Landers13 mi oldun, Dedektif Regan? Tüm bu soruların müvekkilimin kızıyla ilgisi ne?"

"Benimle düzgün konuş."

"Hayır, dedektif, seninle düzgün falan konuşmayacağım. Soruların saçma sapan."

33 Philadelphia Inquirer adlı gazetenin köşe yazarı, (ç.n)

237

HARLAN COBEN

Yine elimi Lenny'nin omzuna koydum. Bana doğru döndü. "Evet demeni istiyorlar, Marc."

"Bunu biliyorum."

"Eşinin cinayetini senin üzerine yüklemek için Rachel'i kullanıyorlar."

"Bunu da biliyorum," dedim. Regan'a baktım. Rachel'i Stop & Shop'da ilk gördüğüm anda hissettiğim duyguları hatırladım.

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun?" diye sordu Regan.

"Evet."

"O seni hâlâ düşünüyor mu?"

Lenny teslim olmayı düşünmüyordu. "Bunu nereden bilsin?"

"Bob?" dedim. Regan'm ilk ismini ilk kez kullanıyordum.

"Efendim."

"Nereye ulaşmaya çalışıyorsun?"

Regan'm sesi gizli bir şey konuşuyormuş gibi iyice alçal-mıştı. "Sana. bir kez daha soruyorum: Stop & Shop'daki görüşmenizi saymazsak, üniversiteden beri Rachel Milis'i hiç görmemiş miydin?"

"Hay Allah'ım," dedi Lenny.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Hiçbir iletişim kurmadın yani?"

"Derste birbirlerine not bile yazmadılar," dedi Lenny. "Şimdi devam et."

Regan arkaya doğru eğildi. "Bir CD-ROM'la ilgili olarak, Newark'daki özel bir dedektiflik bürosuna gitmişsin."

"Evet."

"Niçin bugün?" "Anladığımı sanmıyorum."

"Eşin birbuçuk yıl önce öldü. Bu CD'ye niye birdenbire ilgi duydun?"

"Çünkü yeni buldum." "Ne zaman?"

238

başka şansın yok

"Dün değil, önceki gün. Bodruma saklanmış."

"Yani, Monica'nın niçin özel bir dedektif tuttuğu hakkında bir fikrin yok?"

Soruya cevap vermeden önce bir dakika durdum. Güzel kanm öldüğünden beri öğrendiğim şeyleri düşündüm. Bir pskiyatriste gidiyordu. Özel bir dedektifle anlaşmıştı. Özel şeylerini bodrumda saklıyordu. Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Hayatımı gözümün önüne getirdim, çalışma aşkımı, sürekli seyahat etme isteğimi düşündüm. Kızımı elbette seviyordum. Ne kadar harika bir yaratık olduğuna hayret ederdim hep. Onu korumak için öldürdüm ve öldürürdüm, ama dürüstçe düşündüğümde, onun doğumuyla birlikte hayatımda meydana gelen değişiklikleri kabullenememiş, gerekli özveriyi göstermemiştim.

Nasıl bir kocaydım ben? Nasıl bir baba?

"Marc?"

"Hayır," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Özel bir dedektifle anlaştığını bilmiyordum."

"Peki niye böyle bir şey yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Hayır anlamında kafamı salladım. Regan geriye çekildi. Tickner bir dosya çıkardı çantasından.

"Bu ne?" diye sordu Lenny

"CD'nin içindekiler." Tickner bir kez daha bana baktı. "Rachel'i hiç görmedin, değil mi?"

Süpermarkette görüşmenizin dışında?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

Lafı fazla uzatmadan Tickner dosyadan bir fotoğraf çıkartıp bana uzattı. Lenny yarım ay biçimindeki okuma gözlüklerini kapıp omzumun üzerinden eğildi. Hani gözlüğün altından bakabilmek için kafasını yukarı kaldırırsan ya insanlar, aynen o şekilde duruyordu. Siyah beyaz bir fotoğraftı. Ridge-wood'daki Valley Hastanesi'nin fotoğrafıydı. Alt tarafta tarih gözüküyordu. Fotoğraf cinayetten iki ay önce çekilmişti.

Lenny kaşlarını çatı. "Işık ayan fena değil, ama resmi kompozisyonu konusunda bu kadar emin değilim."

239

HARLAN COBEN

Tickner bu alaycı sözleri önemsemedi. "Burası çalıştığın yer, değil mi Doktor Seidman?"

"Evet, orada bir ofisimiz var."

"Biz?"

"Ortağım ve ben. Zia Leroux."

Tickner başını salladı. "Altta bir tarih var."

"G öğrebiliyorum."

"Bu tarihte ofisinde miydin?"

"Bilemiyorum. Ajandama bakmam lazım."

Regan hastane kapısının yan tarafını işaret etti. "Şuradaki insanı öğrebiliyor musun?"

Daha dikkatli baktım, ama pek bir şey çıkaramadım. "Hayır, öğremiyorum."

"Sadece paltonun uzunluğuna dikkat et, tamam mı?"

"Tamam."

Sonra Tickner ikinci bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafçı bu fotoğrafta yakınlaştırma kullanmıştı. Aynı açı. Paltolu kişi net olarak görülebiliyordu. Kadın güneş gözlükleri takıyordu ve bir yanlışlık olmasına imkân yoktu. Rachel'di bu.

Kafamı kaldırıp Lenny'ye baktım. Onun da yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Tickner başka bir fotoğraf uzattı. Sonra bir tane daha. Hepsi Valley Hastanesi'nin önünde çekilmişti. Sekizinci fotoğrafta Rachel hastaneden içeri giriyordu. Dokuzuncu fotoğraf bir saat sonra çekilmişti ve tek başıma ben hastaneden çıkıyordum. Altı dakika sonra çekilen onuncu fotoğrafta ise Rachel aynı kapıdan çıkarken çekilmişti.

Önce fazla derinlemesine düşünemedim. Bir girdaba kapılmış gibiydim ve şaşkınlığım zirvedeydi. Lenny de şoke olmuş gibi görünüyordu, ama ilk kendine gelen o oldu.

"Defolun" dedi Lenny.

"Önce bu fotoğrafları açıklamak istemez miydiniz?"

Tartışmak istiyordum, ama çok sersemlemiştim.

"Defolun," dedi Lenny yeniden daha güçlü bir ifadeyle. "Şimdi defolun."

240

Otuzuncu Bölüm

Yatakta CİÖŞrUİUp oturdum. "Lenny?"

Kapının kapalı olup olmadığını kontrol etti. "Evet," dedi. "Her şeyi senin yaptığını sanıyorlar. Şunu da unutma, bu işi Rachel'la birlikte yaptığını düşünüyorlar. İkinizin de hayatında problem vardı. O kocasını öldürdü, senin bu işe karışıp karışmadığını bilmiyorum, sonra birlikte Monica'yı öldürdünüz, Tara'ya ne yaptığınızı Allah bilir, sonra babasını dolandırmak için bu planı uyguladınız."

"Bu çok saçma." dedim.

Lenny sustu.

"Ben vuruldum, hatırlıyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"O halde kendi kendimi vurduğumu mu düşünüyorlar?"

"Bilmiyorum. Ama artık onlarla konuşamazsın. Ellerinde delil var. Belki Rachel'la olan ilişkini inkar edebilirsin, ama Monica'nın özel bir dedektifle anlaşmış olması yeterli bir delil. Sonra da, hay Allah'im. Özel dedektif fotoğrafları çekiyor ve Monica'ya veriyor. Sonra neler olduğunu sen daha iyi biliyorsun, karın öldü, çocuğun kayboldu ve Monica'nın babası iki milyon dolar kaybetti. Birbuçuk yıl öncesine geri dönelim. Kayınpederin iki milyon dolar daha kaybetti ve Rachel'la sen işbirliği yapmadık diye yalan söylüyorsunuz."

"Yalan söylemiyoruz."

Lenny bana bakmıyordu.

241

HARLAN COBEN

"Ya benim söylediklerim," dedim, "kimse dikkate bile almıyor. Yalnızca fidye parasını alabilirdim, öyle değil mi? Şu arabayı ve yanında çocuk olan adamı kiralamak zorunda değildim. Ya kız kardeşim? Onu da mı benim öldürdüğümü düşünüyorlar?"

"Şu resimler" dedi Lenny yavaşça.

"Resimlerden kesinlikle haberim yoktu."

Yüzüme güç bela bakabiliyordu, ama yine de gençliğimizdeki günlere dönmekten kendini alamadı. "Bırak bu ayaklan."

"Hayır, gerçekten hiç bir şey bilmiyorum fotoğraflarla ilgili"

"Süpermarketin dışında gerçekten onu hiç görmedin mi?"

"Elbette görmedim. Biliyorsun zaten. Görüşsem senden saklamazdım ki."

Bu cümlemi uzun süre düşündü. "Dostun Lenny'den saklayabilirdin."

"Hayır, saklamazdım. Ama saklasam bile, avukatım Lenny'den saklayabilmemin imkânı var mı?"

Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama dostuna veya avukatına bu fidiye olayını söylemedin."

Nihayet gelmişti konuya. "Kimsenin haberi olsun istemedik."

"Anlıyorum." Aslında anlamıyordu ve bu yüzden onu suçlayamazdım. "Başka bir şey daha. Şu CD'yi bodrumda nasıl buldun?"

"Dina Levinsy evime uğradı."

"Meyveli pasta Dina mı?"

"Her şeyi aşmış," dedim. "Hiç haberin yok."

Lenny, "Anlayamıyorum. Senin evinde ne işi vardı?" diye sordu. Her şeyi anlattım. Lenny garip mimikler yapıyordu ben anlatırken. Anlatmayı bitirdiğimde "Ne var ya?" diyen ben oldum.

"Artık daha iyi olduğunu mu söyledi. Evlendiğini?"

242

başka şansın yok

"Evet."

"Fena atmış."

Durdum. "Nereden biliyorsun?"

"Halasının bazı yasal işlemleriyle uğraşıyorum. Dina Le-vinsky on sekiz yaşından beri sürekli akıl hastanesine girip çıkıyormuş. Hiç evlenmemiş ve bir resim sergisi açıp açmadığından da kuşkuluyum."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Seni kimin vurduğunu biliyorsun, değil mi Marc?" derken birdenbire rengi uçup giden yüzünü, o sırada yüzüne yerleşen ve zihnimden bir türlü söküp atamadığım o garip ifade geldi aklıma.

O halde ne yapmaya çalışmıştı baş belası?

"Bunun üzerinde düşünmemiz lazım," dedi Lenny çenesini kaşıyarak. "Elimdeki kaynaklara ulaşip neler öğrenebileceğimize bir bakacağım. Yeni bir gelişme olursa beni ararsın, tamam mı?"

"Pekâlâ, tamam."

"Onlara tek kelime daha etmeyeceğine dair bana söz ver. Seni tutuklamaları için mükemmel bir fırsat yakaladılar." Tam protesto etmeye hazırlanırken elini kaldırdı, "Ellerinde tutuklama için yeterli delil var, hatta dava bile açabilirler. Doğru, tüm parçalar yerli yerine oturmamış belki henüz. Ama şu Skekel davasını hatırla. Ellerinde daha az delil vardı ve yine de adamı mahkum ettiler. Evet, buraya tekrar gelirlerse tek kelime bile etmeyeceğine dair söz ver bana."

Söz verdim, çünkü yetkililer yine yanlış yoldaydı. Onlarla işbirliği yapmam kızımı bulmam konusunda hiçbir fayda sağlamayacaktı. Bardak taşmak üzereydi. Lenny gittiğinde yalnız başıma kaldım. Ona ışıkları söndürmesini söyledim. Söndürdü. Ama oda tam karanlık olmadı. Hastane odaları asla zifiri karanlığa gömülmez.

Neler olduğunu anlamaya çalıştım. Tickner şu garip fotoğrafları getirmişti. Keşke getirmeseydi. Fotoğraflara tekrar bakmak istiyordum çünkü fotoğraflar nasıl çekildi bilmiyorum ama, Rachel'in hastanedeki pozları hiçbir anlam ifade

243

HARLAN COB EM

etmiyordu. Gerçek görüntüler miydi acaba? Özellikle yaşadığımız bu dijital çağda fotomontaj olma ihtimali yüksekti. Bu bir açıklama olabilir miydi? Acaba sahteler miydi? Basit bir kes-yapıştır işi miydi? Düşüncelerim tekrar Dina Le-vinsky'ye doğru kaydı. O garip ziyareti gerçekten niye yapmıştı? Monica'yı sevip sevmediğimi niye sormuştu? Niye kim tarafından vurulduğumu bildiğimi düşünüyordu? Kapı açıldığında tüm bu sorulan düşünüyordum.

"Bu oda Çalılıklarda Gezinen Aygır" a mı ait?"

Gelen Zia'ydı. "Hey."

İçeri girdi ve yataktaki zavallı halime bakarak elini salladı. "İşe gelmemenin bahanesi bu olsa gerek."

"Dün işte olmam gerekiyordu değil mi?"

"Hi hi."

"Kusura bakma."

"Senin yerine beni arayıp uykumdan ettiler." Zia parmağıyla kapıyı gösterdi. "Aşağıdaki şu iri yarı zenci."

"Tıraşlı kafasının üzerinde güneş gözlükleri olan mı?"

"Evet o. Polis mi?"

"Bir FBI ajanı."

Zia yatağın ucuna oturdu. Ona olup biteni anlattım. Herhangi bir teori öne sürmedi. Soru da sormadı. Sadece dinledi, işte onu bu yüzden seviyordum.

Cep telefonum çalmaya başladığında tam ciddi olarak benden şüphelendikleri bölümü anlatmaya başlıyordum. Çabucak uzanıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Marc?"

Rachel'di. "Neredesin?"

"Parayı izliyorum."

"Ne?"

"Tam da düşündüğüm şeyi yaptılar," dedi. "Çantayı kaptılar, ama destelerin içine yerleştirdiğim Q-Logger'ı fark etmediler. Harlem nehrine giden yolda ilerliyorum şu an. Yaklaşık iki kilometre önümden gidiyorlar."

"Konuşmamız lazım," dedim.

244

başka şansın yok

"Tara'yı buldun mu?"

"Oyuna geldik. Yanlarındaki çocuğu gördüm. Benim kızım değildi."

Ses gelmedi bir süre.

"Rachel?"

"Ben pek iyi değilim, Marc."

"Ne demek istiyorsun?"

"Parkta biraz dayak yedim. İyiyim, ama yardımına ihtiyacım var."

"Bir saniye bekle. Arabam hâlâ orada. Onları nasıl izliyorsun?"

"Kavşakta park yönetimine ait bir minibüs vardı, fark etmiş miydin?"

"Evet."

"Onu çaldım. Eski bir minibüs, düz kontak yapmak pek zor olmadı. Sabaha kadar çalındığından haberleri olmaz diye düşündüm."

"Bizim yaptığımızı sanıyorlar, Rachel. İşbirliği içinde olduğumuzu sanıyorlar. CD'deki fotoğrafları bulmuşlar. Çalıştığım binanın önünde senin fotoğraflarını çekmişler."

Sessizlik.

"Rachel?"

"Neredesin?" diye sordu.

"New York Presbiteryan Hastanesi'ndeyim."

"İyi misin?"

"Canıma okudular. Ama evet, iyiyim."

"Polisler oradalar mı?"

"Federallerle birlikte. Tickner adında bir adam. Tanıyor musun?" Sesi alçak çıktı. "Evet." Sonra, "Oyunu nasıl oynayacaksın?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Onları izlemeye devam edecek misin? Yoksa Tickner ve Regan'a mı devretmek istiyorsun?"

245

HARLAN GOBEN

Buraya gelmesini istiyordum. Ona şu fotoğraflarla ilgili ve evimi arayışıyla ilgili sorular sormak istiyordum. "Fark eden birşey olacağından emin değilim," dedim. "Sen ta başından beri haklıydın. Oyun oynadılar. Başka birisinin saçını kullanmış olmalılar."

Biraz daha sessizlik.

"Ne?" dedim.

"DNA'yla ilgili hiçbir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Açıklamaya vaktim yok, ama DNA testleri aşama aşama devam eder. Hangi derecede bir eşleşme olduğunu söyleyebilmemiz için en azından 24 saat geçmesi gerekir."

"Eeee?"

"Laboratuardaki arkadaşım ile konuştum. Yalnızca sekiz saat oldu. Ama şu ana kadar, Edgar'ın elindeki şu saç telleri var ya?"

"Ne olmuş saç tellerine?"

"Seninkilerle uyuyor." Doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Rachel sanki iç çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Başka bir deyişle, bir uyumsuzluk söz konusu değil. Saç tellerinin sahibinin babası sensin, yani şu anki sonuçlara göre."

Neredeyse telefonu düşürüyordum elimden. Zia bunu gördü ve biraz daha yaklaştı. Yine yoğunlaştım ve dilimlemeye başladım. Süreç. Başa dönme. Seçeneklerimi gözden geçirdim. Tickner ve Regan bana asla inanmazdı. Gitmeme izin vermezlerdi. Muhtemelen beni tutuklardı. Aynı zamanda, eğer bunu söylersem masum olduğumu ispatlayabilirdim. Ama masum olduğumu ispatlamam ne işe yarardı ki?

Kızımın yaşıyor olma ihtimali var mıydı?

Sorulması gereken tek soru buydu. Eğer yaşıyorsa, asıl planımıza geri dönmeliydim hemen. Yetkililere sırrımı söylemek, benden böylesine şüphelenirlerken, hiçbir işe yaramazdı.

Farzedelim ki, fidye notunda da yazdığı gibi bir kös-

246

başka şansın yok

tebek vardı. Şu anda, içi para dolu çantayı her kim almışsa, Rachel'in onları izlediğini bilmiyordu. Ama ya polisler ve federaller de işin içine girerse? Çocuğumu kaçıranlar acaba panik yapıp kaçarlar mıydı, aceleyle yanlış bir işe kalkışırılar mıydı?

Burada üzerinde düşünmem gereken başka bir nokta daha vardı: Hâlâ Rachel'a güveniyor muydum? Şu fotoğraflar inancımı derinden sarsmıştı. Artık neye inanacağımı bilemiyordum. Ama sonunda tüm bu şüpheleri, dikkatimi başka tarafa yönelten şeyler olarak görmekten başka çarem yoktu. Hedefim üzerine yoğunlaşmalıydim. Tara. Ona gerçekten ne olduğunu ortaya çıkarabümem konusunda en iyi fırsat ne taraftaysa, o tarafa yönelmeliydim.

"Çok mu kötü yaralandın?" diye sordum.

"Başarabiliriz, Marc."

"O halde yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım ve Zia'ya baktım.

"Buradan çıkmama yardım etmelisin."

Tickner ve Regan koridorun sonundaki doktorlara ait lobide oturuyorlardı.

Lobi kelimesi, bu gereğinden fazla aydınlatılmış, tavşan kulaklı bir televizyonun bulunduğu yıkık dökük oda için kullanıldığında biraz garip duruyordu. Köşede minik bir buzdolabı vardı. Tickner dolabı açtı. Dolapta, üzerlerinde kime ait olduğunu belirten isimler bulunan öğle yemeği için hazırlanmış iki yemek paketi duruyordu. İlkokul günlerini hatırladı.

Yaylan tamamıyla kopmuş kanepenin üzerine çöktü. "Sanırım onu şimdi tutuklamalıyız."

Regan hiçbir şey söylemedi.

"Korkunç bir sessizliğe burundun yukarıda, Bob. Kafanda bir şey mi var?"

Regan sakalını kaşımaya başladı. "Seidman'ın söyledikleri."

247

HARLAN COBEN

"Ne olmuş Seidman'm söylediklerine?"

"Haklı bir tarafı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Masum olduğuna dair söylediği şeyleri mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Hayır, kesinlikle düşünmüyorum. Sen yedin mi yoksa?"

"Bilmiyorum," dedi Regan. "Yani, parayı almışsa niye bütün bunları yapsın ki? Şu CD olayını öğrendiğimizi, E-ZPass'i kullanarak onu takip etmeye karar verdiğimiz ve onu Fort Tryon Parkı'nda bulacağımızı bilemezdi. Bilse bile, bütün bunları niye yapsın? Hareket halindeki bir araca niye atladı? Hay Allah'ım, ölmediğine şükretsün. Asıl cinayet olayına ve asıl problemimize geri dönmemiz lazım. Eğer o ve Rachel Mills bunu birlikte yaptılarsa, Marc nasıl oldu da neredeyse ölüyordu?"

Regan kafasını salladı. "Çok fazla boşluk var."

"Teker teker doldurduğumuz boşluklar" dedi Tickner.

Regan belli belirsiz başını salladı.

"Bak, olaya Rachel Mills'in karıştığını öğrenerek ne kadar büyük bir mesafe katettik," dedi

Tickner. "Tek yapmamız gereken şey, onu buraya getirmek ve ikisini birden terletmek."

Regan yine düşüncelere dalmış görünüyordu.

Tickner kafasını salladı. "Şimdi ne oldu?"

"Kırık cam."

"Cinayet mahallindeki mi?"

"Hi hi."

"Ne olmuş cama?"

Regan yerinde doğruldu. "Hadi bir oyun oynayalım. Cinayet ve kaçırılma olayına geri dönelim."

"Seidman'm evine mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, başla."

"Cam dışından kırılmış," dedi Regan. "Bu suçlunun eve nasıl girdiğini gösteriyor olabilir."

248

başka şansın yok

"Veya," diye ekledi Tickner, "Doktor Seidman bizi yanıltmak için camı kırdı."

"Veya onun işbirlikçisi yaptı bunu."

"Doğru."

"Ama her iki şekilde de, Doktor Seidman camın kırılması olayında vardı, doğru mu? Yani eğer işin içindeyse."

"Bu şekilde nereye varmayı planlıyorsun?"

"Sadece dinle. Seidman'm işin içinde olduğunu farz ediyoruz. O halde Seidman eve, tam bilmiyorum ama, gelişigüzel bir şekilde girildiğini göstermek için de olsa camın kırıldığını biliyordu. Anlaştık mı?"

"Sanırım."

Regan gülümsedi. "O halde nasıl oldu da hiç camın kırılmasından bahsetmedi."

"Ne?"

"Söylediklerimi iyi anlamaya çalış. Bir granola yediğini hatırlıyor ve sonra bam, hiçbir şey yok. Ses yok. Kendisine doğru yaklaşan kimse yok. Hiçbir şey." Regan ellerini açtı. "Camın kırıldığını niye hatırlamıyor."

"Çünkü eve zorla girilmiş gibi göstermek için kendisi kırdı camı."

"Ama bak, eğer durum gerçekten böyleyse, anlattığı hikâyeye camm kırılma hadisesini eklerdi. Bir düşünsene. Katilin eve zorla girip kendisini vurduğuna bizi ikna etmek için camı kırıyor. Sen onun yerinde olsaydın ne söylerdin?"

Tickner şimdi konunun nereye varacağını anlıyordu. "Şöyle söyledim: Camın kırıldığını duydum, döndüm ve bam, kurşunu yedim."

"Kesinlikle. Ama Seidman bunların hiçbiri söylemedi. Niçin?"

Tickner omzunu silkti. "Belki de unuttu. Ciddi biçimde yaralanmıştı."

"Veya, iyi dinle, belki de doğru söylüyor."

Kapı açıldı. Elinde paspasla bitkin görünümlü bir çocuk girdi. İki polisi görünce gözlerini kocaman açarak hemen

249

HARLAN COBEN

çıktı. Tickner Regan'a geri döndü. "Ama, bir saniye bekle, fena açık verdin."

"Nasıl?"

"Eğer Seidman camı kırmamışsa yani hakikaten katil kır-mışsa, Seidman niye duymadı bunu?"

"Belki de hatırlamıyor. Bu tür hadiseleri milyon kez gördük. Vurulan ve böylesine ciddi yara alanlar kısmî hafıza kaybına uğrayabilir." Regan bu teoriye ısınmış gibi görünerek gülümsedi.

"Özellikle eğer onu tamamiyle şoke eden bir şey görmüşse, hatırlamak istemediği bir şey."

"Soyulup öldürülen karısı gibi mi?"

"Bunun gibi," dedi Regan. "Veya daha da kötüsü."

"Daha kötüsü ne?"

Koridordan bir bip sesi geldi. Hemşirelerin bulunduğu yerdeki sesleri duyabiliyorlardı. Bir tanesi mesai saatlerinden ve programdaki değişimden sızlanıp duruyordu.

"Bir noktayı kaçırdığımızı söyledik," dedi Regan yavaşça. "Başından beri söylüyoruz bunu. Ama tam tersi de olabilir. Belki de bir şey ekliyoruzdur."

Tickner kaşlarını çattı.

"Olaya doktor Seidman'ı eklemeye devam ediyoruz. Bak, ikimiz de sonucu biliyoruz. Bu gibi vakalarda, her zaman kocalar işin içinde olur. Onda bir değil yüzde doksan dokuz.

Tasarladığımız bütün senaryolarda Seidman var."

Tickner, "Ve sen bunun yanlış olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Bir saniye dinle. Ta başından beri gözümüz hep Seid-man'm üzerinde. Mutlu bir evliliği yoktu. Bunu iyi anladık. Ama eğer evlilikleri Ozzie ve Harriet gibi şaşırtıcı derecede mutlu bir evlilik olsaydı, bu kez, 'Hayır, kimse bu kadar mutlu olamaz' der ve yine atlardık bu konuyu. Yani, takıldığımız her noktada şu gerçekliğe ulaşmaya çalıştık: Seidman mutlaka işin içinde olmalı. Bir dakika da olsa, onu bu denklemin dışına alalım. Masummuş gibi davranalım."

Tickner omzunu silktili. "Pekâlâ, ne olacak?"

250

başka şansın yok

"Seidman, Rachel MillsTe olan bağından bahsetti. Bunca sene süren bir bağ."

"Evet."

"Ona biraz takıntısı varmış gibi geldi bana."

"Biraz mı?"

Regan gülümsedi. "Duyguların karşılıklı olduğunu far-zedelim. İyi dinle. Karşılıklı olmasından daha fazla şeyler olduğunu varsayalım."

"Tamam."

"Şimdi unutma. Seidman'ın yapmadığını varsayıyoruz. Bu da bize doğrulan söylediği anlamına geliyor. Her şey hakkında. Rachel Mills'i en son ne zaman gördüğü. Fotoğraflar hakkında söyledikleri. Yüzünü gördün. Seidman usta bir aktör değil. Bu fotoğraflar onu şoke etti. Resimlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu."

Tickner kaşlarını çatı. "Bunu söylemek o kadar da kolay değil."

"Pekâlâ, bu resimlerle ilgili fark ettiğim bir şey daha oldu."

"Ne?"

"Nasıl olmuş da bu özel dedektif ikisinin birlikte bir pozunu yakalayamamış? Rachel'in hastanenin dışmda fotoğrafı var. Çıkarken de resmi çekilmiş. Ama ikisinin birlikte olduğu tek bir resim yok."

"Dikkatli davranmışlar demek ki."

"Nasıl dikkatli? Kadın adamın işyerinin önünde dolanıyor. Dikkatli olan bir kimse bunu yapmaz."

"O halde senin teorin ne?"

Regan gülümsedi. "Biraz düşün. Rachel, Seidman'ın binada olduğunu biliyor olmalıydı. Ama Marc acaba onun dışarıda olduğunu biliyor muydu?"

"Bir saniye," dedi Tickner. Yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Rachel'in onu çaktırmadan izlediğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de."

251

HARLAN COBEN

Tickner kafasını salladı. "Bir dakika ya, burada konuştuğumuz kişi sıradan bir kadın değil. İyi eğitilmiş bir FBI ajanından bahsediyoruz."

"O halde profesyonel bir kaçırma olayını iyi yürütebilecek birisi," diyerek bir parmağını kaldırdı Regan. Sonra bir parmağını daha kaldırdı. "İki, birisin nasıl öldüreceğini ve bu isten nasıl kurtulacağını iyi bilen birisi. Üç, izlerini nasıl yok edebileceğini iyi bilen birisi. Dört, Marc'ın kız kardeşi Stacy'yi tanıyan birisi. Beş..." en son başparmağını kaldırdı "...kız kardeşini bulmak ve ayarlamak için eski bağlantılarını kullandı."

"Aman Allah'ım." Tickner başını yukarı kaldırdı. "Ve daha önce söylediğin şey. Seidman'm camın kırılmasını hatırla-mayışımı, korkunç bir şey görmüş olmasına bağlamam."

"Hayatının aşkının seni vurduğunu görsen nasıl olur? Veya karını. Veya..."

İkisi birden durdular.

"Tara," diye ekledi Tickner. "Küçük kızı bu olayların neresine yerleştireceğiz?"

"Fidye alabilmek için bir yol."

İkisi de bundan pek hoşlanmamıştı. Diğer sorularla nasıl başa çıkabilecekleri henüz meğhul olsa da, şu ana kadar olanları bile pek beğenmemişlerdi.

"Bir şey daha ekleyebiliriz," dedi Tickner.

"Ne?"

"Seidman'ın kayıp 38'liği."

"Ne olmuş 38Tiğe?"

"Silah, dolabımdaki kilitli kutuydu." dedi Tickner. "Yalnızca ona yakın olan birisi nerede silahı sakladığını bilebilir."

"Veya..." diyerek ekledi, yeni bir şey fark ederek, "...belki de Rachel Mills kendi 38'liğini getirdi. İki tane kullanıldığını unutma."

"Bu sefer başka bir soru geliyor akla. Niye iki silaha ihtiyaç duydu?"

252

başka şansın yok

İki adam da kaşlarını çattılar, kafalarında birkaç yeni teori geliştirdiler ve kesin bir sonuca vardılar. "Hâlâ kaçırdığımız bir şeyler var," dedi Regan.

"Evet."

"Geriye dönüp bazı sorulara cevap bulmamız lazım."

"Ne gibi?"

"Mesela Rachel, ilk kocasını öldürdüğü olaydan nasıl yırttı?"

"Bunu soruşturabilirim" dedi Tickner.

"Soruştur o halde ve Seidman'la ilgilenmesi için bir adam görevlendirelim. Rachel'in şu anda dört milyon doları var. Kendisini ele verebilecek tek bir kişi var ortada ve o tek kişiyi temizlemek isteyebilir."

253

Otuz Birinci Bölüm

T\3 doldpıdfı elbiselerimi buldu. Kotum kan lekeleriyle doluydu, bu yüzden ameliyat elbiseleri giymeme karar verdik. Koridorun sonuna koştı ve bir tane buldu. Giysiyi üzerime geçirip belindeki ipi bağlarken, çatlak kaburgalarımın muthiş bir acı yayıldı vücuduma. Biraz daha yavaş hareket etmem gerekiyordu sanırım. Zia etrafın güvenli olup olmadığını araştırdı. Federallerin hâlâ izliyor olmaları ihtimaline karşı bir de B planı geliştirmişti. Arkadaşı Doktor David Beck, birkaç yıl önce büyük bir federal davaya karışmıştı. Tickner'i oradan tanıyordu. Beck şu an görevdeydi ve koridorun sonunda bekliyordu. Gerekirse eski bir dostu görme bahanesiyle onları yavaşlatmaya çalışacaktı.

Fakat Beck'e ihtiyacımız olmadı. Kolayca yürüyüp çıktık. Kimse durdurup birşey sormadı.

Kameriyeden yürüyerek Fort Washington Bulvarı'nın kuzeyindeki parka geçtik. Zia arabasını 165. Cadde'de bir otoparka bırakmıştı. Büyük bir dikkatle yürüyordum. Bütün vücudumda büyük bir acı hissediyordum ama aslında iyiydim. Maraton koşusuna veya halter müsabakasına katılamazdım belki ama, acı kontrol edilebilirdi ve bunun için tam motive olmuştum. Zia bir şişe 50 miligramlık Vioxx uzattı. İşe yarardı; uyku veya uyuşukluk gibi yan tesirleri de yoktu...

"Eğer birisi sorarsa," dedi, "toplu taşıma araçlarını kullanarak geldiğimi ve arabamın evde olduğunu söyleyeceğim. Seni bir süre idare eder."

254

başka şansın yok

"Teşekkürler," dedim. "Şey, cep telefonlarını da değiştirebilir miyiz?"

"Elbette, niçin?"

"Cep telefonumdan, tam bilmiyorum ama izimi takip etmeye kalkarlarsa."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Bilmiyorum ama her şeyden şüpheleniyorum artık."

Omzunu silkti ve cep telefonunu çıkardı. Küçük bir şeydi. "Gerçekten Tara'nın hayatta olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Park alanının beton basamaklarından koşarak indik. Ortalık her zamanki gibi idrar kokuyordu.

"Bu delilik," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Hi hi."

"Çağrı cihazım yanımda. Bana ihtiyacın olduğunda mesaj atarsın."

"Atarım."

Arabanın yanında durduk. Zia anahtarları uzattı.

"Ne oldu?" dedim.

"Çok güçlü bir benlik duygun var Marc."

"Beni güçlendirmek için mi böyle konuşuyorsun?"

"Yalnızca egonun seni incitmesine veya zarar vermesine izin verme," dedi Zia. "Sana ihtiyacımız var."

Sürücü koltuğuna süzıldüm. Henry Hudson yolundan kuzeye doğru yol alırken Rachel'in numarasını çevirdim. Gece berrak ve durgundu. Köprüden yansıyan ışıklar, karanlık suları yıldızlarla kaplı bir gökyüzüne çevirmişti. Telefon iki kere çaldı ve Rachel telefonu açtı. Hiçbir şey söylemedi, sonra niye konuşmadığını fark ettim. Muhtemelen ekranda arayan kişinin numarası görünüyordu ve elbette numarayı tanıyamadı.

"Benim," dedim. "Zia'nın telefonunu kullanıyorum." Rachel, "Neredesin?" diye sordu.

"Hudson'a varmak üzereyim."

255

HARLAN COBEN

"Kuzey yolunu takip ederek Tapan Zee'ye doğru ilerle ve oraya varınca batıya yönel." "Sen neredesin şu anda?"

"Şu büyük Palisades Alışveriş Merkezi'nin oradayım." "Nyack'taki" dedim.

"Evet. Tekrar görüşelim. Buluşmak için bir yer buluruz." "Tamam, görüşürüz."

Tickner cep telefonu ile O'Malley'e emirler yağdırıyordu. Regan hızla lobiye daldı. "Seidman odasında yok."

Tickner sinirlenmiş görünüyordu. "Ne demek odasında yok?"

"Başka hangi dilde söylememi istersin?"

"Film çekirmek için aşağıya falan mı indi acaba?"

"Hemşireler bir şey görmemiş."

"Çok kötü. Hastanenin güvenlik kameraları var, değil mi?"

"Her odada yok."

"Burada düzinelerce çıkış vardır. Kasetleri bulup izleyene kadar..."

"Evet, evet, evet." Tickner biraz düşündü. Telefonu tekrar kulağına götürdü. "O'Malley?"

"Buradayım."

"Duydun mu?"

"Evet."

"Hastane odasının ve Seidman'm cep telefonu kayıtlarını bulman ne kadar zamanını alır?" diye sordu Tickner.

"Son görüşmeleri mi?"

"Evet, son on beş dakika içindekileri."

"Bana beş dakika müsaade et."

Tickner 'kapatma' tuşuna bastı. "Seidman'm avukatı nerede?"

"Bilmiyorum. Sanırım ayrılacağını söylemişti."

"Belki onu aramalıyız."

"Yardımsever bir tip gibi gelmedi bana." dedi Regan.

256

başka şansın yok

"Öncedendi o, müvekilinin karısının ve kızının katilini olduğunu düşündüğümüz zaman yani.

Şimdi masum bir insanın hayatının tehlikede olduğunu düşünüyoruz." Tickner Regan'a,

Lenny'nin verdiği kartviziti uzattı.

"Denemeye değer" dedi Regan ve numarayı çevirdi.

New Jerse/nin kuzeyinde bulunan, New York'un güney sınır şehri Ramsey'de yakaladım Rachel'i. Telefonla görüşerek, Ramsey 17. Yol'da bulunan Fair Moteli'nde buluşmayı kararlaştırdık. Otelin tabelasına büyür bir gururla RENKLİ TELEVİZYON! Yazılmıştı. (Hâlâ birçok motelde siyah beyaz televizyon vardı.) Üstelik renk kelimesinin ne anlama geldiğini bilmediğiniz farzedilerek, tabeladaki harflerin her biri (ünlem işareti dahil) farklı renklere boyanmıştı. Bu ismi her zaman sevmişimdir. Fair14 Motel. Mükemmel değil, kötü de değil. Fakat, adiliz. Reklamda dürüstlük bu işte.

Park alanına girdim. Korkuyordum. Rachel'la ilgili kafamda milyon tane soru vardı ama sonunda hepsi bir potada eriyerek tek bir sorunun farklı türleri haline dönüşüyordu. Kocasının ölümü hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum ve elbette, daha da şiddetli bir arzuyla, şu başa dert gizli fotoğrafların sırrını çözmek istiyordum.

Otopark karanlıktı, ışıkların çoğu otoyoldan yansıyor. Rachel'in çaldığı park yönetimine ait minibüs sağ uçta bir Pepsi makinesinin yanına park edilmişti. Minibüsün yanına yanaştım. Rachel'i minibüsten inerken görmedim ama sağ ön kapıyı açarak arabama süzülüşünü net gördüm. "Gazla" dedi.

Ona olanları anlatmak için döndüm, fakat yüzünü görünce kısa kestim. "Aman Allah'ım, sen iyi misin?" "İyiyim."

Sağ gözü, ringde fena halde dayak yemiş boksörleri andıracak derecede şişmişti. Boynunun etrafında morluklar var-

24 Fair: Adil. (ç.n)

257

HARLAN COBEN

di. Her iki yanağında da kızarmış yerler vardı. Çeşitli yerlerinde saldırganın tırnak izlerini görebiliyordum. Adamın tırnakları deriyi yırtınıştı. Yüzünde daha ciddi bir travma olabilir mi acaba diye düşündüm, gözüne aldığı darbe yüz kemiklerini kıracak kadar güçlü olabilirdi. Şüpheliydim. Bu tür kırıkların büyük zararları olabilirdi. Sonra yine en iyi senaryoyu düşündüm, yaralar yalnızca yüzeyseldi: Fakat hâlâ ayakta durabilmesi şaşırtıcıydı.

"Neler oldu Allah aşkına?" diye sordum. Cep kumandasını çıkardı. Arabanın karanlık ortamında ekran gözleri kamaştıran bir parlaklık yayıyordu. Ekranı bakarak konuştu, "Güneyden 17. Yol'a sap. Acele et, arayı açmak istemiyorum."

Gaza yüklendim ve otoyolda ilerlemeye devam ettik. Elimi cebime atıp bir şişe Vioxx çıkardım.

"Bunlar ağrım hafiflemesine yardımcı olabilir."

Kapağını çıkardı. "Kaç tane almalıyım?" "Bir."

İşaret parmağıyla içinden bir tane çıkardı. Gözlerini kumanda cihazmdan hiç ayırmıyordu. Hapı yuttuktan sonra teşekkür etti.

"Bana neler olduğunu anlat" dedim. "Önce sen."

Elimden geldiğince herşeyi aktardım ona. 17. Yol'daydık. Allendale ve Ridgewood çıkışlarını geçtik. Caddeler bomboştu. Mağazaların hepsi (Vay canına, otoyol boyunca uzanan o kadar çok alışveriş merkezi vardı ki!) kapanmıştı. Rachel hiç sözümü kesmeden dinledi. Arabayı kullanırken arada bir ona göz atıyordum. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Konuşmamı bitirince, "Arabadağının Tara olmadığından emin misin?" diye sordu. "Evet."

"DNA uzmanı arkadaşımı aradım tekrar. Tabakalar hâlâ uyuyor. Bunu anlayamıyorum."

Ben de anlayamıyordum. "Sana neler oldu?"

258

başka şansın yok

"Birisi üzerime atladı. Gece görüş gözlükleriyle seni izliyordum. Parayı yere koyduğunu ve yürümeye başladığını gördüm. Çalıkların arasında bir kadın vardı. Gördün mü onu?"

"Hayır."

"Silahı vardı. Sanırım seni öldürmeyi planlıyordu."

"Bir kadın mı?"

"Evet."

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. "Onu iyice görebildin mi?"

"Hayır. Tam bağırarak seni uyarmayı düşünüyordum ki bu canavar arkamdan saldırdı. Ayı gibi güçlü bir herif. Kafamdan tutarak kaldırıncı ayaklarım yerden kesildi. Boynumu koparacağını sandım." "Aman Allah'ım."

"Neyse, bir polis arabası geçti. Herif panikledi ve şurama yumruk attı..." Şiş gözünü gösterdi, "...ve yıldızları saydım. Yolda öylece ne kadar yattığımı bilmiyorum. Kendime geldiğimde her yerde polisler vardı. Köşede karanlık bir yerde yatıyordum. Tahmin ediyorum beni görmediler, ya da oralarda yatıp kalkan evsiz birisi sandılar. Kumanda cihazımı kontrol ettim hemen. Para çoktan harekete geçmişti." "Hangi yöne?"

"Güney, 168. Cadde'nin yakınlarında." Sonra birden durdu. "Baksana, bu alet..." Ekranı işaret etti. "...iki şekilde çalışır. Yakınlaştırmaya yaparsam çeyrek mile kadar inebilirim ve şimdi yaptığım gibi biraz daha yaklaşırsam tam adresi bulabilirim. Şimdi, hızımızı hesaba katarsak, sanırım 17. Yol'da hâlâ 10 kilometre önümüzde seyrediyorlar."

"Ama onları ilk yakaladığında 168. Cadde'deydiler?" "Doğru. Sonra hızla şehir merkezine yöneldiler." Biraz düşündüm. "Metro," dedim. "168. Cadde durağından A trenine bindiler."

"Ben de öyle düşündüm. Neyse, minibüsü çaldım. Şehir merkezine doğru sürdüm. 70.

Cadde'ye gelirken birden do-

259

HARLAN COBEN

ğuya döndüler. Bu kez sürekli dur-kalk yapmaya başladılar."

"Trafik ışıklarında duruyorlardır. Altlarında araba var şimdi."

Rachel başını salladı. "FDR otoyolu ve Harlem River yolunda devamlı gittiler. Kestirmeden gideyim dedim, ama çok uzun sürdü. 9-10 kilometre arkalarında kaldım. Gerisini zaten biliyorsun."

Route 4 kavşağında gece yol yapım çalışmaları olduğundan yavaşladık. Yol üç şeritten tek şeride düştü. Ona baktım, yüzündeki morluklara, şişlere ve derisindeki dev parmak izlerine. O da tek bir kelime söylemeden bana baktı. Gözlerini kapadı ve tüm bu korkunç olayların ortasında bile biraz olsun içimizin rahatladığını düşündük. İçimde, taa derinlerde bir yerlerde eski günlerden kalma bir heyecan, bir uyuşma hissettim. Gözünden bir damla yaş firar ederek yanağından aşağıya doğru süzüldü.

Bir yanımda, evet kulağa nasıl geldiğini biliyorum, bu takibi artık bitirmek istiyordum. Fidyeye olayı bir hileydi. Kızım ölmüştü. Kanmı ölmüştü. Birisi beni öldürmeye çalışmıştı. Şimdi her şeye yeniden başlamak için yeni bir şans vardı önümde, bu kez doğru taşları oynayarak. Bir U dönüşü yapıp ters yöne basıp gitmek istedim. Ölen kocası ve şu CD'de-ki resimlerle ilgili hiç birşey sormadan sürekli direksiyon sallamak istiyordum. Tüm olanları unutabilirdim, bunu yapabileceğimi biliyordum. Tüm hayatımı, dünyalar değiştiren, insanların yeni bir başlangıç yapmalarını sağlayan cerrahi müdahalelerle geçirmiştim ve gözle görülebilen ve görülemeyen iyileşmeler oluyordu sonunda. İşte şimdi de böyle bir şey olabilirdi. Basit bir operasyon. İlk ensizyonu şu üniversite partisinden bir gün önce yapmıştım, on dört yıllık bir süreçte zamana karşı sürekli dikiş atmış ve şimdi yarayı kapatmıştım. İki anı birbirine yapıştır. Tut, çek ve birleştir. Geçen on dört yılın izini öyle bir ortadan kaldır ki, hiç yaşanmamış gibi olsun.

260

başka şansın yok

Rachel gözlerini açtı, aynı şeyleri düşündüğünü görebiliyordum. Her şeyi iptal edip geri dönmeyi umuyordum. Ama elbette böyle bir şey olamazdı. Hayır, artık 21 yaşında değildik, ama önemi de yoktu. Şimdi anladım. Onu hâlâ seviyordum. Mantıksız, yanlış, aptalca, safça, her neyse. Hâlâ seviyordum onu işte. Yıllarca kendimi böyle bir şey olmadığına inandırmış olabilirim belki, ama içimdeki bu ılık duygu hiç kaybolmadı. Hâlâ öylesine güzel, öylesine iyiymi ki. Onun ölümle nasıl burun buruna geldiğini, o dev ellerin nefesini nasıl kestiğini düşündükçe kafamı kurcalayan şüpheli düşünceler yavaş yavaş dağılıyordu.

Ancak tamamen yok olmadı. Gerçeği öğrenene kadar da olması imkânsız görünüyordu. Ama cevaplar ne olursa olsun, beni tüketmelerine izin vermeyecektim.

"Rachel?"

Birden yerinde doğruldu ve gözlerini kumanda cihazına dikti.

"Ne var?" diye sordum.

"Durdular" dedi Rachel. "3 kilometre sonra onları yakalıyoruz."

261

Otuz İkinci Bölüm

Steven Bacard telefonunun ahizesini değiştirdi.

Belanın içine kayıyorsun, diye düşündü. Bir an çizgiyi geçiyorsun. Sonra tekrar geri dönüp kendini güvende hissediyorsun. Her şey daha iyi olsun diye bir şeyleri değiştiriyorsun belki. Ama çizgi orada durmaya devam ediyor. Hâlâ el sürülmemiş. Tamam, belki biraz lekeli ama çok net biçimde görebiliyorsun. Bir sonraki geçişinde çizgi biraz daha lekelenecek. Fakat sonuçta senin de bir tahammül gücün var. Çizgiye ne olursa olsun, nerede olduğunu unutma. Tamam mı?

Steven Bacard aynadaki yansımasına bakarak, daha önceleri de birçok kez yaptığı gibi kendi kendine düşündü: Vasat. Hep vasat birisi olmuştu. Okuldaki notları, SAT ve LSAT15 notları, hukuk fakültesindeki derecesi, baroda elde ettiği derece (üçüncü denemede geçmişti)... Hayat, eğer çocukların saha içinde kendilerine uygun bir mevki seçtikleri bir futbol oyunu olsaydı, onun yeri tam ortada olurdu, iyi oyuncuların arkasında ve gerçekten çok kötü olanların önünde. Bu noktadaki kişiler hiç hatırlanmazlardı.

Bacard, hukuk alanında doktora yapmanın kendisine iyi bir prestij sağlayacağına inandığı için avukat olmaya karar vermişti. Düşündüğü gibi olmadı gerçi. Kimse onunla çalışmadı. Paterson mahkemesinin yakınlarında bir kefalet me-

15 Law School Admission Test: Amerika'da hukuk fakültelerine kabul edilmek için girilen sınav, (ç.n)

262

başka şansın yok

muruyla birlikte ofis açtılar. Bir süre tazminat davalarıyla uğraştı, ama bu kısıtlı alanda bile öne çıkamadı. Mevkice kendisinden biraz daha yukarıda bir kadınla evlenmeyi başardı ve eşi eline geçen her fırsatta bunu kendisine hatırlatmayı ihmal etmedi.

Tüm isteklerine rağmen, karısı Dawn hamile kalamadı. Dört yıldan sonra evlatlık edinmeyi denediler. Steven Ba-card'ın talihi yine gülmemişti kendisine ve beyaz bir bebek -Dawn gerçekten bunu çok istiyordu- bulamadılar. DawnTa birlikte Romanya'ya gittiler, ama oradaki çocuklar da ya çok büyüktü ya da anneleri uyuşturucu kullanıyordu.

Ama otuz sekiz yıl sonra, herkesin unuttuğu ıssız bir yerde Steve'in aklına bir fikir geldi.

Nihayet diğer insanların birkaç adım önüne geçmeyi başarabildi bu dahiyane fikirle.

"Bir problem mi var Steven?"

Sesten irkildi. Aynadaki görüntüsüne veda edip başını çevirdi. Gölgele içinde duran Lydia'yı gördü.

"Bu şekilde aynaya bakman," dedi Lydia yaptığı şeyi onaylamadığını açıkça belirten bir ses tonuyla, "narsistçe bir davranış olduğunu düşünmüyor musun?"

Bacard kontrolünü kaybetti. Titremeye başladı. Lydia, Ba-card'm üzerinde bu etkiyi sıklıkla oluştursa da, şimdiki halinin tek sebebi bu değildi. Zaten telefon görüşmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ve sonra Lydia'nın birden böyle böyle çıkıp gelmesi, işte asıl sebep buydu... İçeriye nasıl girdiğini veya ne kadar süredir orada dikildiği hakkında fikri yoktu. O gece neler olduğunu sormak istedi. Detayları öğrenmek istedi. Ancak yeterli zaman yoktu bunun için.

"Aslında bir problemimiz var" dedi Bacard.

"Söylesene."

Lydia'nın bakışları kanını donduruyordu. Büyük, parlak ve hoştu, ama dikkatlice baktığınızda bu gözlerin arkasında saklı hiçbir belirgin ifadeye rastlamıyordunuz. Soğuk bir kanyon veya uzun zaman önce terk edilmiş bir evin pencereleri gibiydi tıpkı.

263

HARLAN COBEN

Bacard'ın Romanya'da keşfettiği şey, kitlenin bir adım önüne çıkmasını sağlayan şey, sistemin açığından faydalanmak için keşfettiği bir yoldu. Belki de hayatında ilk kez şansı yaver gitmişti. Tazminat davalarıyla uğraşmayı bıraktı. İnsanlar onu aramaya başladı. Para toplamak için yapılan toplumsal etkinliklere davet edilir olmuştu. Aranılan bir konuşmacı haline geldi. Karısı Dawn, ona tekrar gülümsemeye ve gününün nasıl geçtiğini sormaya başladı. Hatta New Jersey 12 Haber Kanalı, gerçek bir hukuk uzmanına ihtiyaç duyduğunda onu programa davet etti. Ama yabancı ülkedeki bir meslektaşı, ona şöhretin afet getireceğini hatırlattığında biraz duruldu. Tabii artık müşterilerini etkileme ihtiyacı duymuyordu. Müşteriler, olağanüstü bir şeyler arayan aileler onu buldu. Ümitsizlik insanı böyle bir duruma getirir işte, tıpkı karanlık bir ortamda, küçük bir delikten içeri sızan güneş ışığında yeşeren bitkiler gibi ve o, yani Steven Bacard, işte bu güneş ışığının ta kendisiydi.

Bacard telefonu işaret ederek konuştu. "Biraz önce bir telefon aldım."

"Ve?"

"Fidye parasında izleme cihazı varmış."

"Çantaları değiştirdik."

"Sadece çantada değil. Paranın içine de bir tür cihaz yerleştirilmiş. Destelerin arasına veya başka bir yere, emin değilim."

Lydia'nın yüzü bulutlandı. "Senin haber kaynaklarından daha önce böyle bir bilgi almadın mı?"

"Benim kaynaklarımın şu ana kadar böyle bir şeyden haberi yoktu."

"Yani sen şunu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedi yavaş bir ses tonuyla, "Biz burada böylece dikilip dururken, polis tam olarak nerede olduğumuzu biliyor."

"Polis değil," dedi. "Böcek, polisler veya Federaller tarafından yerleştirilmemiş."

264

başka şansın yok

Bu cümle Lydia'yı şaşırtmış gibi görünüyordu. Kafasını salladı. "Doktor Seidman mı?"

"Tam olarak değil. Ona yardım eden Rachel Mills adında bir kadın var. Eski bir FBI ajanı." Lydia bir şeyler açıklığa kavuşmuş gibi gülümsedi. "Ve paranın içine izleme cihazı koyan kişi Rachel Mills, şu eski ajan, öyle mi?"

"Evet."

"Şu anda bizi izliyor mu?"

"Nerede olduğunu kimse bilmiyor," dedi Bacard. "Seid-man'm da nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Hımmm," dedi Lydia.

"Polis Rachel denen kadının bu işe karıştığını düşünüyor."

Lydia çenesini oynattı. "Asıl kaçırma olayına karıştığını mı düşünüyor?"

"Monica Seidman'm öldürülmesi de dahil."

Lydia bundan hoşlanmış gibi gülümsedi. Bacard, sırtından aşağıya doğru yılan gibi süzülen tatlı bir ürperti hissetti. "O muydu, Steven?"

Bacard başını iki yana salladı. "Bilemem."

"Cehalet mutluluk getirir, öyle mi?"

Bacard bir şey söylememeyi tercih etti.

Lydia, "Silah sende mi?" dedi.

Bacard sert bir tepki verdi. "Ne?"

"Seidman'm silahı. Sende mi?"

Bacard bundan hoşlanmamıştı. Canı çekilmişti adeta. Yalan söylemeyi düşündü ama o gözleri görünce vazgeçti. "Evet."

"Silahı al," dedi. "Ya Pavel? Ondan haber aldın mı?"

"O tüm bu olanlardan mutlu gözüküyor. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyor."

"Onu arabadan ararız."

"Ararız mı?"

"Evet. Hadi acele edelim, Steven."

265

HARLAN COBEN

"Bende mi seninle geliyorum?" "Kesinlikle." "Ne yapacaksın?"

Lydia parmağını dudağına götürdü. "Şşt," dedi. "Bir planım var."

Rachel, "Yine hareket ettiler," dedi.

"Ne kadar süre durdular?" diye sordum.

"Beş dakika kadar. Birisiyle buluşup parayı aktarmış olabilirler. Veya yalnızca benzin alıyorlardı. Buradan sağa dön."

3. Yol'dan Centruro Caddesi'ne döndük. Giants Stadyumu hayal mayal gözüküyordu uzaklarda.

Yaklaşık 2 kilometre sonra Rachel camdan dışarıyı gösterdi. "İşte buralarda bir yerlerdeydiler."

Tabelada METROVISTA yazıyordu ve uçsuz bucaksız gibi görünen otopark ilerideki bataklığa doğru uzayıp gidiyordu. MetroVista, 80'li yıllara rastgelen kalkınma döneminde inşa edilen klasik bir New Jersey iş merkeziydi. Tamamı soğuk, kişiliksiz, çoğu güneşin içeri dolmasını engelleyen parlak koyu camlı yüzlerce ofis vardı binada. Buğulu titrek ışıklardan, çalışan arıların vızıltısını duyamasanız da, en azından hayal edebiliyordunuz.

"Benzin almak için durmamışlar" diye mırıldandı Rachel.

"O halde şimdi ne yapıyoruz?"

"Yapabileceğimiz tek şey" dedi Rachel. "Parayı izlemeye devam etmek."

Heshy ve Lydia, New Jersey otoyolundan batıya doğru ilerlediler. Steven Bacard başka bir araçla onları arkadan izliyordu. Lydia para destelerini yırtarak açtı. İzleme cihazını bulması on dakikasını aldı. Cihazı yarıktan çıkardı.

Heshy'nin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Akıllıca," dedi.

"Veya biz aptalız."

266

başka şansın yok

"Hiçbir zaman mükemmel olmadık, Kodaman Ayı..."

Heshy cevap vermedi. Lydia arabanın camını açtı. Elini camdan sarkıtarak Bacard'm izlemesi için bir işaret verdi. Bacard da elini sallayarak anladığını gösterdi. Gişeler için yavaşladıklarında, Lydia Heshy'nin yanağına çabucak bir öpücük kondurup arabadan indi.

İnmeden parayı yanma almıştı. Heshy şimdi izleme cihazıyla baş başa kalmıştı. Eğer hâlâ şu Rachel denen kadın işin peşindeyse veya polis neler olduğunu öğrenmişse, Heshy'yi enseleyebilirlerdi. İzleme cihazını arabadan aşağıya atabilirdi. Cihazı bulsalar bile bu arabadan atıldığını ispatlayamazlardı. İspatlasalar bile ne olurdu ki? Heshy'yi ve arabayı arayıp, hiç birşey bulamadan elleri boş dönerlerdi gerisin geriye. Çocuk yok, fidye notu yok, fidye parası yok. Tertemizdi Heshy.

Lydia hızlı hareketlerle Steven Bacard'm arabasına doğru yürüdü ve arabaya atladı. "Pavel hatta mı?" diye sordu.

"Evet."

Telefonu aldı. Pavel alışık olduğu bol küfürlü bir dille bir süre bağırıp çağırdı kendi kendine. Lydia biraz dinledikten sonra buluşma noktasını söyledi Pavel'a. Bacard adresi duyunca kafasını ani bir hareketle Lydia'ya doğru çevirmişti. Lydia gülümsüyordu. Pavel elbette buluşma yerinin önemini anlayamamıştı, ama niye orada buluşuyorlardı ki? Biraz daha bağırıp çağırdıktan sonra istenen saatte orada olacağını söyleyebilecek kadar sakinleşti. Lydia telefonu kapattı.

"Ciddi olamazsın" dedi Bacard.

"Şşt."

Planı gayet basitti. Heshy izleme cihazıyla onları oyalarken, Lydia ve Bacard buluşma yerine doğru hızla ilerlediler. Lydia tamamen hazır olduklarında Heshy'yi arayacaktı ve Heshy buluşma noktasına gelecekti hemen. İzleme cihazı da hâlâ üzerinde olacaktı tabii. 'İnşallah şu Rachel Mills denen kadın izlemeye devam eder' diye geçirdi içinden.

Lydia ve Bacard yirmi dakika sonra buluşma yerine geldiler. Lydia caddenin yukarısına park edilmiş arabayı fark

267

HARLAN CDBEN

etti. Pavel olmalıydı bu. Çalıntı bir Toyota Celica. Lydia bundan hoşlanmamıştı. Cadde üzerine park edilmiş yabancı araçlar kolayca fark edilirdi. Dönüp Steven Bacard'a bir göz attı. Bacard'm yüzü sapsarı olmuş, boşlukta sallanıyor gibiydi. Korku dalga dalga her tarafını sarmıştı. Direksiyonu gergin parmaklarıyla sıkı sıkı kavramıştı. Bacard'ın midesi bu tür şeyleri kaldırmıyordu. Sorumluluk duygusundan kaynaklanıyor olmalıydı.

"Burada beni indirebilirsin" dedi Lydia.

"Bilmek istiyorum," diyerek söze başladı Bacard, "ne yapmayı planlıyorsun?"

Lydia sadece baktı.

"Hay Allah'ım, sen bana sabır ver."

"Kimse zarar görmeyecekti hani?"

"Monica Seidman gibi mi yani?"

"Onunla hiçbir ilgisi yok bunların."

Lydia kafasını salladı. "Ve kız kardeşi, adı neydi onun, Stacy Seidman mı?"

Bacard bir karşılık verecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra kafasını önüne eğdi. Lydia ne söylemeyi planladığını biliyordu. Stacy Seidman bir uyuşturucu bağımlısıydı. Kolay harcanabilecek bir tipti, işe yaramaz, tehlikeli, ölüme doğru giden birisi. Bacard gibi insanlara haklı gerekçeler lazımdı. Yaptığı işi bebek tüccarlığı olarak görmüyordu. Gerçekten yardım ettiğine inanıyordu. Ve eğer bu işten para, çok para kazanabilir-se ve hapse girmeden bu işten yırtabilirse, daha iyi bir hayata başlangıç yapabilmek için büyük bir risk almış olacaktı. İşte o zaman bütün bunların acısını çıkarmaz mıydı?

Ama Lydia onun ruhuna hitap etmekle veya teskin etmekle ilgilenmiyordu. Arabada parayı saymıştı. Resmen kiralamıştı kadın Bacard'ı. Lydia'nın payına bir milyon dolar düşüyordu. Bacard da diğer bir milyon doları alacaktı. Lydia içinde kendine ve Heshy'ye ait para dolu çantayı omzuna atıp arabadan indi. Bacard dosdoğru önüne bakıyordu. Parayı reddetmemişti. Onu geri çağırıp bu işten ayrılmak iste-

268

başka şansın yok

diğini de söylemedi. Yanındaki koltukta tam bir milyon dolar vardı. Bu parayı istiyordu. Ailesi Alpine'de daha büyük bir ev almıştı. Çocukları özel okula gidiyordu. O halde, hayır, Bacard vazgeçemezdi. Yalnızca önüne baktı ve arabayı sürdürdü.

Bacard gittiğinde Lydia cep telefonunun çift yönlü telsiz özelliğini kullanarak Pavel'i aradı. Pavel caddenin üst tarafında çalılıkların arkasında saklanıyordu. Üzerinde hâlâ pazen gömleği vardı. Hantal bir işçi gibi ağır ağır yürüyordu. Dışleri bir hayat boyu içtiği sigaradan ve gördüğü ilaçlı tedaviden sapsarı olmuştu. Karıştığı bir sürü kavgada ezilmiş, yamuk bir burnu vardı. Balkan ülkelerinden olan insanlara has bir tavır seziliyordu hareketlerinde. Görmüş geçirmiş bir insandı. Yine de çok fark etmiyordu. Çevresinde olup biten şeylerden haberi olmayan, tek tabanca gezen bir tipti.

"Sen," diye tıslayarak konuştu Pavel. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Pavel haklıydı. Lydia ona hiçbir şey söylemiyordu. Başka bir deyişle, Pavel hiçbir şey bilmiyordu. Kırık dökük bir İn-gilizcesi vardı ve işte bu yüzden işlenen suçun vitrininde mükemmel duruyordu. İki yıl önce hamile bir kadınla birlikte Kosova'dan gelmişti. İlk fidye teslimatı sırasında kesin talimatlar almıştı göreviyle ilgili. Gelecek arabanın markasını ve modelini tarif etmişler ve otoparka gidip bu arabayı beklemesini, adamla hiç konuşmadan arabaya yaklaşmasını, sonra çantayı alıp minibüse binmesini tembihlemişlerdi. Ah, bu arada unutmadan şunu da söyleyelim, meseleyi biraz daha karmaşık hale getirmek için, Pavel'a kulağına bir telefon yerleştirmesini ve konuşuyor gibi yapmasını söylemişlerdi.

İşte olan buydu.

Pavel'in, Marc Seidman'ın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çantanın içinde ne olduğunu, çocuk kaçırma olayım, fidyeyi, hiçbir şeyi bilmiyordu. Eldiven kullanmıyordu, parmak izleri Amerika'da kayıtlı değildi ve bir kimliği yoktu.

269

HARLAN COBEN

Olaydan sonra ona iki bin dolar ödeyip Kosova'ya geri göndermişlerdi. Seidman'm polise verdiği tarif üzerine çizilen robot resimlerden, bulunması imkânsız bir adamın portresi çıkmıştı ortaya. Yeniden fidye talep etmeye karar verdiklerinde, Pavel tabii olarak başvurulabilecek tek adamdı. Aynı elbiseleri giyen, görüntüsü hiç değişmeyen ve bu kez Seidman'm karşılık vermesi durumunda onun hayatıyla oynayabilecek birisi.

Pavel hâlâ gerçekçi davranıyordu. Adapte olmuştu. Ko-sova'da kadın ticareti yaparak geçirmişti zamanını. Striptiz kulüplerinde gizli olarak yürütülen kadın ticareti oralarda büyük bir pazar oluşturmuştu, ama Bacard bu kadımları farklı bir şekilde kullanabilmenin yolunu bulmuştu. Ani değişimlere hiç de yabancı olmayan Pavel ne gerekiyorsa yapabiliirdi. Önce Lydia'ya karşı çıkmıştı, ama beş bin dolarlık desteyi görünce sesini kesmişti. Olaylar onun dışında geliyordu. Sadece nasıl yapacağını soruyordu.

Lydia, Pavel'a bir silah uzattı. Silahı nasıl kullanacağını biliyordu.

Pavel çift yönlü telsizi açık tutarak yolun kenarında bekledi. Lydia, Heshy'yi arayarak hazır olduklarını söyledi. Heshy yanlarından geçti ve izleme cihazını arabanın camından fırlattı. Lydia cihazı yakalayıp Heshy'ye bir selam yolladı. Heshy durmadı bile. Lydia izleme cihazıyla birlikte evin arka bahçesine çekilip silahını çıkardı ve bekledi.

Gece neredeyse sona ermişti; çiy düşmüş çimenler sabahın yaklaştığını haber veriyordu.

Damarlarında gezinip duran o garip ürpertiği hissediyordu yine. Heshy'nin fazla uzakta olmadığını biliyordu. Heshy de katılmak istemişti oyuna ama Lydia izin vermemişti. Cadde sessizdi. Saat sabahın 04:00'ünü gösteriyordu.

Beş dakika sonra yaklaşmakta olan bir araba sesi duydu Lydia.

270

Otuz Üçüncü Bölüm

Ters siden bir şeyler vardı.

Yollar çok tanıdık olduğu halde güç bela fark edebiliyordum. Kaburgalanmdaki ağrı neredeyse geçmek üzereydi. Rachel cep kumandasının içinde kaybolup girmişti. Kumanda cihazına ait küçük kalemle ekrana dokunuyor, kafasını sallıyor, arada bir başım hareket ettirerek farklı bir açıdan bakıyordu ekrana. Arka koltuğa doğru eğilip Zia'nın yol haritasını buldu. Ağzında kalemin kapağını tutarak, sanırım yolu kolay bulmamız için haritanın üzerinde takip edeceğimiz rotayı çizmeye başladı. Ya da o kaçınılmaz soruyu sormamam için meşgul gözükmeye çalışıyordu.

Yavaşça ismini söyledim. Gözlerini kırıştırarak bana baktı ve sonra hemen yine ekrana döndü.

"Buraya gelmeden önce CD-ROM'la ilgili bir şey biliyor muydun?"

"Hayır."

"Çalıştığım hastanenin önünde çekilmiş resimlerin vardı."

"Bunu ilk senden duyuyorum."

Tekrar ekrana dokundu kalemle.

"Fotoğraflar gerçek mi?" diye sordum.

"Gerçek?"

"Yani, dijital ortamda oynanmış resimler mi yoksa gerçekten iki yıl önce ofisimin önüne geldin mi?"

Rachel kafasını kaldırmadı, ama gözümün kenarıyla omuzlarının düştüğünü görebiliyordum. "Sağa dön," dedi. "Buradan."

271

HARLAN COBEN

Şimdi Glen Meydanı'ndaydık. Her şey daha da ürpertici bir hale geliyordu yavaş yavaş. Liseyi okuduğum okul sol tarafta kalıyordu. Dört yıl önce bir vücut geliştirme salonu, yüzme havuzu ve ikinci bir spor salonu ekleyerek binayı güzelleştirmişlerdi. Binanın ön cephesini bilerek biraz aşındırmış ve sarmaşıklarla donatmışlar, Kasselton'm eski halini anımsatır biçimde tam bir kolej havası vermişlerdi.

"Rachel?"

"Resimler gerçek, Marc."

Onaylar gibi kendi kendime kafamı salladım. Niye bilmiyorum. Belki biraz zaman kazanmak istiyordum. Meçhul denizlerde yolunu şaşırmış birisi gibi hissediyordum kendimi. Tam kendime yeni bir dünya kurmaya hazırlanırken, gelecek cevapların her şeyi yeniden değiştireceğini, alt üst edeceğini biliyordum. "Sanının bana bir açıklama borçlusun" dedim.

"Doğru." Başı önde, gözlerini ekrandan ayırmadan konuşmaya devam etti. "Ama şimdi sırası değil."

"Hayır, şimdi."

"Yaptığımız işe konsantre olmak zorundayız."

"Bırak bu saçmalıkları. Sadece araba sürüyorum. Aynı anda iki şeyi yapabilme kabiliyetim var."

"Belki," dedi yavaş bir ses tonuyla, "ama ben yapamam."

"Rachel, hastanenin önünde ne yapıyordun?"

"Dur biraz."

"Ne?"

Kasselton Meydanı'ndaki trafik ışıklarına yaklaşıyorduk. Günün bu saatinde ışıklar bir sarı, bir kırmızı yanıp sönerdi. Kaşlarımı çatıp ona doğru döndüm. "Hangi tarafa?"

"Sağa."

Kalbim yine hızlandı. "Anlamıyorum."

"Araba tekrar durdu."

"Nerede?"

"Eğer yanlış görmüyorsam," dedi Rachel ve nihayet kafasını çevirip gözlerime baktı, "senin evindeler."

272

başka şansın yok

Sağa döndüm. Rachel artık yön tarif etmiyordu. Gözlerini ekrana kilitlemişti. Evden yaklaşık 2 kilometre kadar uzaktaydık. Ben doğduğum gün ailem hastaneye giderken bu yolu kullanmışlar. O ana kadar o yoldan kaç kez geçtiğimi merak ettim. Garip bir düşünce, ama zihni kontrol etmek imkânsız.

Monroe'dan sağa döndüm. Ailemin evi sol taraftaydı. Alt kattaki hariç evin bütün ışıkları sönmüktü. Alt kattaki lambayı bir süre ölçere bağlamıştık. Böylece lamba akşam 19:00'dan sabah 05:00'e kadar yanık kalıyordu. Şu dondurma toplarına benzeyen, uzun ömürlü, ekonomik ampullerden almıştım. Annem bu ampullerin ne kadar uzun ömürlü olduğunu söyleyerek övünüp dururdu. Bir keresinde, evde sürekli açık bir radyo bulundurmanın hırsızları önlemek için harika bir yöntem olduğunu söyleyen bir yazı okumuş ve o günden sonra da evde haber kanalına ayarlanmış eski bir radyo çalmıştı sürekli. Tek problem gece boyu çalan radyonun annemi uyutmamasıydı. Sonra annem radyonun sesini öyle bir kısmıştı ki, hırsızların kulaklarını iyice yanaştırmadan radyonun sesini duymaları imkânsız hale gelmişti.

Darby Sokağı'ndan tam bizim evin bulunduğu sokağa dönerken Rachel, "Yavaşla" dedi.

"Hareket mi ettiler?"

"Hayır. Sinyal hâlâ sizin evden geliyor."

Sokağa doğru baktım. Düşünmeye başladım. "Buraya, doğrudan bir yol izleyerek gelmediler."

Rachel kafasını salladı. "Biliyorum."

"Belki de izleme cihazını buldular." dedim.

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

Araba biraz daha ilerledi. Şimdi bizim evin iki yanındaki Citron'lann evinin önündeydik. Hiç ışık yanmıyordu. Alt kattaki lamba bile sönmüktü. Rachel alt dudağını ısıyordu. Biraz daha ilerleyip

Kadison'lann evinin önüne geldik. Bizim evin garajından sokağa açılan yola iyice yaklaşmıştık. İnsanlar genellikle 'çıt çıkmıyor" diye tarif ederler bu tür an-

273

HARLAN COBEN

lan, her şeyin donduğu bir dünyada, hareket eden nesnelerin bile sabit durmaya çalıştıkları bir durum.

"Bu bir oyun olmalı" dedi Rachel.

Tam Rachel'a ne yapmamız gerektiğini soracaktım ki (arabayı durdurup, inip polisleri mi aramalıydık?), ilk kurşun arabanın ön camını tuzla but etti. Cam parçaları yüzüme hücum etti. Kısa bir çığlık duydum. Şuursuz bir şekilde kafamı yere eğip elimi kaldırdım. Arabanın döşemesine yayılmış bir kan birikintisi gördüm.

"Rachel!"

İkinci kurşun başımı o kadar yakından sıyırdı ki saçımda rüzgarını hissettim. Yastıkları döverken çıkan sese benzer bir sesle koltuğa gömüldü kurşun. Yine hislerim devreye girdi. Am?, bu kez belli bir hedefe doğru yönlendirdi beni. Gaza yüKiendim. Araba sarsılarak ileri doğru atıldı.

İnsan beyni hiçbir bilgisayarın taklit edemeyeceği inanılır az bir araç. Bir saniyenin yüzde birlik diliminde milyonlarca işlem yapabiliyor. Sanırım şimdi de aynı şey olmuştu. Sürücü koltuğunda iyice öne doğru eğilmiş, kambur bir pozisyonda oturuyordum. Birisi ateş ediyordu. Beynimin bir bölümü kaçmamı istiyordu, ama bir taraftan da daha iyi bir yol olabileceğini fark etmiştim.

Kafamdaki düşünceler kaba tabirle bir saniyenin onda birinden az bir süreçte gerçekleşmişti. Ayağımı gazdan çekmedim. Lastikler acı acı ötüyordu. Evimizin nerede olduğunu ve kurşunların ne taraftan geldiğini düşündüm. Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Belki de panik, beyin fonksiyonlarını hızlandırıyor, bilmiyorum ama eğer ateş eden, bir yere saklanıp arabanın yaklaşmasını bekleyen kişi ben olsaydım, yan komşumuz Christies'lerin eviyle bizim evi ayıran ağaç dallarının arkasına gizlenirdim. Büyük ve sık çalılık, garaj yolunun sağ tarafında kalıyordu. Eğer arabayla garaj yolunun sonuna kadar gidersem, bam diye, yan camdan ateş edebilirlerdi. Eğer tereddüt edersem, ateş eden kişi korkup kaçacağımızı düşünürse, daha kolay ateş ederdi.

274

başka şansın yok

Böylece kafamı kaldırıp baktım ve çalılıklara doğru direksiyonu çevirdim.

Üçüncü bir silah sesi geldi. Kurşun metal bir ses çıkararak arabanın ön ızgarasına çarpmıştı. Rachel'i kısa da olsa net olarak görebilecek şekilde kaçamak bir bakış fırlattım yan koltuğa: Elleriyile öne doğru eğdiği başının iki yanını tutuyordu ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. Midem kasıldı ama ayağımı gaz pedalından çekmedim. Kafamı öne ve arkaya doğru hızla hareket ettirerek ateş eden herif için hedefi zorlaştırmaya çalıştım.

Çalılık arabanın fariyle aydınlandı bir anda. Ve pazen gömleği gördüm.

Birden bir şey oldu bana. Daha önce delilikle akıllılık arasında ince bir çizgi olduğunu ve benim bu çizgiyi geçmek üzere olduğumdan bahsetmişim. Bir çarpma sesi ve ardından tok bir ses geldi. Bir çığlık çalındığı kulağıma. Çalılar tamponun arasına sıkışmıştı. Pazen gömlekli adamı aradı gözlerim. Bir şey göremedim. Kapıyı açıp adamı kovalamak üzere elimi kaldırmıştım ki Rachel, "Yapma" diye bağırdı. Durdum. Yaşıyordu.

Eliyle vitesine doğru uzanıp arabayı geri vitesine geçirdi. "Geri git."

Dediğini yaptım. Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Adam silahlıydı. Bendeysen hiçbir şey yoktu. Şiddetli darbeye rağmen, adamın ölü mü, yaralı mı olduğunu bilmiyordum.

Geri geri gidiyordum. Karanlık varoş mahallenin giderek aydınlandığını fark ettim. Darby Sokağı'nda oturanlar silah ve patinaj seslerine alışık değillerdi. İnsanlar uyanmış, ışıklarını açmışlardı. 911'i arıyor olmalıydılar.

Rachel yerinde doğruldu. İnanılmaz bir rahatlama sardı tüm vücudumu. Bir elinde silahını tutuyordu. Diğer eliyse hâlâ yaranın üstündeydi. "Kulağım" dedi ve zihnim komik bir biçimde çalışmaya başladı yine, yarayı iyileştirmek için nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmeye başlamıştım. "Orada" diye bağırdı.

275

HARLAN COBEN

Döndüm. Pazen gömlekli adam topallayarak garaj yolundan aşağıya doğru koşuyordu. Arabayı döndürüp farları adamın üzerine yönelttim. Adam arka tarafa doğru koşarak kayboldu. Tekrar Rachel'a baktım.

"Dur," dedi. "Yalnız olmadığından eminim."

Durdum. "Şimdi ne olacak?"

Rachel silahını kaldırdı ve boşta kalan eliyle kapıyı tuttu. "Sen kalıyorsun."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Kontağı kapatma ve yavaş yavaş sür arabayı. Hâlâ arabada olduğumuzu zannetsinler. Onları enseleyeceğim."

Daha itiraz bile edemeden arabadan atladı ve başından akan kanlara aldırmandan ileri atıldı.

Bense verdiği talimatlara uyarak arabayı bir ileri bir geri hareket ettirerek arabada kaldım.

Kendimi tam bir pısırik gibi hissediyordum.

Birkaç saniye sonra Rachel'in izini kaybettim.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra iki el silah sesi duydum.

Llydia olup biteni arka bahçede saklandığı yerden izliyordu.

Pavel çok erken ateş etmişti. Lydia'ya göre bu bir hataydı. Kendisine odunların arkasında güzel bir yer seçmişti ama bu noktadan arabada kimin olduğunu göremiyordu. Ama bayağı etkilenmişti. Arabayı her kim kullanıyorsa Pavel'i korkutup kaçırtmakla kalmamış, aynı zamanda yaralamıştı da.

Ve topallayarak koşan Pavel göründü. Lydia, Pavel'in yüzünden akan kanları görebiliyordu.

Elini kaldırıp ona doğru salladı. Pavel yere düşmüş, sürünerek devam ediyordu yoluna. Lydia gözlerini bahçeye uzanan yola dikmişti. Ön taraftan gelmelerini bekliyordu. Tam arkasında bir çit vardı. Kaçmasını gerektirecek bir durum olması ihtimaline karşı arka komşunun bahçe kapısının hemen yanında duruyordu.

Pavel sürünmeye devam etti bir süre. Lydia gözlerini yoldan ayırmadan Pavel'in acele etmesini söyledi. Bu eski aja-

276

başka şansın yok

nın nasıl bir oyun oynayacağını merak ediyordu. Mahalle sakinleri çoktan uyanmıştı. Işıklar birer birer yanıyordu. Polisler de yola çıkmış olmalıydılar.

Acele etmeliyim diye düşündü Lydia.

Pavel nihayet odunların dizildiği yere ulaşmayı başarabildi ve Lydia'nın yanına uzandı. Sırtüstü yatıp kaldı bir süre. Nefesi hırıltılı ve ıslak çıkıyordu. Sonra yerinden doğrulmaya çalıştı.

Lydia'nın yanına diz çöküp avluya baktı. Yüzünü buruşturarak konuştu: "Bacağım kırıldı."

"Bir çaresine bakınız," dedi Lydia. "Silahın nerede?"

"Düşürdüm."

'Bulmamız imkânsız' diye düşündü Lydia. Yine de mesele değil. "Kullanabileceğin bir silahım daha var," dedi. "Sen gözetlemeye devam et."

Pavel başını iki yana salladı. Gözlerini kısmış karanlığa doğru bakıyordu.

"Ne?" dedi Lydia. Biraz daha yanaştı adama.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Pavel dikkatle karanlığın tam ortasına doğru bakarken Lydia silahın emniyetini indirdi. Tetiği ardı ardına çekerek Pavel'in kafasına iki kurşun boşalttı. Pavel ipleri kesilen bir kukla gibi yığıldı yere.

Lydia eğilip adama baktı. En iyisi buydu diye düşündü. B planı muhtemelen A planından daha iyiydi. Pavel, kadını, eski FBI ajanını, öldürmüş olsaydı olaylar yine sona ermezdi. Muhtemelen pazen gömleğini hiç çıkarmayan bu gizemli adamı bulabilmek için daha sıkı bir araştırma içine girerlerdi ve olay yine kapanmazdı. Ama bu şekilde, yani Pavel ölünce, Seidman cinayetinde kullanılan silahla öldürülünce, polis bu işi Seidman'm, Rachel'in ya da ikisinin birlikte yaptığını düşünürdü. Belki deliller yetersizdi suçlama için, ama önemli değil. En azmdan polis dosyayı kapatırdı. Parayı alıp ortadan kaybolmak için daha iyi bir zaman olamaz diye geçirdi aklından. Dosya kapanmıştı.

277

HARLAN COBEN

Birden acı acı öten bir lastik sesi duydu Lydia. Silahı hemen komşunun bahçesine fırlattı.

Silahın ortalık yerde olmasını istemiyordu. Plan anlaşılabilirdi. Hızlı bir şekilde Pa-vel'in

ceplerini kontrol etti. Para vardı, elbette, biraz önce verdiği desteler. Parayı almadı. Böylece senaryoya harika bir sahne daha eklediğini düşündü. Ceplerinde başka bir şey yoktu. Ne bir cüzdan ne bir kâğıt parçası ne de bir kimlik. Pavel bu konuda çok iyiydi. Işığı yanan evlerin sayısı çoğalmaya devam ediyordu. Fazla zamanı kalmamıştı. Lydia ayağa kalktı. "FBI! Silahını bırak!" Kahretsin. Bir kadın sesi. Lydia sesin geldiği yere doğru bir el ateş ederek odun yığınının arkasına eğildi. Bulunduğu yere doğru ateş ediyordu birisi. İyice yere eğildi. Şimdi ne yapacaktı? Odunların arkasından uzanarak bahçe kapısını açtı. "Pekâlâ!" diye bağırdı. "Teslim oluyorum." Cümlesini tamamlar tamamlamaz yan otomatik silahını ardı ardına ateşleyerek yerinden fırladı. Elinden geldiğince hızlı asılıyordu tetiğe. Havada uçan kurşunlar kulağını çınlatıyordu. Gürültüden karşı ateş açılıp açılmadığını anla-yamıyordu. Sanırım ateş eden yoktu. Hiç tereddüt etmeden açık bahçe kapısından içeri daldı. Lydia 100 metre boyunca deli gibi koştu. Heshy komşu evin bahçesinde onu bekliyordu. Buluştular ve başlarını eğerek yeni budanmış çaldıkların arkasından koşmaya devam ettiler. Heshy iyiydi. Her zaman en kötüsüne hazırlıklı olurdu. Arabasını iki sokak aşağıda bir çıkmaz sokağa gizlemişti. Emniyetli bir şekilde yola koyulduklarında Heshy, "İyi misin?" diye sordu. "İyiyim, Kodaman Ayı." Lydia derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve kendini bıraktı. "Çok iyiyim."

Lydia'nın kendini iyi hissetmesi, tam otoyola yaklaşırken, aklına Pavel'in cep telefonuna ne olduğu sorusu gelene kadar devam etti.

İlk tepkim, tabii olarak panik oldu.

278

başka şansın yok

Kovalamaya katılmak için arabanın kapısını açtım, ama beynim bu hareketime itiraz ederek olduğum yerde kalmamı sağladı. Bir yandan cesur (cahil cesareti de diyebiliriz) olmalıyım diye geçiriyordum aklımdan. Diğer yandan da bunun bir intihar olacağını düşünüyordum. Silahım yoktu. Rachel'in ve rakibin silahları vardı. Silahsız bir şekilde Rac-hel'in yardımına koşmak bir fayda sağlamazdı.

Ancak burada kalıp bekleyemezdim ki.

Arabanın kapısını kapattım. Ayaklarım bir kez daha gaz pedalıyla buluştu. Araba evin ön bahçesine doğru ileri atıldı. Silah sesleri evin arkasından gelmişti. Arabayı o yöne doğru sürdüm. Çalılıkların ve çiçek yataklarının arasından geçtim. Bu çiçekler o kadar uzun zamandır buradaydılar ki, neredeyse ezmek için dikkat edecektim.

Arabanın farları karanlıkta dans ediyordu. Büyük kara ağacın yanından geçmek için sağa çevirdim direksiyonu. Ama olmadı. Ağaç eve fazla yakındı ve araba geçebilecek kadar yer yoktu. Geri vites taktım. Gaza yüklenip bir veya en fazla iki saniye içinde tamamen çiy kaplanmış çimenliğe daldım. Christies'in bahçesine doğru yöneldim. Yeni yaptırdıkları çardağı yıkarak geçtim. Bill Christie buna çok bozulacaktı.

Nihayet arka bahçedeydim. Arabanın farları Gross-man'lerin bahçesi boyunca uzanan çitleri yalayıp geçiyordu. Direksiyonu sağa kırdım ve onu gördüm. Frenlere asıldım. Rachel üst üste yığılmış odunların yanında ayakta duruyordu. Odunlar evi aldığımızdan beri orada duruyorlardı.

Hiçbirini kullanmamıştık. Muhtemelen çürümüşü ve böceklerin istilasına uğramıştı.

Grossman Ter odunların çite çok yakın olduğundan ve böceklerin çitin kazıklarını yiyerek zarar verdiğinden şikayet ederlerdi. Onlara en kısa zamanda odunlardan kurtulacağıma dair söz vermiş, ama hâlâ bir şey yapmamıştım.

Rachel elindeki silahı yere doğru tutuyordu. Pazen gömlekli adam dünün aksine, yere boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Silahlı çatışmada ön cam uçmuş olduğu için camlar-

279

HARLAN COBEN

dan birini açmak zorunda değildim. Etraftan hiç ses gelmiyordu. Rachel elini kaldırıp sallayarak iyi olduğunu işaret etti. Aceleyle arabadan dışarı fırladım.

"Sen mi vurdun onu?" diye sordum.

"Hayır" dedi.

Adam ölmüştü. Bunu fark edebilmek için doktor olmanız gerekmiyordu. Kafatasının arkası yoktu. Pıhtılaşmış kan ve pembeli beyazlı beyin parçacıkları odunların üzerine yapışmıştı. Balistik konusunda uzman değilim belki ama ciddi bir hasar olduğu kesindi. Kurşun çok büyüktü veya çok yakm mesafeden ateş edilmişti.

"Yanında birisi vardı," dedi Rachel. "Onu vurdular ve şu kapıdan kaçıp gittiler."
Yerde yatan adamı süzdüm baştan aşağıya. Birden yine hırslanmıştım. "Kim bu adam?"
"Ceplerini kontrol ettim. Kimlik yoktu ama bir deste para buldum."
Ona tekme atmak istiyordum canım. Onu sarsarak kızıma neler yaptığını sormak istiyordum.
Yaralanmış olmasına rağmen hâlâ yakışıklı gözüken yüzüne baktım, onu buraya getiren şeyin,
yollarımızın tam bu noktada kesişmesini sağlayan şeyin ne olduğunu düşündüm. İşte tam bu
esnada garip bir şey fark ettim.
Kafamı hafifçe yana eğdim.

"Marc?"

Dizlerimin üzerine çöktüm. Beyin artıkları rahatsız etmiyordu. Dağılmış kemik parçaları ve kanlı
dokular beni pek etkilemezdi. Daha kötü travmalar görmüştüm. Burnunu inceledim. Estetik
geçirmiş gibiydi. Önceki görüşümden hatırlıyordum bunu. Bir boksör olabileceğini
düşünmüştüm. Ya da gerçekten zor yıllar geçiren birisi. Kafası garip biçimde arkaya doğru
sallanıyordu. Ağızı açıktı. İşte o anda fark etmiştim garip şeyi.
Parmaklarımı çenesine ve damağına koyarak ağızım biraz daha açtım.

280

başka şansın yok

"Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?" diye sordu Rachel.

"Fenerin var mı?"

"Hayır."

Neyse, önemi yoktu. Kafasını biraz kaldırıp ağızını arabaya doğru tuttum. Farlar işe yaramıştı. Net
biçimde görebiliyordum.

"Marc?"

"Yüzünü saklamaması beni rahatsız etmişti." Gölge yapmayacak şekilde başımı eğip ağzına
yakından baktım. "Her konuda çok titiz davrandılar. Ses değiştiren cihazlar, çalıntı minibüs, iki
plakayı birleştirmeleri. Ama adam yüzünün görülmemesi için hiçbir önlem almadı."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Onu ilk gördüğümde görünüşünü değiştirmek için bir maske falan giymiş olabileceğini
düşünmüştüm. Akla yatkın geliyordu. Ama şimdi böyle bir şey olmadığını anladık. O halde nasıl
oldu da rahatlıkla bana yüzünü gösterdi adam?"

Bu kadar kendimden emin konuşmamdan dolayı şaşırmış görünüyordu, ama bu fazla uzun
sürmedi. O da katıldı konuşmaya. "Çünkü kimlik kayıtları yok."

"Belki. Veya..."

"Veya ne? Marc, bunu düşünmek için vaktimiz yok."

"Diş tedavisi yaptırmış."

"Eee, ne olmuş?"

"Şu kaplamalarına bak. Konserve kutusu gibi."

"Ne?"

Kafamı kaldırdım. "Sağ üst azı dişine ve sol üst köpek dişine baksana. Eskiden bizde
kaplamalar altından yapılırdı. Ama artık çoğu porselenden yapılıyor. Dişçi, dişin kesik vaziyette
ölçüsünü alır ve yaptığı kaplama bu güdüğe tam olarak oturur. Fakat bu adamın ağzındaki
alüminyumdan yapılmış, dişe geçmeye hazır bir kapakçık. Bunu dişe takarsın ve pens ile iyice
sıkıştırırsın. Yurtdışında protez alanında staj yaptım ve bu tür tedaviler yapılmış bir sürü ağızla
karşılaştım. Konserve kutusu diyorlar bunlara. Amerika'da kesinlikle bu tür

281

HARLAN COBEN

kaplama kullanmazlar, geçici olanların dışında tabii."

Rachel yanıma diz çöktü. "Yabancı mı yani?"

Başımı salladım. "Bahse girerim eski Sovyet bloğu ülkelerindendir. Balkanlardan belki."

"Evet, bu mantıklı," dedi. "Polis bulduğu tüm parmak izlerini NCIC'ye16 gönderiyor. Yüz

kimliğiyle aynı şey. Ameri-ka'daki dosyalar ve bilgisayarlar onu bulamaz. Birisi ortaya
çıkmadığı takdirde polisin bu adamın kimliğini tespit etmesi imkânsız."

"Ve muhtemelen kimse de ortaya çıkmayacak."

"Vay canına, demek onu bu yüzden öldürdüler. Bu adamın izini takip ederek onlara
ulaşamayacağımızı biliyorlar."

Siren sesleri geldi. Gözlerimi kapadım.

"Bir seçim yapman gerekiyor, Marc. Burada kalırsak hapsi boylarız. Polis, bu herifin oyunumuzun bir parçası olduğunu ve onu öldürdüğümüzü düşünecek. Tahmin ediyorum kızını kaçıranlar da bunun farkındaydı. Komşular, biz sokağa gelene kadar her şeyin sakın olduğu yönünde ifade verirler kesin. Sonra birden bire ortalığı saran patinaj ve silah sesleri. Gerçi bunu açıklayabiliriz."

"Ama biraz zaman alır" dedim.

"Evet."

"Ve burada açılan deliği bir şekilde kapatacaklardır. Polisler kendi burunlarının dikine gideceklerdir. Yardımcı olmak isteseler bile, hatta bize inansalar bile, yine de ortalığı velveleye verirler."

"Bir şey daha" dedi Rachel.

"Ne?"

"Fidyeciler bizi fena faka bastırdı. Q-Logger"! öğrenmişler."

"Bunu zaten biliyorduk."

"Ama çok merak ediyorum, Marc. Nasıl öğrendiler?"

Kafamı kaldırıp düşündüm ve fidye norundaki uyarı geldi aklıma. "Bir köstebek?"

16 National Crime Information Center. Milli Suç Bilgi Merkezi, (ç.n)

282

başka şansın yok

"Şimdi bunu düşünecek halim yok."

Arabaya doğru yürüdük. Elimi Rachel'in kolunun üzerine koydum. Yarasından hâlâ kan akıyordu. Şişen gözü neredeyse kapanmıştı. Ona baktım ve yine ilkel bir his hâkim oldu beynime. Onu korumak istiyordum. "Eğer kaçırsak, bu bizi suçlu gösterir," dedim. "Bunu umursamıyorum. Kaybedecek pek bir şeyim yok ama ya sen?"

Sesi kadife gibiydi. "Benim de kaybedecek bir şeyim yok."

"Bir doktora ihtiyacın var" dedim. Rachel

hafifçe gülümsedi. "Sen nedin?"

"Doğru."

Artıları ve eksileri tartışacak zaman yoktu. Harekete geçmeliydik. Zia'nın arabasına atladık. Arabayı döndürüp tam ters yöne, Woodland Yolu çıkışına doğru sürdüm. Beynime yine türlü düşünceler (akılcı, net düşünceler) hücum etmeye başladı. Nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı düşündüm dikkatli bir şekilde ve gerçeklerle yüzyüze gelince kendimi berbat hissettim. Neredeyse arabayı durduruyordum. Rachel bunu fark etti.

"Ne oldu?" dedi.

"Niye kaçıyoruz?"

"Anlamadım."

"Kızımı bulmaya çalışıyorduk, en azından kimin kaçırdığını. Küçük bir açılım olduğunu söyledik."

"Evet."

"Ama görmüyor musun? Eğer gerçekten bir açılım olduysa bile yine kayboldu. Oradaki herif ölü. Yabancı olduğunu biliyoruz, ama başka ne var elimizde? Kim olduğunu bilmiyoruz. Çıkmaz bir yola girdik. Elimizde hiçbir ipucu kalmadı."

Rachel'in yüzünde birden haince bir ifade belirdi. Elini cebine götürüp bir şey çıkardı. Bir cep telefonu. Benimki değildi. Onunki de benzemiyordu. "Belki de," dedi, "bir ipucu-muz vardır."

283

Otuz Dördüncü Bölüm

"İlk Oıardk" dedi Rachel, "Bu arabadan kurtulmamız lazım."

"Araba," dedim gözümlle vurduğumuz yerleri işaret ederek. "Bu kovalamaca sırasında ölmesem bile, Zia öldürecek beni."

Rachel yine gülümsemeye çalıştı. Korku ve heyecanla geçen saatlerden sonra, yine biraz sakinleşmiş, huzurlu bir ortam yakalamıştık. Nereye gitmemiz gerektiği hakkında düşündüm biraz, ama sanırım sadece bir alternatifimiz vardı.

"Lenny ve Cheryl" dedim.

"Ne olmuş onlara?"

"Dört mahalle ötede oturuyorlar."

Saat sabahın beşiydi. Karanlık kaçınılmaz kaderine teslim olmaya başlamıştı. Lenn/nin ev telefonunu çevirirken umarım hastaneye geri gitmemiştir diye geçirdim içimden. Daha ilk çalışta Lenny telefona çıktı ve havlar gibi, "Alo" dedi.

"Bir problemim var" dedim.

"Siren sesleri duyuyorum."

"Problemin bir parçası da bu."

"Polis beni aradı," dedi. "Sen gittikten sonra."

"Yardıma ihtiyacım var."

"Rachel yarımda mı?" diye sordu.

"Evet."

Garip bir sessizlik oldu. Rachel ölen adamın cep telefonunu kurcalıyordu. Ne bulmaya çalıştığı konusunda hiçbir fik-

284

başka şansın yok

rim yoktu. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Marc?" diye sordu Lenny.

"Tara'yı bulmaya çalışıyoruz. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bu kez tereddütsüz konuştu. "Neye ihtiyacın var?"

"Kullandığımız arabayı saklayıp yeni bir araba ödünç almamız gerekiyor."

"Ya sonra ne yapacaksınız?"

Sağa döndüm. "Bir dakika içinde oradayız. Gelince her şeyi açıklarım."

Lenny hayli eski gözükken, beli lastikli, bol gri bir pantolon ve Big Dog tişörtü giymişti, ayağında da terlikleri vardı. Biz girer girmez bir düğmeye bastı ve garaj kapısı hemen arkamızdan kapandı. Çok bitkin gözüküyordu, bizim de se-lamlaşp kucaklaşacak halimiz yoktu pek. Lenny, Rachel'in yüzündeki kanı görünce bir adım geriye çekildi. "Kahretsin, neler oldu?"

"Bandajın var mı?" diye sordum. "Mutfak lavabosunun üstündeki dolapta." Rachel hâlâ cep telefonunu elinde tutuyordu. "Internet7e girmem lazım" dedi.

"Bak," dedi Lenny, "biraz konuşmamız gerekiyor." "Marc'la konuş," dedi Rachel. "Internet'e bağlanmam gerekiyor."

"Çalışma odamda. Nerede olduğunu biliyorsun." Rachel hızlı adımlarla içeri doğru yürüdü. Ben de arkasından yürüyüp mutfığa girdim. Rachel oturma odasına girdi, ikimiz de bu evi gayet iyi biliyorduk. Lenny benimle kaldı. Geçenlerde mutfağın dekorasyonunu yenilemişlerdi. Ayrıca ikinci bir buzdolabı almışlardı; çünkü dört çocuk vardı evde ve sürekli bir şeyler yiyorlardı. İki buzdolabının da kapağında resimler, aile fotoğrafları ve parlak renkli alfabe harfleri vardı. Yeni buzdolabının üzerine şu arkası mıknatıslı şiirlerden bir set yapıştırılmıştı. TEK BAŞIMA SAHİLDE

285

HARLAN COBEN

GEZİNİYORUM yazılı dize aşağıya doğru kaymış, kapı açma yerinin üzerine gelmişti.

Lavabonun üzerindeki dolaba doğru yürüdüm.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Cheryl'in ilk yardım setini buldum ve çıkardım. "Evimizde silahlı bir çatışma oldu."

İlk yardım setini açıp içindeki malzemeleri kontrol ederken olayları genel hatlarıyla anlattım. Şimdilik yetecek kadar malzeme vardı. Sonunda kafamı kaldırıp ona baktım. Lenny hayretle gözlerini açmış bana bakıyordu. "Cinayet mahallinden mi kaçtınız yani?"

"Kakaydım ne olurdu?"

"Polis seni yakalardı."

"Kesinlikle."

Başını salladı ve sesini biraz alçaltarak konuştu. "Senin yaptığını düşünmüyorlar artık."

"Nasıl yani?"

"Rachel'in yaptığını düşünüyorlar."

Nasıl tepki vereceğimi bilemez halde gözlerimi kırıştırdım.

"Şu fotoğraflarla ilgili sana bir açıklama yaptı mı?"

"Henüz yapmadı," dedim. Sonra, "Anlayamıyorum. Rachel olduğunu nereden çıkardılar?"

Lenny hızlı bir şekilde kıskançlık ve intikam duygularıyla dolu teorilerinden bahsetti ve vurulmadan önce yaşamış olabileceğim kısmî hafıza kaybına da değindi. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde onu dinledim. Biraz kendime gelince, "Bu saçmalık" dedim. Lenny cevap vermedi.

"Şu pazen gömlekli adam bizi az daha öldürüyordu."

"Ya sonra ne oldu adama?"

"Sana söyledim. Yanında başka birisi daha vardı. Ve adam vuruldu."

"O başka birisini sen gördün mü?" "Hayır, Rachel..." Bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum. "Yapma Lenny, sen daha iyi biliyorsun."

286

başka şansın yok

"Şu CD'deki fotoğrafların ne olduğunu öğrenmek istiyorum, Marc."

"Pekâlâ, hadi gidip soralım ona."

Mutfakta çıktığımızda merdivenlerde Cheryl'i fark ettim. Kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu. Yüzüne yerleşmiş ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Biraz durakladım. Halının üzerinde Rachel'a ait olduğunu tahmin ettiğim kan lekeleri vardı. Duvarda dört çocuğun beyaz bir fon önünde, beyaz balıkçı yaka kazaklarla çekilmiş fotoğrafları vardı. Çocuklar ve beyazlık.

"Ben hallederim," dedi Lenny karısına. "Sen yukarıda kal."

Oturma odasına girdik. Televizyonun üzerinde, son çıkan Disney filmlerinden bir DVD kapağı açık bir şekilde duruyordu. Neredeyse, yerde duran bir topa ve plastik beysbol sopasına takılıp düşüyordum. Halının üzerinde etrafa dağılmış ve sanki oyun yarıda kesilmiş gibi gözüken Pokemon karakterleriyle dolu bir monopoly oyunu vardı. Sanırım çocuklardan biri, bir kâğıt parçasına yarım yamalak "HİÇBİR ŞEYE DOKUNMA" yazmış ve duvardaki panoya yapıştırmıştı. Şöminenin önünden geçerken, raflardaki resimleri değiştirmiş olduklarını fark ettim. Çocuklar şimdi gerçek hayatta olduğu gibi biraz daha büyümüşlerdi. Ancak en eski fotoğraf, dördümüzün "resmî bir şekilde" çekilmiş pozu kaldırılmıştı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Belki de Lenny veya Cheryl düşünüp taşınmışlar ve resmin artık kaldırılmasına karar vermişlerdi.

Rachel, Lenny'nin masasına oturmuş klavyeyle boğuşuyordu. Boynunun sol tarafında kurumuş kan lekeleri vardı. Kulağı berbat gözüküyordu. Bizim odaya girdiğimizi görünce kaçamak bir bakış fırlatıp tekrar yazmaya devam etti. Kulağını inceledim. Ciddi bir yara. Kurşun kulağının üst tarafını sıyrıp geçmişti. Kafasının yan tarafı da kurşundan nasibini almış görünüyordu. Bir milim hatta çeyrek milim yana gelse muhtemelen öldürürdü. Rachel benimle ilgilenmedi,

287

HARLAN COBEN

Bactine sürerken ve bandajı sararken bile hiç bakmadı. Şimdilik iyi görünüyordu. İlk fırsatta gerçek bir tedavi uygulayabilirdim.

"İşte," dedi Rachel birden. Gülümseyerek bir tuşa bastı. Yazıcı çalışmaya başladı. Lenny bana doğru bakarak kafasını sallıyordu. Bandajı bağlamayı bitirip, "Rachel?" dedim.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Konuşmamız lazım."

"Hayır," diye itiraz etti, "buradan hemen çıkmamız lazım. Büyük bir gelişme kaydettim."

Lenny kıpırdamadan duruyordu. Cheryl kolları hâlâ göğsünde olduğu halde odaya süzüldü. "Ne gelişmesi?" diye sordum.

"Cep telefonu kayıtlarını araştırdım," dedi Rachel.

"Bunu yapabiliyor musun?"

"Gayet basit, Marc," dedi. Heyecanlı bir sesle konuşuyordu. "Arama kayıtlarına girdim. Hemen hemen bütün telefonların standart özelliğidir bu."

"Doğru."

"Kayıtlar pek işe yaramadı. Listede hiç numara gözüküyor ve bu da şu anlama geliyor, adam bir yerleri aramış olsa bile aradığı numara bloke edilmiş olmalı."

İyice anlamak için dikkatle dinliyordum. "Eeee."

"Ama gelen aramalar biraz farklı. Listede sadece bir gelen arama gözüküyordu. Telefonun saatine göre gece yarısı aranmış telefon. Switchboard.com'a girip arama yapılan telefon numarasını kontrol ettim. One Verne Dayton ismine kayıtlı bir ev telefonu. Adresi Huntersville, New Jersey."

İsim ya da şehir herhangi bir çağrışım yapmadı beynimde. "Huntersville nerede?" diye sordum.

"Haritadan baktım. Pensilvanya sınırına yakın bir yerde. Birkaç yüz metreye kadar yakınlaştırdım. Evin etrafında başka ev yok. Bomboş bir arazide tek başına duruyor ev."

288

başka şansın yok

Hafif bir titreme geldi üzerime ve tüm vücuduma yayıldı. Lenny'ye döndüm. "Arabana ihtiyacım var."

"Bir saniye," dedi Lenny. "Önce bazı soruların cevabını bulmamız gerekiyor."

Rachel ayağa kalktı. "CD'deki fotoğrafları kastediyorsun, değil mi?"

"Başlangıç olarak, evet."

"Resimlerdeki benim. Evet, oradaydım. Ama gerisi seni ilgilendirmez. Evet, Marc'a bir açıklama yapmam gerekiyor, ama sana değil. Başka bir şey var mı?"

Bir süre Lenny ne söyleyeceğini bilemez halde durdu.

"Ayrıca kocamı öldürüp öldürmediğimi de öğrenmek istiyorsun, değil mi?" Cheryl'e döndü.

"Sen Jerr'yi öldürdüğümü düşünüyor musun?"

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi Cheryl. "Fakat şimdi ikinizin de bu evden gitmenizi istiyorum."

"Cheryl" dedi Lenny.

Cheryl, Lenny'ye öyle bir bakış fırlattı ki, saldırıya hazırlanan bir gergedanı bile devirecek kadar güçlü bir bakış diye düşündüm. "Bu olayı bizim eve taşımamalıydılar."

"Marc bizim en iyi arkadaşımız. Çocuğumuzun manevî babası."

"Ve bu durumu daha da vahimleştiriyor. Tehlikeyi evimize sürüklüyor. Çocuklarımızın hayatını da tehlikeye atıyor."

"Yapma Cheryl. Abartıyorsun."

"Hayır," dedim lafa karışarak. "O haklı. Şimdi buradan çıkmamız lazım. Bana anahtarları ver."

Rachel yazıcıdan çıkan kâğıdı alırken "Adres tarifi" diye açıklama yaptı.

Başımı salladım ve Lenny'ye baktım. Kafasını önüne eğmişti. Ayaklarını bir öne, bir arkaya sallıyordu. Yine çocukluğumuz geldi aklıma. "Tickner ve Regan'ı aramamız gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Ne diyeceğiz arayıp?"

289

HARUN COBEN

"Onlara açıklayabilirim," dedi Lenny. "Eğer Tara o ev-deyse" durdu, ne kadar gülünç bir düşünce olduğunu birden anlamış gibi kafasını salladı, "daha hazırlıklı bir şekilde gidebilirler eve".

Yanma yaklaştım. "Rachel'in izleme cihazını buldular."

"Ne?"

"Fidyeciler. Nasıl bulduklarını bilmiyoruz. Ama buldular işte. Düşün artık Lenny. Fidyeye notunda bir köstebek olduğu yazıyordu. İlk fidye görüşmesinde polisle irtibata geçtiğimi öğrendiler.

İkinci seferde de izleme cihazını keşfettiler."

"Bunlar hiçbir şeye delil olamaz."

"Delil aramak için yeterli vaktim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lenny'nin yüzü asıldı.

"Biliyorsun, risk alamam artık."

"Evet," dedi. "Biliyorum."

Lenny elini cebine götürüp anahtarları uzattı. Evden çıktık.

290

Otuz Beşinci Bölüm

Seidman'ın evinde Silahlı bir çatışma olduğu haberini alınca, Regan ve Tickner aynı anda ayağa fırladı. Tickner'in cep telefonu çaldığında asansöre doğru yürüyorlardı.

Gayet sert, resmi bir kadın sesi duydu telefonun diğer ucundan Tickner. "Özel Ajan Tickner'i Tanı mı görüşüyorsunuz?"

"Benim."

"Ben Özel Ajan Claudia Fisher."

Tickner bu ismi biliyordu. Hatta bir veya iki kez görüşmüşlerdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Şu anda neredesiniz?" diye sordu kadın.

"New York Presbiteryan Hastanesi'ndeyiz, ama New Jersey'ye gidiyoruz şimdi."

"Hayır," dedi. "Lütfen hemen One Federal Plaza'ya gelin."

Tickner saatine bir göz attı. Saat sabahın 05:00'iydi. "Şimdi mi?"

"Hemen derken kastettiğim buydu, evet."

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Yönetici Asistanı Joseph Pistillo sizi görmek istiyor."

Pistillo mu? Bu ismi duyunca durdu. Pistillo, Doğu Yakası'nın en büyük ajanıydı. Tickner'in patronunun patronuydu. "Ama bir cinayet mahalline doğru gidiyorduk."
"Bu bir rica değil," dedi Fisher. "Yönetici Asistanı Pistillo bekliyor. Yarım saat içinde burada olmanızı umuyor."

Telefon kapandı. Tickner elini aşağıya doğru sarkıttı.

"Bu neydi şimdi Allah aşkına?" diye sordu Regan.

291

HARLAN COBEN

"Gitmeliyim" dedi Tickner koridorun sonuna doğru yürürken.

"Nereye?"

"Patronum beni görmek istiyormuş."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Tickner koridoru yarılamaştı bile. "Bir şey öğrenirsen beni ara."

"Bu konuyu konuşmak pek kolay değil," dedi Rachel.

Arabayı kullanıyordum. İkimizin de etrafını kuşatan cevapsız sorular büyük baskı yapıyor, enerjimizi alıp götürüyordu. Gözlerimi yoldan ayırmadan bekledim.

"Fotoğraflara baktığınızda Lenny seninle birlikte miydi?" diye sordu.

"Evet."

"Şaşırdı mı?"

"Evet, şaşkın bir halde bana baktı."

Rachel arkasına yaslandı. "Cheryl muhtemelen şaşırma-mıştır."

"Niye böyle düşünüyorsun?"

"Ondan benim numaramı istediğinde arayıp uyardı beni."

"Neyle ilgili?" diye sordum.

"Bizimle ilgili."

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. "Beni de uyardı" dedim.

"Jerry yani kocam Jerry Camp öldüğünde çok zor günler geçirdim diyebilirim."

"Anlıyorum."

"Hayır," dedi. "O şekilde değil. Jerry ve ben uzun süre çalışmamıştık. Quantico'daki eğitime gittiğimde Jerry öğretmenlerimden biriydi. Bundan da öte, bir efsaneydi. Şu ana kadar gelmiş geçmiş en iyi ajanlardan birisi. Birkaç yıl önceki şu Roy cinayeti davasını hatırlıyor musun?"

"Seri katildi, değil mi?"

292

başka şansın yok

Rachel başım sallayarak onayladı. "Adam, Jerry'nin sayesinde yakalanmıştı. Bürodaki en seçkin kayıtlar ona ait. Benimle... Tam olarak nasıl olduğunu bilemiyorum. Belki de biliyordumdur.

Yaşça benden büyüktü. Bir baba gibi belki. FBI'yı seviyordum. Tüm hayatım orada çalışmaktan ibaretti. Jerry bana ilgi duydu. Sürekli iltifatlar yağdırıyordu. Ama onu gerçekten sevip sevmediğimi bilmiyorum."

Durdu. Bana baktığını hissedebiliyordum. Gözlerimi hiç yoldan ayırmadım.

"Monica'yı sevdin mi?" diye sordu. "Gerçek sevgiden bahsediyorum ama?"

Omzumdaki kaslar gerildi. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Durgun gözüküyordu. Sonra, "Kusura bakma, konumuzla ilgisi yoktu" dedi.

Sessizlik iyice artmıştı. Yavaş nefes alıp vermeye çalışıyordum. "Fotoğrafları soruyordun bana?"

"Evet." Rachel yerinde duramıyordu. "Jerry öldüğünde..."

"Vurulduğunda" diye araya girdim.

Yine gözlerini üzerimde hissediyordum. "Evet, vurulduğunda..."

"Onu sen mi vurdun?"

"Bu hoşuma gitmiyor, Marc."

"Hoşuna gitmeyen şey ne?"

"Çok kırgınsın."

"Kocanı vurup vurmadığını öğrenmek istiyorum."

"Sana anlatayım, tamam mı?"

Sesinde metalik bir ürperti hissediliyordu. Arkama yaslanıp devam et der gibilerinden omzumu silktilim. "Öldüğünde, birçok şeyi kaybettim. Beni istifa etmeye zorladılar. Sahip olduğum her şey: Arkadaşlarım, işim, hayatım büronun içine sıkışıp kalmıştı. Ve onu da kaybetmiştim.

İçmeye başladım. Depresyona girmiştim. Dibe vurdum. Dibe vurduğunda tekrar yukarı çıkmak için bir yol ararsın. Herhangi bir yol. Çaresizsindir çünkü."

293

HARLAN COBEN

Bir kavşağa gelince yavaşladık.

"Bunu şimdi söylemeyeceğim" dedi.

Şaşırmış gibi yaptım.

"Hadi söyle bana."

Başını önüne eğerek devam etti: "Bir gece, çok fazla içki aldığım bir gece seni aradım."

Regan'm telefon kayıtlarıyla ilgili söyledikleri geldi aklıma. "Ne zamandı bu?"

"Saldırıdan birkaç ay önce."

"Monica mı çıktı telefona?"

"Hayır. Telesekreter çıktı. Çok aptalca olduğunu biliyorum ama sana mesaj bıraktım."

Elimi yavaşça çektim. "Nasıl bir mesaj?"

"Hatırlamıyorum. Sarhoştum. Ağlıyordum. Sanırım seni özlediğimi ve beni geri aramanı beklediğimi falan söyledim. Daha ileri gittiğimi sanmıyorum."

"Mesajı ben almadım," dedim.

"Yeni öğreniyorum ben de bunu."

Beynimde bir şimşek çaktı. "Yani," dedim, "mesajı Monica dinledi."

Saldırıdan birkaç ay öncesini düşündüm. Bana karşı güvenini iyice yitirdiği zamanı. Ciddi problemlerin birer birer ortaya çıktığı dönemi. Başka şeyleri de hatırladım. Geceleri Monica'nın ne kadar sık ağlamaya başladığını hatırladım. Edgar'in, Monica'nın bir psikiyatristle görüşmeye başladığını söylediğini hatırladım. Ve ben, unutkan küçük dünyamda, onu Lenny ve Cheryl'in evine götürmüş ve eski sevgilimle yani bir gece yarısı evimi arayan ve beni özlediğini söyleyen eski sevgilimle birlikte çektiğim resmi görmesine fırsat tanımıştım.

"Aman Allah'ım," dedim. "Özel bir dedektif tuttuğuna şaşmamak lazım. Onu aldatıp aldatmadığımı öğrenmek istedi. Muhtemelen dedektife senin telefonundan ve geçmişimizden bahsetmiştir."

294

başka şansın yok

Rachel hiçbir şey söylemedi.

"Hâlâ şu soruya cevap vermedin, Rachel. Hastanenin önünde ne yapıyordun?"

"New Jersey'ye annemi görmeye gelmiştim," diye söze başladı. Sesi kesik kesik çıkıyordu.

"West Orange'da bir dairesi olduğunu söylemiştim."

"Yani? Hastanede yattığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Yine sessizleşti. Ben de konuşmadan direksiyon sallamaya devam ettim bir süre.

Alışkanlıktan veya bir şeyler yapmak için radyoyu açacaktım ki, konuştu. "Bunu gerçekten söylemek zorunda mıyım?"

"Sanırım evet," dedim. Ama biliyordum. Kesinlikle anlamıştım.

Sesindeki tüm heyecan kaybolmuştu. "Kocam ölmüştü. İşimi kaybetmiştim. Her şeyimi kaybetmiştim. Sürekli Cheryl'le konuşuyordum. Eşinle problem yaşadığınızı da buradan biliyordum." Tüm vücuduyla birlikte bana döndü. "O gün seninle görüşmek için hastaneye gittim. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum. Acaba beni kabul edeceğini bekleyecek kadar saf mıydım diye düşünüyorum şimdi. Bilmem, belki de öyleydin. Etrafta biraz dolaşıp cesaret toplamaya çalıştım. Senin çalıştığın kata bile geldim. Ama sonunda o cesareti kendimde bulamadım. Monica veya Tara'yla ilgili bir şey değil. Keşke karşına çıkamayacak kadar asil olduğumu söyleyebilseydim. Ama sebep bu değildi."

"O halde neydi sebep?"

"Beni reddedeceğini ve bunu kesinlikle kaldıramayacağımı düşündüğüm için uzaklaştım oradan."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neler hissettiğimi bile bilmiyorum.

"Kızgınsın" dedi.

"Bilemiyorum."

Biraz daha gittik. Doğru şeyi yapmayı çok istiyordum. Biraz düşündüm. İkimiz de doğrudan önümüze bakıyorduk. Arabada oluşan gergin hava camlara baskı yapıyordu. So-

295

HARLAN COBEN

nunda, "Artık bir önemi yok. Önemli olan Tara'yı bulmamız" dedim.

Rachel'a bir göz attım. Yanaklarından aşağıya doğru süzülen yaşlan gördüm. İleride tabela gözüküyordu, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir tabela. Üzerinde HUN-TERSVILLE yazıyordu. Rachel gözündeki yaşı silip doğruldu. "O halde hedefimize konsantre olalım." Yönetici Asistanı Joseph Pistillo masasında oturmuş bir şeyler yazıyordu. Eski zamanlardan kalma liman işçilerini veya salon dövüşçülerini andıran, iri yan, varil göğüslü, geniş omuzlu ve kel bir adamdı. Muhtemelen yetmişine merdiven dayamıştı. Yakında emekli olacağına dair dedikodular dolanıyordu ortalıkta.

Özel Ajan Claudia Fisher, Tickner'a ofisi gösterdi ve kapıyı kapatıp çıktı. Tickner güneş gözlüklerini çıkardı. Ellerini arkada birleştirerek ayakta dikildi. Oturmasını söyleyen olmadı. Ne bir hoş geldin, ne bir el sıkma, ne de selamlaşma. Öylece dikildi bir süre.

Pistillo kafasını kaldırmadan konuştu: "Özel Ajan Jerry Camp'ın trajik ölümünü niye araştırdığını anlayabiliyorum."

Tickner'in kafasında bir şimşek çaktı. Vay be, ne kadar hızlı diye düşündü. Olayla ilgili araştırmaya başlayalı yalnızca birkaç saat olmuştu. "Evet, efendim."

Bir şeyler karalamaya devam etti. "Quantic'da eğitmenindi, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Müthiş bir öğretmendi."

"En iyilerden biri, efendim."

"En iyisi, Ajan."

"Evet, efendim."

"Ölümüyle ilgili araştırman," diye devam etti Pistillo, "bu araştırmanın, Özel Ajan Camp'la geçmişte birlikte çalışmış olmanın bir ilgisi var mı?"

"Hayır, efendim."

296

başka şansın yok

Pistillo yazısını bitirdi. Kalemı yerine koydu ve iri ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "O halde niye araştırıyorsun?"

Tickner, bu soruya karşılık vereceği cevabın içinde gizli tehlike ve tuzakları düşünerek konuştu.

"Şu anda üzerinde çalıştığım bir davada eşinin ismi gündeme geldi."

"Seidman'm cinayet ve çocuk kaçırma davası olmalı?"

"Evet, efendim."

Pistillo kaşlarını çatı, alnında derin çizgiler gözüküyordu. "Jerry Camp'in bir kaza sonucu vurulmasının, Tara Seidman'm kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

'Dikkatli olmalısın' dedi Tickner kendi kendine. "Araştırmam gereken bir şey."

"Hayır, Ajan Tickner, değil."

Tickner sesini çıkarmadı.

"Eğer Rachel Mills'i, Seidman'm cinayet ve kaçırma hadisesiyle ilişkilendirebiliyorsan, bunu yap. Davayla ilişkisini ispatlayan bir şeyler bul. Ama Camp'in ölümü olayını araştırmaya gerek yok."

"Bir ilgisi olabilir" dedi Tickner.

"Hayır," dedi Pistillo kesin bir ifadeyle, "olamaz."

"Ama yine de vak'ayı incelemem..."

"Ajan Tickner?"

"Evet, efendim?"

"Ben zaten dosyayı inceledim," dedi Pistillo. "Daha da ötesi Jerry Camp'in ölümüyle ilgili araştırmaya bizzat katıldım. Çünkü arkadaşımı. Anlıyor musun?"

Tickner cevap vermedi.

"Vurulması olayının tamamen trajik bir kaza olduğuna eminim. Yani Ajan Tickner," Pistillo etli parmağını Tickner'in göğsüne doğru uzattı "sen de emin olmalısın. Yeterince açık olabildim mi?"

İki adam dik dik birbirlerine baktılar. Tickner budala bir adamdı. FBI için çalışmayı seviyordu. Çıtayı yükseltmek isti-

297

HARLAN COBEN

yordu. Pistillo gibi güçlü bir adamı sinirlendirmenin bir anlamı yoktu o halde. Böylece gözlerini ilk kaçıran Tickner oldu.

"Anladım, efendim."

Pistillo rahatladı. Kalemini aldı yine. "Tara Seidman bir yıldan uzun bir süredir kayıp. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir delil var mı?"

"Hayır, efendim."

"O halde dava artık bizi ilgilendirmiyor." Daha fazla açıklama yapma gereği duymadan yine birşeyler karalamaya başladı. "Bırak yerel polisler ilgilensin konuyla."

New Jersey, Amerika'nın en yoğun nüfusuna sahip eyaletidir. Bu pek şaşırtmaz insanları. New Jersey'de şehirler, varoşlar ve sanayi bölgeleri vardır. Bu da şaşırtmaz insanları. New Jersey, Garden State¹⁷ olarak anılır ve kırsal kesimi bir hayli fazladır. İşte insanları şaşırtan budur.

Daha Huntersville sınırına gelmeden hayat belirtileri, insanlar, kaybolmaya başladı. Birkaç tane ev vardı. Mayberry RFD otoyolundan çıkarak bir alışveriş merkezinin önünden geçtik, ama o da kapanmıştı. Sonraki 3-5 kilometre boyunca altı farklı yoldan geçtik. Hiç ev veya araba görmedim.

Sık ormanın içindeydik şimdi. Son kez dönüp bir dağ yoluna girdik. Bir geyik yola fırladı aniden. Gördüğüm dördüncü geyikti bu. Şükür ki, erken fark edip hayvana çarpmadım. Buraya niye avcılıkla ilgili bir ifade kullanılarak niçin Huntersville dendiğini anlamaya başlıyordum.

"Sol tarafta olması lazım" dedi Rachel.

Birkaç saniye geçtikten sonra bir posta kutusu gördüm yolun kenarında. Bir ev veya herhangi bir yapı görebilme umuduyla yavaşladım. Ağaçlar dışında gözükken bir şey yoktu.

"Sürmeye devam et" dedi Rachel.

Anlamıştım. Doğrudan eve giden yola girip kendimizi

17 Yeşil Eyalet, (ç.n)

298

başka şansın yok

göstermemiz yanlış olurdu. Birkaç kilometre sonra yolun kenarında arabayı park edebileceğim ufak bir yer buldum. Arabayı park edip motoru dururdum. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı yine. Saat, sabah 06:00'yı gösteriyordu. Şafak sökmek üzereydi.

"Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Rachel.

"Çıktığımız gezintilerde babamın silahını kullanırdım."

Elime bir silah tutuşturdu. Elimde yeni bir parmak keşfetmiş gibi eğilip baktım bir süre. Rachel da silahını çıkarmıştı. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Evinde. Ölen adamın silahı bu."

"Aman Allah'ım!"

Hey, senin de hiçbir şeyden haberin yok, dercesine omzunu silkti. Tekrar elimdeki silaha baktım ve birden aklıma gelen düşünceyle sarsıldım: Bu silahla mı vurulmuştum ben? Ve Monica? Sonra durdum. Bu mide bulandırıcı saçmalıkları düşünmek için vaktim yoktu. Rachel arabadan çıkmıştı bile. Onu takip ettim. Ormanın içine daldık. Patika yoktu. Yolumuzu bulmaya çalıştık. Rachel önden gidiyordu. Silahını pantolonunun arkasına sıkıştırmıştı. Neden bilmiyorum ama ben aynı şeyi yapmadım. Silahı elimde tutmak istiyordum. Ağaçların üzerine asılmış rengi solmuş turuncu levhalarda, yolcuların uzak durmasını tembihleyen uyarılar yazılıydı. Levhalardaki YASAKTIR kelimesi dev puntolarla yazılmıştı.

Garaj yoluna yaklaşmıştık. Yolu fark ettiğimizde, bize kılavuzluk edecek yıldızı bulmuş gibi olduk. Toprak yoldan fazla uzaklaşmadan yürümeye devam ettik. Birkaç dakika sonra Rachel durdu. Neredeyse arkadan ona çarpıyordum. Elini ileri doğru uzatıp bir şey gösterdi.

Bir yapı.

Bir çeşit ambara benzeyen bir yapıydı. Artık daha dikkatli olmamız gerekiyordu. Başımızı hafifçe eğdik. Fark edilmemek için ağaçların arkasından yürüyorduk. Hiç konuşma-

299

HARLAN COBEHİ

dik. Biraz daha ilerledikten sonra müzik sesleri gelmeye başladı kulağımıza. Country müziğiymi sanırım çalan, ama bu konunun uzmanı değilim. İleride ufak bir açıklık gördüm. Hakikaten de yıkılmaya yüz tutmuş bir ambar gözüküyordu. Başka bir yapı daha vardı, ahır veya karavan gibi bir şey.

Eve biraz daha yaklaştığımızda ormamn neredeyse sonuna gelmiştik. Eğilip ağaçların arkasına gizlendik ve başımızı hafifçe kaldırarak çevremize bakmıdık. Bahçede bir traktör vardı. Ahırın

hemen önünde de kaputa kadar uzanan siyah şeritleri bulunan beyaz bir spor araba vardı. Şu modifiye edilmiş araçlara benziyordu. Sanırım bir Camaro'ydu gördüğüm... Orman bitmişti, ama çiftlik eviyle aramızda hâlâ en azından 15 metre mesafe vardı. Çimenler dizimize kadar geliyordu. Rachel silahını çıkardı. Benimkiyse hâlâ elimdeydi. Yere uzanıp komando sürünüşüne başladı. Ben de aynı şeyi yaptım. Televizyonda izlediğinizde bu gayet basit gözüküyor. Yere yatıp sürünüyorsunuz sadece. 3 metre kadar gerçekten de basit. Ama sonra iyice zorlaşıyor. Dirseklerim acıyordu. Çimenler burnuma ve ağzıma giriyordu. Saman nezlesi veya alerjik durumlarım yok, ama sanırım birilerini fena halde rahatsız etmiştik. Çimenlerin arasında yaşayan tatarcık ve türlü haşerat, tatlı uykularının bölünmesine sebep olan densizlerden intikam almak için saldırıya geçmişlerdi. Müzik sesi şimdi daha yüksek geliyordu. Şarkıcı genizden bir nota okuyordu. Zavallı kalbinden şikayet ediyordu. Rachel durdu. Sünürenek iyice yanma yaklaştım. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı. Evet anlamında başımı salladım, ama zorlukla nefes alıyordum. "Oraya varır varmaz harekete geçmek zorunda kalabiliriz," dedi. "Bitkin düşmeni istemiyorum. Eğer ihtiyacın varsa biraz yavaşlayabiliriz." Gerek yok diyerek sürünmeye devam ettim. Yavaşlamaya hiç niyetim yoktu. Mönüde böyle bir seçenek yoktu. Gi-

300

başka şansın yok

derek yaklaşıyorduk. Camaro'yu şimdi daha net görebiliyordum. Arka lastiklerin arkasında gümüş rengi, bir kız silüetine yapışmış çamur lekeleri vardı. Arka tampona yapıştırılmış çıkartmalar gözüküyordu. Bir tanesinde, SİLAHLAR İNSANLARI ÖLDÜRMEZ AMA KESİNLİKLE İŞLERİ KOLAYLAŞTIRIR yazıyordu.

Bir köpek havlamaya başladığında çimenlerin sonuna gelmiş, neredeyse ortaya çıkıyorduk. Yerimizde donup kaldık.

Birçok havlama çeşidi vardır. Süs köpekleri sinir bozucu bir şekilde kesik kesik havlar. Av köpekleri neşeyle havlar. Zararsız köpekler sahiplerini uyarmak için havlar ve bazı köpekler de insanın kanını donduracak şekilde, gırtlığını parçalayacakmış gibi havlar.

Bu havlama son kategoriye giriyordu.

Tam olarak köpekten korktuğum söylenemez. Elimde bir silah vardı. Silahı bir insana kullanmaktansa, köpek üzerinde kullanmak daha kolaydı. Beni asıl korkutan şey, havlama seslerinin çiftlik evinden duyulmasıydı. Bekledik. Bir veya iki dakika sonra köpek sustu. Gözümüzü evin kapısına diktik. Birisinin dışarı çıkması halinde ne yapacağımızı bilmiyorduk. Fark edildiğimizi düşünün. Ateş edemezdik. Hâlâ bir şey bilmiyorduk. Ölen adamın cep telefonunu, bu evde oturan birilerinin aramış olması pek bir şey ifade etmiyordu. Kızımın burada olup olmadığı da bilmiyorduk.

Aslında hiçbir şey bilmiyorduk.

Bahçede jant kapakları vardı. Yeni yeni yükselmeye başlayan güneş ışığında pırıl pırıl parlıyorlardı. Birkaç yeşil kutu gördüm bahçede ve kutulardaki bir şey dikkatimi çekti. Dikkatli olmamız gerektiğini unutarak biraz daha yaklaştırmaya çalıştım.

"Bekle" dedi Rachel.

Ama bekleyemezdim. Biraz daha yaklaşıp şu kutulara yakından bakmalıyım. Onlarla ilgili bir şey... Kesin olarak söyleyemezdim gerçi. Traktöre doğru sürünerek ilerledim ve

301

HARLAN GOBEN

arkasına saklandım. Kafamı çıkarıp tekrar kutulara doğru baktım. Şimdi görebiliyordum. Kutular gerçekten de yeşildi. Ayrıca üzerlerinde gülümseyen bir bebek resmi vardı.

Çocuk bezleri.

Rachel da yanıma gelmişti. Yutkundum. Kocaman bebek bezi kutuları. Şu indirimli olan büyük kutulardan. Rachel da gördü bunu. Sakin olmam gerektiği konusunda uyararak elini omzuma koydu. Sürünerek eski yerimize döndük, işaret ederek evin yan camına doğru gideceğimizi söyledi. Başımı sallayarak anladığımı söyledim. Radyoda şimdi de uzun bir keman solosu başlamıştı.

Boynumun arkasında soğuk bir şey hissettiğimde ikimiz de karınlarımızın üzerindeydik.

Gözümü Rachel'a doğru çevirdim. Onun da kafasına dayanmış bir tüfek gördüm.

"Silahlarınızı bırakın" diye bağırdı birisi.

Bir adamdı. Rachel'in sağ eli, yüzünün tam önünde bükülmüş bir halde duruyordu. Silah bu elindeydi. Yavaşça bıraktı. İşçi botları giymiş adam öne doğru bir adım atıp silaha bir tekme savurdu. Bütün ihtimalleri bir bir geçirdim aklımdan. Tek adam vardı. Bunu görebiliyordum. İki tüfekli tek bir adam. Bir hareket yapabilirdim belki. Zamanlamayı iyi yaparsam, en azından Rachel serbest kalabilirdi. Rachel'a baktım ve gözlerine yansıyan paniği gördüm. Ne düşündüğümü biliyor gibiydi. Birden adam tüfeği kafamın arkasına biraz daha güçlü bastırarak yüzümü çamura gömdü. "Sakin bunu deneme. İkinizin de beynini kolaylıkla uçu-rabilirim." Zihnim hızlı çalışmaya başlamıştı yine, ama aklıma hiç birşey gelmedi. Böylece silahı yavaşça yere bıraktım ve adamın ümitlerimizi bir tekmeyle uzağa fırlatışını izledim.

302

Otuz Altıncı Bölüm

"Karnınızın üstünde kaim!"

"Ben bir FBI ajanıyım" dedi Rachel.

"Kapa çeneni."

Yüzümüz çamura batmış halde, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek ellerimizi başımızın üzerine koydurdu. Tam omurgamın üzerine diziyile yüklendi. Acıyla yüzümü buruşturdum. Vücudunu bir kaldıraç gibi kullanarak kollarımı arkaya doğru öyle bir çekti ki, az daha omuz başlarımdan çıkacaklarını sandım. Bileklerimi esnek kordonla ustaca bağladı. Hırsızlık olaylarını önlemek için oyuncak paketlerine gülünç bir karmaşıklıkla bağlanan plastik ipler varmış gibi hissediyordum bileklerimde. "Ayaklarını birleştir."

Ayak bileklerimi birleştirmek için bir darbe daha indirdi. Sırtıma abanarak kalktı ve Rachel'a yöneldi. Az daha bir şövalye edasıyla, Bırak onu gibi budalaca bir şey söyleyecektim, ama bu hareketin en iyi ihtimalle faydasız bir girişim olacağını fark ettim. Sesimi çıkarmadım.

"Ben federal ajanım" dedi Rachel.

"Daha önce de söyledin bunu."

Dizlerinden birini Rachel'in sırtına koyarak ellerini arkaya doğru çekip birleştirdi. Rachel acıyla inledi.

"Hey" dedim.

Adam beni takmadı bile. Dönüp ilk kez ona gerçekten baktım ve birden zaman tüneline girmiş gibi hissettim kendimi. Hiç şüphe yoktu ki Camaro bu adama aitti. Saçları sek-

303

HARLAN COBEN

senli yılların hokey oyuncularını andıracak biçimde uzundu ve sanırım permalıydı, turuncu-san karışımı garip renkli saçlarını kulaklarının arkasına atmış ve Night Ranger'in kli-bini seyrettiğimden beri hiç görmediğim bir model yaptırmıştı. Önler ve yanlar kısa, arkası oldukça uzun. Sarı bıyıklan peynir rengini andırıyordu, belki de süt lekeleri vardı. Tişörtünde SMITH WESSON ÜNİVERSİTESİ yazıyordu. Lacivert kotu kaskatı duruyordu üzerinde. Rachel'in de ellerini bağladıktan sonra, "Kalkın hanımefendi, birlikte ufak bir yürüyüşe çıkacağız" dedi.

Rachel sert bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. "Beni dinlemiyorsun," dedi, saçları gözlerinin önüne düşmüştü. "Ben Rachel Mills'im ve..."

"Ben de Verne Dayton'um. Ne olmuş?"

"Ben bir federal ajanım."

"Kimliğinde emekli olduğunu yazıyor." Verne Dayton gülümsedi. Dişleri tam gözüküyordu ama ortodonti kliniğinin kataloguna gülerken çekilmiş bir resminin basılamaya-cağı da kesindi. Sağ köpek dişi mentesinden çıkmış bir kapı gibi yana eğilmişti. "Emeklilik için oldukça genç bir yaş, haksız mıyım?"

"Hâlâ özel davalara bakıyorum. Burada olduğumu biliyorlar."

"Gerçekten mi? Bana sakın bunu söyleme. Aşağıda bir sürü ajan bekliyor ve eğer üç dakika içinde senden haber alamazlarsa hep birlikte hücum edecekler, öyle mi?"

Rachel sustu. Blöfü fark edilmişti. Yapacak bir şey kalmamıştı.

"Ayağa kalk" dedi tekrar, bu kez kollarından çekerek.

Rachel sendeleyerek ayağa kalktı.

"Onu nereye görülüyorsunuz?" diye sordum.

Cevap vermedi. Ambara doğru yürümeye başladılar. "Hey," diye bağırdım zayıf bir sesle. "Hey, geri dönün!" A.ma yürümeye devam ettiler. Rachel karşı koyuyordu ama

304

başka şansın yok

elleri arkadan bağlıydı. Adam, Rachel direndikçe ellerini arkadan havaya doğru kaldırarak vücudunu iyice öne doğru eğiyordu. Rachel sonunda karşı koymadan yürümeye başladı. Korkudan sinirlerim bozulmuştu. Serbest kalabilmek için çılgın gibi bir şeyler aradım etrafımda. Silahlar? Hayır, adam silahlan almıştı. Almamış olsa bile ne yapabilirdim ki? Dışlerimle mi ateş edecektim? Bir hamle yapıp yuvarlanarak sırtüstü dönmeyi düşündüm, ama ne işe yarayacağından emin değildim. Ne yapacaktım şimdi? Traktöre doğru ağır ağır sürünmeye başladım. Ellerimi bağlayan ipi kesebilmek için bıçak veya kesici bir alet anyordum bir yandan. Uzakta çiftlik evinin kapısının gıcırdayarak açıldığı duydum. Aniden kafamı kaldırdım ve içeri girip gözden kaybolmalannı izledim. Kapı arkalanndan kapandı. Derin sessizlikte yankılandı kapı sesi. Müzik, CD veya kaset olmalıydı, kesilmişti. Her şey olabildiğine sessizdi ve Rachel gözden kaybolmuştu.

Ellerimi bağlayan ipten kurtulmalıyım.

Kalçamı kaldırıp bacaklanmla kendimi öne doğru iterek sürünmeye başladım. Bu şekilde traktöre kadar gelebildim. Bir bıçak veya keskin bir şeyler aradı gözlerim. Hiç birşey yoktu. Gözlerim çiftlik evine doğru kaydı.

"Rachel!" diye bağırdım.

Sesim dingin ortamda yankılandı. Çılgılıma gelen tek cevap buydu, yankı. Kalbim güm güm atıyordu.

Aman Allah'ım, ne yapacaktım şimdi?

Sırtüstü dönüp oturdum. Bacaklarımla vücudumu çekerek traktöre yaslandım. Evi rahatça görebiliyordum buradan. Bu seyrin ne işime yaradığını bilmiyordum. Hâlâ hiçbir hareket veya ses yoktu. Gözlerimle çaresiz bir şekilde etrafı tarayarak kurtulmak için bir şeyler aradım. Ama hiçbir şey yoktu.

Camaro'ya ulaşmayı düşündüm. Bu herif gibi bir silah manyağımın kesin iki veya üç tane gizli silahı vardır diye dü-

305

HARLAN COBEN

şündüm. Arabada bir şeyler bulabilirdim belki. Ama arabaya ulaşabilsem bile, kapıyı nasıl açacaktım? Silahı nasıl arayacaktım? Eğer bulursam nasıl ateş edecektim?

Hayır, önce şu kelepçelerden kurtulmam gerekiyordu.

Yerlere göz gezdirdim. Tam olarak ne aradığımı bile bilmiyordum. Keskin bir taş belki. Veya kırık bir bira şişesi. İşe yarayacak bir şey. Eve girdiklerinden bu yana ne kadar vakit geçtiğini düşündüm. Adamm Rachel'a neler yaptığını merak ediyordum. Boğazım tıkanmıştı.

"Rachel!"

Yankılanan sesimdeki ümitsizliği duydum. Bu beni korkuttu. Ama yine bir cevap yoktu.

İçeride neler oluyordu acaba?

Traktörü inceleyerek ipleri kesmeme yarayacak keskin bir kenar aradım. Traktörün her yeri pas içindeydi. Bu işe yarar mıydı acaba? İpleri paslı bir köşeye sürtsen kesilir miydi ki? Bu konuda şüpheliydim, ama başka çarem yoktu.

Dizlerimin üzerinde doğrulmayı başardım. Bileklerimi paslı köşeye doğru uzatıp, sırtını kaşımak için ağaca sürtünen bir ayı gibi yukarı aşağı hareket ettim. Kollarım kayıyordu. Pas derime batıyor, ip kollarımı acıtıyordu. Dönüp eve tekrar baktım, kulaklarımı dört açarak dinledim ama yine bir şey duyamadım.

Sürtmeye devam ettim.

Problem, bu işlemi yalnızca hissederek yapmamdı. Başımı döndürebildiğim kadar döndürüyordum ama yine de bileklerimi göremiyordum. Acaba bir faydası oluyor muydu bu hareketimin? Maalesef hiçbir fikrim yoktu. Fakat bundan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Böylece ikinci sınıf bir televizyon filmindeki Herkül gibi kollarımı aşağı yukarı hareket ettirerek iplerden kurtulmaya çalıştım.

Bunu ne kadar süre yaptığımı bilmiyorum. Bana çok uzun gibi gelse de, muhtemelen iki-üç dakikayı geçmemiştir. Ama ipler kopmadı, hatta gevşemedi bile. Sonunda bir ses duyup bıraktım. Evin kapısı açılmıştı. Bir süre hiç birşey gö-

306

başka şansın yok

remedim. Sonra kıllı hanzo gözüktü. Tek başına bana doğru yürüyordu.

"O nerede?"

Verne Dayton tek kelime etmeden beni öne doğru eğerek ipleri kontrol etti. Kokusunu alabiliyordum. Ter ve kuru çimen kokuyordu. Ellerimi inceliyordu. Dönüp arkaya baktım. Yerde kan lekeleri vardı. Benim kanım, şüphesiz. Birden aklıma bir fikir geldi.

Biraz geriye doğru çekilip bir kafa attım.

Sağlam bir kafanın ne kadar etkili olacağını biliyordum. Bu tür darbelerle yüzü ezilen kimselerin ameliyatlarını yapmıştım daha önce.

Ama bir şey vardı.

Vücudumun pozisyonu çok kötüydü. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Dizlerimin üzerinde duruyordum. Arkaya doğru eğilmiştim. Kafam, adamın burnuna veya yumuşak bir bölgesine çarpmadı. Tam alnına isabet etti. Tok bir ses geldi adamın kafasından. Kafayı attıktan sonra iyice dengemi kaybedip, tüm ağırlığımla, dişlerim zangırdarak sağ yanağımın üstüne yere çakıldım. Ama hiç acı hissetmiyordum. Gözlerimi adamın olduğu yöne doğru çevirdim.

Örümcek ağılarıyla boğuşarak oturuyordu. Alnında küçük bir yara gözüküyordu.

Ya şimdi, ya hiç.

Hâlâ ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu halde onu doğru atıldım. Ama çok yavaştim.

Verne Dayton geriye doğru çekildi ve çizmesini kaldırdı, iyice yaklaşmamı bekledi ve alev almış çalıları söndürüyor-muş gibi yüzüme bir tekme indirdi. Arkaya doğru düştüm. Adam kendini emniyette hissedene kadar geri çekildi ve tüfeğini aldı.

"Kıpırdama!" Eliyle alnındaki yarayı yokladı. İnanamıyor-muş gibi eline bulaşan kana baktı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Sırtüstü uzanmış, zorlukla nefes alıyordum. Kırılan bir yerim olmadığını sanıyordum, ama kırılmış olsa bile ne fark

307

HARLAN COBEN

ederdi bilemiyorum. Adam tekrar üzerime yürüdü ve kaburgalarımın sert bir tekme savurdu.

Yerde yuvarlandım. Kollarımdan tutup sürüklemeye başladı. Ayaklarımı altına almaya çalışıyordum. Çok güçlüydü. Karavanın basamaklarında bile hiç yavaşlamadı. Beni basamaklardan yukarı çekti, bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve tıpkı bir çuval gibi içeri yuvarladı.

Gürültüyle yere yuvarlandım. Verne Dayton içeri girip kapıyı kapattı. Odaya bir göz gezdirdim. İçeriyle ilgili tahminlerim yarı yarıya doğruydü. Doğru tahminler: Duvara asılı silahlar, antika tüfekler ve av tüfekleri vardı. Bu tür yerlerin vazgeçilmez aksesuarlarından olan bir geyik kafası, Verne Dayton için verilen çerçevelenmiş bir NRA18 üyelik belgesi ve bez bir Amerika bayrağı görülüyordu. İçeri tertemizdi ve zevkle döşenmiş gibi gözüküyordu. Köşede bir oyun kafesi gördüm, ama dağınık gözüküyordu. Oyuncaklar türlü renklerde gözleri olan fiberglas kutularda duruyordu. Gözler ayrı ayrı gruplandırılmış ve üzerlerine etiket yapıştırılmıştı.

Oturup bana baktı. Hâlâ yüzükoyun yatıyordum yerde. Verne Dayton saçlarıyla oynayarak sarkan kısımlarını kulağının arkasına attı. İnce bir yüzü vardı. Hiç konuşmasa bile, görünüşü ben bir kalasım diye bağıırıyordu.

"Onu sen mi dövdün?" dedi.

Bir an neden bahsettiğini anlayamadım. Sonra Rachel'in yaralarını gördüğünü hatırladım.

"Hayır."

"Böylece paçayı kurtacağını mı sanıyorsun? Bir kadını döverek?"

"Ona ne yaptın?"

Bir revolver çıkardı, mermi yatağını açarak bir kurşun yerleştirdi. Dizime doğru nişan alarak konuştu. "Sizi kim gönderdi?"

"Hiç kimse."

18 National Rifle Association: Amerika'da bireysel silahlanmayı destekleyen bir örgüt, (ç.n)

308

başka şansın yok

"Seni vurmamı mı istiyorsun?"

Bu kadarı yeterdi. Sırtüstü yatıp tetiği çekmesini bekledim. Ama ateş etmedi. Silahı bana doğru tutarak hareket etmeme izin verdi. Oturup doğrudan gözlerine baktım. Biraz şaşırılmış gibi görünüyordu. Bir adım geri attı.

"Kızım nerede?" dedim.

"Ne?" Kafasını yana doğru eğdi. "Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerine balonca fark ettim. Numara yapmıyordu. Neden bahsettiğim konusunda gerçekten hiçbir fikri yok gibiydi.

"Buraya silahlı olarak geldiniz," diye söze başladığında yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Beni mi öldürmek istiyordunuz? Karımı mı? Çocuklarımı mı?" Verne silahını yüzüme doğrulttu. "Kafanızı uçurup sizi ormana gömmem için iyi bir mazeret söyle hemen."

Çocuklar. Çocuklar demişti. Kafamızdaki teori birden tüm anlamını yitirmişti. Şansımı denemeye karar verdim. "Beni dinle," dedim. "Adım Marc Seidman. On sekiz ay önce karım öldürüldü ve kızım kaçırıldı."

"Neler saçmalıyorsun sen?"

"Lütfen, bırak açıklayayım."

"Bir saniye." Verne'nin gözleri küçüldü. Göğsünü ovaladı. "Seni hatırlıyorum. Televizyondan. Sen de vurulmuştun, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse niye silahlarımı çalmak istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım. "Silahlarını çalmak için burada değilim," dedim. "Buraya, nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, kızımı bulmak için geldim."

Algılayabilmesi birkaç saniye sürdü. Tekrar konuşmaya başladı. "Bu konuyla bir ilgimin olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum."

"Açıklamaya başlasan iyi olur."

309

HARLAN COBEN

Dediğini yaptım. Ona her şeyi anlattım. Bana bile çılgın bir hikâyeymiş gibi geliyordu anlattıklarım, ama Verne bütün dikkatini vererek dinledi. Konuşmamı bitirmeden önce dedim ki, "Bunu yapan adam veya bir şekilde bu işe bulaşmış olan birisi. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Onun cep telefonunu ele geçirdik. Telefonu sadece bir yerden aranmış. Kayıtlar buradan arandığını gösteriyor."

Verne biraz düşündü. "Şu adam. Adı ne?"

"Bilmiyoruz."

"Ben birçok insanı ararım, Marc."

"Cep telefonu dün gece aranmış."

Verne başım salladı. "Hayır, imkânsız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece evde değildim. Bir teslimat için dışarıdaydım. Eve de, siz gelmeden yarım saat önce döndüm. Munch yani köpeğim hırlamaya başlayınca sizi fark ettim. Aslında havlaması pek bir şey ifade etmez. Ama alçak bir sesle hırlayınca etrafta birilerinin olduğunu anlarım."

"Bir dakika. Dün gece burada kimse yok muydu?"

Omzunu silkti. "Karım ve çocuklarım vardı. Çocuklarımdan biri altı, diğeri üç yaşında. Kimseyi aradıklarını sanmıyorum ve Kat'ı tanıyorum. O kadar geç saatte kimseyi aramaz."

"Kat?" dedim.

"Karım. Kat. Katarina'nın kısaltılmış hali. Sırbistanlı."

* * *

"Bir şeyler içmek ister misin, Marc?"

Söylediğim şeye kendim de şaşırdım. "Harika olur, Verne."

Verne Dayton ellerimi bağlayan kordonu kesti. Bileklerimi ovuşturdu. Rachel yanımdaydı. Adam ona zarar vermemişti. Bana yardım etmesi için onu dövdüğümü düşündüğü için ikimizi ayırdığını söyledi. Verne değerli bir silah

310

başka şansın yok

koleksiyonuna sahipti. Birçoğu hâlâ çalışır durumdaydı ve bu koleksiyon birçok insanın ilgisini çekiyordu. Verne de bizim silahlar için orada olduğumuzu sandığını söyledi. "Ya sen, Rachel?"

"Sağol, almayayım."

"En azından su ister misin? Buzlu su mesela?" "Su iyi olur, teşekkürler."

Verne, pek de sempatik olmayan bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ." Yine bileklerimi ovuşturdu. Bileklerimi işaret ederek sırtıttı. "Onları Körfez Savaşı'nda kullanmıştık. Iraklı-lar'ı kontrol altına almak için."

Verne mutfağa gitti. Rachel'a baktım. Omzunu silkti. Geri geldiğinde anlatmaya başladı:

"İki tane çocuğum var. Erkek. Verne Junior ve Perry. Eğer onlara bir şey olsaydı.. ."• Verne kafasını sallayarak sesini iyice alçalttı. "Başınıza ne gelirdi bilemiyorum." "Ben kızımı bulmaya çalışıyorum," dedim. Verne bu sözüm üzerine sert biçimde kafasını salladı. "Umarım yardımcı olabilirim. Tabii kendi kendimizi aldatmadan, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Rachel'a döndü. "Telefon numarasının bana ait olduğuna emin misin?"

Rachel cep telefonunu çıkardı. Bazı düğmelere bastı ve sonra küçük ekranı gösterdi Verner'e. Verne dudaklarıyla Winston paketinden bir sigara çıkardı. Kafasını iki yana salladı. "Ben bundan anlamam."

"Belki eşinizin bize yardım edebilir." Yine yavaşça kafasını sağa sola salladı. "Alışverişe gittiğini söyleyen bir not bırakmış. Kat bu tür işleri sabah erkenden halletmeyi sever." Sustu. Biraz canı sıkılmış gibi görünüyordu. Yardımcı olabilmeyi istiyordu ama karısının gece yansı yabancı bir adamı aradığını duymak istemiyordu sanırım. Kafasını kaldırdı. "Rachel, yeni bandaj getireyim mi sana?" "Sağol, iyi böyle." "Emin misin?" "Gerçekten, sağol." Su dolu bardağı iki eliyle tutuyordu.

311

HARLAN COBEN

"Verne, Katarina'yla nasıl tanıştığınızı sormam seni rahatsız eder mi?"

"Internet'ten," dedi. "Şu çöpçatanlık yapan yabancı sitelerden birinde."

Rachel'la göz göze geldik. "Ne kadar önce oldu bu?"

"Yedi yıl önce. Birbirimize e-posta göndermeye başladık. Kat Sırbistan'da bir çiftlikte yaşıyordu. Ailesinin hiçbir şeyi yoktu. Internet'e bağlanabilmek için bile 8 kilometre yürümek zorundaydı. Aramak da istiyordum, bilirsiniz, telefonda sohbet etmek. Ama bir telefonları bile yoktu. Onun beni araması gerekiyordu ve bir gün buraya geleceğini söyledi. Benimle tanışmak için."

Verne sessizliği korumak ister gibi iki elini havaya kaldırdı. "Kızlar genelde böyle durumlarda karşılandıklarını soymaya çalışır, uçak bileti ve diğer masraflar için bir sürü para isterler. Ben de buna hazırlıklıydım. Ama Kat böyle bir şey yapmadı. Yol masraflarını kendisi karşıladı. New York'a gittim, arabayla. Görüştük. Üç hafta sonra da evlendik. Verne Junior bir yıl sonra doğdu. Perry de üç yıl sonra."

"Bak, ne düşündüğünü biliyorum," dedi Verne. "Ama düşündüğün gibi değil. Kat ve ben gerçekten çok mutluyuz. Daha önce birinci sınıf bir Amerikalı'yla evlenmişim. Tüm yaptığı sürekli sızlanıp, her şeyden şikayet etmektir. Ona para yetiştiremiyordum. Sürekli evde oturup hiçbir iş yapmıyordu. Çamaşır yıkamasını söylediğimde, öğrendiği saçma sapan feminist ifadeleriyle saldırıya geçiyordu. Hayatta hep kaybeden birisi olduğumu söyleyerek beni aşağılayıp dururdu. Ama Kat, kesinlikle farklı. İyi bir ev hanımı olduğu için mi seviyorum onu? Elbette, bu benim için çok önemli. Eğer dışarıda çalışıyorsam ve hava çok sıcaksa, Kat, şu kadın dergilerinden alınma saçma konuşmalar yapmak yerine, bana içecek soğuk bir şeyler getirir. Bunda yanlış bir şey var mı?"

ikimiz de cevap vermedik.

"Bakın, bunu düşünmenizi istiyorum, tamam mı? İki insan niçin birbirine bağlanır? Belki dış görünüş? Belki de pa-

312

başka şansın yok

ra? Ya da güzel bir işin olduğu için? Bizim dünyamızda bir menfaat bekleyerek yaşarsınız ilişkilerimizi. Verdiğin kadar al, haksız mıyım? Evi çekip çevirebilecek ve çocuklarımı yetiştirebilecek bir insanla birlikte olmak istedim ben. Bir hayat arkadaşı istedim, eee, bana iyi davranacak birisi. Bunu anlıyorum. Kat yaşadığı sefil hayattan kurtulmak istiyordu. Yani o kadar fakirlerdi ki, çamur bile lükstü onlar için. Kat ve ben burada iyi vakit geçirdik. Ocak ayında, çocukları Disney World'e götürdük. Yürüyüş yapmayı ve kanoya binmeyi seviyoruz. Verne Junior ve Perry çok iyi çocuklardır. Hey, belki çok basit düşünüyorum. Ne yazık ki, kesinlikle basit düşünüyorum. Silahlarımı, avlanmayı ve balık tutmayı ve her şeyin ötesinde ailemi seviyorum."

Verne başım önüne eğdi. Sağı yüzünü kapatmak ister gibi öne düştü. "Bazen, bilemiyorum belki de çoğu zaman evlilikler planlıdır. Bugüne kadar süregelen bir alışkanlık bu. Aileler karar verir. Ama beni ve Kafi kimse zorlamadı. İsteddiği an çekip gidebilirdi. Ben de öyle. Ama yedi yıl oldu ve çok mutluyum. O da mutlu."

Sonra omuzlarını silkti. "En azından ben öyle olduğumu düşünüyorum."

Sessizce içkilerimizi yudumladık.

"Verne?" dedim.

"Efendim?"

"Sen ilginç bir adamsın."

Güldü, ama yüzündeki korkuyu okuyabiliyordum. Kendine bir hayat çizmişti. İnsan sarrafı değilimdir. İlk izlenimlerim genelde yanlış çıkar. Bu adamı, saçı ve arabasının tamponuna yapıştırdığı çıkartmalardan yola çıkarak silah manyağı, dar kafalı birisi olarak düşünmüştüm. E-posta siparişiyle Sırbistan'dan gelin getirdiğini anlatmıştı. Nasıl önyargılı davranmayayım? Ama onu dinledikçe daha çok sevmeye başladım. Ona göre en azından bir yabancıydım. Silahla gizlice evine yaklaşmıştım. Fakat hikâyemi anlatmaya başlayınca Verne etkilenmişti. Doğru söylediğimizi biliyordu.

313

HARLAN COBEN

Bir araba sesi geldi. Veme cama doğru dönerek dışarı baktı. Yüzünde hafif, mutsuz bir gülümseme belirdi. Ailesi geliyordu. Üzerlerine titriyordu Veme. Evine davetsiz gelen misafirleri, sırf onları korumak adına etkisiz hale getirmişti ve şimdi, belki de kendi ailemi biraraya getirmeye çalışırken, başka bir ailenin yıkılmasına neden olacaktım.

"Bak, baban evde!"

Bu Katarina olmalıydı. Aksanı kesinlikle yabancıydı, Balkan, Doğu Avrupa, Rusya taraflarına ait. Tam olarak hangi bölge olduğunu anlayabilecek kadar dil uzmanı değilim. Çocukların mutlu çığlıkları duyuluyordu. Verne'nin gülümsemesi biraz arttı. Verandaya çıktı. Rachel ve ben olduğumuz yerde kaldık. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Karşılama merasimi bir veya iki dakika sürdü. Ellerime bakıyordum. Verne'nin kamyondaki hediyelerden bahsettiğini duydum. Çocuklar kamyonu doğru koştu.

Kapı açıldı. Verne kolunda karısıyla içeri girdi.

"Marc, Rachel, işte karım, Kat."

Hoş bir hanımdı. Yabancı olduğunu bilmesem bile, tavırlarından bunu kesinlikle anlardım. Tabii atıyor da olabilirim. Yaşını tahmin etmeye çalıştım. Yirmili yaşların ortalarında gibiydi, ama gözlerinin etrafındaki çizgilere bakılırsa, tahminimde en az on yıl yanıldığımı söyleyebilirim.

"Merhaba" dedi.

İkimiz de ayağa kalkıp elini sıktık. Katarina'nın yüzünde misafirperver bir gülümseme belirmesi çok kolay olmadı. Gözlerini Rachel'in yaralarından ayırmıyordu. Gördüğü manzara şok edici olmalıydı.

Buna neredeyse alışmıştım artık.

Katarina bir şeyler soracakmış gibi gülümseyerek Ver-ne'ye döndü. Verne de, "Onlara yardımcı olmaya çalışıyorum" dedi.

"Yardımcı olmak mı?" diye tekrarladı karısı.

Çocuklar hediyeleri bulmuş çılginca tezahürat yapıyorlardı. Veme ve Katarina bu çığlıkları duymuyor gibi gözükü-

314

başka şansın yok

yorlardı. Birbirlerine bakıyorlardı. Verne kadının elini tuttu. "Şuradaki adam..." Çenesiyle beni gösterdi. "Birisi karısını öldürmüş ve küçük kızımı kaçırmış."

Katarina elini ağzına götürdü.

"Buraya kızlarını aramak için gelmişler."

Katarina hiç kıpırdamadan duruyordu. Verne, Rachel'a döndü ve devam etmesini işaret etti.

"Bayan Dayton," diye söze başladı Rachel, "dün gece kimseyi aradınız mı?"

Katarina birden irkildi. İlginç bir sirk numarası yapıyor-muşum gibi önce bana baktı. Sonra tekrar Rachel'a döndü. "Anlamadım."

"Elimizde telefon kayıtları var," dedi Rachel. "Dün gece yansı, bu evden birisi bir cep telefonunu aramış. Sizin olduğunuzu sanıyoruz."

"Hayır, bu mümkün değil." Katarina'nın gözleri bir kaçış yolu anyormuş gibi oynamaya başladı.

Verne hâlâ karısının elini tutuyordu. Kansının gözlerine bakmak istiyordu, ama Katarina sürekli kaçınıyordu gözlerini. "Ah, bir saniye," dedi. "Belki biliyorumdur."

Bekledik.

"Dün gece uyurken telefon çaldı." Yine gülümsemeye çalıştı ama bunu yaparken çok zorlanıyor gibiydi. "Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama çok geçti. Sen arıyorsundur diye düşündüm, Veme." Kocasma baktı ve biraz daha rahat gülümsedi. Kocasını da ona gülümsedi. "Ama

telefonu açtığımda kimse yoktu. Birden televizyonda seyrettiğim bir şeyi hatırladım. Yıldız, altı, dokuz. Bu tuşlara basıyorsun ve telefon, aranan numarayı çeviriyor. Ben de böyle yaptım. Bir adam çıktı. Verne olmadığını anlayınca kapattım."

Ümitli gözlerle bize baktı. Rachel'la birbirimize baktık. Veme hâlâ gülümsüyordu ama omuzlarının düştüğünü fark ettim. Kansının elini bırakıp kanepeye tutundu.

Katarina mutfağa doğru yöneldi. "Bir şeyler içmek ister misin, Verne?"

315

HARLAN COBEN

"Hayır hayatım, istemem. Buraya, yanıma oturmanı istiyorum."

Biraz tereddüt etse de denileni yaptı. Baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Verne de dimdik oturarak elini tekrar tuttu.

"Beni dinlemeni istiyorum, anlaştık mı?"

Kadın kafasını salladı. Dışarıda çocuklar neşeli çığlıklar atıyorlardı. Biraz duygusal olacak biliyorum ama, neşeli çocuk kahkahasının yerini tutacak başka ses yoktur dünyada. Katarina Verne'ye öylesine keskin bakıyordu ki, kafamı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

"Çocuklarımızı ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Kadın başını salladı.

"Farzet ki birisi çocuklarımızı kaçırdı ve düşün ki bu olay bir yıldan daha fazla bir süre önce oldu. Bir düşünsene. Birisi, mesela Pery'yi kaçırmış ve bir yıldır ondan haber alamıyoruz." Beni işaret etti. "Şuradaki adam. Küçük kızma ne olduğunu bilmiyor."

Kadının gözlerine yaş dolmuştu.

"Ona yardım etmeliyiz, Kat. Her ne biliyorsan. Her ne yaptıysan. Umurumda bile değil. Eğer bazı sırların varsa şimdi söyle onlara. Temiz bir sayfa açarız yeniden. Aklına gelebilecek her türlü konuda affederim seni. Ama şu adama ve ufak kızma yardımcı olmazsan, seni asla affetmem."

Kadın başını önüne eğip hiç konuşmadan durdu.

Rachel taşı gediğine koydu. "Eğer telefonla görüştüğün adamı korumaya çalışıyorsan, hiç uğraşma. Adam öldü. Sen aradıktan birkaç saat sonra birisi onu vurdu."

Katarina başını kaldırmadı. Ayağa kalkıp odada gezinmeye başladım. Dışarıdan tiz bir kahkaha sesi daha geldi. Cama doğru yürüyüp dışarı baktım. Verne Junior yani altı yaşlarında görünen çocuk bağılıyordu. "Önüm arkam sağım solum sobe, saklanmayan ebe" Kardeşini bulması çok zor olmamalıydı. Perry'yi göremiyordum ama kahkaha sesi ke-

316

başka şansın yok

sinlikle Camaro'nun arkasından geliyordu. Verne Junior başka yerlere bakar gibi yaptı ama bu fazla uzun sürmedi. Sessizce Camaro'nun yanına geldi ve bağırdı: "Sobeee!"

Perry kahkahalar atarak arabadan atladı ve koşmaya başladı. Çocuğun yüzünü gördüğümde, zaten sallantıda olan hayatıma bir darbe daha indi. Perry'yi tanımıştım.

Dün gece arabada gördüğüm küçük çocuk buydu.

317

Otuz Yedinci Bölüm

Tickner, Seidman'ın evinin önüne park etti arabayı. Henüz

suç mahalline san bandı takmamışlardı ama altı tane ekip arabası ve iki tane de haber minibüsü vardı. Kameralar kayıt halindeyken suç mahalline yaklaşmasının iyi olup olmayacağını düşündü. Pistillo, yani patronunun patronu konuya nasıl yaklaştığını net biçimde anlatmıştı. Sonunda Tickner güvenli biçimde orada kalabileceğini düşündü. Kameralara yakalansa bile doğruları söyleyebilirdi: Buraya yerel polisler davadan çekildiğini söylemek için gelmişti.

Tickner, Regan'ı arka bahçede yatan cesedin yanında buldu. "Kim bu?"

"Kimliği yok/' dedi Regan. "Parmak izlerini tahlile gön-derince bakalım kim çıkacak karşımıza." Birlikte cesede baktılar.

"Seidman'ın geçen yıl bize verdiği tarife uyuyor," dedi Tickner.

"Evet."

"Öyleyse ne anlama geliyor bu?"

Regan omzunu silkti.

"Şimdiye kadar neler öğrendin?"

"Komşular önce silah sesleri duymuşlar. Sonra patinaj sesleri takip etmiş. Çimenlerin üzerinden giden bir BMW Mini görmüşler. Birkaç el daha ateş edilmiş. Seidman'ı görmüşler. Komşulardan birisi Seidman'ın yanında bir kadın görmüş olabileceğini söyledi."

318

başka şansın yok

"Muhtemelen Rachel Mills," dedi Tickner. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Ne demek oluyor bütün bunlar?"

"Belki de kurban Rachel için çalışıyordu ve Rachel da onu susturdu."

"Seidman'ın önünde mi?"

Regan omzunu silkti. "BMW Mini kırı kırılmış. Seidman'ın ortağında böyle bir araba vardı sanırım. Zia Lero-ux'ta."

"Hastaneden çıkmasına yardımcı olan kişi de o olmalı." "Kayıp listesinden kontrol ettiriyoruz arabayı." "Arabaları değiştirdiklerine eminim." "Doğru, büyük bir ihtimalle." Sonra Regan durdu.

"Vay vay vay." "Ne oldu?"

Ticknefin yüzünü gösterdi. "Güneş gözlüklerini takmamışsın."

Tickner gülümsedi. "Kötü mü sence?"

"Davanın gidişatını düşünürsek, bu iyi bir adım gibi."

"Buraya davadan çekildiğimi söylemeye geldim. Sadece ben değil. FBI. Eğer kızın hâlâ hayatta olduğunu ispatlayabi-lirsen..."

"Ve ikimiz de hayatta olmadığınızı biliyoruz..."

"Yahut eyalet sınırları dışına götürüldüğünü ispatlayabi-lirsen, tekrar geri dönebilirim. Ama artık öncelikli davamız bu değil."

"Terörizme dönüş ha?"

Tickner başını salladı. Sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Güneş gözlükleri olmadan garip hissediyordu kendini.

"Her neyse, patronun ne söyledi?"

"Sana söylediğim şeyleri."

"Hi hi. Başka?"

Tickner omzunu silkti. "Federal Ajan Jerry Camp'ın ölümünün bir kaza sonucu gerçekleştiğini söyledi."

"Büyük patron daha sabahın altısı olmadan seni bunun için mi ofisine çağırdı yani?"

319

HARLAN COBEN

"Evet."

"Vay canına."

"Ayrıca davayı bizzat incelediğini söyledi. Kurbanla arkadaş olduklarını."

Regan kafasını salladı. "Bu Rachel Mills'in güçlü dostları olduğu anlamına mı geliyor sence?"

"Pek sayılmaz. Seidman cinayeti ve kaçırılma olayıyla bir bağlantısını bulabilirseniz üstüne gidin dedi."

"Sadece Jerry Camp'ın ölümünü karıştırma ha?"

"Tam üstüne bastın."

Birisi bağırdı. İki birden sesin geldiği yöne doğru baktılar. Komşunun bahçesinde bir silah bulunmuştu. Silahı koklayan polisler kısa süre önce bu silahla ateş edildiğini hemen anlamışlardı.

"Pek şaşırmadım." dedi Regan.

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey." Tickner Regan'a doğru döndü. "Bu senin davan, Bob. Hep öyleydi zaten. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Tickner uzaklaştı.

"Hey?" diye bağırdı Regan arkasından.

Tickner durdu. Tabanca torbaya konmuştu. Regan önce silaha, sonra da ayaklarının dibinde yatan cesede baktı.

"Burada neler olup bittiğini hâlâ tam olarak bilmiyoruz, değil mi?"

Tickner arabasına doğru yürümeye devam ederek cevap verdi: "Hiçbir fikrim yok."

Katarina ellerini kucağına koymuştu. "O gerçekten öldü mü?"

"Evet," dedi Rachel.

Kollarını göğsünde birleştirmiş halde ayakta dikilen Verne öfkeli gözüküyordu. Honda Accord'da gördüğüm çocuğun Perry olduğunu söylediğinden beri aynı şekilde duruyordu.

320

başka şansın yok

"Adı Pavel. Kardeşimdi."

Verne karısının konuşmasına devam etmesini bekledi.

"İyi bir adam değildi. Bunu eskiden beri biliyorum. Kimi zaman çok acımasız olabiliyordu.

Kosova insanı böyle yapıyor. Ama küçük bir çocuğu kaçırmak?" Kafasını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Rachel.

Katarina gözlerini kocasına dikmişti. "Verne?"

Verne bakmadı.

"Sana yalan söyledim, Verne. Sana o kadar çok yalan söyledim ki."

Verne saçlarını kulağına arkasına attı ve gözlerini kırptırdı. Dudaklarını yaladığını gördüm.

Ama hâlâ karısına bakmıyordu.

"Bir çiftlikten gelmedim ben," dedi. "Babam ben henüz üç yaşındayken öldü. Annem elinden

gelen her işte çalıştı. Ama yine de geçinemedik. Çok fakirdik. Çöplerden meyve kabukları

çalardık. Pavel da sokaklarda dilenerek ve çalıp çırparak vakit geçiriyordu. On dört

yaşındayken kulüplerde çalışmaya başladım. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin, ama

Kosova'da yaşıyorsan başka seçeneğin kalmıyor. Kendimi öldürmek istedim, hem de kaç kez."

Başını kaldırıp kocasına doğru baktı yine, ama Verne göz göze gelmemek için direniyordu.

"Bana bak," dedi. Kocasını yine oralı olmadı. "Verne?"

"Bizimle ilgili bir şey değil bu" dedi. "Onlara bilmeleri gereken ne varsa söyle."

Katarina ellerini kucağına koydu; "Bu şekilde bir süre yaşadıktan sonra kaçmayı

düşünemiyorsun artık. Güzel şeyleri veya mutluluğu aklına bile getiremiyorsun. Hayvanlaş- yorsun

resmen. Hayatını idame ettirebilmek için avlanıyorsun. Bunu niye yaptığımı bilmiyorum.

Ama bir gün Pavel bana geldi ve bir çıkış yolu bulduğunu söyledi."

Katarina durdu. Rachel ona biraz daha yaklaşmıştı. Durumu Rachel idare ediyordu. İfade alma

tecrübesi vardı ve cinsiyetlerimiz göz önüne alındığında, ifade alan kişi hem -

321

HARLAN COBEN

cinsi olursa Katarina için her şey daha kolay olur diye düşünmüştüm.

"Neydi bu çıkış yolu?" diye sordu Rachel. "Kardeşim, eğer hamile kalırsam bize para

bulabileceğini ve Amerika'ya götürebileceğini söyledi.

Yanlış duyduğumu düşündüm veya öyle ümit ettim. Verne kafasını hızla karısına çevirdi. Bu kez

Katarina hazırdı. Gözlerini hiç kaçırmadan kocasına baktı. "Anlamadım," dedi Verne.

"Kadın olarak bir değerim vardı. Ama bir bebek çok daha değerliydi. Hamile kalırsam birisi bizi

Amerika'ya götürebilir ve bize para ödeyebilirdi."

Odada büyük bir sessizlik hâkim oldu. Çocukların sesini hâlâ duyabiliyordum ama sanki artık çok

uzaktan geliyorlardı, yankı gibi. Bu uyuşuk ortamda sessizliği bozan kişi ilk ben oldum.

"Bebek için sana para teklif ettiler, öyle mi?" derken kendi sesimdeki dehşeti ve güvensizliği

duyabiliyordum. "Evet."

"Aman Allah'ım." "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum," dedi Verne. "Peki bu teklifi kabul ettin mi?" "Evet."

Verne güçlü bir tokat yemiş gibi kafasını diğer tarafa çevirdi. Elini kaldırıp perdeyi tuttu.

Dışarıya, kendi çocuklarına baktı.

"Benim ülkemde, çocuk sahibi olduğunda korkunç bir yetimhaneye koyarlar. Amerikalı aileler

evlat edinme konusunda çok istekliler. Ama bu pek kolay değil. Uzun zaman alıyor. Bir yıldan

fazla bir zaman. Bu arada bebek pislik içinde yaşıyor. Çocuğun anne babasıysa hükümete para

ödemek zorunda kalıyor. Sistem öylesine yozlaşmış ki..."

"Anlıyorum," dedi Verne. "Yani bu işi insanlığın yararına yaptın, öyle mi?"

322

başka şansın yok

"Hayır, kendim için yaptım. Sadece kendim için, anladın mı?"

Verne irkilerek yüzünü buruşturdu. Rachel elini Katarina'nın dizine koydu. "Ve böylece buraya uçtun?"

"Evet. Pavel'la birlikte."

"Sonra?"

"Bir motelde kaldık. Beyaz saçlı bir kadını ziyaret ediyordum. Kadın beni kontrol ediyor, düzenli yiyip yemediğimi takip ediyordu. Yiyecek ve diğer ihtiyaç malzemelerini almak için ayrıca para veriyordu."

Rachel cesaretlendirmek için başını sallayarak konuştu. "Bebeği nerede doğurdun?"

"Bilmiyorum. Pencereleri olmayan bir minibüs geldi. Beyaz saçlı bir kadın da oradaydı. Doğumu o yaptı. Bebeğin ağladığını duyduğumu hatırlıyorum. Sonra alıp götürdüler. Bebeğin cinsiyetini bile bilmiyorum. Sonra bizi tekrar motele bıraktılar. Beyaz saçlı kadın bize para verdi."

Katarina omuzlarını silkti.

Kan dolaşımım durmuş gibi hissediyordum. Yaşadığım dehşetten kurtulduktan sonra anlattıklarını düşünmeye çalıştım. Rachel'a baktım ve tam bu işin içinden nasıl çıkacağımızı sormaya hazırlanıyordum ki kafasını iki yana sallayarak beni susturdu. Bir sonuca varmak için iyi bir zaman değildi. Şimdi bilgi toplama zamanıydı.

"Burayı sevmiştim," dedi Katarina biraz süre geçtikten sonra. "Harika bir ülkede yaşadığınızı düşünüyorsunuz. Ancak aslında hiçbir şeyin farkında değilsiniz. Burada kalmayı çok istedim. Ama para suyunu çekmeye başlamıştı. Kalmak için yollar araştırmaya başladım. Tanıştığım bir kadın bana şu web sitesinden bahsetti. Adını siteye kaydediyorsun ve arkadaş arayan erkekler sana yazıyor. Böylece çiftlikteki hayatımdan bahseden biyografimi yazdım. Soran erkeklerle e-posta adresimi verdim. Üç ay sonra da Verne'le tanıştım."

323

HARLAN COBEN

Verne'nin yüzü iyice asılmıştı. "Yani yazıştığımız onca süre sen hep..."

"Evet, Amerika'daydım."

Başını salladı. "Bana hiç doğru bir şey söyledin mi?"

"Önem arz eden her şey doğruydu."

Verne alaycı bir ses çıkardı.

"Ya Pavel?" diye sordu Rachel asıl konumuza geri dönmeye çalışarak. "O nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Arada bir Kosova'ya döndüğünü biliyorum. Buraya getirmek için başka kızlar buluyordu. Komisyon alıyordu tabii. Zaman zaman benimle temasa geçirdi. Birkaç dolara ihtiyacı olduğunda ona verirdim. Çok yüksek miktarlar istemezdi. Düne kadar."

Katarina Verne'ye baktı. "Çocuklar, acıkmış olmalılar."

"Bekleyebilirler."

"Dün ne oldu?" dedi Rachel.

"Pavel akşama doğru beni aradı. Hemen beni görmesi gerektiğini söyledi. Bundan hoşlanmamıştım. Ne istediğini sordum. Bana endişelenmemem gerektiğini ve buraya gelince her şeyi anlatacağını söyledi. Ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Niye hayır demedin?" diye atladı Verne kızgın bir şekilde.

"Hayır diyemezdim?"

"O niye?"

Cevap vermedi.

"Ah, anlıyorum. Bana gerçekleri söylemesinden korku-yordun. Yalan mı?"

"Bilmiyorum."

"Ne anlama geliyor şimdi bu?"

"Evet, sana gerçekleri söylemesinden ölesiye korkuyordum." Yine kafasını kaldırıp kocasına baktı. "Ama bir yandan da söylesin diye dua ediyordum."

Rachel yine konuya dönmeye çalıştı. "Kardeşin buraya geldiğinde ne oldu?"

324

başka şansın yok

Katarina ağlamaya başladı.

"Katarina?"

"Perry'yi götürmek istediğini söyledi."

Verne'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Katarina'nın göğsü zor nefes alıp veriyormuş gibi inip kalkmaya başladı. "Ona hayır dedim. Çocuklarıma dokunmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Beni tehdit etti. Verne'ye her şeyi anlatacağını söyledi. Umurumda olmadığını söyledim ona. Perry'yi almasına müsaade etmeyecektim. Sonra karnıma bir yumruk indirdi. Yere yuvarlandım. Perry'yi birkaç saat içinde

geri getireceğine söz verdi. Ben konuşmazsam hiç kimseye bir zarar gelmeyeceğine dair söz verdi. Verne'yi veya polisi aramam durumunda Perry'yi öldürecekti."

Verne yumruklarını sıkıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Onu durdurmaya çalıştım. Önünde durup onu engellemek istedim ama beni iterek yere yuvarladı. Ve sonra..." Zor konuşuyordu, "...arabaya atlayıp gitti. Perry'le birlikte. Sonraki altı saat hayatımın en uzun zamanıydı." Bana doğru suçlu gözlerle kaçamak bir bakış fırlattı. Ne düşündüğünü biliyordum. O bu dehşeti sadece alü saat yaşamıştı, bense bir buçuk yıldır bununla yaşıyordum.

"Ne yapacağımı bilemedim. Kardeşim kötü bir adamdır. Bunu biliyorum. Ama çocuklanmı incitebileceği aklıma bile gelmedi. Ne de olsa amcası..."

Böyle söyleyince aklıma Stacy geldi, kendi kardeşimi savunmak için söylediğim cümleler, şimdi Katarina'nın cümlelerinde yankılanıyordu.

"Saatlerce pencerenin önünde oturdum. Buna dayanamı-yordum. Nihayet geceyarısı cep telefonunu aradım. Yolda olduğunu, eve doğru geldiğini söyledi. Petty'nin iyi olduğunu belirtti. Hiçbir şey olmamıştı. Sakin konuşmaya çalışıyordu ama sesinde bir şey vardı. Nerede olduğunu sordum. Pa-terson yakınlarında 80. Yol'da olduğunu söyledi. Evde oturup bekleyemedim. Onu yolda karşılayacağımı söyledim.

325

HARLAN COBEN

Verne Junior'ı alıp yola çıktım. Sparta çıkışındaki benzin istasyonuna geldiğimizde..." Verne'ye baktı. "Perry iyiydi. O kadar rahatladım ki hayal bile edemezsiniz."

Verne başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını çekiştiriyordu. Yine dalmış görünüyordu.

"Oradan ayrılmadan önce Pavel kuvvetli bir şekilde kolumu sıktı. Beni kendine doğru çekti. Ne kadar korkmuş olduğunu görebiliyordum. Ne olursa olsun kimseye bir şeyden bahsetmemem gerektiğini söyledi. Eğer beni bulurlarsa yani bir kız kardeşi olduğunu öğrenirlerse hepimizi öldüreceklerini söyledi."

"Kim öldürecek?" diye sordu Rachel.

Bilmiyorum. Her kim için çalışıyorsa işte. Bebekleri satın alan kimseler, sanırım. O adamların çılgın olduğunu söylerdi."

"Sonra ne yaptın?"

Katarina ağzını açtı, kapadı, tekrar denedi. "Süpermarke-te gittim," dedi sanki gülüyormuş gibi bir ifadeyle. "Çocuklara meyve suyu aldım. Alışveriş yaparken çocuklar meyve sularını içtiler.

Sadece normal bir şeyler yapmak istedi canım. Bilmiyorum ama sanırım olanları unutmak için."

Katarina, Verne'ye baktı. Bakışlarını takip ettim. Yine bu uzun saçlı ve yamuk dişli adamı inceledim. Yaklaşık bir dakika sonra Verne karısına döndü.

"Pekâlâ," dedi şu ana kadar duyduğum en nazik sesle. "Korkuyordun. Tüm hayatını korkarak geçirdin."

Katarina hiçkılmaya başladı.

"Artık korkmanı istemiyorum, tamam mı?"

Kadın konuşabilecek kadar sakinleşince, "Bize de zarar verebileceklerini söyledi. Tüm ailemize." dedi.

"O halde ben de ailemi korurum," dedi Verne basit bir şekilde. Omzunun üstünden bana baktı.

"Çocuğumu aldılar. Ailemi tehdit ettiler. Söylediklerimi duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Artık ben de bulaştım bu işe ve bitirene kadar sizinle birlikteyim."

326

uaşrva sananı yui\

Rachel arkasına yaslandı. Yüzünü buruşturduğunu gördüm. Gözlerini kapattı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Ona doğru yaklaştım. "Katarina, bize yardım etmen gerekiyor. Kardeşin nerede kalıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Düşün. Onun hiçbir eşyası yok mu sende, birlikte çalıştığı kişilere bizi götürebilecek bir şey?"

Kocasını bıraktı. "Pavel Kosova'dan yeni geldi," dedi Katarina. "Ve asla eli boş gelmez buraya."

Rachel başını salladı. "Hamile bir kadınla birlikte geldiğini mi sanıyorsun?"

"Daha önce hep öyle olmuştu."

"Kadının nerede kaldığını biliyor musun?"

"Kadınlar hep aynı yerde kalır; benim kaldığım yerde. Union şehrinde." Katarina başını kaldırdı. "Bu kadının size yardım etmesini isteyeceksiniz, değil mi?"

"Evet."

"O halde sizinle gelmem gerekiyor. Büyük bir ihtimalle İngilizce bilmiyordur."

Verne'ye baktım. Başını sallayarak konuştu. "Ben çocuklarla ilgilenirim."

Birkaç dakika kimse yerinden kıpırdamadı. Tekrar güç kazanmamız gerekiyordu, yerçekimsiz bir ortama girenlerin buna alışmaya çabalamaları gibi. Bu sırada dışarı çıkıp Zia'yı aradım. İlk çalışta telefonu açtı ve hemen konuşmaya başladı.

"Polisler dinliyor olabilir, bu yüzden hatta fazla uzun süre kalmayalım."

"Tamam."

"Dostumuz Dedektif Regan evime geldi. Hastaneden ayrılmak için benim arabamı kullandığını düşündüğünü söyledi. Lenny'yi aradım. Lenny bütün iddialara yorumsuz kalmamı söyledi, yani ne onay, ne red. Gerisini tahmin edebilirsin sanırım."

"Sağol."

327

n it n l n u buocii

"Kendine dikkat ediyor musun?"

"Elbette."

"Bunden eminim zaten. Bu arada polisler düşündüğümüz kadar aptal değil. Eğer bir arkadaşının arabasını ödünç aldıysan, başka bir arkadaşınıkini de pekâlâ ödünç alabileceğini düşünüyorlar."

Ne demek istediğini anlamıştım: Lenny'nin arabasını kullanma.

"Şimdi kapatsak iyi olur," dedi. "Hoşça kal."

Telefon kapandı. Tekrar içeri girdim. Verne bir anahtarla silah dolabını açmış silahları kontrol ediyordu. Odanın diğer köşesindeyse içi cephane dolu bir kasa vardı. Şifreyle açtılabiliyordu ancak. Omzunun üzerinden baktım. Verne bana bakarak kaşını oynattı. Bir Avrupa ülkesini havaya uçurmaya yetecek kadar silah gücü vardı neredeyse.

Zia'yla aramızda geçen konuşmadan bahsettim. Verne hiç tereddüt etmedi. Sırtıma bir şaplak indirerek, "Tam sana uygun bir arabam var" dedi.

On dakika sonra, Katarina, Rachel ve ben beyaz Cama-ro'yla yola çıktık.

328

Otuz Sekizinci Bölüm

Hdmile klZI hemen bulduk.

Verne'in arabasıyla tam gaz yola çıkmadan önce Rachel, vücudundaki kanı ve pislikleri temizlemek için banyoya daldı. Bense çabucak bandajını yeniledim. Katarina, ona üzerinde çiçek desenleri bulunan yazlık bir elbiseyi ödünç verdi.

Yola çıktık. Katarina arkaya oturma konusunda ısrar etti. Böylece ön koltuklar benle Rachel'a kaldı. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Sanırım herkes biraz rahatlamaya çalışıyordu.

"Verne'in söyledikleri," diye söze başladı Rachel, "şu sırlan bir bir ortaya döküp yeniden beyaz bir sayfa açmakla il-

Sili"

Konuşmadan arabayı sürmeye devam ettim.

"Kocamı öldürmedim, Marc."

Katarina'ran arabada olduğunu umursamıyor gibi görünüyordu. Ben de öyle. "Mahkemeye göre bu bir kazaydı," dedim.

"Mahkeme yalan söylüyor." İçine çektiği nefesi yavaş yavaş bıraktı. Kendini toparlayabilmesi için zamana ihtiyacı vardı. Ben de bu zamanı ona sağladım.

"Jerry'nin ikinci evliliği idi. İlk evliliğinden iki çocuğu vardı. Oğlu Derrick beyin felci geçirmiş.

Masrafı çok fazlaydı. Jerry'nin maddi durumu hiçbir zaman çok iyi olmadı ama elinden geleni yaptı. Oğluna bir şey olması ihtimaline karşı geniş kapsamlı bir hayat sigortası bile yaptırdı."

329

nnnLnü üudcii

!'

Gözlerimi hiç oynatmadan ellerini görebiliyordum. Rachel ellerini hiç kıpırdatmıyor, yumruklarını sıkıyordu. Resmî bir biçimde kucağında duruyorlardı.

"Evliliğimiz sona erdi. Birçok sebebi vardı. Daha önce birkaç tanesini söylemiştim. Onu gerçek anlamda sevmedim. Sanırım bunu hissetti. Ama her şeyi bir kenara bırak Jerry manik

depresifti. İlaçları almayı kestiği zaman daha da kötüleşiyordu. Böylece sonunda boşanma davası açtı."

Çaktırmadan ona bir göz attım. Gözlerini kırıştırarak dudaklarını ısırıyordu.

"Boşanmayla ilgili evrakları ona tebliğ ettikleri gün kafasına ateş ederek kendini vurdu. Onu mutfak masasının üzerine yığılmış halde bulan ilk kişi bendim. Üzerinde benim ismim yazılı olan bir zarf vardı hemen yanında. Jerry'nin el yazısını tanıdım tabi. Zarfı açtım. İçindeki sayfada yalnızca tek bir kelime ile küfrediyordu.

Katarina bir elini rahatlatmak için Rachel'in omzuna koydu. Bense tüm dikkatimi yola vermiştim.

"Sanırım Jerry bunu kasıtlı yaptı," dedi, "çünkü ne yapmak zorunda kalacağımı biliyordu."

"Ne peki?" diye sordum.

"İntihar, hayat sigortasının bir şey ödemeyeceği anlamına geliyordu. Derrick parasız kalınca mahvolurdu. Buna izin veremezdim. Jerry'nin eski arkadaşlarından biri olan eski patronum Joseph Pistillo'yu aradım. FBI'da önemli yere sahip olan biri. Birkaç adamını beraberinde getirdi ve olaya kaza süsü verdik. Resmî olarak verdiğim ifadede, onu bir hırsız sandığımı söyledim. Yerel polisler ve sigorta şirketi imza atmamak için direndiler." Omzunu silkti.

"FBI'dan niye ayrıldın peki?" diye sordum.

"Çünkü çalışanlar bu numarayı asla yutmadı. Hepsi daha güçlü birisiyle ilişkim olduğunu falan düşünüyorlardı. Bu durumda Pistillo beni koruyamazdı. İyi algılanmazdı bu. Bu yüzden kendimi de savunamadım. Bu problemi bir şekil-

330

başka şansın yok

de aşmaya çalıştım ama FBI istenmeyen kişiler için hiç de uygun bir yer değil."

Başı arkaya düştü. Camdan dışarıyı seyreliyordu. Bu hikâyeden nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Hiçbir şeyden anlam çıkaramıyordum aslında. Sadece rahatlatıcı bir şeyler söyleyebilmeyi diliyordum. Ama söyleyemedim. Union şehrindeki motele varıncaya kadar arabayı kullanmaktan başka bir şey yapamadım.

Katarina resepsiyondaki görevliye yaklaşıp, Sırça'dan başka bir dil konuşamıyormuş gibi kendi dilinde kızgın kızgın bir şeyler söyledi ve resepsiyon görevlisi, bu kadını sakinleştirmek için onunla aynı dili konuştuğunu düşündüğü başka bir kadının oda numarasını vermekten başka bir yol olmadığını düşünene kadar el kol hareketleriyle konuşmaya devam etti.

Amacımıza ulaşmıştık.

Hamile kızın odası, normal bir otoban motelindeki odalara göre çok daha vahim durumdaydı. Hamile 'kız' diyorum, çünkü Tatiana -Katarina isminin Tatiana olduğunu söylemişti- on altı yaşında olduğunu iddia ediyordu. Daha küçük olduğundan kuşkulandım. Tatiana, savaştan yeni çıkmış küçük bir kızın çökük gözlerini andıran gözlere sahipti ve içinde bulunduğu durum da aslında pek farklı değildi.

Ben arkada kaldım, neredeyse odanın dışındaydım. Rachel da çok yanaşmadı. Tatiana İngilizce konuşamıyordu. Her şeyi Katarina'ya bıraktık. Yaklaşık on dakika boyunca konuştular. Sonra kısa bir sessizlik oldu. Tatiana iç çekerek telefonun altındaki çekmeceyi açtı ve Katarina'ya bir kâğıt parçası verdi. Katarina da kızın yanağına bir öpücük kondurup bize yöneldi.

"Korkuyor," dedi Katarina. "Yalnızca Pavel'i tanıyor. Pavel kızı hastaneye dün bırakmış ve ne olursa olsun buradan ayrılmaması konusunda uyarılmış."

Eğilip Tatiana'ya bir göz attım. Onu biraz olsun rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. Ama hiçbir işe yaramadığından eminim.

331

HARLAN COBEN

"Ne dedi?" diye sordu Rachel.

"Hiçbir şey bilmiyor tabii. Benim gibi. Sadece bebeğinin iyi bir eve kavuşacağını biliyor."

"Sana verdiği kâğıt parçası neydi?"

Katarina kâğıt parçasını iyice görebilmemiz için havaya kaldırdı. "Bir telefon numarası. Acil bir durum olursa arayıp dört kez dokuza basması söylenmiş."

"Bir çağrı cihazı" dedim.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Rachel'a baktım. "İzleyebilir miyiz dersin?"

"Bir işe yarayacağından şüpheliyim doğrusu. Sahte isimle çağrı cihazı almak çok da zor değil."

"Öyleyse arayalım hadi," dedim. Sonra Katarina'ya döndüm. "Tatiana kardeşinden başka kimseyle görüşmüş mü?"

"Hayır."

"O zaman sen ara," dedim. "Tatiana'yımış gibi konuş. Telefona kim çıkarsa, rahatsız olduğunu veya bir yerlerinin ağrıdığını falan söyle."

"Hoop," dedi Rachel. "Dur biraz."

"Buraya birisinin gelmesi lazım" dedim.

"Sonra ne olacak?"

"Ne demek sonra ne olacak? Onları sorgularsın. Senin işin zaten bu değil mi, Rachel?"

"Artık bir ajan değilim. Ajan olsam bile onları bu şekilde zorlayamayız. Bir saniyeliğine onlardan biri olduğunu düşün. Buraya geliyorsun ve seni ben karşılıyorum. Bu pisliğe bulaşmış birisi olarak ne yapardın?"

"Bir anlaşma yapardım."

"Belki. Yahut sus pus olup bir avukat isterdin. Böyle bir-şey olursa ne yapacağız?"

Bunu düşündüm. "Eğer gelen kişi bir avukat talep ederse," dedim, "benimle başbaşa bırakırsın onları."

Rachel dik dik yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?"

"Kızımın hayatı söz konusu."

332

başka şansın yok

"Birçok çocuğun hayatı söz konusu, Marc. Bu herifler bebek satın alıyor. Bu işi bir şekilde bitirmemiz lazım."

"Öyleyse ne yapmamızı tavsiye ediyorsun?"

"Onlara çağrı atarız. Senin dediğin gibi. Ama konuşmayı Tatiana'nın yapması lazım. Onları buraya getirmek için gerekli olan şeyleri söyler. Gelip muayene ederler. Biz de plaka numaralarını alırız. Buradan çıktıklarında onları takip eder, kim olduklarını çıkarırız ortaya."

"Anlamadım," dedim. "Katarina niye telefon etmiyor?"

"Çünkü buraya her kim gelirse telefonda konuştuğu kimseyi muayene etmek isteyecektir.

Katarina ve Tatiana'nın sesleri aynı değil. Planımızı fark edebilirler."

"Ama niye bütün bunları yapma ihtiyacı duyuyorsun ki? Zaten buraya gelecekler. Niye bir de evlerine kadar takip edip risk alıyoruz?"

Rachel gözlerini kapadı, sonra yine açtı. "Marc, düşün bir kere. Eğer onların peşinde olduğumuzu öğrenirlerse nasıl tepki verirler?"

Sustum.

"Ha, bu arada başka bir şeyi daha açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Artık bu iş yalnızca Tara'yla ilgili değil. Bu heriflerin şebekesini ortaya çıkarmamız lazım."

"Ve eğer onları burada basarsak," diye söze karıştım konuşmalarındaki doğru tarafı fark ederek, "önceden uyarılmış olacaklar."

"Aynen."

Aslında bunun ne kadar umurumda olduğundan emin değildim. Benim önceliğim Tara'ydı. Eğer FBI veya polisler bu adamlara karşı bir hukukî süreç yürütürlerse, sonuna kadar desteklerim. Ama benim asıl hedefim bu değil kesinlikle.

Katarina, Tatiana'ya planımızdan bahsetti. İşe yaramadığını görebiliyordum. Genç kızın ödü kopmuşa benziyordu. Kafasını sürekli hayır anlamında sallayıp duruyordu. Biraz zaman geçti, bizim için çok önemli olan zaman. Parmağımı şıklattım ve kesinlikle aptalca bir şey yaptım.

Telefonu kal-

333

HARLAN COBEN

dırdım, çağrı cihazının numarasını çevirdim ve 9 tuşuna dört kez bastım. Tatiana donup kaldı.

"Konuşacaksın," dedim.

Katarina söylediğimi çevirdi.

Sonraki iki dakika içinde kimse konuşmadı. Hepimiz durmuş Tatiana'ya bakıyorduk. Telefon çaldığında genç kızın gözlerinde gördüğüm şeyden hiç hoşlanmadım. Katarina ısrarcı bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Tatiana kollarını çapraz biçimde tutarak başını iki yana sallıyordu. Telefon üçüncü kez çaldı ve dördüncü kez.

Silahımı çıkardım.

Rachel, "Marc" dedi.

Silahlı yan tarafımda tutarak konuştum. "Bu kız, söz konusu olan şeyin çocuğumun hayatı olduğunu biliyor mu?"

Katarina Sırpça bir şeyler söyledi. Sert bir şekilde Tatiana'nın gözlerinin içine bakıyordum. Hiç tepki gelmedi. Silahlı kaldırıp ateş ettim. Tepemizdeki lamba parçalandı ve ses odada büyük bir gürültüyle yankılandı. Herkes olduğu yerde zıplamıştı. Aptalca bir hareket daha. Bunu biliyordum. Ama umurumda olup olmadığından emin değildim açıkçası.

"Marc!"

Rachel elini omzuma koydu. Elimin tersiyle ittim. Katari-na'ya baktım. "Söyle ona, eğer adam telefonu kapatırsa..."

Düşüncemi tamamlayamadım. Katarina hızlı hızlı konuşmaya başladı. Silahlı sıkıca tutuyordum ama bu kez arkama almıştım. Tatiana'nın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Alnımdan ter fışkırıyordu. Her yerimin titrediğini hissediyordum. Tatiana beni izlerken birdenbire yüzünde bir yumuşama olduğunu fark ettim.

"Lütfen" dedim.

Altmıncı çalışta Tatiana telefonu kapıp konuşmaya başladı.

Katarina'ya baktım. Kızın konuşmasını dinlerken bir yandan da bana bakarak başını sallıyordu. Odanın diğer köşesine geçtim. Silah hâlâ elimdeydi. Rachel dik dik bana bakıyordu.

334

başka şansın yok

Camaro'yu yan taraftaki restoranın otoparkına park edip beklemeye başladık.

Pek sohbet havası yoktu arabada. Üçümüz de, aynı asansöre binen üç yabancı gibi birbirimizin yüzü hariç her yere bakıyorduk. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ne hissettiğimden de emin değildim. Silahlı ateşlemiştim ve neredeyse genç bir kıızı tehdit ediyordum. Daha da kötüsü, bunların hiçbirisi umurumda bile değildi. Olayın etkileri, eğer varsa, çok uzak görünüyordu, fırtına bulutları birleşir ve sonra yine dağılır diye düşündüm.

Radyoyu açıp yerel haber kanalına ayarladım. Radyoda birisinin şöyle diyeceğini bekliyor gibiydim. Spiker, "Programımıza bir son dakika haberi ile devam ediyoruz" diyecek ve sonra isimlerimizi ve eşkalimizi verip herkesi silahlı ve ne kadar tehlikeli olduğumuz konusunda uyaracaktı. Ama Kasselton'daki cinayetle veya polisin bizi aradığıyla ilgili hiç haber yoktu.

RachelTa ben ön tarafta oturuyorduk, Katarina da arkadaki katlanabilen koltuğa uzanmıştı. Rachel kumanda cihazını çıkardı. Kalemı ekrana doğru çevirerek hiç hareket ettirmeden elinde tutuyordu.

Bir ara Lenny'yi aramayı düşündüm ama sonra Zia'nın uyarısını hatırlayıp vazgeçtim. Dinlemeye almış olabilirlerdi. Gerçi söyleyecek pek bir şey de yoktu. Sadece on altı yaşında hamile bir kıızı, arka bahçemde öldürülen bir adamın cesedinden aldığım ruhsatsız bir silahla tehdit etmiştim. Avukat Lenny kesinlikle anlatacaklarımdan pek zevk almazdı.

"Sence kız işbirliği yapacak mı?" dedim.

Rachel omzunu silkti.

Tatiana bizden yana olmaya söz vermişti. Ona inanıp inanmadığımı bilemiyordum. Kendimizi emniyete almak için telefonu fişten çekip kordonu yanıma almıştım. Odayı şöyle bir kolaçan edip, kızın gelen kişiye gizli bir not verebileceği bir parça kâğıt veya kalem olup olmadığını araştırdım. Hiç birşey bulamadım. Rachel da cep telefonunu dinleme ci-

335

HARLAN COBEAI

hazı olarak kullanabilmemiz için pencerenin yanına koymuştu. Katarina telefonu kulağının yanında tutuyordu. Konuşulanları bizim için çevirecekti.

Yarım saat sonra sarı bir Lexus SC 430 park alanına daldı. Bir ısıklık çaldım usulca. Hastanedeki bir meslektaşım geçenlerde aynı arabadan almış ve tam 60 bin dolar saymıştı. Arabadan dik, beyaz saçlı bir kadın fırladı.

Rachel'la aynı anda Katarina'ya doğru döndük. Katarina ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu o. Doğumumu yapan kadın."

Rachel yine kumanda cihazıyla uğraşmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Plaka bilgilerini giriyorum. Birkaç dakika içinde aracın kimin adına kayıtlı olduğunu öğrenmeliyiz."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Pek zor değil," dedi Rachel. "Bütün polisler bu bağlantıyı kurar. Eğer tanıdığın yoksa, DMV'deki19 birisine para ödersin. Genelde beş yüz dolar."

"Ağa mı bağlısın şu anda?"

Başını salladı. "Kablosuz modem. Harold Fisher adında bir arkadaşım tam bir teknoloji manyağıdır ve özel çalışır. FBI'in beni kapının önüne koymasından pek hoşlanmadı."

"Yani şimdi sana yardım ediyor?"

"Evet."

Beyaz saçlı kadın arkaya doğru eğilerek doktor çantasına benzer bir şey çıkardı. Güneş gözlüklerini arabaya fırlatıp koşarak Tatiana'nın odasına yöneldi. Kadın kapıyı çaldı, kapı açıldı ve Tatiana kadını içeri aldı.

Oturduğum yerde dönerek Katarina'ya baktım. Telefonu sessiz konuma almıştı. "Tatiana kadına şimdi kendini daha iyi hissettiğini söylüyor. Kadın boş yere arandığı için sinirlenmiş gibi." Durdu.

"Bir isim duydun mu?"

19 Department of Motor Vehicles: Motorlu Taşıtlar Dairesi. ABD'de ehliyet veya ruhsat almak için başvurulması gereken kurum, (ç.n)

336

başka şansın yok

Katarina başım iki yana salladı. "Kadın onu muayene edecek."

Rachel eğilmiş, sanki bir sihirli küreye bakıyormuş gibi kumanda cihazının ufak ekranına bakıyordu. "İşte."

"Ne oldu?"

"Denise Vanech, 47 Riverwiew Meydanı, Ridgewood, New Jersey. 46 yaşında. Önemli bir park cezası yok."

"Bu kadar hızlı ha?"

Omzunu silkti. "Harold'un yaptığı tek şey plaka bilgilerini yazmak. Kadının başına ne işler açabileceğini daha sonra göreceğiz. "Bu arada kadının ismini Google'da arayacağım."

"Arama motoru mu?"

"Evet. Neler bulacağıma sen de şaşıracaksın."

Aslında bunu biliyordum. Bir keresinde kendi ismini yazmıştım arama satırına. Niye olduğunu hatırlamıyorum. Zia'yla herhalde sırf eğlence olsun diye böyle bir şey yapmıştık. Zia buna, "ego-sörfü" demişti.

"Pek konuşmuyorlar gibi." Katarina tam konsantre olmuştu. "Belki şu anda muayene ediyordur."

Rachel'a baktım. "Google'dan iki sonuç geldi," dedi. "İlki Bergen ilçesinin planlama kurulunun web sitesinden. Arazisini parselleyip ev yaptırmak için izin talep etmiş, ama bu talebi reddedilmiş. İkincisi daha ilginç. Mezunların kurduğu bir site. Eski mezunları bulup bir araya getirmek için isimlerini listeliyor."

"Hangi okul?" diye sordum.

"Philadelphia Üniversitesi Dadılık ve Ebelik Bölümü."

Cuk diye oturuyordu.

Katarina, "Bitirdiler" dedi.

"Ne kadar hızlı" dedim.

"Çok."

Katarina biraz daha dinledi. "Kadın Tatiana'ya kendine iyi bakmasını söylüyor. Bebek için daha iyi yemesi gerektiğini falan. Kendini yine kötü hissederse aramasını tembihliyor."

337

HARLAN COBEN

Rachel'a döndüm. "İlk geldiği zamanla kıyaslarsak daha nazik davranıyor gibi."

Rachel başını salladı. İsmi Denise Vanech olduğunu düşündüğümüz kadın dışarı çıktı. Kafası yukarıda yürüdü, arabaya bindi ve hareket etti.

Camaro'nun motorunu çalıştırdım, motor ömür boyu sigara içmiş bir tiryaki gibi kuru kuru öksürerek kükredi. Güvenli bir mesafeden izledim minibüsü. Onu kaybederim diye çok endişelenmiyordum. Ne de olsa nerede yaşadığını biliyorduk artık.

"Hâlâ anlamamıyorum," dedim Rachel'a. "Bebekleri satın alıp kaçmayı nasıl berecebiliyorlar?"

"Çaresiz kadınları buluyorlar. Para, çocukları için konforlu ve güvenilir bir ev gibi vaatlerle kandırıyorlar buraya getirmek için."

"Ama evlat edinmek için," dedim, "uğraşman gereken bir sürü prosedür var. Bir sürü baş belası formalite. Yurtdışından buraya getirilmeye çalışılan bazı çocuklar, fizikî de-formasyona uğramış çocuklar biliyorum. İşlemler için istenen evrakları bir görsen inanamazsın. Çekilmez bir iş."

"Cevabı ben de bilmiyorum, Marc."

Deniše Vanech, New Jersey Otoyolu'ndan kuzeye doğru döndü. Ridgewood'a geri dönüyor olmalıydı. 40-50 metre arkadan takip ediyordum kadını. Aracın sağ sinyali yandı ve Lexus Vince Lombardi dinlenme tesislerine saptı. Deniše Vanech arabayı park edip içeri girdi. Ben de arabayı yokuşun kenarına çektim ve Rachel'a baktım. Dudaklarını ısıırıyordu.

"Acaba tuvaleti kullanmak için mi durdu?" dedim.

"Tatiana'yı muayene ettikten sonra ellerini yıkamıştı. O zaman niye gitmedi ki?"

"Belki de açtır?"

"Sürekli Burger King'den yiyen birisi gibi mi gözüküyor, Marc?"

"Ne yapıyoruz o zaman?"

338

başka şansın yok

Biraz tereddüt ettik. Rachel kapı kolunu tuttu. "Kapının yanında indir beni."

* * *

Deniše Vanech, Tatiana'nın numara yaptığından emindi.

Kızın davranışlarında bir gariplik sezmişti. Kızlar her zaman korkarlar. Hiç konuşmasalar bile anlaşılır bu korku. Deniše, Tito'nun hüküm sürdüğü yıllarda, daha dokuz yaşındayken Yugoslavya'dan ayrılmıştı ve nasıl berbat bir şey olduğunu biliyordu. Geldiği ülkeyle kıyasladığı zaman, Amerika bu kızın gözünde Mars gibi bir yer olmalıydı. Ama şimdi gördüğü korku daha farklı bir şeye benziyordu. Genelde kızlar Denise'i aileden biri veya bir kurtancıymış gibi görürler, ona endişe ve umut karışımı bir ifadeyle bakarlardı. Ama bu kız gözlerini hep kaçırmıştı. Hiç rahat gözüküyordu. Bir şey daha vardı. Tatiana, Pavel tarafından getirilmişti.

Pavel, bu kızların gözetimini iyi yapardı, ama orada değildi. Deniše kıza tam bunu soracaktı ki, bekleyip oyuna katılmaya karar verdi. Eğer ters giden bir şeyler yoksa zaten kız Pa-vel'in adını anardı.

Ama Pavel'in ismi hiç geçmedi.

Evet, mutlaka ters giden bir şeyler olmalıydı.

Deniše şüphesini belli etmek istemedi. Muayeneyi kısa kesip hemen odadan ayrıldı. Güneş gözlüklerinin ardından çevrede konuşlanmış bir izleme aracı olup olmadığını kontrol etti. Böyle bir araç gözüküyordu. Bir yerlere gizlenmiş polis araçları olabilir diye çevreyi kolağan etti.

Ama polis arabası da göremedi hiç. Steven Bacard'la yaklaşık on yıldır birlikte çalışıyorlardı ve şu ana kadar tek bir pürüz dahi çıkmamıştı. Belki de bu yüzden gardım almaya hiç gerek duymuyordu.

Arabasına tekrar biner binmez hemen cep telefonunu çıkardı. Bacard'ı aramak istiyordu. Ama hayır. Eğer kendisini izleyen birileri varsa telefonu dinleyebilirlerdi. Deniše en ya-

339

HARLAN COBEN

kın benzin istasyonundaki telefon kulübesinden aramayı düşündü. Ama bunu da tahmin etmiş olabilirlerdi. Dinlenme tesislerinin tabelasını görünce burada yan yana dizili bir sürü telefon kulübesi olduğunu hatırladı. Oradan telefon açabilirdi. Eğer hızlı hareket edebilirse, hangi telefonu kullandığını öğrenemezlerdi.

Ama acaba o kadar güvenli miydi bu?

Tüm ihtimalleri gözden geçirdi çabucak. Gerçekten takip ediliyor olduğunu varsaydı. Doğrudan Bacard'ın ofisine gitmesi kesinlikle yanlış bir hareket olurdu. Bekleyebilir ve eve vardığında onu arayabilirdi. Ama telefonunu dinlemeye almış olmaları da ihtimal dahilindeydi. Sonunda en az riskli gözüken yolun yan yana dizilmiş telefon kulübelerinden birini kullanmak olduğuna karar verdi. Deniše parmak izlerini ahizde bırakmamak için bir peçete çıkardı. Ahizeyi tamamiyla temizlememeye de dikkat etmişti. Muhtemelen zaten onlarca parmak izi mevcuttu ahizenin üzerinde. İşlerini niye kolaylaştırayım ki diye düşündü kendi kendine.

Steven Bacard telefonu açtı. "Alo?"

Bacard'ın ses tonundaki gerginliği fark edince Denise'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"Pavel nerede?"

"DeniŖe?"

"Benim."

"Niye soruyorsun?"

"Biraz önce kızı n yanındaydım. Ters giden bir Ŗeyler var."

"Hay Allah'ım," diye homurdandı Bacard. "Ne oldu?"

"Kız acil numarayı arayıp rahatsız olduğunu söyledi, ama sanırım yalan söylüyordu." Bir süre sessiz kaldı ikisi de.

"Steve?"

"Eve git. Kimseyle konuŖma."

"Tamam." DeniŖe birden beyaz Camaro'yu gördü ve kaŖlarını çattı. Daha önce bu arabayı grmŖ gibi ydi sanki.

340

baŖka Ŗansın yok

"Evinde yaptığımız iŖle ilgili belge, kayıt falan var mı?" diye sordu Bacard.

"Hayır, tabii ki yok."

"Emin misin?"

"Elbette."

"İyi o zaman."

Camaro'dan bir kadın iniyordu. Bu uzak mesafeden bile DeniŖe kadının kafasındaki bandajı fark edebilmiŖti.

"Eve git," dedi Bacard tekrar.

Kadın daha arkasını dönmeden DeniŖe telefonu kapattı ve tuvalete daldı.

* * *

Steven Bacard çocukluğundan beri Ŗu eski Batman dizisini severdi. Hatırladığı kadarıyla her bölüm aynı Ŗekilde baŖlardı. Bir suç iŖlenirdi. Hemen Ŗube müdürü Gordon ve Ŗef O'Hara'ya haber uurulurdu. Bu acımasız suratlı iki polis birbirlerine sürekli eŖek Ŗakaları yapıp dururlardı. Durumu aralannda tartıŖırlar ve sonunda bir tek ıkıŖ yolu olduğuna karar verirlerdi. Ŗube müdürü Gordon hemen kırmızı yarasa telefonunu çıkarırdı. Batman telefonu açarak tüm problemleri çözeceğine söz verirdi.

Midesinde buna benzer ürpertici bir hisle telefona baka-kaldı. Arayan kiŖi bir kahraman değildi. Tam tersiydi aslında. Ama önemli olan sonunda kurtulabilmektir. Tatlı sözler ve kendini haklı gösteren mazeretler baŖ zamanında harika oluyordu. Ama savaŖ baŖladıđında, ölüm kalım meselesi söz konusu olduğunda, her Ŗey daha basit bir hale geliyordu. Biz veya onlar. Telefonu kaldırıp numarayı çevirdi.

Tatlı sesiyle Lydia ıktı telefona. "Merhaba Steven."

"Yine sana ihtiyaım var."

"Kötü bir Ŗey mi var?"

"Hem de çok."

"Hemen geliyoruz" dedi Lydia.

341

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Oraya ^İrdiğimde/' dedi Rachel, "tuabletteydi. Ama tuvalete girmeden önce telefon amıŖ gibi bir his var içimde."

"Niye?"

"Tuablette sıra vardı ve kadın benim üç sıra nmdeydi. Aramızda daha çok kiŖi olmalıydı."

"Kimi aradığını nasıl öğrenebiliriz?"

"Hemen bulmamız imkânsız. Oradaki tüm telefonların incelenmesi lazım. FBI'in tüm yetkilerin kullansak bile bira-zaman alır bu iŖlem."

"yleyse izlemeye devam ediyoruz."

"Evet." Arkasına döndü. "Arabada hiç harita var mı?"

Katarina gülümsedi. "Bir sürü. Verne haritalara bayılır Dünya, lke, eyalet, hangisini istersiniz?"

"Eyalet."

Benim oturduğu koltuğun arkasındaki cebe elini daldın Rachel'a bir harita uzattı. Rachel kalemin kapağını çıkarı bir Ŗeyler çizmeye baŖladı hemen haritanm zerine.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim."

Bu sırada cep telefonum çaldı. Açtım.

"Hey, iyi misiniz?"

"Evet, Verne, gayet iyiyiz."

"Çocuklara bakması için kız kardeşimi çağırdım buraya. Kamyonetle doğruya doğru gidiyorum şu anda. Siz neredesiniz?"

342

başka şansın yok

Ona Ridgewood'a doğru gittiğimizi söyledim. Bu şehri iyi biliyordu.

"Yaklaşık yirmi dakika sonra oradayım," dedi. "Wilsey Meydanı'ndaki Ridgewood Kahve Şirketi'nde buluşuruz."

"Biz şu ebenin evine gidebiliriz" dedim.

"Beklerim o halde."

"Tamam."

"Hey, Marc," dedi Verne, "duygusal olmak istemiyorum ama, birisini vurmanız gerekirse..."

"Pekâlâ, sana söylerim."

Lexus, Linwood Meydanı'ndan döndü. Aramızdaki mesafe biraz daha açılmıştı. Rachel kafasını önüne eğmiş, bir kumanda cihazının kalemiyle bir şeyler yapıyor, bir haritanın üzerindeki işaretlere bakıyordu. Şehirden çıkmıştık. Deniše Vanech, Waltherly yolundan sola döndü.

"Kesinlikle eve gidiyor," dedi Rachel. "Bırakalım gitsin. Bu konuyu biraz düşünmemiz lazım."

Teklifine inanmadım. "Ne demek yani, bu konuyu düşünmemiz lazım? Onu takip etmemiz lazım."

"Henüz değil. Bir şey üzerinde çalışıyorum."

"Neymiş?"

"Bana birkaç dakika izin ver."

Arabayı biraz yavaşlatıp tam Valley Hastanesi'nin yanındaki Van Dien'e doğru döndüm. Dönüp Katarina'ya baktım. Hafifçe gülümsedi bana. Rachel hâlâ yapmaya çalıştığı şey her neyse, onunla uğraşıyordu. Ön paneldeki saate bir göz attım. Verne'le buluşma vakti. Kuzeye yönelip Ridgewood Meydanı'na geldim. Duxiana adında bir alışveriş merkezinin önünde tek araçlık bir park yeri vardı. Hemen oraya girdim. Verne'in kamyoneti yolun karşı tarafındaydı. Kamyonetin tekerlekleri hayli büyüktü ve tamponda iki tane çıkartma vardı.

Ridgewood şehir merkezi, yeni bir yüzyıla girerken yaşanan değişimlerin harmanlanmış bir resmini çıkarıyordu ortaya: Kartpostal gibi muhteşem bir manzara ve modern ça-

343

HAKLAN UUBtN

ğın gereklerine uygun olarak düzenlenmiş yeme-içme alanlarına sahip büyük alışveriş merkezleri. Perakende satış yapan küçük aile dükkanlarının çoğu kapanmıştı. Tabii bağımsız kitapçılar giderek çoğalıyordu. Çoğunlukla zengin insanlara hitap eden bir mobilyacı, birkaç butik, altmışlı yıllardan kalma ufak ev eşyaları satan şık bir dükkan, güzellik salonları ve kuyumcular. Evet, zincir mağazalar Gap, Williams Sonoma, Starbucks çoktan yerlerini tutmuşlardı şehirde. Ama her şey bir yana, şehir merkezinde, her zevke ve bütçeye uygun, gerçek İskandinav yemeklerini kolaylıkla bulabileceğiniz bir yer haline gelmişti. Aklınıza gelebilecek hemen hemen her ülke mutfağının leziz yemekleri sunuluyordu şehir sakinlerine. Herhangi bir yöne doğru bir taş fırlatsanız, bu lokantalardan en az üçüne isabet ederdi kesin. Rachel atlası ve kumanda cihazını yanına almıştı. Biz yürürken o sürekli bir şeylerle uğraşıyordu. Verne çoktan kafe-ye girmiş, kasanın arkasında duran iri yarı adamla bir şeyler konuşuyordu.

Bir masaya çöktük.

"Eee, neler oldu?" diye sordu Verne.

Katarina olup biten her şeyi aktardı ona. Ben Rachel'i seyrediyordum. Ne zaman bir şeyler söyleyecek olsam parmağını kaldırıp susmamı işaret ediyordu. Verne'e, Katarina'yı eve götürmesi gerektiğini söyledim. Artık onların yardımına ihtiyacımız kalmamıştı. Çocuklarının yanında olmalıydılar ama Verne bu konuda biraz isteksiz gözüküyordu.

Saat sabah 10:00'a gelmek üzereydi. Kendimi hiç yorgu.. hissetmiyordum. Uykusuzluk bundan çok daha az adrenalin salgıladığım dönemlerde bile beni pek rahatsız etmez. İhtisas döneminde ve görevde olduğum birçok gece uykusuzluğa alışmıştım.

"Bingo" dedi Rachel.

"Ne oldu?"

Gözlerini kumanda cihazından ayırmadan elini uzattı. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

344

başka şansın yok

"Niye?"

"Hadî, ver şunu bana."

Cep telefonumu ona uzattım. Bir numara tuşlayıp kafe-nin diğer köşesine gitti. Katarina da lavoboya gitmek için izin istedi. Verne dirseğiyle beni dürterek Rachel'i gösterdi.

"Birbirinizi seviyor musunuz?"

"Bu biraz karışık bir mesele" dedim.

"Budala bir adamsın o zaman."

Omuz silkmiş olabilirim.

"Ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur," dedi Verne. "İkisinin arası budalalar içindir."

"Bu sabah duyduğun şeylerin üstesinden gelmeye çalışırken bu düşüncede miydin?"

Biraz düşündü. "Kafin söyledikleri. Geçmişte yaptıkları. Çok fazla önemi yok. Asıl önemli olan başka bir şey var. Bu kadınla tam sekiz yıl aynı yastığı paylaştım. Neyin daha önemli olduğunu biliyorum."

"Rachel'i çok iyi tanımıyorum."

"Yaa öyle mi, elbette tanıyorsun. Bir baksana ona." Baktım. "Dayak yemiş. Vurulmuş, kimin uğruna peki?" Durdu. Ona bakmıyordum ama öğrenir gibi kafasını salladığından emindim.

"Bırak bu ayakları, ne olduğunu sen daha iyi biliyorsun?"

"Bir budala" dedim.

"Profesyonel bir budala ama. Amatörlük devresini çoktan atlatmışsın."

Rachel telefonu kapatıp hızlı adımlarla tekrar masaya geldi. Belki Verne'in söylediklerinden etkilenmişim bilmiyorum ama, gözlerinde yanan bir ateş gördüğüme eminim.

"Neymiş bingo?" diye sordum.

Özel kalemle yine ekrana dokunmaya başladı. "Bir şey daha yapmam lazım. Sen de bu arada şu haritaya bak."

Haritayı açtım. Verne omzumun üzerinden bakıyordu. Motor yağı gibi kokuyordu. Haritanın üzerinde her türlü işaret vardı. Küçük yıldızlar, çizikler, ama en kaim çizgi çok

345

HARLAN COBEN

dolambaçlı bir yolu takip ediyordu. Hangi yol olduğunu anlamıştım.

"Bu dün gece fidyecilerin izlediği yol mu?" dedim. "Onları takip ederken."

"Doğru."

"Bu yıldızlar ne işe yarıyor?"

"Pekâlâ, ilk olarak takip ettikleri yola bir bak. Tappan Zee'den kuzeye doğru. Sonra batıya.

Sonra güneye. Sonra yine batıya. Sonra yeniden kuzeydoğuya."

"Yolu bilerek uzatmışlar" dedim.

"Evet. Tahminimiz doğruymuş. Bizi, senin evinde kurdukları tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı.

Ama bir düşün. Bizim teorimize göre polislerden birisi onlan izleme cihazı konusunda ikaz etmişti, değil mi?"

"Yani?"

"Yani sen hastaneye gidene kadar kimsenin izleme cihazından haberi yoktu. Bu da şu anlama geliyor, yolun en azından bir bölümünde izlendiklerinden haberleri yoktu."

Tam olarak anlayıp anlamadığımdan emin değildim ama, "Tamam" dedim.

"Telefon faturalarını Internet'ten mi ödüyorsun?" diye sordu.

Konu aniden değiştiği için biraz şaşkınlık yaşadım. Sonra, "Evet" dedim.

"Yani bir sözleşmen var, değil mi? Bağlantıya tıklıyorsun, kullanıcı ismini ve şifreni giriyorsun ve tüm aramaları görebiliyorsun. Muhtemelen bunun tersi de mümkün. Yani numaraya tıklayıp kimi aradığını görebiliyorsun."

Başım la onayladım.

"Pekâlâ, Denişe Vanech'in son telefon faturası elimde." Bir elini kaldırdı.

"Bunu nasıl yaptığım konusunda endişelenme. Bu da çok kolay oldu. Harold, zannediyorum biraz daha zamanı olsaydı siteyi kırarak bu işi halledebilirdi. Ama bir bağlantı kurarak veya para yedirerek daha kolay olur bu işler. Hele günü-

346

başka şansın yok

müzde, Internet faturasıyla hiç olmadığı kadar kolay."

"Harold faturayı Internet üzerinden mi gönderdi?"

"Tam üstüne bastın. Neyse, Bayan Vanech bir sürü arama yapmış. Bu yüzden işim çok uzun sürdü. Hepsini tek tek inceleyerek isimleri ve adreslerini buldum."

"Bir isme rastlayabildin mi?"

"Hayır, ama bir adrese rastladım. Fidyecilerin bulunduğu tarafta bir yeri arayıp aramadığını öğrenmek istedim."

Sonucu nereye bağlayacağını anlamıştım. "Ve sanıyorum öğrendin."

"Kesinlikle. MetroVista iş merkezinde durduklarını hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Denişe Vanech geçtiğimiz ay içinde Steven Bacard adına kayıtlı bir hukuk bürosunu tam altı kez aramış." Rachel haritaya çizdiği yıldızlardan birini gösterdi. "MetroVista'da."

"Bir avukat mı?"

"Harold bir şeyler öğrenmeye çalışacak, ama yine Goog-le'ı kullandım. Steven Bacard ismi birçok sitede geçiyor."

"Hangi sitelerde?"

Rachel yine gülümsedi. "Uzmanlık alanı evlat edinme."

Verne, "Aman Allah'ım" dedi.

Arkama yaslanıp yeni bilgileri hazmetmeye çalıştım. Beynimde şimşekler çakıyordu ama bütün bunların ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyordum. Katarina lavoba-dan döndü. Verne gelişmeleri anlattı. Giderek hedefimize daha da yaklaşıyorduk. Bunu biliyordum. Ama kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Cep telefonum -Zia'nın telefonu da diyebiliriz- çaldı. Ekrana baktım. Arayan Lenny'di. Zia'nın uyarılarını hatırlayıp cevap vermemeyi düşündüm. Ama Lenny telefonun dinleniyor olabilme ihtimalini düşünmüş olmalıydı. Zia'yı bu konuda uyaran zaten kendisiydi.

Cevap düğmesine bastım.

347

HARLAN COBEN

"Önce ben konuşayım," dedi daha ben alo bile demeden. "Eğer telefon dinleniyorsa bu konuşmanın bir avukat ve müvekkili arasında yapıldığı bilinsin. Bu yüzden özeldir. Marc, bana nerede olduğunu söyleme. Beni yalan söylemeye zorlayacak hiçbir şey söyleme. Anladın mı?"

"Evet."

"Meyveyi yediniz mi?" diye sordu.

"İstedığımız meyveyi değil. Daha bulamadık maalesef. Ama çok yaklaştık."

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Sanmıyorum." Sonra, "Bekle," dedim. Lenny'nin kız kardeşimin tutuklandığı davayla uğraştığını hatırlamıştım. Kardeşimin hukuk danışmanlığını yapmıştı. "Stacy sana hiç evlat edinmeyle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Anlayamadım."

"Sana hiç evlat edinmek isteyen ailelere vermek için çocuk doğurmaktan veya herhangi bir şekilde evlat edinmekten bahsetti mi?"

"Hayır. Kaçırılma olayıyla ilgili bir durum mu bu?"

"Olabilir."

"Böyle bir şey hatırlamıyorum. Bak, bizi dinliyor olabilirler, bu yüzden sana niye aradığımı söyleyeyim. Evinde bir ceset buldular, adam kafasından iki kere vurulmuş." Lenny bunu zaten bildiğimin farkındaydı. Sanırım konuşmamıza kulak misafiri olan kişi duysun diye böyle konuşuyordu. "Henüz kimlik tespiti yapamadılar, ama Christie'nin bahçesinde cinayette kullanılan silah bulundu."

Pek şaşırmadım. Rachel silahı oralarda bir yere sakladıklarını tahmin etmişti.

"Bizi ilgilendiren şeyse Marc, cinayette kullanılan silah senin eski silahın, evinde vurulduğundan beri kayıp olan silah yani. Hemen balistik incelemeye alındı silah. Sen ve Monica iki farklı

38'likle vurulmuşsunuz, hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet."

348

başka şansın yok

"Pekâlâ, bu silah yani senin silahın o sabah kullanılanlardan bir tanesi."

Gözlerimi kapadım. Rachel yalnızca dudaklarını oynatarak "Ne oldu?" dedi.

"Şimdi kapatsam iyi olur," dedi Lenny. "İstersen Stacy'le evlat edinme olayının ilişkisini araştırabilirim. Bakalım ne öğrenebiliyoruz."

"Sağol."

"Kendine dikkat et."

Telefonu kapattı. Rachel'a dönüp bulunan silah ve balistik incelemeyi anlattım. Arkasına yaslanıp alt dudağını ısırmaya başladı, çıktığımız günlerden kalma bildik bir alışkanlık daha.

"Yani," dedi, "Şu Pavel ve diğerlerinin kesinlikle ilk saldırıyla alâkaları var."

"Hâlâ şüpheli mi var?"

"Birkaç saat önce her şeyin bir aldatmacadan ibaret olduğunu düşünmüştük, unuttun mu? Bu heriflerin Tara ellerin-deymiş gibi davranacak kadar yeterli bilgiye sahip olduklarını ve bu şekilde kayınpederinden fidye istediklerini düşünmüştük. Ama şimdi farklı düşünüyoruz. Bu adamlar o sabah oradaydı. Asıl kaçırma olayının bir parçasıydılar."

Mantıklı geliyordu, ama hâlâ bazı taşlar yerine oturmuyor gibiydi. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"En mantıklı davranış önce şu Steven Bacard denilen avukatı ziyaret etmek," dedi Rachel.

"Problem şu ki, adamın patron mu, yoksa orada çalışan birisi mi olduğuna dair bir bilgi yok elimizde. Tek bildiğimiz Denişe Vanech bu işin beyni ve avukat da ona çalışıyor. Veya ikisi birlikte bir üçüncü şahıs için çalışıyorlar. Gidip onu sorgulamaya kalkarsak susacağından eminim. Adam bir avukat. Bizimle konuşmayacak kadar akıllıdır."

"Ne tavsiye ediyorsun o zaman?"

"Emin değilim," dedi. "Federalileri aramak için iyi bir zaman olabilir. Belki ofisine bir baskın yaparlar."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok zaman alır."

349

HARLAN COBEN

"Hızlı davranmalarını sağlayabiliriz." "Bize inandıklarını farzetsek bile -ki bu çok iyi niyetli bir düşünce- ne kadar hızlı davranabilirler?" "Bilmiyorum, Marc."

Bu fikirden hoşlanmamıştım. "Denişe Vanech'in durumdan şüphelendiğini düşün. Veya Tatiana korkup onu tekrar aramış da olabilir. Ya da gerçekten bir köstebek vardır. O kadar çok ihtimal var ki Rachel."

"O halde ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" "Çift yönden saldıralım," dedim. Kelimeler ağzımdan fazla düşünmeden dökülüyordu. Bir problem vardı. Birden çözüm yolunu buldum.

"Sen Denişe Vanech'i al. Ben de Steven Bacard'ı. Aramızda koordinasyonu sağlayıp ikisini aynı anda basalım."

"Marc, adam bir avukat. Bu kadar kolay mı olacak zannediyorsun?"

Ona baktım. Baktığımı fark etti. Verne yerinde biraz doğrularak, "Vay be," diye söylendi kendi kendine. "Onları tehdit mi edeceksin?" diye sordu Rachel. "Söz konusu olan şey çocuğumun hayatı." "Ve bunun için kanunları istediğin gibi kullanabileceğini söylüyorsun." Sonra ekledi, "Tekrar." "Ne demek oluyor bu?" "Silahla genç bir kızı tehdit ettin."

"Gözdağı vermeye çalışıyordum, hepsi bu. Onu gerçekten incitebileceğimi mi sandın?"

"Kanunlar..."

"Kanunlar kızıma yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor" dedim bağırmanın gayret ederek. Yandan Verne'in bu öfkeli çıkışı başıyla onayladığını görebiliyordum. "Senin için harcayacak pek vakitleri yok."

Bu sözlerim üzerine aniden doğruldu. "Benimle mi?" "Evde Lenny söyledi bunu. Senin yaptığını düşünüyorlar. İşin içinde ben yokum. Bana yeniden sahip olabilmek için takıntılı davrandığını düşünüyorlar."

350

başka şansın yok

"Ne?"

Masadan kalktım. "Bak, gidip şu Bacard denilen herifi bir göreceğim. Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok. Fakat eğer kızım ile ilgili bildiği bir şey varsa, bunu mutlaka ortaya çıkaracağım."

Verne yumruğunu sıktı. "Bravo!"

Camaro'yu tekrar almak için Verne'den izin istedim. Yol boyunca beni takip edeceğini hatırlattı. Rachel'in biraz önceki konuyla ilgili tartışmayı uzatacağını düşünmüştüm. Ama hiç tartışmadı. Belki de fikrimi değiştirmeyeceğini biliyordu veya haklı olduğunu düşünüyordu. Yahut büyük

ihtimalle, eski iş arkadaşlarının en ciddi şüpheli olarak dikkatlerini kendisine çevirmiş olduklarını öğrendiği için şoke olmuştu.

"Seninle geliyorum" dedi Rachel.

"Hayır." Çok kendimden emin ve kesin bir ifadeyle konuşmuştum. Oraya gidince ne yapacağımı bilmiyordum, ama neler yapabileceğimin de farkındaydım. "Daha önce söylediğim şey en mantıklısı." Cerrah tarafımın yine ön plana çıktığını fark ediyordum. "Bacard'ın ofisine varınca seni ararım. Denişe Vanech'le o adamı aynı anda enseleriz."

Bir karşılık vermesini beklemeden tekrar Camaro'ya atlayıp MetroVista iş merkezine doğru yola çıktım.

351

Kırkinci Bölüm

LtJCIİd çevresini ko!dÇdn etti. Yeterince gizleyememişti kendini belki, ama elinden geleni yapmıştı. Dik sağlı, san bir peruk takmıştı. Steven Bacard'ın Denişe Vanech tarafından pek farklı değildi yani. Kapıyı çaldı.

Kapının yanındaki perde kımıldadı. Lydia gülümsedi. "Tatiana?"

Cevap veren olmadı.

Tatiana'nın çok iyi İngilizce konuşamadığı konusunda uyarılmıştı. Lydia bununla nasıl başa çıkacağını düşünmüştü. Kritik bir zamandı. Her şey ve herkes susturulmalıydı. Bacard gibi kandan hiç hoşlanmayan birisi böyle konuştuğunda, olayların hangi noktaya geldiğini hemen adayabiliyordunuz. Lydia ve Heshy ayrılmışlardı. Buraya kendisi gelmişti. Sonra tekrar buluşacaklardı.

"Sorun yok Tatiana," dedi kapı aralığından. "Sana yardım etmek için buradayım."

Hiçbir hareket yoktu.

"Pavel'in bir arkadaşım," diye tekrar denedi. "Pavel'i tanıyor musun?"

Perde kımıldadı. Kısa bir süre sıska ve çocuk yüzlü genç bir kadın belirdi camın arkasında.

Lydia başıyla kadını selamladı. Kadın hâlâ kapıyı açmıyordu. Lydia çevresine bir göz attı. Kimse bakmamasına rağmen, herkes kendisini izliyormuş gibi garip bir şey hissediyordu. Bu işi hemen bitirmeliydi.

352

başka şansın yok

"Bekle" dedi Lydia. Sonra perdeye doğru bakarak cüzdanına uzandı. Bir kalem ve bir parça kâğıt çıkarıp bir şeyler karaladı. Camda hâlâ birileri varsa ne yaptığını açıkça görmesini istiyordu. Kalem kapağını takıp cama doğru bir adım attı. Kâğıdı kaldırıp Tatiana'nın okuyabileceği şekilde pencerenin camına doğru tuttu.

Korkup divanın altına saklanan bir kediyi çıkarmak için uğraşıyormuş gibi hissediyordu kendini. Taitana yavaşça kımıldadı. Cama doğru yaklaştı. Lydia kızı ürkütmemek için hareketsiz duruyordu. Tatiana cama doğru eğildi. Gel pisi pisi. Lydia şimdi kızın yüzünü görebiliyordu. Tatiana gözlerini kısmış kâğıtta yazan şeyi okumaya çalışıyordu.

Kız yeteri kadar yaklaşıncaya, Lydia silahı kaldırıp kızın iki gözünün tam arasına nişan alarak cama doğru bir el ateş etti. Taitana geri dönmeye çalıştı. Çok geç. Kurşun camı parçalayıp kızın sağ gözüne saplandı. Kan fışkırdı. Lydia bir el daha ateş etti. Bu kez kurşun yere düşen Tatiana'nın alınına isabet etti. Ama ikinci kurşuna gerek bile yoktu. Gözüne isabet eden ilk kurşun zaten beynine saplanmış ve Tatiana hemen ölmüştü.

Lydia hızla uzaklaştı oradan. Risk alıp arkasına bir göz attı. Kimse yok. Yan taraftaki alışveriş merkezine ulaştığında peruktan ve beyaz mantodan kurtuldu. Bir kilometre uzağa park ettiği arabasına doğru yürümeye başladı.

Metro Vista'ya ulaştığımda Rachel'i aradım. Rachel, Denişe Vanech'in evinin bir alt caddesine parketmişti arabasını. İkimiz de harekete hazırдық.

Burada beni nelerin beklediğinden emin değildim. Sanırım Bacard'ın ofisine dalıp, silahımı yüzüne dayayarak bazı cevaplar istemeyi planlamıştım. Ama her yerde aynı şekilde kurulan ofis düzenini hiç hesaba katmamıştım. Steven Bacard'ın ofisinde güzel dizayn edilmiş bir resepsiyon alanı vardı. İçeride iki kişi bekliyordu ve her yönüyle evli bir çift oldukları kesindi. Buradaki durum da bekleme salonlarında

353

HARLAN COB EN

sıkça karşılaşılan manzaradan pek farklı değildi. Adam yüzünü gömmüş bir spor dergisi okuyordu. Kadın acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bana gülümsemeye çalıştı ama sanki bu gayreti canını acıtmış gibiydi. Çok kötü gözüküyor olmalıydım. Üzerimde hâlâ hastanede giydiğim elbiseler vardı. Tıraş olmamıştım. Gözlerim uykusuzluktan kesin kıpkırmızı olmuştu. Saçlarım da büyük bir ihtimalle havaya dikilmiş, yataktan yeni kalkmışım gibi bir görüntü çıkarıyordu ortaya. Resepsiyon görevlisi, şu kayan camlı pencerelerden birisinin arkasındaydı. Kadın gülümseyerek bana baktı. Yakasına taktığı ufak madeni levhada AGNES WEISS yazıyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

"Bay Bacard'ı görmek istiyorum."

"Randevunuz var mıydı?" Tatlı bir ses tonuyla konuşmaya çabalıyordu ama sesinde abartılı bir titreşim vardı. Cevabımı zaten biliyor gibiydi.

"Acil bir durum" dedim.

"Anlıyorum. Müvekkillerimizden birisi misiniz, Bay...?"

"Doktor," diyerek lafı ağzına tıktım. "Ona Doktor Marc Seidman'ın hemen kendisini görmek istediğini söyleyin. Acil bir durum olduğunu belirtin mutlaka."

Genç çift bizi izliyordu. Resepsiyon görevlisinin yüzündeki tatlı gülümseme kaybolmaya başlamıştı. "Bay Ba-card'm programı bugün çok yoğun." Randevu defterini açtı. "Ne zaman görüşebileceğinize bir bakayım."

"Agnes, bana bak."

Baktı.

Eğer hemen dediğimi yapmazsan ölebilirsin der gibilerinden ölü bir ifadeyle suratına baktım.

"Ona Doktor Seidman'ın burada olduğunu söyle. Acil bir durum olduğunu da ilâve et. Eğer beni görmek istemezse polise gideceğimi söyle ona."

Genç çift birbirlerine baktılar.

354

başka şansın yok

Agnes sandalyesinde biraz kımıldadı. "Eğer biraz oturursanız..."

"Ona söyle."

"Beyefendi, eğer geri çekilmezseniz güvenliğe haber vermek zorunda kalacağım."

Böylece geri çekildim. Her an tekrar ileri atılabilirdim. Agnes telefon açmadı. Tehdit unsuru olmayacak kadar uzaklaştım. Ufak camı kapattı. Çift bana bakıyordu. Adam, "Patronunu korumak için yalan söylüyor" dedi. Karısı, "Jack," diyerek uyardı adamı. Jack karısını umursamadı bile. "Bacard yarım saat önce buradan çıktı. Resepsiyon görevlisi adamın hemen geleceğini söyleyip duruyor."

Duvara boylu boyunca asılmış fotoğrafları fark edince daha yakından baktım. Hep aynı adamın siyasetçilerle ve sözde meşhurlarla çektiirdiği resimlerdi bunlar. Sanırım adam Steven Bacard'dı. Eğilip yüzüne baktım. Tık naz, zayıf çeneli, parlak yüzlü birisiydi.

Jack'e teşekkür ettim ve kapıya yöneldim. Bacard'm ofisi birinci kattaydı, ben de girişte beklemeye karar verdim. Böylece onu tarafsız bir bölgede ve Agne uyarmadan yakalayabilirdim. Beş dakika geçti. Gün boyu yazıcının toneriyle ve kâğıt işleriyle uğraşmaktan yorgun düşmüş, bir kamyon kasasını dolduracak kadar çok sayıda dosyanın altında ezilmiş gibi duran bir sürü takım elbiseli adam gelip geçti. Koridor boyunca bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüm durdum.

Başka bir çift girdi. Tedirgin adımlarına ve bitkin gözlerine bakılırsa, onlar da Bacard'ın ofisine gelmişlerdi. "Aman Allahım! Aman Allahım!" Başımı çığlığın geldiği tarafa doğru çevirdim hızla. Kapıdan içeri bir adam daldı. "911'i arayın."

Adama doğru koştum. "Ne oldu?" Bir çığlık daha işittim. Kapıya doğru koşup dışarıya çıktım. Bir çığlık daha geldi, bu kez biraz daha şiddetli bir şekil-

355

HARLAN COBEN

de. Sağıma döndüm. İki kadın alçak tavanlı otoparktan dışarıya doğru koşuyorlardı. Rampadan aşağıya doğru koşturdum. Park bileti alman yeri geçip biraz daha ilerledim. Feryat figan bağırان bir kadın birilerinin 911'i araması için yal-varıyordu.

İleride bir güvenlik görevlisi bir yandan can havliyle koşuyor, bir yandan da bağıra çağıra telsizle konuşuyordu. Ya-nmda bir kadın vardı. Kadın da ellerini yanaklarına koymuş feryat ediyordu. Kadının yanma koşup aşağıya baktım.

Cansız beden iki arabanın arasına sıkışmıştı. Artık bakmayan gözleri açık kalmıştı. Yüzü hâlâ sıska, zayıf çeneli ve parlaktı. Başındaki yaradan kan geliyordu. Dünya bir kez daha sarsıldı. Steven Bacard, belki de son ümidim, ölmüştü.

356

Kırk Birinci Bölüm

R^chPİ Zİİİ Çdldl. DeniŒe Vanech, çaldıktan sonra sesi kademeli bir Œekilde azalan Œu gösteriŒli zillerden taktırmıŒtı evine. GüneŒ tam tepemizdeydi. Tek bir bulut bile gözükmeyen gökyüzü masmaviydi. Caddede ellerinde küçük leylak rengi dambıllarla yürüyüŒ yapan iki kadın gözüküyordu. Tempoyu hiç bozmadan başlarıyla Rachel'a selam verdiler. Rachel da başını eğerek selamladı kadını.

Diyafondan ses geldi. "Buyurun?"

"DeniŒe Vanech?"

"Kimsiniz?"

"Adım Rachel Mills. Eski bir FBI ajanıyım."

"Eski mi dediniz?"

"Evet."

"Ne istiyorsunuz?"

"KonuŒmamız gerekiyor Bayan Vanech."

"Ne hakkında?"

Rachel içini çekti. "Lütfen kapıyı açar mısınız?"

"Ne hakkında görüŒeçeğimizi öğrenmeden asla."

"Union City'de ziyaret ettiğiniz genç kız hakkında. Başlangıç olarak."

"Özür dilerim ama hastalarım ile ilgili tartıŒmam."

"Başlangıç olarak dedim zaten."

"Eski bir FBI ajanı böyle bir Œeyle niçin ilgilensin ki?"

"Hâlâ çalışan bir ajan çağırمامı ister misiniz?"

"Ne yapacağınız hiç umurumda değil Bayan Mills. Size

357

HARLAN COBEN

söyleyecek hiçbir Œeyim yok. Eğer FBI'm soruları varsa avukatımı arayabilirler."

"Anlıyorum," dedi Rachel. "Avukatınız Steven Bacard olabilir mi acaba?"

Kısa bir sessizlik oldu. Rachel dönüp arabaya bir göz attı.

"Bayan Vanech?"

"Sizinle konuŒmak zorunda değilim." "Pekâlâ, doğru. Ben de kapı kapı dolaŒıp komŒularınızla konuŒurum."

"Ne söyleyebilirsiniz komŒularıma?" "Onlara, bu evlerden birinde oturan birisi tarafından yönetilen bir bebek kaçıрма faaliyetinden haberleri olup olmadığını sorarım."

Kapı aniden açıldı. Bronz teni ve arkaya taradığı beyaz saçlarıyla DeniŒe Vanech kapıda belirdi.

"İftira attığınız için size dava açacağım." "Çamur" dedi Rachel. "Ne?"

"Çamur. İftira çok resmi bir terim. Halk arasında çamur atmak diye kullanılır. Sen çamur atmaktan bahsettin sanırım. Ama hangisi olursa olsun söylediklerimin gerçek olmadığını ispatlamak zorundasın ve ikimiz de neyin doğru olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Kanunsuz bir Œey yaptığıma dair elinizde hiçbir delil yok."

"Elbette var."

"Hasta olduğunu söyleyen bir kadını tedavi ediyordum. Hepsi bu."

Rachel iŒaret ederek avluyu gösterdi. Katarina arabadan indi. "Ya bu eski hastanız hakkında ne söyleyeceksiniz?" DeniŒe Vanech elini ağızına götürdü. "Bebek için ona para ödediğın konusunda tanıklık edecek."

"Hayır edemez. Onu tutuklarlar."

358

başka Œansın yok

"Ah tabi, doğru. FBI bebek kaçakçılığı yapan bir Œebekeyi bırakıp, zavallı Sırp bir kadınla uğraŒacak. Bu çok akıllıca."

DeniŒe Vanech bir an duraklayınca Rachel yüklenip kapıyı açtı. "İçeri gelmemizde bir sakınca var mı?"

"YanlıŒ yapıyorsunuz" dedi DeniŒe Vanech yavaşça.

"Bu harika." Rachel içeri girmişti. "O halde Œüphelerimizi giderin lütfen."

DeniŖe Vanech ne yapacağını bilmez bir halde durdu. Ka-tarina'ya bir kez daha bakıp yavaŖça kapıyı kapattı. Rachel oturma odasına doğru yürüyordu. Her yer beyazdı. Bembeyaz. Beyaz bir halının üstünde beyaz oturma grupları. Beyaz porselen heykeller. Beyaz sehpa, beyaz masalar ve iki adet ergonomik görünümlü arkası olmayan beyaz sandalye. DeniŖe, Rachel'm arkasından yürüdü. Beyaz kıyafeti arka fonda kayboluyor ve bu kamuflaj kadının kafası ve kollar boşlukta yüzüyormuş gibi bir görüntü çıkarıyordu ortaya.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bir çocuğu arıyorum."

DeniŖe gözlerini kapıya doğru çevirdi. "Onun mu?"

Katarina'dan bahsediyordu.

"Hayır."

"Gerçi fark etmez. YerleŖtirme hakkında hiçbir Ŗey bilmiyorum."

"Siz bir ebesiniz, değil mi?"

"Hiçbir sorunuzu cevaplamayacağım."

"Bak DeniŖe, zaten birçok Ŗeyi biliyorum. Sadece boşlukları doldurma konusunda yardım

edeceksin bana." Rachel deri koltuğa oturdu. DeniŖe Vanech hiç yerinden kıpırdamadı.

"Yabancı bir ülkede adamlarınız var. Belki birkaç ülkede, bilemiyorum. Ama en azından bir

tanesisin Sırbistan olduğunu biliyorum. Öyleyse oradan baŖlayalım. Orada kızları bulan

adamlarınız var. Kızlar buraya hamile olarak geliyor, ama gümrükten geçerken bundan

bahsetmiyorlar. Bebeği alıyorsunuz. Belki burada, belki baŖka bir noktada, bilmiyorum."

"Pek bir Ŗey bilmiyorsun."

359

HARLAN COBEN

Rachel gülümsedi. "Yeteri kadar biliyorum."

DeniŖe, sanki daha önce aynanın karŖısında çalışmış gibi yapmacık tavırlar sergiliyordu.

"Her neyse, kadınlar çocuklarını doğuruyor. Onlara para ödüyorsunuz. Bebeği Steven Bacard'a

teslim ediyorsunuz. O da yasayı delmeye hazır, ümitleri tükenmiş çiftler için çalışıyor ve bu

çiftler bebeği evlatlık olarak alıyor."

"Harika bir hikâye."

"Kurgu mu olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz?"

DeniŖe sırtttı. "BaŖtan sona."

"Pekâlâ, güzel." Rachel cep telefonunu çıkardı. "O halde Federalleri bir arayayım. Katarina'yı

onlarla tanıştıracam. Union City'ye gidip Tatiana'yı sorgulayarak baŖlayabilirler iŖe. Sonra

telefon kayıtlarını ve banka kayıtlarını..."

DeniŖe ellerini sallamaya baŖladı. "Peki peki, ne istediğinizi söyleyin bana. Yani, artık bir FBI

ajanı olmadığınızı söylemiŖtiniz. O halde benden ne istiyorsunuz?"

"Bu iŖin ne Ŗekilde yürütüldüğünü öğrenmek istiyorum."

"Sen de bu iŖe girmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır."

DeniŖe biraz bekledi. "Bir çocuğu aradığınızı söylemiŖtiniz daha önce."

"Evet."

"O halde siz de birisi için çalışıyorsunuz?"

Rachel elini salladı. "Bak DeniŖe, çok fazla seeneğin yok. Ya bana doğruyu söylersin, ya da

hapsi boylarsın."

"Peki, ya size bildiklerimi söylersen?"

"O zaman seni bırakırım," dedi Rachel. Yalan söylüyordu. Ama en kolay yol buydu. Kadın

bebek kaçakçılığı yapıyordu. Rachel'in bu iŖin peŖini bırakmasının hiçbir yolu yoktu.

DeniŖe oturdu. Yüzünün bronz rengi yavaŖ yavaŖ açılıyor gibiydi. Birdenbire birkaç sene

yaŖlanmıştı sanki. Ağzının ve gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşmişti. "Düşündüğün gibi

değil" diye baŖladı söze.

360

baŖka Ŗansın yok

Rachel bekledi.

"Kimseye zarar vermiyoruz. Doğru olan Ŗu ki, yardım ediyoruz."

DeniŖe Vanech çantasını kaldırıp elbette bembeyaz olan bir sigara çıkardı. Rachel'a da bir tane

ikram etti. Rachel baŖını sallayarak bu ikramı reddetti.

"Fakir ülkelerdeki yetimhanelerle ilgili bir Ŗey biliyor musun?" diye sordu.

"PBS belgesellerinde gördüğüm kadarıyla."

DeniŒe sigarayı yakıp derin bir nefes çekti. "İğrenç ötesi hepsi. Bir bakıcıya neredeyse kırk bebek düşüyor. Bakıcılar eğitimsiz. İş genelde siyaset icabı yapılıyor. Bazı çocuklar taciz ediliyor. Birçoğu uyuşturucu bağımlısı olarak doğuyor."

"Durumu anladım," dedi Rachel, "kötü."

"Evet."

"Ve?"

"Ve biz de bu çocuklardan bazılarının hayatım kurtarmak için bir yol bulduk."

Rachel arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kadının konuyu nereye getireceğini anlamıştı. "Hamile kadınları parayla buraya getirip, çocuklarını satın alıyorsunuz yani?"

"Bu biraz abartılı oldu," dedi DeniŒe Vanech.

Rachel omzunu silkti. "Peki sen nasıl tanımlıyorsun yaptığınız işi?"

"Kendini onların yerine köy. Fakir bir kadınsın, gerçek fakirlikte bahsediyorum ve bu yüzden kötü yola düşebilirsin. Pislik içindesin. Sahip olduğun hiçbir şey yok. Hamile kalıyorsun. Ya çocuğu aldırırsın, ya da eğer inandığın din bunu yasaklıyorsa o berbat yetimhanelerden birine bırakırsın."

"Veya," diye ekledi Rachel, "eğer şansları varsa sizin elinize düşerler?"

"Evet. Onlara yeterli tıbbi yardımı yapıyoruz. Zararlarını karşılamak için tazminat ödüyoruz. En önemlisi, bebeğin sevgi dolu bir yuvaya ve maddi durumları iyi olan bir anne-babaya kavuşmasını garanti ediyoruz."

361

HARLAN COBEN

"Maddi durumları iyi olan," diye tekrarladı Rachel. "Zengin desek?"

"Bu pahalı bir hizmet," dedi. "Ama izin verin size bir soru sorayım. Dışarıda bekleyen arkadaşınızı ele alalım mesela. İsmi Katarina'ydı değil mi?"

Rachel sesini çıkarmadı.

"Eğer buraya getirilmeseydi nasıl bir hayatı olurdu? Çocuğu kendisini nasıl bir dünyanın içinde bulurdu?"

"Bilmiyorum. Onun çocuğuna ne yaptığınızı bilmiyorum."

DeniŒe gülümsedi. "Pekâlâ, tartışmak istiyorsunuz. Ama ne demek istediğimi gayet iyi anladınız. Bebeğin açlıktan ağzı kokan birisiyle, savaşın vurduğu bir ülkede mi, yoksa Amerika'da şefkatli bir ailenin yanında mı daha iyi olacağını düşünüyorsunuz?"

"Anladım," dedi Rachel kırırdamamaya gayret ederek. "O halde siz dünyanın en büyük hayırseverlerisiniz. Yaptığınız şey tamamen hayır işi, öyle mi?"

DeniŒe kıkırdadı. "Etrafına bir bak. Pahalı zevkleri olan birisiyim. Zengin bir çevrede yaşıyorum. Yüksek okula giden bir çocuğum var. Avrupa seyahatlerine çıkmaya bayılırım. Hamptons'da bir evimiz var. Bu işi yapıyorum, çünkü inanılmaz kârlı bir iş. O halde problem ne? Niyetimden kime ne? İyi niyetim yetimhanelerdeki durumu iyileştirmeye yetmiyor ki."

"Hâlâ anlayamadım," dedi Rachel. "Kadınlar size bebeklerini satıyorlar."

"Bebeklerini bize veriyorlar," diye düzeltti. "Biz de karşılığında onlara tazminat bedeli ödüyoruz."

"Evet, evet, her neyse. Bebeği alıyorsunuz. Onlar da parayı alıyor. Ya sonrası? Çocukla ilgili evrakların düzenlenmesi gerekir, yoksa devreye yetkililer girer. Bacard evlat edinme işlerini yürütürken devlet yetkilileri öylece seyretmez olup biteni herhalde."

"Doğru."

362

başka şansın yok

"Nasıl beceriyorsunuz peki?"

Gülümsedi. "Beni fena halde faka bastırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Hâlâ gülümsüyordu. "İşbirliği yaptığımızı unutmazsın umarım."

"Hayır."

DeniŒe Vanceh ellerini birbirine kenetleyip gözlerini kapadı. Dua ediyor gibiydi. "Para karşılığı Amerikalı annelerle çalışıyoruz."

Rachel yüzünü ekşitti. "Pardon?"

"Mesela, Tatiana'nın doğurmasına az bir zaman kaldığını düşünelim. Anne rolü yapman için belirli bir ücret karşılığında seninle anlaşabiliriz. Sen de belediyenin doğum bölümüne müracaat ederek hamile olduğunu ve evde doğum yapacağını söylersin. Böylece hastane kayıtları olmaz. Doldurman için sana bir form verirler. Gerçekten hamile olup olmadığını hiç kontrol etmezler. Nasıl etsinler ki? Jinekolojik test yapmaları mümkün değil."

Rachel arkasına yaslandı. "Vay be."

"Biraz düşünürsen aslında gayet basit. Tatitana'nın doğum yapacağına dair bir kayıt yok. Seninle ilgili de kayıt yok. Bebeği teslim ederim. Ebe olarak çocuğu senin doğurduğunu ispatlayacak belgeleri imzalarım ve sen anne olursun. Bacard da evlat edinme işlemleriyle ilgili belgeleri sana imzalatır..." Omzunu silkti yine.

"Yani evlat edinen aileler gerçeği hiçbir zaman öğrenemiyorlar?"

"Evet, ama çok da fazla inceleme yapmıyorlar. Çaresizler çünkü. Bilmek istemiyorlar."

Rachel bitmiş tükenmiş gibi hissediyordu kendini.

"Ve bizi ele vermeden önce," diye devam etti Denişe, "bir şeyi çok iyi düşün. Bu işi neredeyse on yıldır yapıyoruz. Yani on senedir mutlu bir ailede yaşayan çocuklar var. Onlar-cası. Eğer iş bozulursa, tüm bu evlat edinme işlemleri geçer-

363

HARLAN COBEN

siz sayılacak. Çocukların öz anneleri buraya gelip çocuklarını geri isteyebilirler veya tazminat davası açarlar. Birçok hayatı paramparça etmiş olursunuz."

Rachel başını salladı. Düşünecek çok fazla şey vardı ama şimdi değil. Hedefinden uzaklaşıyordu. Gözünü asıl hedefinden ayırmamalıydı. Dönüp omuzlarını dikleştirdi. Deni-se'in gözlerinin içine baktı.

"Peki Tara Seidman nasıl bulaştı bu işe?"

"Kim?"

"Tara Seidman."

Şimdi kafası karışmış gibi gözüken kişi Denişe'di. "Bir saniye. Şu Kasselton'dan kaçırılan küçük kız değil mi?"

Rachel'in cep telefonu çaldı. Ekrana baktı, arayan Marc'tı. Tam cevap vermek üzereydi ki bir adam gözüktü. Rachel'in nefesi kesildi. Denişe de bir şey hissederek irkilerek arkasına döndü. Parktaki adamdı gelen.

Elleri öylesine iriydi ki Rachel'a doğru çevirdiği silah elinde bir oyuncak gibi duruyordu. Elini Rachel'a doğru uzatarak konuştu. "Telefonu bana ver."

Rachel, adamla temas sağlamamaya büyük gayret göstererek telefonu uzattı. Adam silahın namlusunu Rachel'in kafasına dayadı. "Şimdi de silahını ver."

Rachel elini cebine götürdü. Rachel'a silahı iki parmağıyla tutarak kaldırmasını söyledi adam. Söylenenlere uydu Rachel. Telefon dördüncü kez çalıyordu.

Adam cevap düşmesine basarak konuştu, "Doktor Seidman?"

Rachel bile duyabiliyordu cevabı. "Kimsiniz?"

"Hepimiz şimdi Denişe Vanech'in evindeyiz. Silahsız ve tek başına buraya geleceksin. Gelince kızınla ilgili herşeyi anlatırım sana."

"Rachel nerede?"

"Tam yanımda. Yarım saatin var. Sana bilmen gereken her şeyi söyleyeceğim. Bu gibi durumlarda genelde biraz

364

başka şansın yok

düşüncesiz davranırsın, ama bu kez değil, yoksa ilk önce Bayan Mills ölür. Anladın mı?"

"Anladım."

Adam telefonu kapattı. Eğilip Rachel'a baktı. Kahverengi gözlerinin ortasında san bir nokta vardı. Neredeyse nazik bir şekilde baktığını düşünecekti Rachel, tavşan gözleri gibi. Adam sonra bakışlarını Denişe Vanech'e çevirdi. Kadın geri çekildi. Adamın dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Rachel adamın ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı.

Adam silahıyla Denişe Vanech'in göğsüne nişan alıp ardı ardına üç el ateş ederken Rachel "Hayır!" diye bağırdı. Üç kurşun da tam göğsüne isabet etti kadının. Venise'in vücudu gevşedi. Kanepeden kayarak yere yuvarlandı. Rachel tam ayağa kalkmaya hazırlanırken adam silahını bu kez kendisine çevirdi.

"Olduğun yerde kal."

Rachel emre itaat etti. Deniše Vanech kesinlikle ölmüştü. Gözleri açıktı. Kanı, ürkütücü bir kırmızılıkla, bembeyaz bir denize doğru akıyordu yavaşça.

365

Kırk İkinci Bölüm

Şimdi ne yapacağım?

Steven Bacard'm vurulduğunu haber vermek için Rac-hel'i aramıştım. Şimdi de bu adam Rachel'i rehin almıştı. Pekâlâ, bir sonraki adım ne? Dikkatli bir şekilde düşünüp verileri iyice analiz etmeye çalıştım ama yeterli vakit yoktu. Telefondaki adam haklıydı. Geçmişte "düşüncesiz" davranmıştım. İlk fidye teslimatında polise ve FBI'a haber vermiştim. İkincisinde eski bir federal ajanın yardımına başvurmuştum. Uzunca bir süre ilk fidye teslimatında her şeyin ters gitmesini, kendi hatam olarak görmüştüm. Ama artık değil. İki seferde de kötü oynamıştım, ama sanırım şimdi oyun baştan sona belli olmuştu. Kızımı bana geri vermeye hiç niyetlenmemişlerdi. Ne on sekiz ay önce, ne dün gece.

Ne de şimdi.

Belki de ta başından beri cevabını bildiğim bir soruyu araştırıyordum. Verne bu çabalarımı tek bir cümleyle özetlemişti: "Kendi kendimizi aldatmayacak şekilde." Belki de kendimi aldatıyordum gerçekten. Şimdi, bu bebek kaçakçılığı şebekesini ortaya çıkarırken bile, büyük bir ümit besliyordum içimde. Belki kızım hâlâ hayattaydı. Evlat edinme tuzağına düşürülmüştü belki. Korkunç bir şey olabilir miydi bu? Evet. Ama diğer ihtimal yani Tara'nın ölmüş olabileceği ihtimali çok daha kötüydü.

Artık neye inanacağımı bilemiyordum.

366

başka şansın yok

Saatime göz attım. Yirmi dakika geçmişti. Oyunu nasıl oynayacağımı düşündüm. İlk adım. Ofisindeki özel hattından Lenny'yi aradım.

"Steven Bacard adındaki adam Doğu Rutherford'da vuruldu biraz önce," dedim.

"Avukat Bacard mı?"

"Onu tanıyor musun?"

"Birkaç yıl önce onunla aynı davada çalışmıştık," dedi Lenny. Sonra, "Ah, çok kötü," dedi.

"Ne oldu?"

"Daha önce Stacy ve evlat edinmeyle ilgili bir şeyler sorduğunda bir bağlantı kuramamıştım. Ama şimdi Bacard'm ismini söyleyince... Stacy bana onu sormuştu, dur bakayım, üç veya dört yıl önce."

"Ne sormuştu peki?"

"Hatırlamıyorum. Anne olmakla ilgili bir şey."

"Ne sormak istedi acaba?"

"Bilmiyorum. Pek ilgimi çekmemişti o zaman. Ona yalnızca bana danışmadan hiçbir şey imzalamamasını söylemiştim. Bacard'm öldürüldüğünü nereden biliyorsun?"

"Cesedini gördüm."

"Tamam tamam, başka bir şey söyleme. Telefon güvenli olmayabilir."

"Yardımına ihtiyacım var. Polisleri ara. Bacard'ın kayıtlarını incelemeleri gerekiyor. Adam bebek kaçakçılığı yapıyordu. Tara'nın kaçırılma olayıyla bir ilgisi olabilir."

"Nasıl yani?"

"Bunu açıklayacak zamanım yok."

"Pekâlâ, tamam, Tickner ve Regan'ı arayacağım. Biliyorsun, Regan durmadan seni arıyor."

"Bunu tahmin etmiştim."

Daha fazla soru sormadan telefonu kapattım. Polislerden tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Tara'nın kaderiyle ilgili cevabın polis dosyalarından birinde olduğuna kendimi inandıramıyordum bir türlü. Ama olabiliirdi. Ve yo-

367

HARLAN COBEN

lunda gitmeyen bir şeyler olursa (böyle bir şey olması gayet yüksek bir ihtimaldi), bu işi takip edecek birilerinin desteğini istiyordum.

Ridgewood'a gelmiştim. Bir an telefondaki adamın söylediklerinin, doğru olmadığını düşündüm. Belki de bilgi vermek gibi bir niyetleri yoktu. Rachel da, ben de çok fazla şey biliyorduk ve bizi temizlemeye gelmişlerdi. İkimizi birden öldürebilmek için beni de oraya çağırmışlardı.

Ne yapmam lazımdı o halde?

Çok az zamanım vardı. Eğer oyalanırsam ve bu oyalanma yarım saati geçerse adam tedirgin olabilirdi. Bu da çok kötü olurdu. Tekrar polisi aramayı düşündüm ama adamın "düşünceli" olmamla ilgili uyarılarını hatırladım. Ayrıca hâlâ bir köstebek olduğundan şüpheleniyordum. Silahım yanımdaydı. Nasıl kullanılacağını biliyordum. Hiç fena bir atıcı değildim aslında ama genelde boşa ateş etmişim şimdiye kadar. İnsanlara nişan almanın farklı olacağını tahmin edebiliyordum. Belki de çok farkı yoktu. Bu insanları öldürürsem vicdan azabı çekeceğimi düşünmüyordum. Daha önce farklı düşüncede olup olmadığımı da emin değilim.

Deniše Vanech'in evinin bir alt caddesine arabayı park edip silahı belime koydum ve caddeden aşağıya doğru yürümeye başladım.

Adam onu Lydia diye çağırıyordu. Kadın da ona Heshy diyordu.

Kadın beş dakika önce gelmişti. Deniše Vanech'in cesedinin önünde ayakta dikiliyor ve hiç kıpırdamadan kadının cesedinden akan kanı seyrediyordu. Ellerini arkadan bantla bağlamışlardı. Lydia adındaki kadın Rachel'a döndü.

"Halıdaki leke bu adi kadını fena halde üzmüş olmalı."

Rachel kadına baktı. Lydia gülümsedi.

"Komik olmadığını mı düşünüyorsun?"

"İçimden," dedi Rachel, "içimden katıla katıla gülüyorum."

368

başka şansın yok

"Bugün Tatiana adında genç bir kızı ziyaret ettin, değil mi?"

Rachel bir şey söylemedi. Heshy adındaki iriyarı adamın yüzü giderek kararıyordu.

"O öldü. Bilmek istersin diye söylüyorum." Lydia, Rachel'in yanına oturdu. "Televizyondaki Family Laughs dizisini hatırlıyor musun?"

Rachel nasıl davranması gerektiğini düşündü. Bu Lydia denen kadın şüphesiz aklını yitirmişti.

Çekingen bir şekilde, "Evet," dedi.

"Diziyi sever miydin?"

"Saçma sapan bir diziydi işte."

Lydia kafasını arkasına aüp güldü. "Ben Trixie'yi oynuyordum."

Rachel'a bakıp gülümsedi. Rachel, "Çok gurur duyuyor olmalısın" dedi.

"Ah, evet. Duyuyorum." Lydia durdu, kafasını öne arkaya sallayarak Rachel'a doğru biraz daha yanaştı. "Biliyorsun, elbette, birazdan öleceksin."

Rachel gözünü bile kırpmadı. "Öyleyse Tara Seidman'a ne yaptığını bana söylemeye ne dersin?"

"Ah, lütfen." Lydia ayağa kalktı. "Ben bir akırttım, unutmadın değil mi? Ekranlardaydım. Yani şimdi seyircilerin öğrenmesi için dizide olup biten her şey söylenecek ve kahramanın bizi enseleyecek, öyle mi? Kusura bakma tatlım." Heshy'ye döndü. "Sustur onu, kodaman ayı." Heshy bantı alıp alıp Rachel'in kafasının arkasından sararak ağzını yapıştırdı. Cama doğru geri çekildi. Lydia, Rachel'in kulağına doğru eğildi. Rachel kadının nefesini hissedebiliyordu.

"Bunu sana söyleyeceğim," diye fısıldadı, "çünkü çok komik." Lydia biraz daha yaklaştı. "Tara Seidman'a ne olduğu hakkmda hiçbir fikrim yok."

Tamam, gidip kapıyı çalma konusunda tereddütlerim var.

369

HARLAN COBEN

Kendimle yüzleşeyim. Orada bizi öldürmek için bekliyorlardı. Tek şansım onları şaşırtmaktı. Evin yapısını bilmiyordum ama bir yan camdan içeri sızabileceğimi fark ettim. Silahlıydım. Hiç tereddüt etmeden ateş edebileceğim konusunda kendime güvenim tamdı. Keşke daha iyi bir planım olsaydı, ama yeterli vaktim olsa bile başka bir şey deneyip deneyemeyeceğimi bilmiyorum.

Zia, cerrah egomdan söz etmişti bir keresinde. Bunun beni korkuttuğunu itiraf edeyim. Bu işi başarıyla halledebileceğime dair müthiş bir güven duyuyordum. Akıllıydım. Nasıl dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Bir açıklarını yakalamaya çalışırdım. Eğer böyle bir şansım olmazsa, onlara bir anlaşma teklif ederdim: Rachel'a karşı ben. Tara'yı bana karşı bir koz olarak kullanmalarına artık izin veremezdim. Evet, Tara'nın hâlâ hayatta olduğuna inanmak

istiyordum. Evet, kızımın nerede olduğunu bildiklerine inanmak istiyordum. Ama artık boş bir hayal uğruna Rachel'in hayatını riske atamazdım. Ya kendi hayatımı? Kesinlikle. Ama Rachel'inkini asla.

Ağaçların arkasına saklanarak Venise Danech'in evine yaklaşırken, bir yandan da şüphe çekmemeye gayret ediyordum. Gerçi yüksek tabakaya ait bir semtte şüphe çekmeden dolaşmak pek mümkün değildi. Bu çevrede insanlar hırsız gibi gizli gizli dolaşmazlar etrafta. Bir elleri otomatik 911 tuşunun üzerinde hazır beklerken perdelerin arkasından gizlice beni izleyen insanlar varmış gibi hissediyordum. Gerçi bu beni pek endişelendirmiyordu. Her ne olacaksa, şu veya bu şekilde, kesinlikle polis buraya ulaşmadan önce olup bitecekti nasıl olsa. Cep telefonum çalınca neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Tam üç ev vardı hedefe ulaşmama. Sessizce lanet okudum. Soğukkanlı doktor, kendine güveni tam doktor maalesef cep telefonunu titreşime almayı unutmuştu. Artık kendimi kandırdığımı fark etmeye başlamıştım. Farzedin ki telefon tam evin yanmdayken çaldı. Ne olacaktı?

370

başka şansın yok

Bir çalının arkasına sığırayıp telefona cevap verdim.

"Bir yere gizlice girme konusunda daha öğrenecek çok şeyin var," dedi Verne fısıldayarak.

"Yani bu konuda çok kötüsün."

"Neredesin?"

"İkinci katın son penceresine bak."

Eğilip Denişe Vanech'in evine baktım. Verne camdaydı. El salladı.

"Arka kapı açık," diye fısıldadı. "Oradan içeri sızdım."

"Orada neler oluyor?"

"Tam bir ölüm sessizliği var burada. Şu moteldeki kızı öldürdüklerini söylüyorlardı demin.

Denişe denen kadını da öteki tarafa göndermişler. Kadının cesedi Rachel'in bir adım önünde yatıyor." . Gözlerimi kapadım.

"Bu bir tuzak, Marc."

"Evet, bunu anlamıştım."

"İki kişi var. Bir kadın, bir erkek. Çabucak arabana dönmeni istiyorum. Arabaya atla ve caddeye parket. O mesafeden seni rahatça vuramazlar. Bekle ve sakın yaklaşma. Sadece dikkatlerini çekmeni istiyorum, anladın mı?"

"Evet."

"Bir tanesinin hayatını bağışlamaya çalışacağım, ama söz veremem."

Telefonu kapattı. Koşarak arabaya döndüm ve bana söylediklerini yaptım. Kalp atışlarım göğüs duvarımı zorluyordu. Ama en azından bir umut ışığı yanmıştı tekrar. Verne oradaydı. Eve girmişti ve silahlıydı. Denişe Vanech'in evinin önüne çektim arabayı. Panjurlar ve perdeler kapalıydı. Derin bir nefes aldım. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım.

Sessizlik.

Silah sesleri duymayı bekliyordum. Ama kulağıma ilk ulaşan silah sesi değil, cam kırılması sesiydi. Ve sonra camdan dışarı fırlayan Rachel'i gördüm.

371

HARLAN COBEN

"Arabayı park etti," dedi Heshy

Rachel'in elleri hâlâ arkadan bağlıydı ve ağzı da bantlıydı. Artık iyice sona yaklaşmış olduğunu biliyordu. Marc kapıya gelecekti. Bonnie ve Clyde'm mutasyona uğramış hali gibi onu içeri alacaklar ve ikisini birden öldüreceklerdi.

Tatiana zaten ölmüştü. Denişe Vanech de yaşamıyordu. Oyunu başka türlü oynamalarının imkânı yoktu. Heshy ve Lydia hayatta kalmalarına izin veremezdi. Rachel, Marc'm durumu fark edip polise gitmesini umuyordu yalnızca. Yukarı gelmemesini umuyordu ama Marc'in elbette böyle bir seçeneği olamazdı. Sonuçta buraya kadar gelmişti. Muhtemelen ya kendisini tehlikeye atarak bir şeyler yapmaya çalışacak ya da gözlerini kör eden umudunu takip ederek kapana sıkışacaktı.

Ne olursa olsun Rachel mutlaka onu durdurmalıydı.

Tek şansı onları şaşırtmaktı. Her şey ters gitse bile en azından Marc'ın hayatını kurtarabileceğini ümit ediyordu. Gerisi umurunda bile değildi.

Harekete geçme zamanı.

Ayaklarını bağlama zahmetinde bulunmamışlardı. Elleri arkasından bağılyken ve ağzı bantlyken nasıl bir zarar verebilirim diye düşündü? Onlara doğru koşsa resmen intihar olurdu. Daha kolay bir hedef seçmeliydi.

Planladığı şey de buydu zaten.

Ayağa kalktı. Lydia hemen dönüp silahını ona doğru çevirdi. "Otur yerine."

Rachel oturmadi. Ama şimdi Lydia ikilemde kalmıştı. Silahı ateşlese Marc duyup bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi. Aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık. Ama fazla uzun sürmedi tereddüdü. Birden Rachel'in aklına bir fikir, sakat bir fikir, geldi. Koşarak ileri atıldı. Lydia, ya ateş edecek, ya kovalayacak, ya da...

Pencere.

Lydia, Rachel'in ne yaptığını gördü ama onu durdurmanın yolu yoktu. Rachel saldırıya geçen bir koç gibi başını

372

başka şansın yok

eğip doğrudan pencereye yöneldi. Lydia ateş etmek için silahını kaldırdı. Rachel hedefe kilitlenmişti bir kere. Canı yanacağını biliyordu. Cam şaşırtıcı bir kolaylıkla kırıldı. Uçarak camın içinden geçti, ama yerden ne kadar yüksekte olduğunu hesaba katmamıştı. Elleri hâlâ arkasından bağılydı. Darbeyi hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yan dönüp darbeyi omzuna aldı. Bir şey patladı. Bıçak gibi bir ağırlı saplandı bacağından aşağıya doğru. Kalçasına bir cam parçası saplanmıştı. Marc çıkan gürültüden anlardı kesin kötü birşeyler olduğunu. Böylece hayatı kurtulabilirdi. Rachel derin ve büyük bir dehşetle bir süre uçu, yanının üzerine yere çakıldı. Evet, Marc'ı ikaz edebilmişti tehlikeye karşı. Marc tarafından camdan düşerken görülmüştü.

Ama Marc, şimdi tehlikeyi hiç düşünmeden ona doğru koşuyordu.

Verne merdivenlere çömelmiş bekliyordu.

Rachel birdenbire ayağa kalktığında tam harekete geçmek üzereydi. Deli miydi bu kadın? Ama hayır, sadece cesur bir kadın olduğunu fark etmişti. Ne de olsa kendisinin üst katta saklandığından haberi yoktu Rachel'in. Orada oturup Marc'ın kapana sıkışmasını bekleyemezdi tabii. Yapısına ters bir şeydi bu.

"Olduğun yerde kal."

Kadının sesi. Lydia denilen şu küstah kadın silahını yukarı doğru çevirdi. Verne panikledi birden. Rahatça ateş edebileceği pozisyonda değildi henüz. Ama Lydia tetiği çekmedi. Verne, RacheFin koşup camdan atlayışını büyük bir hayret ve şaşkınlıkla izledi.

Tüm dikkatleri dağılmıştı.

Verne harekete geçti. Bugüne kadar sayısız kez, aşırı şiddet olaylarında zamanın nasıl birdenbire durduğunu ve birkaç saniyenin bile her şeyi çok net biçimde görmeyi sağlayacak kadar uzun sürdüğünü duymuştu. Gerçek hayatta tam bir saçmalıklı bu. Geriye dönüp, güvenli ve rahat bir ortamda yaşadıklarını tekrar zihninde görüntülediğinde zamanın

373

HARLAN COBEN

çok yavaş akıp gittiğini zannediyordu. Ama sıcağı sıcağına, üç kişiyle birlikte Saddam'ın "seçkin" askerleriyle çatışmaya girdiğinde zaman birdenbire hızlanıveriyordu. Şimdi, burada da aynı şey olmuştu.

Verne köşeden döndü. "Bırak silahını!"

İriyari herif silahını Rachel'in atladiğı pencereye doğru çevirmişti. Bir uyan daha yapmak için zaman yoktu. Verne iki kez ateş etti. Heshy yere yuvarlandı. Lydia çığlık attı. Verne yuvarlanarak kanepenin arkasında kayboldu. Lydia tekrar çığlık attı.

"Heshy!"

Verne, Lydia'nın silahını kendisine doğru çevirmiş olabileceğini düşünerek kafasını uzatıp bir baktı. Ama beklediği gibi değildi durum. Lydia silahınıuattı. Çığlık atmaya devam ederek dizleri üzerine çöktü ve nazıkçe Heshy'nin başını dizine koydu.

"Hayır! Ölme. Lütfen Heshy, beni bırakma!"

Verne kadının silahına bir tekme savurup uzağa fırlattı ve kendi silahını Lydia'ya çevirdi.

Lydia kısık, yumuşak ve şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu. "Lütfen, Heshy. Lütfen ölme.

Aman Allah'ım, lütfen bırakma beni."

"Seni asla bırakmayacağım" dedi Heshy.

Lydia yalvaran gözlerle Verne'e baktı. Verne 911'i arama zahmetine bile girmemişti. Siren sesleri geliyordu zaten dışarıdan. Heshy Lydia'nın elini tuttu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun" dedi.

"Hayır" dedi kısık bir sesle Lydia.

"Lydia, bir plan yapmıştık."

"Ölmeyeceksin."

Heshy gözlerini kapadı. Güçlkle nefes alıyordu.

"Bütün dünya senin bir canavar olduğunu düşünecek" dedi Lydia.

"Benim için önemli olan senin ne düşündüğün. Bana söz ver, Lydia."

374

başka şansın yok

"İyileşeceksin."

"Bana söz ver."

Lydia kafasını salladı. Gözlerinden yaş boşanıyordu. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Heshy son kez gülümsemeyi başarabildi. "Sen harika bir aktrissin, unuttun mu?"

"Seni seviyorum" diyebilirdi Lydia.

Ama gözleri kapanmıştı bile. Lydia hıçkırarak ağladı. Ağlayarak kendisini bırakmaması için yalvarmaya devam etti bir süre. Siren sesleri iyice yaklaşmıştı. Verne geriye doğru bir adım attı. Polisler gelmişti. İçeri girdiklerinde Lydia'nın etrafını sardılar. Lydia birden Heshy'nin göğsüne dayadığı başını kaldırdı.

"Çok şükür Allah'ım" dedi polisler ve yeniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Kabusum nihayet sona erdi."

Rachel acilen hastaneye kaldırıldı. Onun peşinden gitmek istiyordum ama polis benimle aynı fikirde değildi. Zia'yla konuştum. Benim için Rachel'a göz kulak olmasını rica ettim.

Polis saatlerce sorguladı bizi. Önce Verne'i, Katarina'yı ve beni ayrı ayrı aldılar, sonra birlikte sorguladılar. Sanırım bize inanmışlardı. Lenny de oradaydı. Biraz zaman geçtikten sonra Regan ve Tickner da geldi olay yerine. Lenny'nin telefonu üzerine Bacard'ın dosyalarını inceledikleri için biraz geç kalmışlardı sanırım.

Regan yamma geldi. "Uzun bir gün ha, Marc?" Karşısına oturdum. "Sohbet havasmdaymış gibi mi gözüküyorum, dedektif?"

"Kadın, Lydia Davis takma adını kullanıyor. Gerçek adı Larissa Dane."

Yüzümü buruşturdum. "Bu isim niye bana tanıdık geliyor?" "Bir zamanların çocuk yıldızıydı da ondan." "Trixie," dedim birden hatırlayarak. "Family Laugh dizisinden."

375

HARLAN COBEN

"Evet, o. En azından kendisi böyle söylüyor. Her neyse, yalnızca adının Heshy olduğunu bildiğimiz şu herifin kendisini hapsettiğini ve taciz ettiğini söylüyor. Bu işlere bulaşması için zorlamış kadını. Ama arkadaşın Verne bunun yalan olduğunu düşünüyor. Fakat şu anda önemli olan bu değil. Kadın, kızınla ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor."

"Nasıl olabilir bu?"

"Başkaları için çalıştıklarını söylüyor. Söylediğine göre, şu Bacard denilen herif Heshy'ye gelerek aslında kaçırma-dıklan bir çocuk için fidye isteme planını anlatmış. Heshy de bu fikirden çok hoşlanmış. Çuvala para... Ve çocuk gerçekten kendilerinde olmadığı için neredeyse hiç risk yok diye düşünmüşler."

"Yani kadın evimdeki cinayetle bir ilgisinin olmadığını mı söylüyor?"

"Aynen."

Lenny'ye baktım. Problemi o da fark etmiş gibi gözüküyordu. "Ama silahım onlarda."

Katarina'nın kardeşini öldürmek için kullandıkları silah yani."

"Evet, biliyoruz. Heshy'ye silahı Bacard'ın verdiğini iddia ediyor. Seni tuzağa düşürmek için."

Heshy olayı senin ve Rachel'in üstüne yıkmak için, Pavel'i vurup silahı atmış."

"Fidye talebi sırasında gönderdikleri Tara'nın saçını nereden bulmuşlar? Elbiselerini nasıl ele geçirmişler?"

"Bayan Dane'e göre Bacard vermiş onlara."

Başımı iki yana salladım. "Yani Tara'yı kaçırın kişi Bacard, öyle mi?"

"Kadın bundan haberi olmadığını söylüyor."

"Ya kız kardeşim? O nasıl karıştı olaya?"

"Kadın yine Bacard'ı öne sürüyor. Günah keçisi olarak Stacy'nin adını vermiş. Heshy Stacy'ye parayı verip bankada bozdurmasını söylemiş. Sonra da öldürmüşler."
Önce Tickner'a, sonra dönüp Regan'a baktım. "Parçalar birbirini tutmuyor."
"Biz de hâlâ birleştirmeye çalışıyoruz."

376

başka şansın yok

Bu arada Lenny lafa karıştı. "Aklıma takılan bir soru var. Bir buçuk yıl sonra niye tekrar ortaya çıkıp bir kez daha denemek istemişler?"

"Bayan Dane tam olarak emin olmadığını ama ikinci girişimin tamamen açgözlülükten yapılmış olabileceğini iddia ediyor. Bacard arayıp Heshy'ye bir milyon dolar daha isteyip istemediğini sormuş kadının iddiasına göre. Heshy de kabul etmiş tabii. Bacard'ın kayıtlarını incelediğimizde maddi açıdan tamamen çökmüş olduğunu görüyoruz. Sanırım kadın doğru söylüyor. Adam sadece elmadan bir ısırık daha almak istemiş herhalde."

Yüzümü ovaladım. Kaburgalarım ağrımaya başlamıştı. "Bacard'ın evlat edinmeyle ilgili dokümanlarına ulaşabildiniz mi?"

Regan, Tickner'a baktı. "Henüz değil." "Nasıl olabilir?"

"Bak, daha yeni başladık. Onları bulacağız. Sattığı tüm evlatlıkları kontrol edeceğiz, özellikle de on sekiz ay önce sattığı kızları. Eğer Bacard, Tara'yı birilerine satmışsa mutlaka ortaya çıkarırız."

Başımı iki yana salladım. "O ne, Marc?"

"Hiç mantıklı değil bu. Herif evlat edindirme aldatmaca-sıyla dürüst bir iş yaptığını düşünüyor.

Peki cinayet ve kaçırılma olayından önce beni ve Monica'yı niye vurdular?"

"Bilmiyoruz," dedi Regan. "Sanırım hepimiz hikâyenin burada bitmediği konusunda hemfikiriz. Ama en akla yakın senaryo şu: Kız kardeşin ve bir ortağı seni ve Monica'yı vurup bebeği kaçırdılar. Sonra da Bacard'a getirdiler."

Gözlerimi kapayıp söylediklerini geri sardım zihnimde.

Stacy gerçekten böyle bir şey yapmış olabilir mi? Yani evime

gizlice girip beni vurmuş olma ihtimali var mı? Buna hâlâ kendimi inandıramıyordum. Sonra bir şey daha düşündüm.

Camın kırıldığını niye duymamıştım?

377

HARLAN COBEN

Hatta bunu da bir kenara bırakalım, vurulmadan önce niye hiçbir şey duymamıştım? Cam kırılması, kapı zili, açılan bir kapı sesi ya da... Bunların hiçbirini niye duymamıştım? Regan'a göre bu sorunun cevabı hafıza kaybıydı. Ama şimdi böyle bir şey olmadığını anlamıştım.

"Granola" dedim.

"Afedersin?"

Regan'a döndüm. "Senin teorine göre ben bir şeyleri unutuyorum, değil mi? Stacy ve işbirlikçisi camı kırarak veya ne biliyim, zili çalarak içeri girdiler. Bunlardan birisini duymuş olmalıydım. Ama duymadım. Sadece granola yediğimi hatırlıyorum ve sonra her şey karardı zaten."

"Doğru."

"Ama bakın, gayet net hatırlıyorum. Granolayı elimde tutuyordum. Beni bulduğunuzda yerdeydi zaten. Ne kadarı yenmişti?"

"Bir veya iki kez ısırılmıştı" dedi Tickner.

"Öyleyse hafıza kaybı teoriniz yanlış. Lavabonun yanında ayakta granola yiyordum. Bunu hatırlayabiliyorum. Beni bulduğunuzda son yaptığım şey buydu. Hesaplanmayan bir zaman yok. Ve eğer kız kardeşimse eve giren kişi, Monica'yı niçin soysun Allahaşkına?" dedim ve durdum.

Lenny, "Marc?" dedi.

Onu seviyor muydun?

Dosdoğru önüne baktım.

Onu kimin vurduğunu biliyorsun, değil mi Marc?

Dina Levinsky. Doğup büyüdüğü eve yaptığı garip ziyaretleri hatırlamıştım. İki silahı hatırladım. Bir tanesi bana ait olan. Tam Dina'nın söylediği yerde bulduğum, bodruma saklanan CD-ROM geldi aklıma. Hastanenin önünde çekilmiş şu fotoğrafları düşündüm. Edgar'ın, Monica'nın bir psi-kiyatriste gittiğine dair söylediklerini düşündüm.

Ve sonra birden iğrenç bir düşünce geldi aklıma, o ana kadar sürekli bastırdığım korkunç bir düşünce.

378

Kırk Üçüncü Bölüm

HdSta numarası İjapdrdk izin istedim. Banyoya gidip Ed-gar'm telefonunu çevirdim.

Kayınpederim telefonu açtı. "Alo?"

"Monica'nın bir psikiyatristle görüştüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Marc? Sen misin?" Edgar hafifçe öksürdü. "Şimdi polislerden duydum. Pislik herifler bütün bunların arkasında sen olduğuna ikna etmişti beni..."

"Bunun için zamanım yok Edgar. Hâlâ Tara'yı bulmaya çalışıyorum."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Edgar.

"Şu psikaytristin adım biliyor musun?"

"Hayır."

Biraz düşündüm. "Carson orada mı?"

"Evet."

"Telefonu ona verir misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ayağımı yere vuruyordum. Carson amcamın tok sesini duydum. "Marc?"

"Şu resimleri duydun, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Hesaplanmızı kontrol ettim. Para bizim tarafımızdan ödenmemiş. Özel dedektifin parasını sen vermişsin?"

"Bunun cinayetle veya kaçınılma olayıyla hiçbir ilgisi yok" dedi Carson.

379

HARLAN COBEN

"Bence var. Monica sana psikiyatristin adını söyledi, değil mi? Neydi adı?"

Yine cevap yok.

"Tara'nın başına ne geldiğini bulmaya çalışıyorum."

"Yalnızca iki kez görüştü," dedi Carson. "Bunun sana ne yararı olabilir?"

"Kaç kere görüştüğü önemli değil. İsmi lazım bana."

"Ne?"

"Bana evet veya hayır diye cevap ver. Adı Stanley Ra-dio'muydu?"

Nefes alıp verişini duyabiliyordum.

"Carson?"

"Onunla konuştum. Hiçbir şey bilmiyor..."

Ama telefonu kapatmıştım bile. Carson başka bir şey söylemezdi.

Fakat Dina Levinsky söyleyebilirdi.

Regan ve Tickner'a tutuklu olup olmadığımı sordum. Serbest olduğumu söylediler. Verne'e Camaro'yu tekrar ödünç almak istediğimi söyledim.

"Mesele değil," dedi Verne. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım hayır anlamında. "Sen ve Katarina artık bu işin dışındasınız. Sizin işiniz bitti."

"Eğer ihtiyacın olursa ben hazırım."

"Sağol, ihtiyacım yok. Eve git, Verne."

Şaşırtıcı bir şekilde sınıksız kucakladı beni. Kamyonetle oradan ayrılışlarını izledim ve şehre doğru sürdüm arabayı. Lincoln tüneline trafik çok sıkıştı. Gişelere ulaşmam bir saatten fazla sürdü. Bu arada birkaç telefon görüşmesi yaptım. Dina Levinsky'nin bir arkadaşıyla birlikte Greenwich Village'deki bir evde kaldığını öğrendim.

Yirmi dakika sonra kapıyı çaldım.

380

başka şansın yok

Eleanor Russell öğle yemeğinden döndüğünde sandalyesinin üzerinde san bir zarf gördü. Zarfta patronu Lenny Marcus'un ismi vardı ve üzerinde KİŞİYE ÖZEL VE GİZLİ yazıyordu. Eleanor sekiz yıldır Lenny'le birlikte çalışıyordu. Patronunu gerçekten seviyordu. Çocuğu olmadığı için - kocası üç yıl önce henüz çocuk sahibi olamadan ölmüştü-Marcuses'in manevî büyükannesi olmuştu neredeyse. Hatta Eleanor'un masasında Lenny'nin karısı Cheryl ve dört çocuğunun resimleri vardı.

Kaşlarını çatarak zarfı inceledi bir süre. Buraya nasıl gelmiş olabilirdi? Lenny'nin ofisine girdi. Lenny bir cinayet mahallinden henüz dönmüş olduğundan olsa gerek çok yoğun gözüküyordu.

En iyi arkadaşı Doktor Marc Seidman'ın davası yeniden bütün gazetelerin manşetlerini süslüyordu. Normalde Eleanor böyle yoğun bir zamanda Lenny'yi kesinlikle rahatsız etmezdi. Ama iade adresi... Her neyse kendisi görsün diye düşündü. Lenny telefondaydı. Eleanor'un odadan girdiğini görünce elini ahizenin üzerine koyarak, "Biraz meşgulüm" dedi.

"Bu size geldi."

Eleanor zarfı uzattı. Lenny pek önemsemedi zarfı alırken. Sonra Eleanor patronunun iade adresini fark ettiğini gördü. Lenny zarfın arkasını çevirip bir baktıktan sonra tekrar çevirmişti ön yüzünü.

İade adresi bölümünde Stacy Seidman'ın bir arkadaşından yazıyordu sadece.

Lenny hemen telefonu kapatıp zarfı yırttı.

Dina Levinsky'nin beni gördüğüne şaşırdığını sanmıyorum.

Hiç konuşmadan beni içeri buyur etti. Duvar boydan boya, birçoğu yamuk yumuk asılmış kendi resimleriyle doluydu. İnsanda, adeta bir Salvador Dali sergisi geziyormuş gibi baş döndürücü bir his uyandırıyor. Mutfağa oturduk. Di-

381

HARLAN COBEN

na çay teklif etti, istemedim. Ellerini masamın üzerine koydu. Tırnak diplerine baktığımda ete kadar yenmiş olduğunu görebiliyordum. Evime geldiğinde de böyle miydi acaba? Biraz daha farklı gözüküyordu, daha kederli gibi sanki. Saçı daha düzdü. Gözleri hüzünlü bakıyordu. Sanki ilkokuldan tanıdığım o zavallı kıza dönüşmüştü yeniden.

"Resimleri buldun mu?" diye sordu.

"Evet."

Dina gözlerini kapattı. "Seni resimlere hiç yönlendirme-meliydim."

"Niye yaptın peki?"

"Sana yalan söyledim."

Başımı salladım.

"Evli değilim. İlişkilerimde hep problem yaşıyorum." Omzunu silkti. "Doğruyu söylerken bile zorlanıyorum."

Dina gülümsemeye çalıştı. Ben de aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım.

"Terapilerde korkularımızla yüzleşmemizi öğretiyorlar. Bunu yapabilmenin tek yolu da, ne kadar canını yakarsa yakсын gerçeği olduğu gibi kabullenebilmek. Ama görüyorsun, gerçeğin ne olduğundan bile emin değildim. Bu yüzden seni resimlere yönlendirmeye çalıştım."

"Seni gördüğüm gecenin öncesinde de eve gelmiştin, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Ve Monica'yla da bu şekilde tanıştın?"

"Evet."

Konuşmaya devam ettim. "İkiniz arkadaş oldunuz?"

"Ortak bir yönümüz vardı."

"Ne gibi?"

Dina başını kaldırıp yüzüme baktı ve yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüm.

"Taciz mi?" dedim.

Belli belirsiz başını salladı.

"Edgar cinsel tacizde mi bulunuyordu kızına?"

382

başka şansın yok

"Hayır, Edgar değil. Annesi. Cinsel taciz değildi. Daha çok duygusal. Kadın çok hastaydı, biliyordun değil mi?"

"Sanırım biliyordum," dedim.

"Monica'nın yardıma ihtiyacı vardı."

"Böylece sen de onu terapistinle tanıştırdın?"

"Sayılır. Yani Doktor Radio'yla bir randevu ayarladım. Ama işe yaramadı."

"Nasıl yani?"

"Monica terapiye inanan bir kadın değildi. Problemlerini en iyi kendisinin çözebileceğine inanıyordu."

Başımı salladım. Biliyordum. "Evde," dedim, "Monica'yı sevip sevmediğimi sormuştun?"

"Evet."

"Niye?"

"Çünkü o sevmediğini düşünüyordu." Dina parmağını ağzına götürüp ısırarak bir parça aradı. Hiç kalmamıştı ama. "Tabii kendisini sevgiye layık görmüyordu. Benim gibi. Ama bir fark vardı."

"Neydi bu fark?"

"Monica kendisini sonsuza dek sevebilecek sadece tek bir kişinin olduğunu hissediyordu."

Cevabı biliyordum. "Tara."

"Evet. İşte bu sebeple çocuk sahibi olmak istedi."

Üzücü belki ama pek şaşırmamıştım. Yine, cerrahlıkta olduğu gibi parçaları bir araya getirmeye çalıştım. "Yani Monica artık onu sevmediğini düşünüyordu. Boşanma kararı alacağımdan korkuyordu. Çok kötü durumdaydı. O gece ağlıyordu." Durakladım. Bunları hem kendim hem de Dina için söylüyordum. Bu düşüncenin arkasından koşmak istemiyordum sürekli ama kendime de engel olamıyordum bir türlü. "Çok kolay kınlabilen birisiydi. Sinirleri yıpranmıştı ve Rachel'dan gelen şu telefon mesajını dinledi."

"Eski nişanlından mı?"

"Evet."

383

HARLAN COBEN

"Çekmecende hâlâ onun resimlerini saklıyorsun. Monica da biliyordu bunu. Onun hatıralarını hâlâ saklıyorsun."

Monica'mn arabasındaki Steely Dan CD'sini hatırlayarak gözlerimi kapadım. Üniversite müziği.

Rachel'la birlikte dinlediğimiz müzik. Konuşmaya devam ettim: "Ve bir ilişki yaşayıp yaşamadığımı öğrenmek için bir dedektif tuttu. Tuttuğu kişi de o fotoğrafları çekti."

Dina başıyla onayladı söylediklerimi.

"Eline bir delil geçmişti. Onu başka bir kadın için bırakacağımı zannetti. Dengesiz birisi olduğunu iddia edeceğimi ve uygun bir anne olmadığını söyleyeceğimi düşündü. Ben saygın bir doktorum ve Rachel'in da polisle bağlantısı vardı. Sonunda ilişki bitecek ve sıra Monica için en önemli şeye gelecekti. Tara'nın himayesine."

Dina masadan kalktı. Lavaboda bir bardak yıkadı ve su doldurdu. Yine o sabah neler olduğunu düşündüm. Niye camın kırıldığını duymamıştım? Zil sesini niye duymamıştım? Davetsiz misafirin eve girişini niçin fark edememişim?"

Basit. Çünkü eve kimse girmemişti.

Gözlerim yaşla doldu. "Peki ne yaptı sonra, Dina?"

"Biliyorsun, Marc."

Gözlerimi sıkıca kapadım.

"Bunu gerçekten yapabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Dina. "Sadece rol yaptığını düşünüyordum biliyor musun? Monica çok kötümser birisiydi. Bana nereden silah bulabileceğini sorduğunda kendisini öldüreceğini düşündüm. Ama böyle olacağını hiç..."

"Beni vuracağını mı?"

Hava birden ağırlaştı odada. Müthiş bir bitkinlik çöktü üzerime. Yorgunluktan ağlayamıyordum bile. Ama hâlâ cevapsız sorular vardı. "Bir silah bulmak için senden yardım mı istedi?"

Dina gözlerini silerek başını salladı.

"Yardım ettin mi?"

384

başka şansın yok

"Hayır. Nereden silah bulunacağını bilmiyordum. Evde senin bir silahın olduğunu söylemişti, ama arkasında iz bırakmak istemiyordu. Bu tür bağlantılar kurabileceğini düşündüğü tek bir kişi tanıyordu ve ona gitti."

Şimdi anlıyordum. "Kız kardeşim."

"Evet."

"Stacy ona bir silah verdi mi?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"İkinizin de vurulduğu o sabah Stacy beni görmeye geldi. Stacy'den yardım isteme kararını Monica'yla birlikte almıştık. Böylece Monica ona benden bahsetmiş. Stacy de gelip Monica'mn niçin bir silah almak istediğini sordu. Ona söylemedim, çünkü, şey, gerçekten emin değildim."

Stacy koşarak gitti. Paniklemişim. Doktor Radio'ya ne yapmam gerektiğini sormak istedim, ama bir sonraki oturumum o gün öğleden sonraydı. Bekleyebileceğimi düşündüm."

"Sonra?"

"Ve neler olduğunu hâlâ bilmiyorum, Marc. Gerçekten. Ama seni Monica'mn vurduğunu biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?"

"Korkmuştum. Senin evini aradım. Telefona Monica çıktı. Ağlıyordu. Senin öldüğünü söyledi. Durmadan, 'Ne yaptım ben, ne yaptım ben?' diyordu hıçkırarak. Sonra birden telefonu kapattı. Geri aradım. Kimse cevap vermedi telefona. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra olayı televizyondan öğrendim. Kızının kayıp olduğunu söylediklerinde... Anla-yamıyordum. Hemen bulacaklarını düşündüm. Ama asla bulunamadı. Ve resimlerle ilgili bir şey de duymadım. Bilmiyorum ama, eğer senin resimleri bulmanı sağlayabilirsen, olayla ilgili bazı gelişmeler yaşanabilir diye düşündüm. İkinizle ilgili değil belki ama, kızınız için güzel bir gelişme."

"Niye bu kadar bekledin peki?"

Bir süre gözlerini kapattı. Dua ediyor diye düşündüm.

385

HARLAN COBEN

"Kötü bir dönem geçirdim, Marc. Sen vurulduktan iki hafta sonra buhran geçirip hastanelik oldum. Gerçek şu ki, öylesine bitkin düşmüştüm ki olanları unuttum. Belki de unutmak istedim, bilmiyorum.

Cep telefonum çaldı. Lenn/di arayan. Cevap verdim.

"Neredesin?" diye sordu.

"Dina Levinsky'le birlikteyim."

"Newark Havaalanı'na git. C Terminali'ne. Hemen."

"Neler oluyor?"

"Sanırım," dedi Lenny. Sonra nefesini tuttu, konuşması yavaşladı. "Sanırım Tara'yı nerede bulabileceğimi biliyo-

386

Kırk Dördüncü Bölüm

C Termİndİ'ne Vdrdlğİmdd, Lenny, Continental kayıt masasının yanında duruyordu. Saat akşam 18:00'di. Havaalanı tika basa yorgun insanlarla doluydu. Ofisinde bulunduğu isimsiz notu bana uzattı. Şöyle yazıyordu notta:

Abe ve Lorraine Tansmore

26 Marsh Lane

Hanley Hills, MO

Bu kadar. Sadece isim ve adres. Başka bir şey yok.

"St. Louis yakınlarından bir banliyö," diye açıkladı Lenny. "Konuyla ilgili biraz araştırma yaptım."

Hiç gözlerimi ayırmadan isme ve adrese bakıyordum.

"Marc?"

Başımı kaldırıp Lenny'ye baktım.

"Tansmore ailesi on sekiz ay önce bir kız çocuğu almış evlatlık olarak. Kızı aldıklarında henüz altı aylıkmış."

Lenny'nin arkasında duran görevli, "Sonraki lütfen," dedi. Beni iterek bir kadın geçti.

Geçerken "Afedersiniz" demiş olabilir ama emin değilim.

"St. Louis'e bir sonraki uçuş için rezervasyon yaptım. Bir saat içinde gidiyoruz."

Çıkış kapışma vardığımızda Dina Levinsky'le görüşmemizden bahsettim. Sıkça yaptığımız gibi yine birbirimize bakmadan yan yana oturduk. Konuşmamı bitirince Lenny,

387

HARLAN COBEN

"Şu an bir teorin var" dedi.

"Evet, var."

Kalkış yapan bir uçağı seyrettik birlikte. Karşımızda oturan yaşlı bir çift birlikte Pringles yiyorlardı.

"Olumsuz düşünen bir insanım. Bunu biliyorum. Uyuşturucu bağımlılarınla ilgili ilüzyonlar yaşamam. Ne kadar zararlı olduklarını önceden tahmin edebilirim. Ve sanırım şimdi de yaptığım bu."

"Nereden biliyorsun?"

"Stacy beni vuramazdı. Yeğenini de incitemezdi. Uyuşturucu bağımlısıydı ama yine de beni seviyordu."

"Sanırım/' dedi Lenny, "haklısın."

"Geriye dönüp bakıyorum. Kendi dünyamda o kadar sıkışıp kalmışım ki, hiç göremedim..."

Başımı salladım. Bunun için uygun bir zaman değildi. "Monica ümitsizdi," dedim. "Silah bulamadı veya bulmak zorunda olmadığını düşündü."

"Seninkini kullandı" dedi Lenny.

"Evet."

"Sonra?"

"Stacy neler olduğunu tahmin etmiş olmalı. Eve koştu. Monica'nın yaptıklarını gördü. Tam olarak olayların nasıl geliştiğini bilemiyorum. Belki Monica onu da vurmaya çalıştı. Bu da merdivenlerin yanındaki kurşun izini açıklayabilir. Veya Stacy tepki verdi. Beni seviyordu. Orada uzanmış yatıyordum. Muhtemelen ölmüş olabileceğimi düşündü ve böylece, bilmiyorum, ama Stacy kesinlikle silahlı gelmişti. Ve Monica'yı vurdu."

Uçuş görevlisi birazdan uçağa binileceğini, ama özel durumda olanların, One Pass Gold ve Platinum üyelerinin hemen alınabileceğini anons etti.

"Telefonda Stacy'nin Bacard'ı tanıdığını söylemiştin, değil mi?"

Lenny başıyla onayladı. "Ondan bahsetmişti, evet."

388

başka şansın yok

"Yine tam olarak neler olduğundan emin değilim. Ama düşünüyorum. Ben ölmüşüm. Monica ölmüş. Stacy çılgına dönmüş olmalı. Tara ağlıyor. Stacy bebeği orada bırakamazdı. Böylece Tara'yı yanına aldı. Sonra da tek başına bir bebeğin bakımını üstlenemeyeceğini fark etti. Kafası çok karışmış olmalı. Böylece Bacard'a başvurup bebeğe iyi bir aile bulmasını söylemiş olabilir veya biraz daha kötümser düşünürsem, belki de Tara'yı para karşılığı satmıştır. Bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Lenny başını sallıyordu.

"Üzerinde duracağımız ihtimaller sadece bildiklerimizle sınırlı. Bacard, çocuğu kendileri kaçırmış gibi rol yaparak biraz daha para kazanmaya karar verdi. Ve para verip şu iki deliyle anlaştı. Bacard saç örneğini kolayca alma imkânına sahipti. Herif Stacy'yi kazıkladı. Kıza tuzak kurup olayı üzerine yıkmak istedi."

Lenny'nin yüzünde değişik bir ifade belirdi birden.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedi.

Şimdi bizi anons ediyorlardı.

Lenny ayağa kalktı. "Haydi binelim."

Uçuş bir süre ertelendiği için St. Louis'e yerel saatle gece yarısından sonra inebildik. İşe girişmek için çok geç bir saatti. Lenny, Marriott Havaalanı'nda bir otel rezervasyonu yapmıştı.

Sabaha kadar açık butikten üzerime giyecek bir şeyler aldım. Sabah hastaneyi arayıp Rachel'i sordum. Hâlâ uyuyordu. Zia odasındaaydı. Rachel'in iyi olduğunu söyleyince rahatladım biraz.

Lenny'le otelin açık büfe kahvaltısından yemeye çalıştık. Lenny hiçbir noktayı ihmal etmemişti.

Kiralık bir arabe aşağıda bizi bekliyordu. Rezervasyondaki görevliden Hanley Hills'in tarifini aldık.

Yolda neler gördüğümüzü hatırlamıyorum. Uzaktaki köprü hariç farklı gözükken bir şey yoktu sanırım. Zincir marketler gibi her yer aynıydı Amerika'da. Eleştirmek kolay (ki

389

HARLAN COBEN

ben sıkça yaparım) ama belki de amaçlı yapılmıştır. Herkes bildiği, tanıdığı şeyi sever. Değişime açık olduğumuzu tekrarlarız hep. Ama sonunda, özellikle bu gibi durumlarda aşına olduğumuz şeyler rahatlatır bizi.

Şehre girmek üzereyken bacaklarımı bir titreme aldı. "Burada ne yapacağız, Lenny?"

Cevap vermedi.

"Kapıyı çalıp şöyle mi diyeceğim: Afedersiniz ama bu benim kızım?"

"Polisi arayabiliriz," dedi. "Bırakalım onlar halletsin."

Bunun ne kadar işe yarayacağından emin değildim. Çok yaklaşmıştık. Arabayı sürmeye devam etmesini söyledim. Marh Yolu'ndan sağa saptık. Her yerim titriyordu. Lenny bana cesaret vermek ister gibi bakıyordu ama o da solgun gözüküyordu. Cadde, düşündüğümünden çok daha

gösterişsizdi. Bacard'm bütün müşterilerinin çok varlıklı insanlar olduğunu zannediyordum. Ama bu çift için aynı şeyi söylemek imkânsızdı.

"Abe Tansmore bir okulda öğretmenlik yapıyor," dedi Lenny her zamanki gibi düşüncelerimi okuyarak. "Altıncı sınıfı okutuyor. Lorraine Tansmore ise haftanın üç günü bir kreşte çalışıyor. İkisi de 39 yaşında. 17 yıllık evliler."

İleride, üzerinde 26 - TANSMORE AİLESİ yazan kiraz ağacı tahtasından yapılmış bir tabela gözüktüyordu. Küçük, tek katlı ve sanırım bungalov denilen tarzda bir evdi. Caddedeki diğer evler, bu evin aksine biraz yorgun gözüktüyordu. Evin boyası gülümser gibi panlıyordu güneşte. Bahçede, hepsi çok düzgün biçimde ekilmiş rengarenk çiçekler ve mükemmel budanmış çalılıklar vardı. Üzerinde "Hoş geldiniz" yazan bir paspas görebiliyordum. Ön bahçenin etrafını tahta bir çitle çevirmişlerdi. Evin arkasındaki araç yolunda birkaç yıllıkmış gibi gözüken, steysin bir Volvo duruyordu. Bir de üç tekerlekli bir bisiklet vardı, şu büyük tekerlekli, parlak renkli olanlardan.

Ve dışarıda bir kadın vardı.

390

Lenny arabayı boş bir araziye parketti. Güçlkle görebiliyordum. Çiçek yataklarının içindeki kadın dizlerinin üzerinde duruyordu. Küçük bir bahçıvan küreğiyle çalışıyordu. Kırmızı bir bandanayla saçını arkadan bağlamıştı. Küreği birkaç kez salladıktan sonra koluyla alındaki teri siliyordu.

"Bir kreşte çalıştığını söylemiştin?"

"Haftada üç gün. Kız da onunla gidiyor."

"Kızı hangi isimle çağırıyorlar?"

"Natasha."

Başım la onayladım. Niye bilmiyorum. Bekledik. Kadın, yani Lorraine sıkı çalışıyordu ama yaptığı işten zevk aldığı her halinden belliydi. Hareketlerinde bir dinginlik vardı. Arabamı camını açtım. Kendi kendine ısıkl çaldığını duyabiliyordum. Bu şekilde kaç dakika geçti bilmiyorum. Komşulardan biri geçti yürüyerek. Lorraine ayağa kalkıp el salladı kadına. Komşu da karşılık verdi. Lorraine gülümsüyordu. Komşu yoluna devam etti. Lorraine tekrar el sallayıp işine döndü.

Ön kapı açıldı.

Abe'yi gördüm. Uzun, ince, sıırım gibi bir adamdı ve saçları biraz dökülmüştü. Düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Lorraine ayağa kalktı ve kocasına baktı. Adam da hafifçe elini salladı. Sonra Tara çıktı evden koşarak.

Çevremizde dolanan hava birden durdu. Midem kasıldı. Yanımda kaskatı kesilmiş duran Lenny kendi kendine mırıldandı: "Aman Allah'ım."

Son on sekiz ay içinde bu anı yaşayabileceğime hiç inanmamıştım. Bunun yerine, Tara'nın bir şekilde hayatta ve iyi olduğuna kendimi inandırmaya, hayır kendimi kandırmaya çalışıyordum. Ama şuurlarımda bunun bir kandırmaca olduğuna inanıyordum.

Bana göz kırpmıyordu. Uykumda beni dürtüyordu. Apaçık gerçeği fısıldıyordu kulağıma: Kızımı bir daha asla göremeyeceğimi.

391

Ama işte kızım buradaydı. Tara yaşıyordu.

Minik Tara'nın ne kadar değiştiğini görünce çok şaşırdım. Büyümüştü elbette. Ayakta durabiliyordu. Hatta şu anda gördüğüm kadarıyla koşabiliyordu bile. Ama yüzü... Teşhisimde hiç hata payı yoktu. Umut gözlerimi kör falan etmemişti. Tara'ydı bu. Benim minik kızım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sendeleyerek Lorraine'e doğru koştu. Yüzünü, sadece annelerde görülebilen bir ışıldama kaplayan Lorraine hafifçe eğildi ve çocuğumu kollarına aldı. Şimdi Tara'nın o ahenkli gülüşünü duyabiliyordum. Duyduğum ses kalbimi delip geçti. Yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Lenny elini omzuma koydu. Hafif hafif burnunu çektiğini duyabiliyordum. Abe ismindeki kocası gülümseyerek onlara doğru yürüdü.

Birkaç saat boyunca küçük, mükemmel bahçelerinde onları seyrettim. Lorraine'nin sabırla çiçekleri göstererek tek tek açıklama yaptığını gördüm. Abe'nin, Tara'yı bir at gibi sırtında gezdirdiğini gördüm. Lorraine'nin kızına eliyle toprağı nasıl kapatacağını öğrettiğini gördüm. Bir ara başka bir çift uğradı bahçeye. Onların da Tara'yla aynı yaşta gözüken bir kızları vardı. Diğer baba, kızları arka bahçedeki salıncağı götürdü. Neşeli gülüşmeler kalbimi sızlatıyordu. Sonunda hepsi birlikte içeri girdiler.

Lenny bana döndü. Başımı arkaya yasladım. Bugünün yolculuğumun son durağı olacağını ümit ediyordum. Ama değildi.

Bir süre sonra, "Haydi gidelim" dedim.

392

Kırk Beşinci Bölüm

MdOİÖñ HdVjaldflil'nd geri döndüğümüzde Lenny'ye eve gitmesini söyledim. Kalabileceğini belirtti. Bu işi kendi başıma halledebileceğimi yani kendi başıma halletmek istediğimi söyledim. İstemeyerek de olsa kabul etti.

Rachel'i aradım. Gayet iyiydi. Başımızdan geçenleri ona anlattım. "Harold Fisher"! ara," dedim. "Abe ve Lorraine Tansmore'un geçmişleriyle ilgili geniş çaplı bir araştırma yapmasını rica et. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Orada olmayı o kadar isterdim ki."

"Ben de."

Yatağıma oturdum. Başım avuçlanmm içine düştü. Ağladığımı sanmıyorum. Artık ne hissettiğimi bilmiyordum. Her şey bitmişti. Hemen hemen her şeyi öğrenmiştim, iki saat sonra Rachel geri aradığında bana söylediği hiçbir şey sürpriz olmadı. Abe ve Lorraine güvenilir, sade vatandaşlardı. Abe, ailenin üniversiteden mezun olan ilk çocuğuydu. Aynı bölgede yaşayan kendinden küçük iki kız kardeşi daha vardı. İkisinin de üçer çocukları vardı. LorraineTe, St. Louis'de-ki Washington Üniversitesi'ndeki ilk yılında tanışmışlardı.

Şehre karanlık çöktü. Ayağa kalkıp aynaya baktım. Eşim beni öldürmeye çalışmıştı. Evet, dengesiz bir kadındı. Bunu biliyordum. Muhtemelen o zamanlar da biliyordum bunu. Ama herhalde pek umursamadım. Bir çocuğun yüz kemikleri kırılırsa, iyileşmesi için tekrar yerine yerleştiririm. Ameliyathanede inanılmaz sonuçlar elde ederim. Ancak kendi ailem parçalanırken sadece seyirci kaldım.

393

Şimdi baba olmanın ne demek olduğunu düşündüm. Kızımı seviyordum. Bu kesin. Ama bugün Abe'yi gördüğümde ve Lenny'yi çocukları futbol maçına çalıştırırken gördüğümde, kendi kendime sordum. Babalık için ne kadar uygunum, diye sorguladım kendimi. Mesuliyetlerim geldi aklıma ve saygıyı hak eden birisi olup olmadığımı düşündüm.

Acaba cevabını zaten bildiğim sorular mıydı bunlar?

Yeniden küçük kızım ile birlikte olmayı öylesine şiddetle arzu ediyordum ki. Diğer taraftan da şiddetle bu isteğin tek taraflı olmamasını diliyordum.

Tara öylesine mutlu gözüküyordu ki.

Gece yansı olmuştu. Kalkıp tekrar aynada kendime baktım. Ya doğru olan şey, onu böylece Abe ve Lorraine'le birlikte bırakmaksa? Gerçekten her şeyi burada bırakıp gidecek kadar cesur ve güçlü müydüm acaba? Gözlerimi aynadan ayırmadan kendime meydan okumaya devam ettim. Gerçekten öyle miydim?

Sırtüstü uzandım. Sanırım uyumuşum. Birisi kapıya vurunca irkilerek uyandım. Yatağımın kenarında duran dijital saate bir göz attım. Sabah 05.19'u gösteriyordu.

"Uyuyorum" dedim.

"Doktor Seidman?"

Bir erkek sesiydi.

"Doktor Seidman, adım Abe Tansmore."

Kapıyı açtım. Yalandan James Taylor'u ammsatacak kadar yakışıklı gözüküyordu. Kahverengi bir tişört ve kot giyiyordu. Gözlerine baktım. Mavi gözleri kanlanmıştı. Kendi gözlerimin de aym şekilde olduğunu biliyordum. Uzunca bir süre birbirimize bakıp durduk. Konuşmaya çalıştım, ama yapamadım. Geriye doğru bir adım atıp onu içeri buyur ettim.

"Avukatınız uğradı ve (durdu, güçlükle yutkunarak konuşmaya devam etti) olup biten her şeyi anlattı bize. Lorraine ve ben sabaha kadar uyuyamadık. Sürekli bu konuyu konuştuk. Çok ağladık. Ama en başmdan beri verilmesi gereken sadece bir tek karar olduğunu biliyorduk ikimiz de."

394

başka şansın yok

Abe Tansmore dayanmaya çalışıyordu ama çok kötü görünüyordu. Gözlerini kapattı. "Kızınızı size geri vermek zorundayız."

Ne diyeceğimi bilemedim. Elimi salladım. "Onun için en iyi olan şey neyse onu yapmak zorundayız."

"Benim de yaptığım şey bu zaten Doktor Seidman."

"Bana Marc de, lütfen." Çok aptalca bir şey söylediğimi biliyordum. Ama bunun için hazır değildim. "Eğer uzun sürecek mahkemeler sebebiyle endişe ediyorsan, Lenny..."

"Hayır, konu bu değil."

Biraz daha kaldık ayakta. Odadaki sandalyeyi işaret ettim. Hayır anlamında başım salladı. Sonra bana baktı. "Bütün gece çektiğiniz acıyı hayal etmeye çalıştım. Sanırım hayal bile edemedim. Herhalde yaşamadan kesinlikle hissedilemeyecek acılardan bir tanesi bu. Ama Lorraine'le bu karara varmamızın sebebi kesinlikle çektiğiniz o korkunç acı değil. Kendimizi suçladığımız için de vermedik bu karan. Geriye dönüp baktığımızda neler olup bittiğini araştırmamız gerekirdi diye düşünüyoruz. Bay Bacard'a gittik. Ama ücretler yüz bin dolar geçiyordu. Ben zengin bir adam değilim. Bunu karşılayamazdım ve birkaç hafta sonra Bay Bacard bizi aradı. Acil eve ihtiyacı olan bir bebek olduğunu söyledi. Annesi tarafından terk edilen bir bebek olduğunu, yeni doğmadığını da ilâve etti. İşin içinde doğru olmayan bir şeyler olduğunu sezmiştik ama Bacard, eğer çocuğu istiyorsak hiç soru sormadan harekete geçmemiz gerektiğini söyledi bize."

Tükenmiş gibi gözüküyordu. Yüzünü inceledim. "Haklı bir gerekçesi olsa bile, yanlış bir iş yaptığımızı biliyoruz." Kafam kanşmıştı. "Lorraine ve ben bu hatayı yaptığımız için, çocuğu yetiştirmek için uygun olmadığımızı düşündük. Natasha'nın mutlu olmasını istiyoruz. İyi bir insan olmasını istiyoruz."

"Bunun için ideal kişiler olabileceğinizi düşünüyorum."

Başım iki yana salladı. "Durum öyle değil. Çocuklar, kendilerini yetiştirecek en uygun insanlara verilmiyor. Bu kara-

395

HAKLAN UUBtN

Ben sen ve ben veremeyiz. Bunun, bizim için ne kadar zor bir durum olduğunu bilemezsin. Belki de biliyorsundur."

Başımı çevirdim. Aynadaki görüntüme baktım yine. Bir saniye. Belki daha da az. Ama yeterliydi. Olduğum kişiyi gördüm aynada. Olmak istediğim kişiyi. Ona dönüp şöyle dedim.

"Kızı birlikte yetiştirmemizi istiyorum."

Çok şaşırmıştı. Ben de öyle. "Anlayabildiğimi sanmıyorum," dedi.

"Ben de. Ama yapacağımız şey bu."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum,"

Abe kafasını salladı. "Böyle bir şey olamaz. Sen de biliyorsun."

"Hayır, Abe. Bilmiyorum. Kızımı evine götürmek için geldim buraya ama burada zaten evinde olduğunu gördüm. Onu evinden koparıp götürmem doğru olur mu? İkinci de onun hayatından çıkarmak istemem. Bunun kolay olacağını söyleyemiyorum. Çocuklar kendi aileleri ve üvey aileleri tarafından ayrı evlerde yetiştirilebilir. Boşanmalar, ayrılıklar ve daha bir sürü şey oluyor. Hepimiz bu küçük kıızı seviyoruz. Birlikte başarabiliriz."

Adamın ince yüzü, yeni bir umutla aydınlanmıştı. Birkaç saniye boyunca konuşamadı. Sonra,

"Lorraine lobide bekliyor. Gidip onunla konuşabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

Konuşmaları fazla uzun sürmedi. Kapı çalındı. Kapıyı açtığımda odaya önden Lorraine, arkasından da Abe girdi. Tara kollarında uyuyordu. Lorraine önümden çekildi. Abe bir adım daha yaklaştı. Dikkatli bir şekilde kızımı bana uzattı. Kucağıma aldım. Kalbim alev alev yanıyordu. Tara kımıldamaya başladı. Sonra yaygarayı bastı. Hâlâ kucağımda tutuyordum. Pşşş, pşşş diyerek kucağımda öne arkaya salladım kızımı.

Biraz sonra rahatlayıp yeniden derin bir uykuya daldı kucağımda.

396

Kırk Altıncı Bölüm

Takvime bdkinCd her şey yine ters gitmeye başladı.

İnsan beyni inanılmaz. Elektrik ve kimyasalların acayip bir karışımı. Başlı başına bir bilim dalı. Evrene dair bildiğimiz şeyler, beyin, beyincik, soğancık ve diğer bölümlerin acayip işleyişiyle ilgili sahip olduğumuz bilgilerden daha fazladır herhalde. Tüm hünerli bileşimler gibi, beynimizin belirli bir katalizöre nasıl tepki göstereceğini bilemiyoruz.

Duraklamam için sebep teşkil edebilecek birkaç şey vardı. Rachel da, ben de, FBI'dan veya polis teşkilatından birilerinin Bacard'a ve birlikte çalıştığı insanlara olaylarla ilgili bilgi

sızdırdığını düşünmüştük. Ama Stacy'nin Monica'yı vurmasını içeren teoriyle bir türlü uyuşmuyordu bu şüphe. Bir de Monica'nın cesedinin bulunduğu çıplak olduğu gerçeği vardı. Şimdi niye olduğunu anlayabiliyorum, ama bir şey var ki, Stacy böyle bir şey yapmış olamaz. Ama asıl katalizör, sanırım takvime bakıp günlerden Çarşamba olduğunu görünce oluştu. Vurulma ve kaçırılma olayı Çarşamba günü gerçekleşmişti. Elbette geçen on sekiz ay içinde birçok çarşamba günü vardı. Haftanın herhangi bir günü anlamsız bir veri gibi gözükebilir. Ama bu kez, bu kadar çok şey öğrendikten ve beynimde tüm yeni verileri hazmettikten sonra, birbiriyle uyuşmayan bir şeyler çıkıyordu ortaya. Tüm bu küçük sorular, şüpheler, tuhafıklar, doğru olduğuna inanıp asla inceleme ihtiyacı hissetmediğim şeyler... Hepsi biraz yön değiştirmiş-

397

HARLAN COBEN

ti sanki ve sonunda gördüğüm şey, hayal ettiklerimden çok daha kötüydü.

Yine Kasseltona'a dönmüştüm; her şeyin başladığı evime. Düşüncelerimi doğrulaması için Hckner'i aradım.

"Karım ve ben 38'lik silahlarla vurulmuştuk, değil mi?"

"Evet."

"Ve iki farklı silah olduğundan eminsiniz?"

"Kesinlikle."

"Bu silahlardan biri de bana ait olan Smith Wesson'du?"

"Bunları zaten biliyorsun, Marc."

"Balistik inceleme raporlarının hepsini aldınız mı?"

"Birçoğunu."

Dudaklarımı yalayıp kendimi hazırladım. İnanılmaz bir şekilde yanılıyor olmayı istiyordum.

"Benim silahımla kim vuruldu? Ben mi Monica mı?"

Çekingen bir ses tonuyla konuştu: "Şimdi bütün bu sorulan niçin soruyorsun?"

"Meraktan."

"Ah, tabii. Bir saniye bekle." Kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordum. Boğazım kupkuru olmuştu.

Neredeyse telefonu kapatıyordum. "Karın."

Dışarıda parkeden araba sesini duyunca ahizeyi yerine koydum. Lenny kapıyı açtı. Kapıyı vurmamıştı. Zaten Lenny asla böyle bir şey yapmazdı.

Kanepede oturuyordum. Büyük bir sessizliğin hâkim olduğu evde in cin top oynuyordu.

Yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeyi kaç kez görmüş olabileceğimi düşündüm. Diş telleri ağzından taşarken gülümseyişini hatırladım. Kızakla Goretz'lerin arka bahçesinde kayarken ağaca toslayışını ve vücudundan kanlar akarken yerde öylece yatışını hatırladım. Şu iriyarı Tony Merruno'nun üçüncü sınıfta benimle giriştiği kavgayı ve Lenny'nin aramıza nasıl daldığını hatırladım. Tonny Merronu, Lenny'nin gözlüklerini kırmıştı. Ama Lenn/nin buna aldırışım sanmıyorum.

Onu çok iyi tanıyordum. Belki de hiç tanı mıyordum.

398

başka şansın yok

Yüzümdeki ifadeyi görünce, birden Lenny'nin yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Bu sabah raketbol oynayacaktık, Lenny. Hatırlıyor musun?"

Elindeki bardakları masamın ucuna koydu.

"Kapıyı hiç çalmıyorsun. Her zaman açıp dalıyorsun içeriye. Bugün olduğu gibi. Eee, neler oldu

Lenny? Beni almaya geldin. Kapıyı açtın."

Başını sallamaya başladı, ama artık biliyordum.

"İki silah, Lenny. Seni ele veren şey."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi ama sesinde hiç bir inandırıcılık yoktu.

"Stacy'nin Monica'ya silah vermediğini öğrendik. Yani Monica benim silahımı kullandı diye düşünmüştük. Ama bak, benimkini kullanmamış. Demin balistik raporlarını inceledim. Çok komik. Monica'nın benim silahımla vurulduğunu bana daha önce hiç söylemedin. Ben diğer silahla vurulmuşum."

"Eeee?" dedi Lenny birden yine avukat kimliğine bürünerek. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Belki Stacy ona bir silah verdi."

"Evet verdi" dedim.

"Tamam o zaman. Mantıksız bir şey yok ki."

"Açıkla o halde."

Ayaklarını kıyıldattı. "Belki Stacy, Monica'ya silah bulma konusunda yardım etti. Monica da seni bu silahla vurdu. Stacy olaydan birkaç dakika sonra eve geldiğinde, Monica bu kez onu vurmaya çalıştı." Lenny nasıl olduğunu göstermek için merdivenlere doğru yürüdü. "Stacy üst kata kaçtı. Monica ateş etti. Şuradaki kurşun deliği de bunu gösteriyor. Sonra Stacy yatak odasından senin silahını kapıp aşağıya indi ve Monica'yı vurdu."

Ona baktım. "Yani bu şekilde mi gelişti olay, Lenny?"

"Bilmiyorum. Olabilir yani."

Biraz bekledim. Lenny yüzünü başka yöne çevirmişti.

399

HARLAN COBEN

"Bir problem var" dedim.

"Neymiş?"

"Stacy silahı nereye sakladığımı bilmiyordu. Silahı sakladığım kasanın şifresini de bilmiyordu." Bir adım daha yaklaştım. "Ama sen biliyordun Lenny. Bütün yasal dokümanlarımı orada saklıyordum. Sana her konuda güvendim. Şimdi gerçeği istiyorum. Monica beni vurdu. O sırada sen içeri girdin. Beni yerde yatarken gördün. Ölmüş olduğumu mu düşündün?"

Lenny gözlerini kapattı.

"Anlat, Lenny"

Yavaşça kafasını salladı. "Kızını sevdiğini düşünüyorsun," dedi. "Ama aslında bu konuda hiçbir fikrin yok. Hissettiğin tek şey, bu sevginin her geçen gün giderek daha da büyüdüğü.

Çocuğunla ne kadar çok vakit geçirirsen, o kadar derin bir sevgiyle bağlanıyorsun. Olaydan önceki gece eve geldiğimde Marianne ağlıyordu, çünkü okuldaki birkaç kız onunla alay etmişlerdi. Yattığımda kendimi kötü hissediyordum ve birden bir şey fark ettim. Sadece en üzgün çocuğum kadar mutlu olabilirim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Bana neler olduğunu anlat" dedim.

"Bal gibi anlıyorsun. O sabah senin evine geldim. Kapıyı açtım. Monica telefundaydı. Silahı hâlâ elinde tutuyordu. Sana doğru koştum. Gözlerime inanmadım. Nabzını kontrol ettim, ama..."

Kafasını salladı. "Monica çılgın atmaya başladı, çocuğunu kimsenin almasına izin vermeyeceğini söylüyordu bağıarak. Silahını bana doğru doğrulttu. Kesinlikle öleceğimi düşündüm. Geri kaçıp merdivenlere doğru koştum. Yukarıda silahının olduğunu biliyordum. Bana ateş etti." Tekrar gösterdi eliyle. "Şuradaki kurşun deliği."

Durdu. Derin derin nefes alıp verdi. Bekledim.

"Senin silahını kaptım."

"Monica seni takip etti mi yukarıya kadar?"

Sesi alçak çıkıyordu. "Hayır." Göz kırpmaya başladı. "Belki telefon açmayı denemeliydim. Belki evden dışarı kaç-

400

başka şansın yok

malıydım. Bilmiyorum. Bu konuyu yüzlerce kez düşündüm. Şimdi nasıl davranmam gerektiğini düşünüyorum. Ama sen, en iyi arkadaşım, orada ölü olarak yatıyordun. Aşağılık kadın da delirmiş bir halde bağıarak kızıyla kaçacağını söylüyordu, manevî çocuğumla. Zaten bir el ateş etmişti. Ne yapacağını bilemiyordum."

Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Lenny?"

"Neler olduğunu bilmiyorum, Marc. Gerçekten bilmiyorum. Gizlice tekrar merdivenlerden aşağıya indim. Silah hâlâ elindeydi..." Sesi gitti.

"Sen de onu vurdun?"

Başıyla onayladı. "Onu öldürmek istememiştim. En azından ben öyle düşünüyorum. Ama birden seni cansız bir halde orada yatarken gördüm yine. Polisi arayacaktım. Ama bunun nasıl algılanacağından emin değildim. Monica'yı kötü bir açıdan vurmuştum. Sırtının bana dönük olduğunu iddia edebilirlerdi."

"Seni tutuklayacaklarını mı düşündün?"

"Elbette. Polisler benden nefret eder. Başarılı bir savunma avukatıyım. Sen farklı bir şey yapacaklarını mı düşündün?"

Cevap vermedim. "Sen de camı kırdın?"

"Dışarıdan," dedi. "Böylece eve gizlice girilmiş gibi göstermek istedim."

"Ve Monica'nın elbiselerini çıkardın?"

"Evet."

"Sebeb neydi?"

"Elbiselerinin üzerinde barut artıklarının kaldığım biliyordum. Ateş ettiği anlaşılabilirdi. Olaya rastgele bir saldırı süsü vermeye çalıştım. Bu yüzden Monica'nın elbiselerini çıkardım. Elini de kolonyalı mendille sildim."

Beni rahatsız eden şeylerden biriydi bu. Monica'nın çıplak olması. Stacy'nin polisten kurtulmak için böyle bir şey yapma ihtimali vardı belki, ama yine de Stacy'nin bu kadar

401

HARLAN COBEN

ince düşünebileceğine inanamamıştım. Ama elbette, Lenny bir savunma avukatıydı. Şimdi konunun asıl can alıcı yerine geliyorduk. İkimiz de bunun farkındaydık. Kollarımı uzattım.

"Tara'dan bahset bana."

"Tara benim manevî çocuğumdur. Onu korumak benim görevimdi."

"Anlamadım."

Lenny ellerini açtı. "Sana bir vasiyet yazman için kaç kez yalvardığımı hatırlıyor musun?"

Kafam karışmıştı. "Bunun konumuzla ne alâkası var şimdi?"

"Biraz düşün. Bütün bunlar yaşanırken, yani başın beladayken tıp eğitiminde aldığım bilgilere başvurdun, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Ben bir avukatım, Marc. Ben de aynı şeyi yaptım. İkiniz de ölüydünüz. Tara diğer odada ağlıyordu. Ve ben, Avukat Lenny, neler olabileceğini hemen fark ettim."

"Neler olabilirdi?"

"Bir vasiyet bırakmadın. Çocuğun bakımını üstlenmek için bir isim belirtmedin. Anlamıyor musun? Bu durumda çocuğun bakımını Edgar üstlenecekti."

Yüzüne baktım. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Annen hak iddia edebilirdi, ama Edgar'ın mal varlığını göz önüne alırsak annenin hiç şansı kalmazdı. Zaten babanın üzüntüsü ona yetiyor. Ayrıca altı yıl önce içkili araba kullanmaktan yargılanmıştı. Çocuğun vesayeti kesin Edgar'a kalacaktı."

Şimdi anlıyordum. "Ve sen de buna izin veremezdin."

"Ben Tara'nın manevî babasıyım. Görevim onu korumaktı."

"Ve Edgar'dan da nefret ediyordun."

Başını salladı. "Babama yaptıklarını unuttum mu sanıyorsun? Evet, belki biraz suuraltıma ittim olayı. Ama Edgar Port-

402

başka şansın yok

man şeytanın ta kendisi. Bunu biliyorsun. Monica'nın, babasını niye hayatından çıkardığını düşünsene. Kendi kızma yaptıklarını, senin kızına da yapmasına izin veremezdim."

"Böylece Tara'yı yanma aldın."

Başıyla onayladı.

"Onu Bacard'a görürdün."

"Evet, müvekkilimdi. Yaptığı işi ayrıntılarıyla olmasa da biraz biliyordum. Ayrıca bu sırrı kimseye söylemeyeceği konusunda da ona güveniyordum. Ona elindeki en iyi aileyi istediğimi söyledim. Parayı, gücü falan unut. İyi insanlar istiyordum."

"Böylece Tara'yı Tansmores ailesine verdi."

"Evet. Anlamalısın. Senin öldüğünü düşünmüştüm. Herkes böyle düşünüyordu. Sonra bitkisel hayata girdin. Sen iyileştiğinde ise her şey için çok geçti artık. Kimseye söyleyemezdim.

Kesinlikle hapse atarlardı beni. Ailemin durumu ne olurdu o zaman, tahmin edebiliyor musun?"

"Vay be, tahmin bile edemiyorum" dedim.

"Bu yaptığın hiç de adilce değil, Marc."

"Adil olmak zorunda değilim."

"Hey, bu olanların hiçbirini ben istemedim!" Bağırarak konuşuyordu. "Korkunç bir durumla karşı karşıyaydım. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım kızın için. Ama benim de ailemi kurban etmemi bekleyemezdin."

"Ailen yerine beni kurban ettin?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Evet, elbette. Çocuklarımı korumak için her şeyden vazgeçebilirim. Her şeyden. Sen farklı mısın sanki?"

Şimdi sessiz kalma sırası bendeydi. Daha önce de söylemiştim: Kızım için hiç düşünmeden kendi hayatımı feda edebilirdim. Ve gerçeği söylemek gerekirse, mecbur kalırsam, başkalanmı de.

"İster inan, ister inanma, bunu çok soğukkanlı bir şekilde düşünmeye çalıştım," dedi Lenny. "Fayda-zarar analizi. Eğer gerçeği açıklarsam karımın ve dört çocuğumun hayatı-

403

HARLAN COB EN

nı mahvedecektim, sen de kendi çocuğunu mutlu bir yuvadan koparmış olacaktın. Eğer sessiz kalırsam..." omzunu silktilti. "Evet, çok çektin. Böyle olmasını istemiyordum. Senin bu halin beni de çok yaralıyordu beni. Ama yerimde olsan sen ne yapardın?"

Bunu düşünmek bile istemiyordum. "Ama atladığın bir nokta var" dedim.

Gözlerini kapattı ve anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

"Stacy'ye ne oldu?"

"Onun zarar görmesi gerekmiyordu. Senin de dediğin gibi. Monica'ya silahı o sattı ve akli başına gelince de onu engellemek için harekete geçti."

"Ama eve geldiğinde çok geçti?"

"Evet."

"Seni gördü mü?"

Başıyla onayladı. "Bak, ona her şeyi anlattım. Yardım etmek istedi, Marc. Doğru olanı yapmak istiyordu. Ama sonunda, alışkanlığını yenemedi."

"Sana şantaj mı yaptı?"

"Para istedi. Ben de verdim. Aslında bu o kadar da önemli değildi. Ama o oradaydı. Bacard'a gittiğimde ona olup biten her şeyi anlattım. Anlamalısın. Senin öleceğini düşünüyordum. Ama ölmedin ve olayın nasıl olduğunu öğrenemez-sen deliye döneceğini biliyordum. Kızın kayıptı. Bacard'a bundan bahsettim. O da kaçırılma aldatmacası fikrini attı ortaya. Hepimiz çok para kazanacaktık."

"Bunun için sen de mi para aldın?"

Lenny sanki ona tokat atacakmışım gibi hissederek geriye doğru çekildi. "Elbette almadım. Kendi payımı Tara'nın okulu için vesayet fonuna yatırdım. Bu çocuk kaçırma hikâyesi hoşuma gitmişti. En sonunda sanki Tara ölmüş gibi başlayacaklardı olayı. Böylece sen de bir sonuca ulaşmış olacaktın. Ayrıca bu şekilde Edgar'ın parasını alıp, en azından bir kısmını Tara'ya aktarabilecektim. Her açıdan kârlı bir işmiş gibi gözüküyordu."

404

başka şansın yok

"Ama?"

"Ama Stacy'yi duyduklarında uyuşturucu bağımlısı bir kıza güvenemeyeceklerini söylediler. Gerisini biliyorsun zaten. Parayı yem olarak kullanıp tuzağa düşürdüler kızı. Gizli kameraya yakalanmasını sağladılar. Sonra bana hiçbir şey söylemeden onu öldürdüler."

Biraz düşündüm. Stacy'nin kabindeki son anlarını hayal ettim. Acaba öleceğini biliyor muydu? Yoksa yalnızca aldığı uyuşturucunun etkisiyle sürüklenip gittiğini mi sanıyordu?

"Köstebek sen miydin?"

Cevap vermedi.

"İşe polisin karıştığını onlara sen söyledin."

"Anlamıyor musun? Fark eden bir şey yoktu ki. Hiçbir zaman Tara'yı geri vermeye niyetlenmediler. Zaten Tara, Tansmore ailesiyle yaşıyordu. Fidyeye teslimatından sonra her şeyin sona erdiğini düşündüm. Hepimiz artık olayların sona ermesi için çalışıyorduk."

"Sonra ne oldu peki?"

"Bacard tekrar fidye istemeye karar verdi."

"Sen de işin içinde miydin?"

"Hayır, bu kez beni halkanın dışında bıraktı."

"Ne zaman öğrendin ikinci fidye olayını peki?"

"Hastanede sen söylediğinde. Çok sinirlenmiştim. Hemen onu aradım. Sakin olmamı ve bizi suçlayabilmeleri için ortada hiçbir delil bırakmadıklarını söyledi."

"Ama onları suçlayacak delilleri bulduk."

Başıyla onayladı.

"Ve Bacard'a yaklaştığımı biliyordun. Sana telefonda söylemiştim."

"Evet."

"Bir saniye." Bütün vücudum baştan ayağa ürperdi. "Sonunda Bacard ortalığı temizlemek istedi. Şu iki deliyi çağırdı. Lydia adındaki kadın Tatiana'yı öldürmek için çıktı. Heshy de Deniße Vanech'le ilgilenmesi için gönderildi. Ama..." -burayı iyice düşündüm- "...ama Steven Bacard'ı

405

HARLAN COB EN

gördüğümde daha yeni vurulmuştu. Hâlâ kan geliyordu vücudundan. Bu cinayeti ikisinden biri işlemiş olamaz."

Kafamı kaldırıp baktım. "Onu sen öldürdün, Lenny."

Sesini hırs bürümüşü. "Bunu isteyerek mi yaptığımı sanıyorsun?"

"İstemediysen niye yaptın?"

"Ne demek niye? Bacard'm elinde benimle ilgili büyük bir koz vardı. Her şey ters gitmeye başladığında polislerin dikkatini benim üzerime çekmekle tehdit etti beni. Seni ve Monica'yı benim vurduğumu ve Tara'yı ona benim götürdüğümü iddia edebilirdi. Daha önce de söyledim sana, polisler benden nefret eder. Bir sürü kötü herifi hapse girmekten kurtardım bugüne kadar. Bu herifle hemen anlaşma yaparlardı."

"Hapse girebilirdin yani?"

Ağlamaklı gözlerle bakıyordu.

"Çocukların hayatı zindan olurdu?"

Başını salladı.

"Bu yüzden sen de soğukkanlı bir şekilde adam öldürdün."

"Ne yapabiliyordum ki? Bana öyle ters ters bakıyorsun ama, sen de derinlerde bir yerde gerçeği hissediyorsun aslında. Bu senin pisliğindi. Pisliğini temizlemek için tuzağın içine atladım. Çünkü seni önemsiyordum. Çocuğuna yardımcı olmak istiyordum." Durdu, gözlerini kapattı ve devam etti, "Ve eğer Bacard'ı öldürürsem, seni kurtarabileceğimi biliyordum."

"Beni mi?"

"Yine fayda-zarar analizi, Marc."

"Ne diyorsun sen Allah aşkına?"

"Her şey bitmişti. Bacard ölürse tüm suçlamalar onun üzerine kalacaktı. Her şey. Ben temize çıkacaktım." Lenny biraz yaklaştı ve tam önümde dikildi. Bir ara beni kucaklayacağını sandım. Ama hiç kıpırdamadı.

406

"Senin huzura kavuşmanı istiyordum, Marc. Ama asla başaramadım. Artık biliyordum. Kızını bulana kadar bu imkânsızdı. Bacard ölüyken ailem güvendedi. Böylece artık sana gerçekleri söyleyebileceğimi düşündüm."

"Böylece şu isimsiz notu yazıp Eleanor'un masasına bıraktın."

"Evet."

Başımı salladım ve Abe'nin sözleri yankılandı kulaklarımda. "Haklı bir gerekçe için yanlış bir şey yaptın."

"Kendini benim yerime koy. Sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum" dedim.

"Her şeyi senin için yaptım."

Ve en üzücü olan kısım, gerçeği söylüyor olmasıydı. Ona baktım.

"Sen benim en iyi arkadaşım, Lenny. Seni seviyorum. Karını seviyorum. Çocuklarını seviyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Polise gideceğimi söylersem, beni de öldürür müsün?"

"Asla" dedi.

^

Ama ona olan inancım, ona olan sevgim ve onun da bana olan sevgisi kadar net değildi.

407

Son

Bir yıl geçti.

İlk iki ay içinde sık sık St. Louis'e giderek Abe ve Lorra-ine'le neler yapabileceğimizi konuştuk. Yavaş yavaş başladık. İlk birkaç ziyarette Abe ve Lorraine'e odada kalmalarını rica ettim. Nihayet Tara'yla baş başa bir yerlere gitmeye başladık, park, hayvanat bahçesi, alışveriş merkezindeki atlı karınca, ama yine de tedirgin davranyordu. Bana alışması biraz zaman aldı. Bunu anlayabiliyordum.

Babam on ay önce uyurken son nefesini verdi. Cenazeden sonra Marsh Lane'de Abe ve Lorraine'nin evinin iki cadde altında bir ev satın alıp buraya taşındım. Abe ve Lorraine olağanüstü insanlar. Şunu duymalısınız: "Kızımız"ı Tasha adıyla çağırıyoruz. Bir düşünün. Natasha'nın kısaltılmış hali ve Tara'ya yakın bir isim. İçimdeki cerrah bu ismi çok sevdi. Yine bir şeylerin ters gitmesini bekledim. Ama ters giden bir şey olmadı. Biraz garip ama fazla sorgulamıyorum. Annem de bir apartman dairesi satın alıp buraya taşındı. Babam ölünce, artık onun da Kasselton'da kalması için bir sebep kalmamıştı. Yaşanan tüm bu trajedilerden sonra (babamın hastalığı, Stacy, Monica, saldırı, kaçırılma) ikimiz için de yeni bir başlangıç ihtiyacı doğmuştu. Annem yanımda olduğu için çok mutluyum.

Arada bir Verne'le konuşuyorum. İlkbaharda, bir RV20 festivali sırasında Katarina'yla birlikte Verne Junior ve

20 Recreation Vehicle: Karavanla katılman kamp faaliyeti, (ç.n)

408

uaşna şansın yuk

Perry'yi alıp geldiler. Birlikte harika bir hafta geçirdik. Verne beni balığa götürdü, ilk tecrübemdi. Bayağı sevdim bu işi. Bir dahaki sefere ava çıkmak istiyor. Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim ama Verne çok ısrarcı birisi.

Edgar Portman'la çok fazla konuşmuyorum. Tasha'nın doğum gününde hediye yolluyor. İki kez de aradı. Umarım yakında gelip torununu görür. Ama ikimiz de acayip bir suçluluk duyuyoruz. Daha önce de söylediğim gibi. Monica belki dengesizdi. Belki sadece kimyasal bir olaydı. Psikolojik problemlerin bir çoğunun, yaşanan şeylerden çok, fizikî şartlardan ve hormonal bozukluklardan kaynaklandığını biliyorum. Yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Ama sonuç olarak, temeli ne olursa olsun ikimiz de Monica'yı hayal kırıklığına uğratmıştık.

Casselton'dan ayrılmam, önceleri Zia'yı çok olumsuz etkilemiş, ama sonradan bunun kendisi için iyi bir fırsat olduğunu fark etmişti. Uygulama için yeni bir doktorla çalışmaya başladı.

Bayağı iyi bir doktor olduğunu duydum. St. Louis'de One World WrapAid'in bir şubasını açtım. Şu ana kadar faaliyetlerimin fena gittiği söylenemez.

Lydia veya Larrisa Dane paçayı kurtaracak. Oynadığı mükemmel oyun sayesinde cinayet davasından yırttı ve sağda solda sürekli "taciz edildim" diye demagoji yaparak dört ayak üzerine düştü. Yeniden meşhur oldu, Tatlı Peri Trixie'nin yeniden dönüşü... Oprah dergisine çıktı ve Heshy'nin esaretinde geçirdiği azap dolu yılları gözyaşlarıyla anlattı. Sık sık televizyona çıkardılar. O televizyona çıktığında seyircilerin soluğu kesiliyordu adeta. Heshy iğrenç bir adamdı izleyenlere göre. Lydia ise güzel bir kadın. Bütün dünya böyle inanıyordu. Etrafta dolanan dedikodulara göre yakında çekilecek bir televizyon filminde kendi hayatını oynayacakmış.

Bebek kaçırma davasıyla ilgili olarak FBI, "kanunları uygulama" karan aldı; yani kötü adamları adaletle teslim edeceklerdi. Kötü adamlar, Steven Bacard ve Denişe

409

Vanech'di ve ikisi de ölmüştü. Yetkililerin yaptığı açıklamaya göre hâlâ kayıtlar inceleniyormuş, ama işin açıkçası hiç kimse hangi çocuğun nerede olduğunu ortaya çıkarmak için büyük gayret göstermiyor. Sanırım en iyisi de bu.

Rachel'in yaraları tamamen iyileşti. Sonunda kulağıyla ilgili tedaviyi kendim yaptım. Gösterdiği cesaret basında sıkça yer aldı. Bebek kaçırma mafyasını çökerttiği için insanların gözünde büyük bir itibar kazandı. Böylece FBI tekrar onunla çalışmak istedi. Tayinini St. Louis'e istedi ve kabul edildi. Tahmin edebileceğinizden de çok seviyorum onu. Ama masallardaki gibi mutlu bir son bekliyorsanız, kesin bir şey söyleyebilmem mümkün değil.

Onsuz bir hayatı düşünemiyorum bile. Onu kaybettiğimi düşününce hastalanıyorum. Ama hâlâ her şeyin yeterli olduğundan emin değilim. Hâlâ rahatsız eden bir şeyler var ve her şeyi karman çorman ediyor. O gece yarısı açılan telefonu ve hastanenin önünde boy göstermesini anlıyorum ama bu hareketlerin sonunda ölüme ve yıkıma sebep olduğunu da biliyorum.

Rachel'i suçlamıyorum, elbette. Ama burada üzerinde durulması gereken bir nokta var.

Monica'nın ölümü bize ikinci bir şans tanıdı. Sanki daha önceden hesaplanmış gibi hissediyorum bazen. Verne beni ziyaret ettiğinde bütün bunları açıklamaya çalıştım. Bana yine budala bir herif olduğumu söyleyip durdu. Sanırım Verne haklı.

Kapı çalıyor. Bacağıma birisinin sıkıca sarıldığını hissediyorum. Evet, bu Tasha. Onun hayatına tam anlamıyla girebildim artık. Ne de olsa çocuk, yetişkinlerden daha çabuk uyum sağlayabiliyor. Rachel karşıda, kanepenin üzerinde oturuyor. Ayaklarını altına almış. Ona

bakıyorum, sonra Tasha'ya ve harikulade bir mutlulukla korku karışımı bir şeyler hissediyorum içinde. Bu iki duygu yani mutluluk ve korku sürekli yanımdalar. Çok seyrek de olsa bazen tek başlarına kalabiliyorlar.

"Bir saniye şekerparem," diyorum kızıma. "Hadi gidip kapıya bakalım, tamam mı?"

"Tamam."

UPS kargo şirketinden bir adam bekliyor kapıda. Elinde paketler var. Paketleri içeri getiriyorum. İade adresine bakınca o tanıdık sızı kaplıyor her yanıma. Minik etiketin üzerinde Lenny ve Cheryl Marcus, Kasselton, New Jersey yazıyor. Tasha başını kaldırıp bana bakıyor.

"Benim hediyem mi?"

Polise Lenny'le ilgili hiç birşey söylemedim. Ne de olsa ortada hiç delil yoktu. Yalnızca bana itiraf etmişti. Mahkemede delil olarak bile sayılmazdı bu. Ama sessiz kalmamın sebebi bu değildi.

Cheryl'in her şeyi bildiğinden şüpheleniyorum. Belki de ta başından beri biliyordu. O gece RachelTa birlikte kapılarını çaldığımızda, merdivenlerde dururken yüzünün aldığı ifadeyi hatırlıyorum, kızgın bakışlarını ve şimdi kendi kendime soruyorum: Bu davranışlarının sebebi acaba kızgınlık mıydı, yoksa korku muydu? Sanırım ikincisi.

Aslında Lenny haklıydı. Her şeyi benim için yaptı. Evi öylece terk edip gitseydi neler olurdu acaba? Bilmiyorum. Her şey daha kötüye gidebilirdi. Lenny, onun yerinde olsaydım aynı şeyleri yapar mıydım diye sormuştu bir keresinde. O zamanı düşünürsek, muhtemelen yapmazdım. Belki o kadar iyi bir insan olmadığımın. Ama bahse girerim Verne yapardı. Lenny, ailesini kurban etmeden kızımı korumaya çalışıyordu. Ancak yine de yüzüne gözüne bulaştırmıştı işte. Vay be, onu özlüyorum. Hayatımda ne kadar büyük bir yer kapladığını düşünüyorum. Bazı günler ellerim ahizeye uzanıyor ve onun numarasını tuşlamaya başlıyorum. Ama son rakama basamıyorum bir türlü. Lenny'le bir daha asla konuşmayacağım. Hiçbir zaman. Bunu biliyorum ama hâlâ fena halde içimi acıtıyor bu.

Sonra dönüp kendi kızıma bakıyorum, yanımda, emin ellerde. Tasha hâlâ gözünü dikmiş pakete bakıyor. Manevî babasmdan bir hediye geldi. O garip günde Abe'yle ilk tanışmamızı hatırlıyorum. Bana haklı gerekçesi olsa bile yanlış bir şeyi yapamayacağını söylemişti.

Lenny'yle ilgili nasıl bir tutum izleyeceğime karar vermeden önce bu cümle üzerinde çok düşündüm.

Sonunda neredeyse arıyordum.

Bazen her şeyi birbirine karıştırıyorum. Doğru bir gerekçeyle yanlış bir şey mi yaptı, yoksa yanlış bir gerekçeyle doğru bir iş mi? Yoksa ikisi de aynı kapıya mı çıkıyor. Haklı gerekçe? Yanlış gerekçe? Kim bilir?

Tasha başını yana eğip burnunu oynatıyor. "Babacım?"

"Bir şey yok tatlım" diyorum yavaşça.

Tasha çocuksu bir tavırla omzunu silkiyor. Rachel başını kaldırıp bakıyor. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Paketi alıp dolabın en üst rafına koyuyorum. Sonra dolabın kapağını kapatıp kucağıma alıyorum kızımı.

Teşekkürler

Yazar (kendime üçüncü tekil şahısla seslenmeye bayılıyorum), aşağıdaki listede isimleri bulunan herkese teknik desteklerinden dolayı teşekkür eder: Columbia Üniversitesi New York Presbiteryan Çocuk Hastanesi Pedyatrik Acil Servis Şefi Doktor Steven Miller, New Jersey Eyalet Avukatı Christopher J. Christie, Covenant House Newark Medikal Yöneticisi Doktor Anne Armstrong Coben, Diş Hekimi Lois Foster Hirt, FBI'dan Jeffrey Bedford, FBI'dan Gene Riehl (emekli), kayınbiraderim, olağanüstü rönesans adamı Andrew McDade. Muhtemelen tüm hatalar yalnızca ve yalnızca onlara aittir. Ne de olsa uzman olan onlar, öyle değil mi? Ben niye sorumluluğu üzerime alayım?

Aynı zamanda Carole Baron, Mitch Hoffman, Lisa Johnson ve Dutton and Penguin grubundaki (ABD) herkese, Jon Wood, Susan Lamb, Malcolm Edwards, Anthony Cheetham, Juliet Ewers, Emily Furniss ve Orion'daki herkese. Her zaman güvendiğim Aaron Priest, Lisa Erbach Vance, Maggie Griffin ve Linda Fairstein'e teşekkür ederim.

Ah, tabii, son engelin üzerinden atlayabilmem için beni serbest bırakan Katharina Foote ve Rachel Cooke'a da çok teşekkürler.

Yazar hakkında

Harlan Coben, Edgar, Shamus ve Anthony ödülllerinin üçünü birden kazanan ilk yazar olma unvanına sahiptir. Dünya çapında çok satan çeşitli romanları bulunan yazar, Book of the Month Kulübü'nün ödülleri de kazanmıştır. Harlan Coben, ailesiyle New Jersey'de yaşamaktadır. Depremle ilgili gerçeği bilenler susturulmalıydı. ^

DEPREM

Ünlü bir foto muhabiri olan Alex Graham, depremle ilgili her şeyi görmüştü. Ancak son görevi sırasında gördükleri, onu büyük bir tehlikenin içine itti. Tahmin ettiğinden çok daha ciddi bir durumla karşı karşıya kalmıştı. Depremle ilgili resmî açıklamalar, yalnızca bir senaryodan ibaretti. Gerçeği bilenler ve şahit olanlarsa susturulmalıydı. Hem de sonsuza kadar.

İris Johansen

JOHANSEN

DEPREM

Harlan Coben, bir romanda aradığınız her şeyi, elinizden düşüremeyeceğiniz eseriyle sunuyor... Aralıksız süren duygusallık ve heyecanla bir solukta okunabilecek bir kitap. Marc Seidman uyandığında, kendisini bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde, kafasında bandajlarla ve seruma bağlanmış olarak bulur. On iki gün öncesine kadar, eşi ve bebeğiyle, huzurlu bir çevrede, başarılı bir cerrah olarak hayat süren Marc, şimdi kim olduğu bilinmeyen bir saldırgan tarafından vurulmuş halde hastanede yatmaktadır. Karısı öldürülmüş ve altı aylık kızı Tara, ortadan kaybolmuştur. Hayatının tamamen mahvolduğunu düşünürken yeni bir ümit doğar. Bir fidye notu:

Not ürperticidir, ama Marc'ın gözü yalnızca tek bir şeyi görür: Kızını kurtarmak için bir şansı vardır artık. Polise veya FBI'a haber veremez. Kime güveneceğini bilememektedir ve yetkililer yeni bir şüpheliye gözlerini dikmişlerdir: Marc'a. Düzenbazlığın, ölümcül sırların, karısının ve geçmişinin oluşturduğu bataklığa giderek daha da gömülen Marc, her ne pahasına olursa olsun Tara'yı eve getireceğine sarsılmaz 3İçimde inanır.

MaPlan Coben, Edgar, Shamus ve Anthony ödülleri üçünü birden kazanan ilk yazar olma unvanına sahiptir.